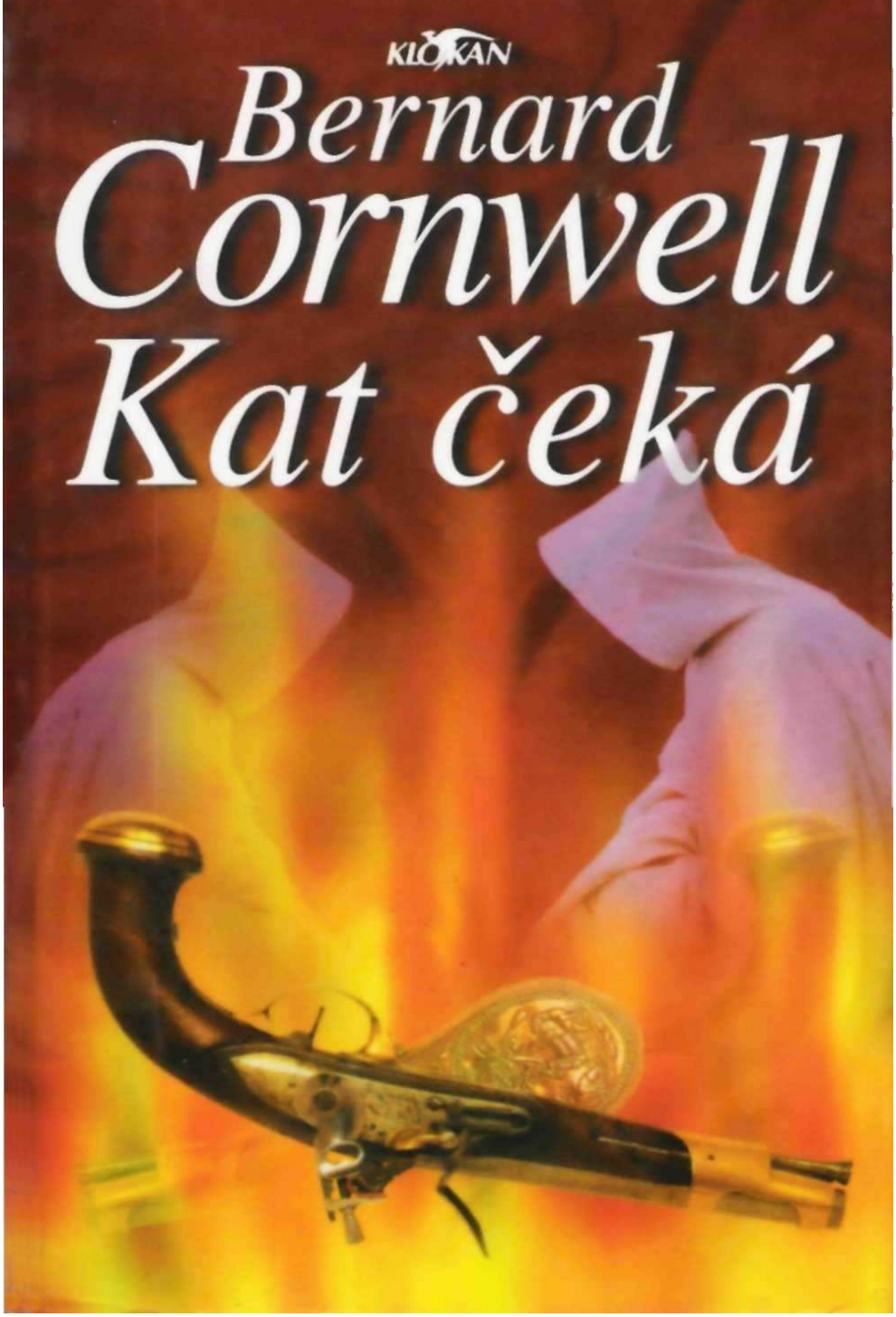
KLOKAN

Bernard Cornwell

Kat čeká

Bernard

Cornwell

Kat čeká

KLOKAN

Copyright © Bernard Cornwell, 2001
Translation © Jiří Beneš, 2002
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část knihy není dovoleno užít nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat bez písemného souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací nebo odkazů, které tvoří součást kritického zhodnocení.

Z anglického originálu GALLOWS THIEF
přeložil Jiří Beneš
Redakční úprava Darina Daňková
Grafická úprava obálky Zbyněk Janáček
Sazba Josef Polák
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek, v edici Klokan, 2002
shop@alpress.cz
Tisk a knihařské zpracování Centa, spol. s r.o., Vídeňská 113, Brno
Vydáni první

ISBN 80-7218-724-4

Věnuji Antonii a Jefovi

Prolog

Když vkročil sir Henry Forrest, bankéř a konšel londýnské city, do vězeňského dvora, málem se mu zvedl žaludek. Puch, který tam visel ve vzduchu a naplňoval celý prostor, byl hrozný, horší než zápach odpadních stok v místě, kde do Temže ústí Fleet Ditch. Smrad, z něhož slzely očí a stahovalo se hrdlo, těžký a odporný, jako by vycházel z žump samotného pekla, takový, že sir Henry bezděčně couvl, přitiskl si na nos kapesník a zadržel dech v obavě, že se mu nepodaří potlačit ošklivost a začne zvracet.

Jeho průvodce se ušklíbl. „Já to už ani necejtím, pane," řekl. „Ale věřím vám, musí to bejt hrůza, co tu dejcháme, děsná hrůza. Schody, pane, dejte pozor."

Sir Henry opatrně uvolnil nos a přinutil se promluvit. „Proč se tady tomu dvoru říká lisovna?"

„Protože tady lisovali vězně, pane. Jako knihy v tiskárně. Nakládali na ně kameny, aby z nich vymáčkli pravdu. Teď se to už nedělá, i když vám povím, že je to škoda, pane, věčná škoda, protože dnes si ty bastardi v celách hověj a povalujou se tam jako indický koberečky, pane, jako indický koberečky." Průvodce sira Henryho, jeden ze

žalářníků, byl tlustý chlap v kožených kalhotách a kabátu plném mastných skvrn. V ruce držel silnou hůl. Znovu se zasmál. „Tady nenajdete jediného lotra, pane – myslím jako, kdybyste se jich zeptal, proč tu jsou. Všichni nevinný, všichni čistý jako lilie.“

Sir Henry se snažil dýchat co nejméně, aby do něho to odporné miazma výkalů, nasládlé a hnilobné, nevstupovalo. „Copak tu nejsou žádná hygienická zařízení?“ zeptal se.

„Samozřejmě že jsou, pane. To víte, že jo. Tohle je moderní vězení, sire Henry, velmi moderní. V Newgatu máme řádný odpady. Rozmazlujem je, věřte mi. Jenže oni? Vidíte sám, pane, jsou jako zvířata, jako zvířata. Kálej si do vlastního hnízda.“ Zabouchl těžké dveře, jimiž vstoupili do dvora, a zajistil je závorou. „Tady ve dvoře jsou volný, pane,“ pokračoval. „Myslím ve dne…, a když není svátek – třeba takovej jako zrovna dnes,“ dodal a zazubil se, aby dal siru Henrymu na srozuměnou, že s tím svátkem to mínil v žertu. „Musej čekat, až budem připravený, pane, a když se teď dáme doleva, přijdem do klubu, kde už je pan Brown a ostatní džentlmeni.“

„Do klubu?“ pohlédl na něho nechápavě sir Henry.

„Jo. Tak se tomu říká, pane, místnosti, kde se vězni scházej během dne,“ vysvětloval žalářník. „Samozřejmě kromě svátků, jako je dnes, pane, a ty okna tam nalevo, to jsou od solných boxů.“

Sir Henry pohlédl na konec úzkého dlouhého dvora a uviděl patnáct zamřížovaných oken. Byla malá, temná a zabírala tři podlaží. Celám, k nimž patřila, se říkalo solné boxy. Sir Henry netušil proč a ani neměl chuť se na to ptát, bál se, že by tím mohl podnítit žalářníka k dalším obhroublým žertům. Věděl však, že se těm patnácti celám, těm solným boxům, říká také ďáblovy čekárny nebo předpeklí. Byly to cely newgateských odsouzenců. Z

jednoho okna na něho civěl muž. Nebyla to ani tvář, sir Henry viděl pouze oči svítící za tlustými mřížemi a raději se otočil a následoval žalářníka, který otevřel další těžké dveře. „Děkuju, pane, děkuju mockrát," řekl chlap, když mu sir Henry dal šilink za to, že ho provedl labyrintem vězeňských chodeb a bran.

A pak vstoupil sir Henry do „klubu", kde ho pozdravil správce vězení William Brown, muž ponurého zjevu s lysou hlavou a velkým lalokem pod bradou. Vedle něho stál Obtloustlý kněz v staromódní paruce, klerice s poskvrněnou rochetou a tabulkami. Na tváři mu hrál falešný kněžský úsměv. „Dovolte mi, prosím, abych vám představil našeho ordináře," řekl správce. „Reverend doktor Horace Cotton. Sir Henry Forrest."

Sir Henry smekl klobouk. „Služebník, doktore Cottone."

„K vašim službám, sire Henry," odpověděl reverend lichotivě poté, co poctil sira Henryho hlubokou úklonou. Jeho staromódní paruka sestávala ze tří velkých loken z bílé vlny, které rámovaly těstovitý obličej bledý jako syrovátka. Na levé tváři mu mokval nežit a na krku, hned nad uzlem vázanky, měl upevněnou voničku z květin – zřejmě jako obranu proti všudypřítomnému puchu.

„Sir Henry," řekl správce a obrátil se k vězeňskému kaplanovi, „je zde z úředního pověření."

„Ach tak!" Oči doktora Cottona se široce rozevřely a sir Henry si uvědomil, že jeho přítomnost při dnešní exekuci zřejmě považují za něco mimořádného. „A to je vaše první návštěva takovéto… příležitosti?"

„Ano, první," přiznal sir Henry.

„Jsem přesvědčen, že ji shledáte povznášející, sire Henry," řekl kněz.

„Povznášející?" Siru Henrymu nepřipadla volba tohoto výrazu příliš patřičná.

„Je to zkušenost, která přivádí duše ke Kristovi,“ odpověděl doktor Cotton vážným, téměř slavnostním hlasem. Usmál se a servilně se uklonil, neboť správce už sira Henryho odváděl, aby mu představil dalších šest hostů, kteří přišli na tradiční newgateskou snídani. Posledním z nich byl muž jménem Matthew Logan, v jehož případě však nebylo žádného představování třeba. Logan byl starý přítel sira Henryho, a protože oba byli zároveň městskými konšely, zřejmě je tu dnes ráno považovali za velmi význačné hosty. Vždyť sbor londýnských konšelů byl nadřízeným orgánem správy vězení Newgate. Správce a ordinář, jejichž stálý plat stanovovali právě konšelé, nabídli oběma mužům kávu. Ti však odmítli a Logan vzal sira Henryho za paži a odvedl ho ke krbu, kde spolu mohli mluvit v ústraní vedle doutnajících uhlíků a kouřícího popela.

„Jste si jistý, že to chcete vidět až do konce?“ zeptal se Logan přítele starostlivě. „Zdáte se mi zatraceně pobledlý.“

Sir Henry byl bankéř a nutno dodat, že bohatý a úspěšný bankéř. A byl to také hezký muž, štíhlý, vysoký, rovný jako svíce, s inteligentní distingovanou tváří, navíc jeho vlasy – už teď stříbrné, přestože teprve před několika dny oslavil padesáté narozeniny – dodávaly jeho zjevu ještě větší distingovanosti. Přesto v tuto chvíli, kdy stál před vězeňským krbem v „klubu“, vypadal starý, křehký, přepadlý a jakoby sužovaný nemocí. „Je časné ráno, Logane,“ vysvětloval, „a v tuto dobu nejsem nikdy v oslňující formě.“

„Ovšem, ovšem,“ řekl Logan předstíraje, že tomu věří. „Ale tohle opravdu není zkušenost pro každého, i když musím dodat, že snídaně, která se po ní podává, je skvělá. Ledvinky na divoko. Já tu jsem možná po desáté nebo po

jedenácté, ale Brownova snídaně mě nikdy nezklamala. Jak se daří lady Forrestové?“

„Děkuji za zeptání, Florence se udržuje v dobrém zdraví.“

„A vaše dcera?“

„Eleanor své… potíže nepochybně přežije,“ odpověděl sir Henry suše. „Na zlomené srdce ještě nikdo nezemřel.“

„Leda tak nějaký básník, že?“

„Čert vem básníky, Logane,“ řekl sir Henry s úsměvem. Držel ruce natažené k chladnoucím uhlíkům, které čekaly na to, až je někdo znovu rozfouká k životu. Vězni nechali hrnce a kotlíky naskládané na hromadě kolem ohniště a v popeli se kroutila hromada zčernalých slupek z brambor. „Chudinka Eleanor,“ pokračoval sir Henry, „kdyby bylo po mém, Logane, svolil bych k tomu sňatku, to mi věřte. Avšak Florence o tom nechtěla ani slyšet. A možná má pravdu.“

„Matky bývají v těchto věcech nejlépe informovány,“ poznamenal Logan neurčitě. Vzápětí šum konverzace v místnosti utichl a pohledy přítomných se obrátily k těžkým dveřím, které se s náhlým ostrým zaskřípáním otevřely. Chvíli se v nich nikdo neobjevoval a zdálo se, jako by všichni uvnitř strnuli. Konečně vstoupil za hlasitého povzdechu všech hostů muž s těžkým koženým vakem. Na jeho zjevu nebylo nic, co by ten sborový povzdech vysvětlovalo. Byl rozložité postavy, měl brunátnou tvář a oblečené hnědé kamaše, černé krátké kalhoty a černý kabát zapnutý na vypouleném břiše tak těsně, že mu málem praskaly knoflíky. Jakmile uviděl čekající panstvo, uctivě smekl odřený hnědý klobouk, avšak nepozdravil a nikdo z přítomných už na jeho příchod nijak nereagoval.

„James Botting, známější spíš jako Jemmy,“ šeptl Logan siru Henrymu.

„To je on? Žadatel?“ zeptal se sir Henry tiše.

„Ano, on.“

Sir Henry potlačil zachvění a připomněl si, že se lidé nemají soudit podle vnějšího zjevu. Nebylo však lehké držet se této moudrosti v případě člověka tak ošklivého, jako byl James Botting, jehož hrubou tvář hyzdily navíc bradavice, tukové bouličky a četné jizvy. Lysou lebku měl po stranách obrostlou věncem zplihlých hnědých vlasů, které mu splývaly až na otřepený límec, a ve chvílích, kdy se zašklebil – což se dělo v důsledku jakéhosi nervového tiku každých pár vteřin –, odhalil žluté zuby a scvrklé dásně. Měl ruce jako lopaty, a sotva vkročil do místnosti, chopil se jimi lavice, odtáhl ji od stolu a hodil na ni svůj kožený vak. Pak rozepnul přezku, a vědom si pohledů ztichlých návštěvníků, vytáhl z vaku postupně osm kol tenkého svinutého bílého provazu. Položil provazy na stůl a s přehnanou pečlivostí je tam srovnal do řady, aby byly od sebe stejně vzdálené. Potom téměř jako kouzelník vytáhl čtyři bílé bavlněné pytle, každý veliký asi čtvereční stopu, položil je vedle svinutých provazů a úplně nakonec, poté, co krátce zvedl hlavu a přesvědčil se, že ho všichni stále pozorují, vytáhl z vaku čtyři tlusté provazy spletené ze tří konopných pramenů. Každý z nich se zdál deset až dvanáct stop dlouhý a měl na jednom konci uvázanou smyčku a na druhém spletené oko. James Botting položil provazy na stůl a ustoupil o pár kroků zpět. „Dobré ráno, pánové,“ řekl hlasitě.

„Ach, Bottingu!“ ozval se William Brown, jako by chtěl naznačit, že teprve teď jeho přítomnost zaznamenal. „I vám dobré ráno, i vám.“

„Zdá se, že bude, pane,“ řekl Botting. „Bál jsem se, že by mohlo pršet, náramně mě bolej lokty, klouby, víte? Ale

na obloze není ani obláčku, pane. Tak dnes pořád jen čtyři, pane?“

„Jen čtyři, Bottingu.“

„Ale sešel se na ně pěknej dav, pane, to se musí nechat. Opravdu pěknej dav.“

„Dobře, dobře,“ řekl správce neurčitě a obrátil se zpátky k jednomu z hostů, s nímž hovořil předtím. Sir Henry pohlédl na Logana. „Ví ten Botting, proč jsme tady?“

„Doufám, že ne,“ odpověděl Logan, který byl stejně jako sir Henry bankéřem, a zašklebil se. „Kdyby to věděl, mohl by to zfušovat.“

„Zfušovat?“

„Jak líp dokázat, že potřebuje pomocníka?“ odpověděl Logan s úsměvem.

„Připomeňte mi, kolik mu platíme.“

„Deset šilinků a šest pencí týdně. Ale jsou tu ještě další požitky, které z jeho závazku vyplývají – na příklad amulet z mandragory a taky oblečení a provazy.“

„Požitky?“ Sir Henry se opět zatvářil nechápavě.

Logan se usmál. „My tomu budeme přihlížet jen do určité doby, sire Henry, ale pak se odebereme na snídani, na ledvinky na divoko. A jakmile budeme pryč, mistr Botting pozve lidi na popravní lešení, aby se mohli dotknout ruky mrtvého. Říká se, že to léčí bradavice, a podle mého Botting vybírá za každou takovou léčebnou kúru šilink a šest pencí. A pokud jde o oblečení vězňů a oprátky, na kterých se houpali – oblečení obvykle prodá madame Tussaud, pokud o ně projeví zájem, a když ne, koupí je někdo jako upomínku. A oprátky rozřeže na kousky a ty pak obvykle rozprodá na ulici. Věřte mi, že mistr Botting netrpí nouzí, to v žádném případě. Někdy si říkám, že bychom měli svěřit práci kata tomu, kdo nám za to ještě

zaplatí – jako nejvyšší nabídce –, a ne strkat stálý plat do kapsy lumpovi.“

Sir Henry pohlédl na Bottingovu zhyzděnou tvář. „Zdá se, že na něho amulet z mandragory neúčinkuje, nemyslíte?“

„Máte pravdu. Není na něho pěkný pohled, co?“ souhlasil Logan s úsměvem. Náhle zvedl ruku. „Slyšíte?“

Sir Henry slyšel. Slyšel řinčení a chřestění. V místnosti se opět rozhostilo ticho a sir Henry pocítil cosi jako závan mrazivé hrůzy. Znovu se zastyděl za svou hloupou zvědavost, která ho sem zavedla. Na ledvinky na divoko! Zachvěl se – dveře vedoucí do vězeňského dvora se otevřely.

Vstoupil žalářník, ale jiný než ten, který ho přivedl. Pozdravil kývnutím správce a zůstal stát vedle menšího dřevěného trámku ležícího na zemi. V ruce držel těžké kladivo a železný sekáč a sir Henry uvažoval, k jakému účelu ty nástroje potřebuje. Nechtěl se však ptát. A potom ti, co stáli nejblíž dveří, smekli klobouky, neboť ve dveřích se objevili šerif a jeho zástupce. Přiváděli vězně. Odsouzence. Čtyři – tři muže a mladou ženu, vlastně spíš dívku. Děvče se strhanou, bledou a strachem staženou tváří.

„Brandy, pane?“ ozvalo se vedle nich. Jeden ze správcových sluhů nabízel Matthewu Loganovi a siru Henrymu občerstvení.

„Díky,“ řekl Logan, vzal z podnosu dva vysoké poháry a jeden podal siru Henrymu. „Je to špatná brandy, avšak tady dělá dobrou službu,“ řekl šeptem. „Uklidní vám to žaludek, uvidíte.“

Náhle se rozezněl vězeňský zvon. Dívka sebou při prvním úderu trhla, ale to už jí žalářník s kladivem poručil, ať položí nohu na dřevěnou kovadlinu, aby jí mohl urazit okovy. Sir Henry už přestal vnímat ten všudypřítomný

vězeňský puch, ale když teď usrkl brandy, napadlo ho, jak dlouho mu asi zůstane v žaludku. Měl pocit, že má hlavu podivně lehkou, nehmotnou. Žalářník rozbil nýty prvního železného náramku a sir Henry zahlédl, že dívka má na noze nad kotníkem pruh bolák a rozedřené kůže.

„Druhou, děvče," zabručel muž.

Zvon stále vyzváněl a každý věděl, že neztichne, dokud nebudou všichni čtyři odsouzenci mrtví a jejich těla odříznuta. Sir Henry si uvědomil, že se mu třesou ruce. „Slyšel jsem, že minulý týden vystoupila pšenice v Norwichi na třiašedesát šilinků za quarter," řekl hlasitěji, než bylo třeba.

Logan hleděl na chvějící se dívku. „Ukradla své paní náhrdelník."

„Opravdu?"

„Perly. Musela ho prodat, protože se nikde nenašel. A ten vysoký chlap vedle ní je lupič. Lapka. Škoda že se nejmenuje Hood, co? Ale i toho uvidíme jednou viset. Ti druzí dva zabili v Southwarku obchodníka s potravinami. Takže třiašedesát za quarter? Hrome, to je div, že se ještě jí."

Dívka se odšourala od provizorní kovadlinky, aby uvolnila místo dalšímu odsouzenci. Pohybovala se nemotorně, už si odvykla chodit bez okovů. Začala plakat a sir Henry se k ní otočil zády. „Říkáte, že se tu podávají ledvinky na divoko?"

„Jistě. V den, kdy se věší, servíruje správce vězení hostům ledvinky na divoko," řekl Logan. „To je tradice."

Kladivo dopadlo na lapkovy okovy, zvon vyzváněl a James Botting vyštěkl na dívku, aby šla k němu. „Stůj klidně, děvče," řekl. „Vypij to, jestli chceš. Všechno to vypij." Ukázal na pohár brandy stojící na stole vedle úhledně naskládaných kol provazů. Dívka trochu vylila,

protože se jí třásly ruce, ale zbytek vypila a pak plechový pohár upustila na zem, až se s řinčením odkutálel po kamenné podlaze. Začala se za svou nešikovnost omlouvat, Botting ji však přerušil. „Ruce k bokům, děvče," poručil jí. „Ruce k bokům."

„Nic jsem neukradla!" zanaříkala dívka.

„Klid, moje dítě, klid," ozval se reverend Cotton, přistoupil k ní a položil jí ruku na rameno. „Bůh je naše útočiště a síla, dítě, a ty v něj musíš věřit." Hnětl jí rukou rameno. Měla na sobě prosté bleděmodré bavlněné šaty se svěšeným výstřihem a prsty ctihodného kněze tiskly a laskaly její obnaženou bílou kůži, až na ní zanechávaly narůžovělé skvrny. „Bůh je ta nejlepší pomoc, vždy hotová v těžkých časech," pokračoval, „a bude ti útěchou a průvodcem. Chceš se kát ze svých hanebných hříchů, dítě?"

„Nic jsem neukradla!"

Sir Henry se přinutil nabrat zhluboka dech. „Zbavil jste se těch brazilských půjček?" zeptal se Logana.

„Ano. Prodal jsem je Drummondsovi," odpověděl Logan. „Takže jsem vám setsakra vděčný, Henry, setsakra vděčný."

„Vděčný můžete být Eleanor," řekl sir Henry. „Ta si o tom přečetla v pařížských novinách a vyvodila z toho správný závěr. Chytrá dívka, jen co je pravda, tahle má dcera."

„Hrozná škoda s tím jejím zasnoubením, hrozná škoda," podotkl Logan. Pozoroval odsouzenou dívku, která hlasitě plakala, zatímco jí Botting svazoval lokty kusem provazu. Stáhl jí je za zády tak, že vyjekla bolestí. Botting se jen zasmál, škubl za provaz a utáhl ho ještě víc, takže ji přinutil vypnout se dopředu, až se jí na tenké látce levných šatů vyrýsovala drobná ňadra. Reverend Cotton se naklonil tak

blízko, že jí dýchal na tvář. „Musíš se kát, dítě, musíš litovat svých hříchů.“

„Nic jsem neudělala!“ Ňadra se jí zdvíhala v rytmu vzlyků a po tváři zkřivené bolestí a strachem se jí řinuly slzy.

„Ruce před sebe, děvče!“ vyštěkl na ni Botting, když je zvedla jinak, než chtěl. Uchopil ji za zápěstí a omotal jí je dalším kusem provazu, kterým pak ovinul druhé zápěstí. Teď měla lokty stažené dozadu a zápěstí spoutaná vpředu. Protože jí však Botting stáhl lokty až těsně k sobě, nemohl totéž udělat vpředu se zápěstími a musel se spokojit s tím, že je pouze provazem spojil, jak to šlo.

„To bolí,“ naříkala dívka.

„Bottingu!“ napomenul kata správce.

„Stejně by to neměla bejt moje práce, svazovat jim ruce,“ zavrčel kat, ale přece jen provaz stahující dívčiny lokty trochu uvolnil a dívka kývla hlavou v žalostném gestu díků.

„Byla by to docela pěkná žába,“ řekl Logan. „Ovšem kdyby ji umyli.“

Sir Henry počítal hrnky v krbu. Všechno se mu zdálo neskutečné. Bůh mi pomáhej, pomyslel si. Bůh mi pomáhej.

„Buď zdráv, Jemmy!“ pozdravil kata lupič zbavený okovů a zašklebil se na něho.

„Pojď sem, chlapče,“ ignoroval Botting jeho familiárnost. „Vypij to. A pak dej ruce k tělu.“

Lapka položil na stůl vedle poháru minci. „Pro tebe, Jemmy.“

„Dobře, chlapče,“ řekl kat klidně. Mince zajišťovala, že pouta na lapkových rukou nebudou příliš utažená a že ho Botting sprovodí ze světa tak rychle, jak jen to bude možné.

„Eleanor se mě snaží přesvědčit, že se už z toho šoku kolem zrušeného zasnoubení dostala," řekl sir Henry, stále obrácený zády k odsouzencům. „Ale já jí nevěřím. Je hrozně nešťastná, poznám to. Víte, někdy si skoro říkám, jestli to u ní není jakási zvrácenost."

„Zvrácenost?"

„Víte, Logane, připadá mi, že ji teď Sandman přitahuje ještě víc, když jsme jejich zasnoubení zrušili."

„A divíte se jí? Je to velmi sympatický mladý muž," mínil Logan.

„Ano, velmi sympatický," souhlasil sir Henry.

„Ale skrupulózní," dodal Logan. „Až příliš skrupulózní."

„Opravdu až příliš," přikývl sir Henry. Hleděl na podlahu a snažil se nevnímat dívčino tiché štkaní. „Mladý Sandman je čestný muž, velmi čestný, avšak právě teď jaksi bez vyhlídek. Naprosto bez vyhlídek! A Eleanor se přece nemůže provdat do zostuzené rodiny."

„To nemůže, to máte pravdu," souhlasil Logan.

„Jenže ona tvrdí, že může," pokračoval sir Henry a zakroutil hlavou. „Vím, že to, co se stalo v jejich rodině, není jeho chyba, ale skutečnost je taková, že je na mizině. Docela na mizině."

Logan svraštil čelo. „Zřejmě je teď na snížené gáži, že?"

Sir Henry zavrtěl hlavou. „Prodal svou hodnost a penězi zaopatřil matku a sestru."

„On zaopatřil svou matku? Tu hroznou ženskou? Chudák Sandman," řekl Logan a tiše se zasmál. „Ale Eleanor bezpochyby nezůstane bez nápadníků?"

„To ne, to v žádném případě," odpověděl sir Henry zasmušile. „Radí se před naším domem do fronty, Logane. Eleanor však na každém něco vidí, každého kritizuje."

„To věřím, to ona umí," podotkl Logan bez jakékoliv potměšilosti. Měl dceru svého přítele rád, třebaže byla

podle jeho mínění příliš zhýčkaná. Pravda, Eleanor byla chytrá a sečtělá, možná až příliš, to však podle něho nebyl žádný důvod k tomu ušetřit jí uzdy, biče a ostruh. „Nicméně nepochybuji, že se brzy vdá," dodal.

„I já si to myslím," řekl sir Henry suše, neboť jeho dcera byla nejen půvabná, ale všeobecně se vědělo, že její otec zajistí svému budoucímu zeti náležitě velký příjem. To byl také důvod, proč byl sir Henry někdy v pokušení svolit, aby se provdala za Ridera Sandmana. Její matka o tom ovšem nechtěla ani slyšet. Florence si toužebně přála, aby Eleanor získala šlechtický titul, a Rider Sandman žádný šlechtický titul neměl a teď přišel i o majetek, takže sňatek mezi kapitánem Sandmanem a slečnou Forrestovou nepřicházel v úvahu. Z myšlenek o dceřiných vyhlídkách vytrhlo sira Henryho zakvílení dívky odsouzené na smrt, zvuk tak lkavý a žalostný, že se celý šokovaný otočil a uviděl, jak jí James Botting věší na ramena jeden z těch tlustých provazů se smyčkou. Dívka se při dotyku oprátky křečovitě zachvěla a schoulila se, jako by to bridportské konopí bylo napuštěné kyselinou.

„Klid, moje drahá," řekl reverend Cotton, otevřel modlitební knihu a o krok odstoupil od odsouzenců, kteří už byli všichni svázáni a připravení k exekuci.

„To nikdy nebylo, aby tohle dělal kat," postěžoval si James Botting, než mohl ordinář začít se čtením slova božího odsouzencům na poslední cestu. „Rozbily se jim okovy a ruce jim na dvoře – na dvoře! – vázal sluha oprátky. To nikdy nebyla katova práce!"

„Chtěl říct, že to dělal jeho pacholek," zamumlal Logan.

„Takže zřejmě ví, proč jsme tady," poznamenal sir Henry. Sledoval, jak ke správci přistupuje šerif se svým zástupcem, oba v dlouhých talárech sahajících až na zem, s řetězy – odznaky své úřední moci – na krku a holí se

stříbrnou hlavicí v rukou. Na obou byla patrná spokojenost z toho, že odsouzenci jsou na exekuci řádně připraveni. Správce se šerifovi formálně uklonil a podal mu list papíru.

„Já jsem vzkříšení i život," vyzpěvoval reverend Cotton hlasitě, „kdo věří ve mne, byť pak i umřel, živ bude."

Šerif se na list podíval, spokojeně přikývl, složil jej a zastrčil do kapsy taláru lemovaného kožešinou. Do této chvíle byli odsouzenci v péči správce vězení Newgate, nyní však patřili šerifovi města Londýna. Ten nyní, když bylo formalitám učiněno zadost, vykročil s napřaženou rukou a úsměvem k oběma konšelům. „Přišel jste na snídani, sire Henry?"

„Přišel jsem z úřední povinnosti," odpověděl sir Henry stroze. „Jsem však velmi rád, že vás vidím, Rothwelle."

„Určitě musíte zůstat na snídani," řekl šerif, zatímco ordinář dál odříkával slova modlitby. „Podávají tu výborné ledvinky na divoko."

„Měl jsem dobrou snídani doma," odpověděl sir Henry. „Ne, přišel jsem kvůli Bottingovi. Podal si písemnou žádost, abychom mu povolili pomocníka, tak jsme se rozhodli, že před odsouhlasením tohoto výdaje sami na místě posoudíme, zda je takový pomocník třeba. Znáte se s panem Loganem?"

„Samozřejmě. Pan konšel a já jsme staří známí," řekl šerif a potřásl si s Loganem rukou. „Kdyby se mu povolil pomocník," pokračoval k siru Henrymu tlumeným hlasem, „mělo by to výhodu v tom, že by se už za něho cvičila náhrada. A pokud na popravišti nastane problém, nu, pak je lepší, když jsou tam dva muži než jeden. Těšilo mě, sire Henry, těšilo mě, pane Logane." Nasadil neutrální výraz a obrátil se ke katovi. „Jste připraven, Bottingu?"

„Naprosto, pane, naprosto připraven," odpověděl kat. Shrábl všechny čtyři bílé pytle a strčil je do kapsy.

„Promluvíme si ještě u snídaně,“ dodal šerif směrem k siru Henrymu. „Pamatujte, ledvinky na divoko! Cítil jsem, jak se dělají, když jsem přicházel.“ Vytáhl z kapsičky velké hodinky a odklopil víčko. „Myslím, že je čas začít.“

Šerif vedl procesí ven z „klubu“ a dál přes úzký dvůr. Reverend Cotton kráčel po boku dívky, vedl ji s rukou položenou na jejím krku a neustále hlasitě odříkával slovo boží pro pohřební obřad – týž ritus, který vyzpěvoval odsouzencům včera ve vězeňské kapli. Všichni čtyři seděli v nechvalně proslulé „černé lavici“, seskupeni kolem rakve položené na stole, a ordinář jim sloužil jejich pohřební mši a pak jim sdělil, že budou za své hříchy pykat podle boží spravedlnosti. Hřímal na ně, že je čekají plameny pekelné, a sugestivně jim vylíčil ďábelská muka, která jsou pro ně připravena, až dohnal dívku a jednoho z obou vrahů k slzám. Galerie kaple byla plná lidí a každý z nich zaplatil šilink a šest pencí, aby viděl odsouzence při jejich poslední bohoslužbě.

Procesí se nyní táhlo přes „lisovnu“ a z cel s okny do dvora se ozývaly výkřiky protestů i rozloučení. Sira Henryho ten kravál téměř vyděsil a překvapilo ho, když zaslechl i urážky vykřikované ženským hlasem. „Přece tu nejsou muži i ženy ve společných celách, nebo snad ano?“ zeptal se.

„Teď už ne,“ odpověděl Logan a pohlédl směrem, jakým se díval jeho přítel. „Ostatně domnívám se, že ta žena není žádný vězeň, ale obyčejná dorota, sire Henry. Platí žalářníkům tak zvané ’nemravné peníze‘, aby je pustili dovnitř a mohly si tady vydělat na živobytí.“

„Nemravné peníze? Proboha!“ Sir Henry se zatvářil zhrozeně. „A my to dovolujeme?“

„Ignorujeme to,“ odpověděl Logan klidně. „Ignorujeme, protože máme za to, že je lepší mít v Newgatu děvky než

bouřící se vězně.“ Šerif vedl procesí dolů po kamenných schodech do podzemní chodby, která probíhala pod hlavní budovou vězení a o kus dál se vynořila v klenuté vstupní síni před vchodem z ulice. Temná ponurá chodba procházela kolem otevřených dveří prázdné cely. „Tady tráví svou poslední noc,“ ukázal Logan do kobky. Odsouzená dívka se pokusila vzepřít a žalářník ji musel vzít za loket a postrčit dopředu.

„Nic jsme zajisté nepřinesli na tento svět,“ zaznívál zpěvavý hlas reverenda Cottona odrazem od vlhkých žulových stěn chodby, „a bezpochyby, že také nic odnésti nemůžeme. Hospodin dal, Hospodin též odjal. Buď požehnáno jméno Hospodinovo.“

„Nic jsem neukradla!“ vykřikla náhle dívka zoufale.

„Tiše, děvče, tiše,“ zavrčel správce. Všichni muži byli nervózní. Přáli si, aby vězni šli na smrt pokorně, smířeni s osudem, tahle dívka však neměla daleko k hysterii.

„Dej mi znáti, Hospodine, konec života mého a odměření dnů mých jaké jest, abych věděl, jak dlouho trvati mám,“ pokračovala reverendova modlitba.

„Prosím ne!“ kvílela dívka. „Ne, ne, prosím!“ Druhý žalářník se k ní přiblížil. Kdyby se neudržela na nohou, musel by ji zbytek cesty nést. Ona však klopýtala dál.

Logan se naklonil k siru Henrymu. „Když se moc vzpouzejí, přivážou je k židli a odnesou je tam,“ řekl tiše. „Přiznávám, že jsem něco takového dlouhé roky neviděl, třebaže si vzpomínám, že Langley to jednou musel udělat.“

„Langley? Kdo je to?“

„Bottingův předchůdce.“

„Viděl jste už hodně takovýchto… exekucí?“ zeptal se sir Henry.

„Nemálo, sire Henry, nemálo,“ připustil Logan. „A vy?“

„Já? Ještě nikdy jsem u žádné nebyl. Opravdu jsem tady dnes z pouhé povinnosti," dodal jakoby na vysvětlenou. Sledoval, jak odsouzenci vystupují po schodech na konci chodby, a přál si, aby tu povinnost neměl. Nikdy v životě nebyl svědkem násilné smrti. Rider Sandman, který se měl stát jeho zetěm a bohužel se jím nestane, zajisté viděl jako voják hodně mrtvých, hodně lidí zabitých jinými lidmi, a sir Henry si přál, aby tu byl místo něho. Vždycky měl Sandmana rád. Jaká škoda, že to takhle dopadlo.

Na vrcholu schodů byla klenutá vstupní síň, z níž se vycházelo do ulice zvané Old Bailey. Bráně, která do ulice vedla, se říkalo „brána viníků" a nyní byla otevřená. Žádné denní světlo jí však do síně nepronikalo, neboť hned za ní stálo venku popravní lešení. Teď už bylo zřetelně slyšet hluk nedočkavého davu a také zvon kostela Božího hrobu na druhé straně Newgate Street, zvonícího těm, co šli na smrt. Zato vězeňský zvon zněl nyní tlumeně.

„Pánové," obrátil se k hostům šerif, který nyní exekuci řídil, „až vystoupíte na lešení, uvidíte po levé i po pravé straně připravené židle. Sedněte si, kam vám libo, ale nechte dvě místa vpředu volná pro nás."

Jakmile sir Henry prošel obrovským obloukem brány viníků a objevil se před ním tmavý prázdný prostor pod popravním lešením, pomyslel si, že to tu vypadá jako pod divadelním jevištěm. Konstrukci nesly hrubé dřevěné trámy a prkna na přední straně lešení byla potažena černým suknem, takže sem světlo vnikalo pouze skulinami mezi prkny, z nichž bylo sbité zvýšené pódium popraviště. Vpravo vedly nahoru dřevěné schůdky, které se ještě ve tmě ostře obracely doleva a pak už stoupaly nahoru, kde končily v jakési zastřešené budce v zadní části popravního lešení. Schůdky i celé popraviště působily velmi pevným dojmem a bylo obtížné si představit, že se pokaždé všechno

staví teprve den před exekucí a hned po ní se to zase rozebírá. Budka se stříškou tu byla proto, aby čestní hosté v případě špatného počasí nezmokli. Dnes však svítilo ostré ranní slunce a zaplavovalo Old Bailey takovým jasem, že sir Henry musel přimhouřit oči, když na schůdcích zatočil a vystoupil nahoru.

Dav je vítal nedočkavým radostným hlaholem. O ně samozřejmě nešlo, nikoho nezajímali, dav však dobře věděl, že za nimi už vystoupí na lešení odsouzenci. V Old Bailey byla hlava na hlavě. V každém okně, které vedlo do ulice, se tísnilo několik diváků a lidi bylo vidět dokonce i na střechách.

„Deset šilinků," řekl Logan.

„Co deset šilinků?" nechápal sir Henry.

„Poplatek za místo u okna," vysvětlil Logan. „Pokud se ovšem nepopravuje nějaký oslavovaný zločinec. To se pak nájemné za okno zvyšuje až na dvě nebo i tři guinee*," dodal a ukázal na krčmu stojící přímo proti popravišti. „V Kulhavém zloději jsou okna nejdražší, protože je z nich vidět přímo do propadla," zachichotal se. „Kdo chce, může si dokonce pronajmout od hostinského i dalekohled, aby je viděl zblízka. Ale nejlepší výhled budeme mít samozřejmě my."

Sir Henry by nejraději zůstal ukrytý v budce, Logan však už mířil k přední řadě židlí a sir Henry musel za ním. V hlavě mu hučelo od hrozného hluku doléhajícího z ulice. Připadal si, jako by se ocitl v divadle na jevišti. Byl tím vším zcela ohromený a zmatený. Bože, tolik lidí! A tváře všech vzhlížely k lešení potaženému černým suknem. Vlastní pódium popraviště před zastřešenou budkou bylo třicet stop dlouhé a patnáct stop široké, zakončené nahoře mohutným trámem, který se táhl ze střechy budky na druhý

* stará anglická mince v hodnotě 21 šilinků; pozn. překl.

konec zvýšeného pódia. Zespodu byly do trámu zavrtané černé řeznické háky a opíral se o něj žebřík.

Další jásot vítal šerify, kteří obřadně vystoupili ve svých pláštích lemovaných kožešinou. Sir Henry seděl na tvrdé dřevěné židli. Zdála se mu malá a zoufale nepohodlná. „První se objeví ta holka," řekl Logan.

„Proč?"

„Protože na ni se všichni přišli podívat," odpověděl Logan. Bylo zřejmé, že se na chystané divadlo těší, a sir Henry v duchu zavrtěl hlavou. Jak málo člověk zná své přátele, pomyslel si a znovu si přál, aby tu s ním byl Rider Sandman, neboť ten by určitě nesouhlasil, aby se ze smrti dělalo takové divadlo. Nebo že by byl Sandman také už otrlý ze všech těch násilností, jichž musel být jako voják svědkem?

„Měl jsem mu dát souhlas, aby si ji vzal," řekl.

„Cože?" obrátil se k němu Logan. Musel zvýšit hlas, protože dav se nedočkavými výkřiky dožadoval odsouzenců.

„Nic, nic," zavrtěl hlavou sir Henry.

„Ostříhati budu cest svých, abych nezhřešil jazykem svým; pojmu v uzdu ústa svá, dokud bude bezbožník přede mnou," ozval se hlas reverenda Cottona, vystupujícího po schůdcích za dívkou.

První se objevil žalářník a za ním nešťastná dívka, ta však stále ještě nepřivykla chůzi bez okovů a na nejvyšším schodě zakopla, až ji musel žalářník zachytit.

A pak ji dav uviděl. „Klobouky dolů! Klobouky dolů!" začalo se ozývat. Nebyly to však výzvy k projevům úcty, pouze se bouřili lidé vzadu, protože dobře neviděli přes vysoké klobouky těch vpředu. Hluk v ulici vzrůstal, výkřiky se odrážely od průčelí domů a slévaly se a pak se dav pohnul vpřed, až musela stráž chránící popraviště

zvednout halapartny a píky. Sir Henry se cítil vším tím hlukem a vřavou zahlcen, děsil ho ten obrovský dav lidí, to množství tváří civějících s otevřenými ústy, která křičela a křičela. Bylo tam stejně žen jako mužů. U jednoho okna v hostinci viděl úctyhodnou matrónu skloněnou k dalekohledu, za ní stál jakýsi muž s kusem chleba v ruce a jedl. Jiná žena pozorovala popraviště divadelním kukátkem. Ve vchodu jednoho z domů rozložil svůj stánek prodavač pečiva. Křik a hluk vyplašil hejna holubů, luňáků a vrabců, která teď ve zmatku kroužila po obloze. Siru Henrymu se z toho všeho točila hlava, a možná proto si teprve nyní všiml čtyř rakví položených na kraji lešení. Byly sbité z hrubých neohoblovaných desek plných smůly. Dívka měla otevřená ústa a její tvář, předtím bledá jako stěna, nyní zrudla a zkřivila se hrůzou. Když ji Botting vedl za svázané lokty na pódium, hrnuly se jí po tvářích proudy slz. Uprostřed pódia bylo propadlo a prkna pod jejich kroky zlověstně skřípala. Botting dovedl dívku pod trám na konec pódia blíž k okraji lešení. Bylo vidět, jak se nešťastnice třese a křečovitě zalyká. Botting ji zastavil, vytáhl z kapsy bavlněný pytel a navlékl jí ho na hlavu jako čepec. Dívka vykřikla, když se jí dotkl, a pokusila se mu vykroutit, ale hned k ní přistoupil reverend Cotton a položil jí ruku na rameno, a tak kat mohl vzít provaz, který jí visel kolem krku, a vystoupit na žebřík. Příčle pod jeho těžkým tělem hrozivě zapraskaly. Navlékl malé spletené oko do černého háku a opět nemotorně slezl dolů. Byl rudý a těžce oddychoval. „Všichni viděj, že potřebuju pomocníka," zabručel. „Všichni to teď viděj. Každej, kdo něco dělá, má někoho k ruce. Sakra, stůj klidně, slečinko! Chovej se jako křesťanka!" Navlékal jí oprátku přes hlavu a díval se jí přitom do očí. Utáhl jí uzel pod levým uchem a potom provazem škubl, jako by se chtěl ujistit, že ji udrží. Dívka vyjekla, a když ucítila katovy ruce

na hlavě, vykřikla znovu. „Klidně, děvče, stůj klidně!“ zavrčel opět kat a stáhl jí bílý pytel dolů, až jí překryl celý obličej.

„Ne! Chci vidět!“ zaúpěla dívka zoufale.

Sir Henry zavřel oči.

„Kdyby tisíc let přetrval, jest to před očima tvýma jako den včerejší,“ zvolal ordinář silnějším hlasem, aby ho bylo slyšet přes hluk a křik davu. Druhý odsouzenec, lupič, už také vystoupil na lešení a Botting ho postavil vedle dívky, narazil mu na hlavu pytel a vyšplhal na žebřík, aby upevnil jeho oprátku na hák. „Nauč nás počítati dnů našich, abychom uvedli moudrost v srdce svá,“ předčítal reverend Cotton zpěvavým hlasem.

„Amen,“ řekl sir Henry vroucně. Příliš vroucně.

„Tady, dejte si,“ šťouchl do něho Logan a podával mu polní láhev. „Dobrá brandy.“

Lapka s květinou v knoflíkové dírce se uklonil davu a lidé mu odpověděli hlasitými povzbuzujícími výkřiky. Sir Henry však dobře viděl, že lapkova statečnost je jen předstíraná, očividně se mu chvěly nohy a svázané ruce sebou křečovitě trhaly. „Hlavu vzhůru, zlatíčko,“ řekl lapka dívce vedle sebe.

V davu přihlížejících byly i děti. Jakási holčička, která nemohla mít víc než šest let, seděla na ramenou svého otce a cucala si palec. Lidé s jásotem vítali další odsouzence. Hlouček námořníků s vlasy spletenými do umaštěných copánků křičel na Bottinga, aby roztrhl dívce šaty. „Ukaž nám, jaký má kozičky, Jemmy! No tak, ven s nima!“

„Neboj, za chvíli to budem mít za sebou,“ utěšoval lapka dívku. „Voba budem brzy u andělů, děvče.“

„Já jsem nic neukradla!“ zakvílela znovu nešťastnice.

„Přiznejte svou vinu. Doznejte své hříchy,“ obrátil se reverend Cotton ke všem čtyřem odsouzencům, kteří nyní

stáli v řadě vedle sebe na propadle. Dívka byla od sira Henryho nejdál, přesto viděl, jak se křečovitě chvěje. Všichni měli přes hlavy přetažené pytle a kolem krku stažené oprátky. „Odeberte se k Bohu očištěni přiznáním!“ naléhal Cotton. „Ulevte svému svědomí, pokořte se před Nejvyšším!“

„No tak, Jemmy!“ hulákali námořníci. „Roztrhni jí ty šaty. Ukaž nám, jaký je má!“

V davu se ozvalo volání po tichu. Lidé doufali, že uslyší od některého z odsouzenců poslední slovo.

„Nic jsem neudělala!“ vykřikla dívka.

„Táhni k čertu, ty tlustej bastarde,“ zavrčel jeden z vrahů na kněze.

„Uvidíme se v pekle, Cottone!“ připojil se lapka.

„Začněte, Bottingu!“ houkl šerif, který chtěl, aby už to bylo rychle hotové. Botting zamířil dozadu, tam se zastavil a vytrhl z jakési fošny dřevěný kolík velikosti válečku na těsto. Sir Henry strnul, avšak nic se nestalo.

„To je jen zajišťovací kolík,“ vysvětloval tiše Logan. „Musí jít pod lešení, aby propadlo otevřel.“

Sir Henry mlčel. Štítivě uhnul, když se Botting kolem něho protáhl ke schůdkům. V plném slunci teď zůstali pouze odsouzení a reverend Cotton. Ten stál mezi rakvemi v bezpečné vzdálenosti od podlahy propadla. „Pro tvou prchlivost naše dny pomíjejí,“ odříkával monotónním hlasem, „a jako vzdech doznívají naše léta.“

„Ty tlustej bastarde!“ zařval znovu vrah na Cottona. Dívka se zmítala a třásla a sir Henry viděl, jak se jí pod tenkou látkou pytle otvírají a zavírají ústa. Kat zmizel dole a prolézal mezi trámy konstrukce lešení, aby se dostal k provazu, jímž měl strhnout trám podpírající desku propadla.

„Slyš mne, ó Bože, jenž jsi silný a spravedlivý!“ zvolal reverend Cotton a spolu s hlasem pozvedl k nebesům ještě

obě ruce. „Vyslyš mou pokornou prosbu a buď milostiv k těmto služebníkům svým.“

Botting trhl lanem a trám se posunul, neuvolnil však propadlo úplně. Sir Henry bezděčně zatajil dech. Viděl, že se podlaha zachvěla. Dívka zavzlykala a podlomily se pod ní nohy, až klesla na prkna propadla, které se stále neotvíralo. Když si dav uvědomil, že těla odsouzenců nevisí, proletěl jím jediný společný povzdech. To už však Botting znovu mocně škubl lanem a tentokrát už trám strhl dost daleko, aby se propadlo uvolnilo a nechalo čtyři těla spadnout dolů. Byl to však krátký pád, jen asi pět nebo šest stop, a žádný z odsouzenců hned nezemřel. „V Tyburnu to bylo rychlejší, tam používali káru,“ naklonil se Logan k siru Henrymu. „Ale takhle zase máme víc morrise.“

Sir Henry se nemusel ptát, co tím Logan míní. Čtyři těla sebou škubala, zmítala se, kroutila…, tančila na popravišti *morris dance*[*], tanec na konopné oprátce, křepčení umírajících, kteří zoufale bojují s oprátkou, škubání lidských těl vzpírajících se v křečích smrti. Botting, skrytý pod lešením, musel uskočit, když se dívčiny útroby uvolnily. Sir Henry však nic z toho neviděl, neboť měl zavřené oči a neotevřel je, ani když se dav rozchechtal při pohledu na Bottinga, který vylezl po lapkových svázaných loktech a seděl mu na zádech jako obrovská černá ropucha, aby urychlil jeho umírání. Dostal za to od lapky zaplacené a Botting byl zvyklý dodržet slovo.

„Aj, tajemství vám pravím,“ vyzpěvoval reverend, aniž si všímal šklebícího se kata, jenž lpěl na zádech umírajícího lupiče jako hnusný nestvůrný hrb. „Ne všichni zajisté zesneme,“ rozléhal se nad popravištěm Cottonův hlas, „ale všichni proměněni budeme, hned pojednou, v okamžení.“

[*] starý anglický tanec kostýmovaných mužů s rolničkami; pozn. překl.

„Tak a první to má za sebou,“ řekl Logan, když Botting slezl z mrtvého viselce, „a já jsem teď dostal hroznou chuť, na mou duši, hroznou chuť na něco dobrého!“

Tři ze čtyř visících pořád tančili, třebaže Čím dál chaběji. Mrtvý lapka se houpal se svěšenou hlavou, zatímco Botting teď tahal za dívčiny nohy. Sir Henry cítil pach výkalů, lidských výkalů, a náhle věděl, že už to děsivé divadlo dál nesnese. Vstal tedy a odpotácel se po schůdcích dolů do chladného kamenného útočiště vstupní síně, kde zvracel a dávil se, pak lapal po dechu a čekal a naslouchal hluku davu a skřípění kroků po prknech popraviště, až byl konečně čas jít na snídani.

Na ledvinky na divoko. Byla to tradice.

1

V to pondělní ráno vstával Rider Sandman mimořádně pozdě. Dva dny předtím v sobotu dostal zaplaceno sedm guineí za to, že hrál za jedenáctku sira Johna Harta proti týmu Sussexu v zápase, jehož vítězové si měli rozdělit prémii ve výši sta guineí. Sandman dosáhl v první směně šedesáti tří bodů a třiceti dvou ve druhé, což byl v každém ohledu úctyhodný výkon, který nesnižovalo ani to, že jedenáctka sira Johna nakonec prohrála. Když Sandman během zápasu viděl, jak se ostatní pálkaři divoce rozmachují po špatně nahazovaných míčcích, uvědomil si, že zápas byl prohraný ještě dřív, než začal. Bookmakeři samozřejmě utrpěli těžké ztráty, neboť se čekalo, že tým sira Johna lehce zvítězí, a čekalo se to v nemalé míře proto, že za něj hrál pověstný Rider Sandman. Zkrátka málokdo vsadil na tým Sussexu, který však nakonec zápas vyhrál v poslední směně o čtyřicet osm bodů. Později zaslechl Sandman řeči, že sám sir John vsadil proti své vlastní straně, a když se pak sir John vyhnul jeho pohledu, Sandman si jen potvrdil, že na těch řečech něco je, nebo spíš že je to čirá pravda.

Kapitán Rider Sandman se tedy vydal do Londýna pěšky.

Šel pěšky, protože odmítl jet v jednom kočáře s muži, kteří přijali peníze, aby prohráli zápas. Sandman miloval kriket a byl vynikajícím hráčem, což dokládalo jeho slavných sto čtrnáct bodů za anglickou jedenáctku v zápase proti týmu markýze z Canfieldu. Milovníci této hry byli ochotni cestovat mnoho mil, aby ho viděli hrát, aby viděli kapitána Ridera Sandmana, bývalého důstojníka dvaapadesátého pěšího pluku Jeho Veličenstva, předvádět své umění na postu pálkaře. Sandman však nenáviděl úplatnost a hnusila se mu korupce, nadto byl výbušné povahy, a proto se pustil do zuřivé hádky se svými zrádnými spoluhráči, kteří tu noc spali v pohodlném domě sira Johna a ráno se vraceli do Londýna ve vším komfortu. Sandman s nimi nespal ani nejel. Na to byl příliš hrdý.

Hrdý a chudý. Nemohl si dovolit jet dostavníkem, dokonce ani ničím jiným, neboť v hněvu hodil svou odměnu za zápas siru Johnu Hartovi do tváře, což, jak nyní připouštěl, byla pěkná hloupost, když ty peníze vydělal poctivě. A přesto je považoval za špinavé. Vracel se tedy domů tak, že strávil sobotní noc ve stohu sena kdesi u Hicksteadu a celou neděli se pak vlekl pěšky, až mu téměř upadla podrážka pravé boty. Do Drury Lane dorazil pozdě večer, hodil kriketovou výbavu na podlahu podkrovní místnůstky pronajaté v hostinci, svlékl se a padl do úzké postele a ihned usnul. Spal spánkem spravedlivých. A spal i ve chvíli, kdy se v Old Bailey otevřelo propadlo a jásot davu zvedl na začouzenou londýnskou oblohu tisíce vyplašených křídel. A spal ještě i v půl deváté. Spal a ve snu sebou házel a potil se a nesouvisle vykřikoval, uši zalehlé dusotem kopyt, třeskáním mušket a duněním děl, oči užaslé z blýskání šavlí a mečů. A jeho sen se chýlil k

vrcholu, když kavalerie prorazila řídké řady červenokabátníků, jenže v tom se do dusotu kopyt přimísily rychlé kroky na schodech a krátké zaklepání na dveře jeho ubohé podkrovní komůrky. Otevřel oči, uvědomil si, že není na bojišti, a pak, ještě než stačil na klepání odpovědět, stála najednou v místnosti Sally Hoodová. Sandman se ještě chvíli domníval, že ten příval jasných očí, kalikových šatů a zlatých vlasů je stále sen, ale potom ho definitivně probral Sallyin smích. „Šmarja, já vás vzbudila! Hrome, to je mi líto!“ zvolala. Otočila se a chtěla zmizet.

„Ale to nic, slečno Hoodová,“ zarazil ji Sandman a šmátral po hodinkách. Byl zpocený jako myš. „Kolik je hodin?“

„Saint Giles právě odbil půl devátou,“ odpověděla.

„Panebože!“ zaúpěl Sandman. Nemohl uvěřit, že spal tak dlouho. Neměl sice proč vstávat, avšak pořád v něm přetrvával zvyk z vojenských časů vstávat brzy. Posadil se, a když si vzpomněl, že je nahý, rychle na sebe přitáhl tenkou přikrývku. „Na dveřích mi visí župan, slečno Hoodová. Budete tak laskavá?“

Sally našla župan a hodila mu ho. „To jen proto, že mám zpoždění,“ vysvětlovala důvod, proč tak náhle vtrhla do jeho pokoje, „a můj bratr je už pryč a já mám práci a ty šaty musej bejt zapnutý.“ Otočila se a ukázala mu obratle na holých zádech. „Jindy bych řekla paní Gunnové, aby mi je zapnula,“ mlela dál, „jenže dnes se věší, takže se šla podívat. Bůhví, co tam vidí, když je napolo slepá a dočista opilá, ale pěkný věšení, to ona má hrozně ráda a v jejím věku jí už moc radostí nezbejvá. Tak už můžete vstát, nedívám se, mám kukadla zavřený.“

Sandman vylezl z postele opatrně, protože se ve své malé komůrce mohl narovnat jen v určitých místech, pokud nechtěl vrazit hlavou do některého z trámů. Byl vysoký,

měl jeden palec přes šest stop, světlé nazlátlé vlasy, modré oči a protáhlou kostnatou tvář. Nebyl hezký, alespoň ne tak, jak si člověk obvykle představuje hezkého muže, na to měl příliš ostře řezané rysy, avšak v jeho výrazu byla zřetelně patrná inteligence a laskavost a tím byl zajímavý, odlišný od všech tuctových tváří. Oblékl si župan a zavázal pásek. „Říkáte, že máte práci?“ obrátil se k Sally. „Doufám, že dobrou.“

„Ne zrovna takovou, co bych chtěla, protože to není na prknech,“ odpověděla.

„Na prknech?“

„Na jevišti, kapitáne,“ řekla. Považovala se za herečku a možná jí byla, i když Sandman nepozoroval, že by byla nějak poznamenaná divadlem. Podobně jako on se Sally Hoodová nacházela na samém okraji společnosti úctyhodných a počestných, a to ji tam ještě podle všeho držel její bratr, velmi záhadný mladý muž, který pracoval ve velmi zvláštní denní době. „Ale není to zas špatná práce,“ pokračovala Sally, „a je slušná.“

„O tom nepochybuju,“ řekl Sandman, když vycítil, že o tom dívka vlastně nechce mluvit, ale divil se, proč se málem naježila, když jde o slušnou práci, což on nijak nezpochybnil. A Sally se zase divila, proč si Sandman, na první pohled džentlmen, pronajal podkrovní komůrku právě v hostinci U Pšeničného snopu v londýnské Drury Lane. Potkala ho nějaká smůla, to bylo jisté, ale stejně, proč U Pšeničného snopu? Nejspíš ani neví, co je Pšeničný snop zač. Určitě netuší, že jde o vyhlášenou krčmu, domov všech možných zlodějů a zlodějíčků od kapesních po kasaře, od lapků po lupiče vykrádající obchody, a přitom se Sally zdálo, že kapitán Rider Sandman je poctivost sama. V každém případě je to příjemný a milý muž, myslela si. Choval se k ní jako k dámě, a třebaže s ním promluvila jen

párkrát, když se potkali na chodbě hostince, hned poznala, že má dobré srdce – tak dobré, že jí nic neřekl, když hned v pondělí ráno vtrhla do jeho soukromí málem polonahá a ještě ho probudila. „A co vy, kapitáne?“ zeptala se. „Pracujete někde?“

„Hledám zaměstnání, slečno Hoodová,“ odpověděl Sandman pravdivě, i když žádné zaměstnání nenacházel. Byl příliš starý na to, aby začal s úřednickou kariérou, neměl kvalifikaci v právech ani ve financích a odjet někam na cukrové ostrovy pohánět otroky, k tomu neměl chuť.

„Slyšela jsem, že hrajete kriket,“ řekla Sally.

„Ano, to hraju.“

„A prej jste slavnej hráč, povídal můj bratr.“

„Tím si nejsem jistý,“ odpověděl Sandman skromně.

„Ale vyděláte si tím peníze, že?“

„Ne tolik, kolik bych potřeboval,“ řekl Sandman. A jenom v létě a pokud jsem ochoten snášet úplatnost a smířit se s předem dohodnutými výsledky, pomyslel si. „Ale teď tu mám menší problém. Pár háčků chybí.“

„Safra, ještě jsem si nenašla čas, abych je přišila,“ řekla Sally, „takže zapněte ty, co tam jsou, s tím se nedá nic dělat.“ Pohlédla na krbovou římsu, kde ležela hromádka dopisů. Podle ohmataných okrajů usoudila, že nejsou nové a všechny už někdo mnohokrát přečetl. Postoupila nenápadně dopředu, až se jí podařilo zahlédnout, že jedna z obálek navrchu hromádky je adresovaná jakési slečně, ale její jméno takhle z dálky nerozluštila. Bylo však jasné, že kapitán Sandman dostal košem a jsou to jeho dopisy, které mu jeho milá vrátila. Nešťastník, pomyslela si Sally.

„A jinde zase háčky jsou, ale chybí poutka,“ pokračoval Sandman.

„Já vím, já vím. Proto jsem přinesla tohle,“ řekla rychle a zamávala potrhaným hedvábným kapesníkem.

„Provlíkněte to nějak těma mezerama, kapitáne, ať nebudím pohoršení.“

„Takže dnes budu muset jít po svých známých,“ vrátil se Sandman k původnímu tématu jejich rozmluvy, „a uvidím, jestli mi nabídnou nějaké zaměstnání. A odpoledne, jak to vypadá, podlehnu pokušení.“

„Oh!“ usmála se Sally laškovně přes rameno a v modrých očích jí zajiskřila světélka. „Pokušení?“

„Hodlám se jít podívat na kriket na Artillery Ground.“

„Pcha! To by pro mě nebylo žádný pokušení,“ řekla zklamaně Sally. „A mimochodem, kapitáne, jestli chcete dole snídani, měl byste sebou hodit, protože po devátý už tam nedostanete ani sousto.“

„Vážně?“ podivil se Sandman, i když po pravdě řečeno neměl v úmyslu platit v hospodě za snídani, kterou si nemohl dovolit.

„U Snopu je vždycky plno, jak se v Newgatu věší,“ vysvětlovala Sally, „protože lidi se chtěj nadlábnout, když už podívaná skončila, víte? Vždycky při tom dostanou hlad. Tam totiž můj bratr šel, na Old Bailey. Pokaždý tam chodí, když se věší. Chtěj, aby tam byl.“

„Kdo?“

„Jeho kamarádi. Skoro vždycky někoho z nich zná, z těch ubohejch grázlů, co se tam pak kroutěj, víte?“

„Kroutěj?“

„Přece visej, kapitáne. Visej, kroutěj se, houpou, zdravěj s Jackem Ketchem*, tancujou Newgate morris, vystupujou na scéně Jemmyho Bottinga, kloktaj na laně a já nevím co ještě. Musíte se naučit zlodějskou hantýrku, když bydlíte U Pšeničnýho snopu.“

---

* vžité označení kata; pozn. překl.

„Vidím, že bych měl," řekl Sandman a právě začal provlékat kapesník mezerou v Sallyiných šatech, když vtom se v pootevřených dveřích objevil hospodský poslíček Dodds, a jakmile uviděl, že v komůrce kapitána Sandmana je Sally Hoodová a kapitán Sandman jí celý rozcuchaný zapíná šaty a sám na sobě nemá nic než starý odřený župan, roztáhl ústa od ucha k uchu.

„Vletí ti do huby moucha, jestli ji hned nezavřeš, ty troubo!" okřikla ho Sally. „A tohle není můj mužskej, aby sis myslel, parchante malej pitomá. Jenom mě zapíná, protože můj bratr i matka Gunnová se zdejchli na Old Bailey, kde ostatně skončíš i ty, pokud je nějaká spravedlnost."

Dodds na její tirádu nedbal a klidně podal Sandmanovi zapečetěný list. „To je pro vás, kapitáne. Dopis."

„Jsi moc laskavý," řekl Sandman a sklonil se k svému zmuchlanému oděvu na zemi, aby našel penny. „Počkej, neutíkej," řekl chlapci, třebaže ten nejevil žádnou snahu někam utíkat, alespoň ne dřív, než dostane od cesty, jak se běžně sluší.

„Nic mu nedávejte!" protestovala Sally. Chytila Sandmana za ruku, aby žádné peníze nehledal, a vytrhla Doddsovi dopis. „Vsadím se, že vám to ten otrapa stejně nese pozdě. Žes na to zapomněl, co? Ten dopis přišel dnes ráno? Jak dlouho už tu leží?"

Dodds na ni vrhl vzteklý pohled. „Přišel v pátek," přiznal po chvíli.

„Když sakra přišel v pátek, tak jsi ho měl sakra donýst v pátek! A teď se koukej sebrat a zmiz!" Vystrčila ho ven a přibouchla za ním dveře. „Parchant líná. Měli by ho vzít do Newgatu, aby si tam zatancoval. Aspoň by si protáh tu svou línou kostru."

Sandman skončil se složitým zapínáním Sallyiných šatů a o krok odstoupil. „Vypadáte báječně, slečno Hoodová,“ řekl.

„Myslíte?“

„Opravdu,“ ujišťoval ji. Šaty byly bledě zelené, potištěné květy chrpy, a barvou se náramně hodily k Sallyině medově zbarvené pleti a vlnitým vlasům stejně nazlátlým, jako byly Sandmanovy. Byla to moc pěkná dívka s jasně modrýma očima, pletí nepoznamenanou neštovicemi ani jinými kazy a nakažlivým úsměvem. „Ty šaty vám vážně sluší, věřte mi,“ dodal.

„Nejsou nic moc, ale jiný nemám,“ odpověděla. „Takže nezbývá, než aby mi slušely. Díky.“ Podala mu dopis. „Zavřete oči, třikrát se otočte a pak řekněte nahlas jméno svý milovaný než ho otevřete.“

Sandman se zasmál. „A co se stane?“

„Dostanete dobrou zprávu, kapitáne,“ odpověděla vážně. „Uvidíte. Dobrou zprávu.“ Usmála se a byla pryč.

Sandman chvíli poslouchal její cupitání po schodech a pak pohlédl na dopis. Že by odpověď na některou Z jeho žádostí o práci? Papír byl jemný a rukopis vypsaný, elegantní. Už chtěl zlomit pečeť, avšak náhle se zarazil. Připadal si jako hlupák, přesto zavřel oči, třikrát se otočil a potom vyslovil nahlas jméno své milované: „Eleanor Forrestová.“ Teprve pak zlomil pečeť z červeného vosku a list rozložil. Přečetl ho, potom ho přečetl ještě jednou a snažil se přijít na to, jaká ta zpráva vlastně je – zda dobrá, či špatná.

Dvojctihodný vikomt Sidmouth se dával kapitánu Rideru Sandmanovi poroučet a považoval si za čest pozvat kapitána Sandmana v co nejkratší příhodné době, nejlépe však dopoledne, k návštěvě své kanceláře. Bude také

vděčný za okamžitou odpověď doručenou jeho osobnímu tajemníkovi panu Sebastianu Witherspoonovi.

V prvním okamžiku byl Sandman náchylný považovat dopis za špatnou zprávu. Měl strach, že jeho otec dluží vikomtu Sidmouthovi peníze, podobně jako dluží peníze mnoha jiným lidem, a že si ho teď Jeho Lordstvo povolává, aby uplatnilo právní nárok na tu ubohou trochu majetku, která mu ještě zbývá. Potom si však uvědomil, že je to nesmysl. Nezdálo se pravděpodobné, že by se jeho otec s lordem Sidmouthem kdy setkal, jinak by se tím zajisté pochlubil, neboť Sandmanův otec se velmi rád chlubil známostmi s významnými lidmi. A nepochybně je jen málo těch, které lze považovat za významnější muže, než jakým je dvojctihodný Henry Addington, první vikomt Sidmouth, někdejší ministerský předseda Velké Británie a nynější ministr vnitra vlády Jeho Veličenstva.

Proč se tedy chce ministr vnitra sejít s Riderem Sandmanem?

Existoval jen jeden způsob, jak se to dovědět.

Sandman si tedy oblékl nejčistší košili, jakou měl, tou nejšpinavější si vyleštil rozbité boty, vykartáčoval si kabát a takto, oblečený jako chudý džentlmen, se vypravil na návštěvu lorda Sidmoutha.

Vikomt Sidmouth byl člověk, jemuž do muže dost chybělo, protože měl tenké rty, řídké vlasy, hubený nos a slabou čelist, která se zužovala v drobnou lasičkovitou bradu. Zato jeho pohled se vyznačoval měkkostí rozštípnutého pazourku a tenký hlas byl ostrý, suchý a nepřátelský. Říkalo se mu „doktor“, přezdívkou, jíž chyběl laskavý humor přátelských přezdívek, avšak dokonale trefnou, neboť vikomt Sidmouth byl chladný, nezaujatý a odmítavý ke všemu a ke všem. Nechal Sandmana čekat dvě a čtvrt

hodiny, třebaže to mu mohl mít Sandman sotva za zlé, když se dostavil bez ohlášení. Teď tedy byl konečně vpuštěn a lord Sidmouth se na něho mračil za doprovodu vzteklého bzučení masařky, narážející na sklo jednoho z vysokých oken kanceláře. „Byl jste mi doporučen sirem Johnem Colbornem," řekl upjatě.

Sandman sklonil hlavu na znamení vděčnosti, avšak nic na to neřekl. Neměl k tomu co říct. V rohu kanceláře hlasitě tikaly skříňové pendlovky.

„Byl jste v pluku sira Johna u Waterloo, je to tak?" pokračoval lord Sidmouth tónem vyšetřovatele.

„Ano, byl, pane."

Lord Sidmouth odfrkl, jako by neměl o těch, co byli u Waterloo, zrovna nejvyšší mínění, a Sandman si uvědomil, že tomu tak vskutku může být, neboť se v poslední době zdálo, že Británie je rozdělena na ty, kteří bojovali proti Francouzům, a ty, kteří zůstali doma. Sandman měl podezření, že ti druzí na první žárlí a rádi naznačují – samozřejmě jemně –, že se vzdali lákavé příležitosti rajzovat kdesi v cizině, protože někdo přece musel zůstat doma a udržovat v Británii prosperitu. Od bojů s Napoleonem už uplynuly dva roky a toto rozdělení se stále zachovávalo, ačkoliv sir John Colborne musel mít ve vládě jistý vliv, jestliže jeho doporučení dokázalo přivést Sandmana do této kanceláře. „Sir John mi řekl, že hledáte zaměstnání," pokračoval ministr a tázavě na něho pohlédl.

„Jsem nucen, pane."

„Nucen?" Sidmouth se toho slova chytil. „Nucen? Ale dostáváte přece sníženou penzi důstojníka mimo službu, nemýlím-li se? A řekl bych, že snížená penze není tak ubohý příjem, či snad ano?" Jeho Lordstvo vyslovilo otázku tak kysele, jako by bylo zásadně proti tomu, aby se

vyplácela penze lidem, kteří jsou schopni vydělat si na živobytí sami.

„Nemám nárok na sníženou penzi, pane," odpověděl Sandman. Svou důstojnickou hodnost totiž prodal, a protože byl mír, dostal za ni méně, než čekal, i když to stačilo na zaplacení pronájmu domu pro jeho matku a sestru.

„Vy tedy nemáte žádný příjem?" ozval se s otázkou ministrův osobní tajemník Sebastian Witherspoon, sedící na židli vedle stolu svého pána.

„Nějaký ano," řekl Sandman, ale vzápětí usoudil, že bude lépe neupřesňovat, že tento *nějaký* malý příjem pochází z hraní kriketu. Vikomt Sidmouth nevypadal na muže, který by něco takového schvaloval, neřkuli ocenil. „Ne však takový, aby to stačilo," doplnil Sandman svou odpověď. „A z toho, co takto vydělám, se snažím vyrovnat některé z dluhů svého otce – samozřejmě ty menší, ty vůči drobným obchodníkům," dodal, aby ministr vnitra mylně neusoudil, že se snaží splatit obrovské sumy, které jeho otec dluží bohatým investorům.

Witherspoon se zamračil. „Podle zákona, Sandmane," řekl, „přece nejste zodpovědný za žádné dluhy svého otce."

„Jsem však zodpovědný za dobré jméno své rodiny," odpověděl Sandman.

Lord Sidmouth opět odfrkl, což mohl být výraz posměchu nad dobrým jménem Sandmanovy rodiny nebo také ironická reakce na jeho zjevné skrupule, ale nejpravděpodobněji tím pouze vyjádřil svůj soud o Sandmanovu otci, který si při konfrontaci s hrozbou vězení či exilu kvůli svým obrovským dluhům raději vzal život, a tím zanechal své jméno v hanbě a svou ženu a rodinu v chudobě. Ministr vnitra vrhl na Sandmana dlouhý zkoumavý pohled a pak se otočil po masařce zuřivě

narážející na okno. Pendlovky dutě tikaly. V místnosti bylo horko a Sandman, vědom si toho, že má košili promočenou potem, se cítil velmi nepříjemně. Ticho se protahovalo a Sandman měl podezření, že ministr zvažuje, zda je rozumné nabízet zaměstnání synu Ludovice Sandmana. Z ulice doléhal rachot kol povozů provázený ostrým klapáním koňských kopyt. A pak se lord Sidmouth rozhodl. „Potřebuji člověka, který by se ujal jisté… práce," řekl stále ještě s pohledem upřeným k oknu. „Musím vás však upozornit, že vám nenabízím trvalé zaměstnání. To v žádném případě."

„Rozhodně nejde o trvalé zaměstnání," přidal se Witherspoon.

Lord Sidmouth se zamračil nelibostí. Nestál o to, aby ho jeho tajemník doplňoval. „Je to pouze výpomocné místo," řekl a ukázal k velkému odpadkovému koši nacpanému až po vrch papíry. Některé byly svitky, jiné složené listy opatřené voskovou pečetí a pár jich bylo, zřejmě pro posílení účinku, převázáno kouskem červené stuhy. „To všechno, kapitáne," řekl ministr, „jsou žádosti, petice, prosby." Jeho tón jasně naznačoval, že má toho všeho až po krk. „Odsouzení zločinci mohou požádat krále a korunní radu o shovívavost nebo – skutečně je tomu tak – o úplné prominutí trestu. To je jejich právo, kapitáne. A všechny žádosti, petice, prosby z celé Anglie a Walesu přicházejí do této kanceláře. Dostáváme jich ke dvěma tisícům ročně! Zdá se, že každý zločinec odsouzený k smrti si sežene někoho, kdo mu takovou žádost napíše, a my je pak všechny musíme přečíst. Nemám pravdu, Witherspoone, nečteme je snad všechny?"

Sidmouthův tajemník, mladý muž s kulatými tvářemi, ostrým pohledem a uhlazeným chováním, přikývl.

„Samozřejmě že je všechny čteme, pane. Byla by to od nás velká nedbalost, kdybychom takové žádosti ignorovali.“

„Ano, zajisté, velká nedbalost,“ řekl Sidmouth farizejsky. „A jestliže není spáchaný zločin příliš odporný, kapitáne, a najde se někdo z aristokratických vrstev, kdo se za odsouzeného přimluví, pak pečlivě zvážíme, zda je možné takové žádosti vyhovět. Kupříkladu můžeme změnit trest smrti na, řekněme, deportaci.“

„Vy, pane?“ zeptal se Sandman, kterého zarazilo, že Sidmouth používá první osoby.

„Žádosti jsou samozřejmě adresovány králi,“ vysvětloval ministr, „ale povinnost rozhodnout o odpovědi je za normálních okolností ponechána na této kanceláři, tedy na mé osobě, a mé rozhodnutí pak potvrzuje státní rada. A ujišťuji vás, kapitáne, že je pouze potvrzuje – tak, jak to říkám. Nezkoumá je, neptá se.“

„Opravdu ne!“ přidal se opět Witherspoon téměř pobaveně.

„Rozhoduji já,“ prohlásil Sidmouth kategoricky. „Je to jedna ze zodpovědností příslušejících tomuto vysokému úřadu, kapitáne. Zodpovědnost rozhodnout, který zločinec bude viset a který bude ušetřen. Kdesi v Austrálii žijí stovky lidí, kteří vděčí za své životy této kanceláři.“

„A jsem si jistý, Vaše Milosti,“ ozval se Witherspoon zdvořile, „že jejich vděčnost nezná mezí.“

Sidmouth tajemníkovu poznámku přešel bez povšimnutí a místo toho podal Sandmanovi svitek ovázaný stuhou. „A jednou za čas,“ pokračoval, „za velice dlouhý čas nás některá žádost o milost přesvědčí, že je třeba přešetřit a prozkoumat základní fakta. A pro tyto nepříliš časté případy, kapitáne, jmenujeme vyšetřovatele, i když to není nic, co bychom dělali rádi.“ Odmlčel se, jako by Sandmana vyzýval k otázce, proč ministerstvo vnitra nerado jmenuje

vyšetřovatele. Sandman však právě stahoval stuhu ze svitku a k žádnému takovému dotazu se neměl. „Osoba čekající na trest smrti," musel tedy ministr vysvětlovat sám, „už byla souzena. Soud její čin posoudil a shledal ji vinnou a není úkolem vlády Jeho Veličenstva revidovat fakta, která zvážil řádný soudní dvůr. To není náš způsob jednání, kapitáne, podkopávat soudní moc, avšak jednou za čas, jak jsem řekl, velmi zřídka přece jen přešetření provádíme. A tato žádost, tato petice, patří právě mezi takové řídké případy."

Sandman rozvinul žádost psanou hnědavým inkoustem na levném zežloutlém papíru. „Bůh je mi svědkem," četl, „že je to dobře vychovaný chlapec a nikdy by lady Aveburyovou nezabil, a Bůh ví, že by nikdy nedokázal ublížit ani mouše." Vět v podobném duchu tam bylo víc, Sandman však nemohl číst, protože lord Sidmouth začal znovu mluvit.

„Věc se týká jistého Charlese Cordaye," vysvětloval. „To ovšem není jeho pravé jméno. Žádost, jak sám vidíte, přišla od Cordayovy matky, která se podepisuje Cruttwellová, ale mladík podle všeho přijal francouzské jméno. Bůhví proč. Byl usvědčen z vraždy hraběnky z Avebury. Nepochybně si na ten případ vzpomínáte, že?"

„Obávám se, že nevzpomínám, Vaše Milosti," odpověděl Sandman. Nikdy nevěnoval velkou pozornost zločinům, nikdy si nekoupil newgateský kalendář, soupis případů připravených k projednávání, ani nečetl letáčky oslavující proslulé zločince a jejich barbarské skutky.

„Není v tom žádná záhada," řekl ministr. „Ten podlý člověk znásilnil a ubodal hraběnku z Avebury a bezesporu si zaslouží viset. Kdy má jít na šibenici?" obrátil se s otázkou na Witherspoona.

„Ode dneška za týden, pane," odpověděl tajemník.

„Když tedy v tom případu není žádná záhada, pane," řekl Sandman, „proč je třeba ho znovu zkoumat?"

„Protože žadatelka, Maisie Cruttwellová –" Sidmouth to jméno vyslovil, jako by kousl do něčeho trpkého – „je švadlena Jejího Veličenstva královny Charlotty a Její Veličenstvo laskavě projevilo o případ zájem," řekl tónem, z něhož se dalo tušit, že on by manželku krále Jiřího III. za ten laskavě projevený zájem s potěšením uškrtil. „Je mou povinností, kapitáne, ujistit Její Veličenstvo, že bude provedeno veškeré možné přešetření případu, aby nevznikla nejmenší pochybnost o tom, že ten odporný zločinec je vinen. Proto jsem odeslal Jejímu Veličenstvu dopis, v němž ho informuji, že se chystám jmenovat vyšetřovatele, který prozkoumá fakta případu, a tímto poskytne jistotu, že s odsouzeným bude naloženo podle práva." Sidmouth to vše vysvětloval znuděným hlasem, nyní však namířil na Sandmana kostnatý ukazovák. „A já se vás ptám, zda chcete být tím vyšetřovatelem, kapitáne, a zda jste porozuměl tomu, co by se od vás požadovalo."

Sandman přikývl. „Chápu, chcete královnu uklidnit, Vaše Milosti, a proto musíte být naprosto ujištěn o vině obžalovaného."

„Ne!" vyštěkl Sidmouth v opravdovém hněvu. „Už teď jsem naprosto ujištěn o vině toho člověka. Corday, nebo jak si nechává říkat, byl uznán vinným v řádném soudním procesu. Takové ujištění potřebuje královna, ne já."

„Ano, chápu," řekl Sandman.

Witherspoon se naklonil dopředu. „Promiňte mi otázku, kapitáne – nemáte sklon k radikálním názorům?"

„Jak to myslíte?"

„Nemáte námitky proti trestu oběšením?"

„Pro člověka, který znásilňuje a zabíjí?" ozval se rozhořčeně Sandman. „Samozřejmě že ne." Byla to

upřímná odpověď, ale po pravdě řečeno Sandman o věšení a jeho oprávněnosti v hierarchii trestů do této chvíle nijak moc neuvažoval. Nikdy také ničemu podobnému nepřihlížel, třebaže věděl, že v Newgatu je popraviště, druhé se nachází ve vězení na jižním břehu Temže v Horsemonger Lane a další v každém anglickém a velšském městě, v němž sídlí soud. Občas slýchával názory, že se oprátka používá příliš často nebo že je nesmysl věšet hladového vesničana za to, že ukradl jehně za pět šilinků. Našlo se však jen málo lidí, kteří by byli pro to, aby se s věšením skoncovalo úplně. Šibenice byla odstrašující prostředek, trest i výstraha zároveň. Byla to nezbytnost, nástroj civilizace, který chránil občany dbalé zákonů před lidskými dravci.

Witherspoon, zjevně spokojený se Sandmanovou rozhořčenou odpovědí, se usmál. „Samozřejmě jsem vás nepodezíral z radikálních názorů," řekl uklidňujícím tónem, „ale chápejte, člověk musí mít jistotu."

„Takže," pohlédl lord Sidmouth na velké skříňové pendlovky v rohu, „souhlasíte s tím, že budete naším vyšetřovatelem?" Zřejmě očekával okamžitou odpověď, Sandman však váhal. Ne proto, že by tu práci nechtěl, ale pochyboval, zda má kvalifikaci k tomu, aby dokázal vyšetřit zločin. Jenže kdo ji má? řekl si potom. Lord Sidmouth mylně chápal jeho váhání jako nechuť. „Nebude vás to nijak zatěžovat, kapitáne," řekl netrpělivě. „O vině toho lumpa není pochyb, jde jen o to, uspokojit královniny ženské starosti. Měsíční plat za pár dní práce." Odmlčel se a ironicky se ušklíbl. „Nebo máte strach, že by vám funkce vyšetřovatele bránila hrát ten váš kriket?"

Sandman potřeboval měsíční plat, a proto na urážku nereagoval. „Samozřejmě že tu práci přijmu," řekl. „Bude mi ctí."

Witherspoon vstal, a dal tak Sandmanovi na vědomí, že audience skončila. Ministr mu kývl na rozloučenou. „Witherspoon vás vybaví pověřovacím listem," řekl, „a já se budu těšit na vaši zprávu. Na shledanou, pane."

„Váš služebník, pane," uklonil se Sandman, avšak ministr vnitra se už zabýval něčím jiným.

Sandman následoval Witherspoona do předpokoje, kde za stolem pracoval koncipient. „Chvíli bude trvat, než list opatřím pečetí," řekl tajemník, „takže se prosím posaďte."

Sandman si s sebou vzal Cordayovu petici a teď si ji alespoň mohl celou přečíst, i když se už moc nového z jejího zmateného slohu nedověděl. Bylo to jen pár nesouvislých vět, úpěnlivá prosba o milost pro syna, kterou matka odsouzeného komusi nadiktovala a pak podepsala křížkem. Tvrdila, že její syn je dobrý chlapec, nevinná duše a křesťan, ale dole pod její žádostí byly dvě odmítavé poznámky. „Směšné! Spáchal odporný zločin a je vinen," stálo v jedné, zatímco druhá, psaná kostrbatým rukopisem, konstatovala: „Dejme průchod zákonu." Sandman ukázal žádost tajemníkovi. „Kdo napsal ty poznámky?"

„Ta druhá je rozhodnutí ministra vnitra," řekl Witherspoon, „a napsal ji ještě předtím, než se dověděl, že se do věci vložilo Její Veličenstvo. A první? Ta pochází od soudce, který vyřkl rozsudek. Je zvykem předkládat žádost k vyjádření příslušnému soudci předtím, než je o ní rozhodnuto. V tomto případě to byl sir John Silvester. Znáte ho?"

„Obávám se, že neznám."

„Je to soudce města Londýna, jak jste z toho mohl vyvodit. Velmi zkušený soudce. A zajisté ne muž, který by připustil, aby v jeho soudní síni došlo k hrubému omylu ve výkonu spravedlnosti." Podal pověřovací list koncipientovi. „Musí tam samozřejmě být ještě vaše jméno," řekl k

Sandmanovi. „Jsou ve způsobu jeho psaní nějaké ošidnosti?“

„Ne,“ odpověděl Sandman, a zatímco koncipient vpisoval do listu jeho jméno, četl si znovu žádost Cordayovy matky, nenacházel v ní však žádné argumenty proti faktům případu. Maisie Cruttwellová prohlašovala, že její syn je nevinen, ale své tvrzení ničím nezdůvodňovala, pouze se dovolávala královy milosti. „Proč jste se tím rozhodli pověřit mě?“ zeptal se po chvíli Witherspoona. „Soudím, že jste v minulosti využívali jiné vyšetřovatele. Dělali snad svou práci neuspokojivě?“

„Pan Talbot nás naprosto uspokojoval,“ odpověděl tajemník, který právě hledal pečetidlo, aby jím mohl stvrdit pravost pověřovacího listu. „Bohužel pan Talbot zemřel.“

„Ach.“

„Srdeční záchvat,“ dodal Witherspoon. „Velmi smutné. A proč jsme se rozhodli pro vás? Protože jste nám byl doporučen, jak už vám řekl pan ministr.“ Přehraboval se v zásuvce a stále hledal pečetidlo. „Měl jsem u Waterloo bratrance,“ pokračoval, „kapitán Witherspoon, husar. Byl ve vévodově štábu. Neznal jste ho náhodou?“

„Bohužel ne.“

„Padl.“

„To je mi líto.“

„Zřejmě to bylo nejlepší, co se mu mohlo přihodit,“ řekl Witherspoon. Konečně našel pečetidlo. „Vždycky se bál, co bude, až válka skončí. Kolik zmatku může mír přinést, říkával.“

„To nebyl sám. Ve vojsku bylo hodně těch, co se báli míru,“ podotkl Sandman.

Tajemník nahříval nad svíčkou tyčinku pečetního vosku. „Tento list,“ řekl, „stvrzuje, že jste pověřen vedením vyšetřování v zájmu ministerstva vnitra, a žádá všechny, na

něž se obrátíte, aby vám byli nápomocni. Žádá, prosím, ne nařizuje. Povšimněte si toho rozdílu, kapitáne, povšimněte si ho dobře," řekl, když ukápl na list vosk a do rudé skvrny opatrně vtiskl pečetidlo, „neboť o to můžeme pouze žádat. Uvítal bych, kdybyste mi tento list vrátil současně se závěrem svých šetření, kapitáne. A pokud jde o povahu těch šetření? Připomínám vám, že se tím nemusíte zabývat příliš do hloubky. O vině toho člověka není pochyb. Corday je násilník, vrah a lhář a jediné, co od něho potřebujeme, je přiznání. Najdete ho v Newgatu, a jestliže budete dostatečně energický, zajisté ho přinutíte, aby se ke svému brutálnímu zločinu přiznal, a pak bude vaše práce u konce." Podal mu dopis. „Očekávám, že od vás brzy dostanu zprávu. Dovoluji si vám připomenout, že požadujeme, aby byla v písemné formě, ale prosím stručně." Náhle však ruku s listem stáhl zpět, aby dodal důraz následujícím slovům. „V žádném případě nechceme, abyste věci komplikoval, kapitáne. Dodejte nám stručnou zprávu, která panu ministrovi umožní ujistit královnu, že není žádný důvod pro udělení milosti. Tím budeme moci na celou nepříjemnou záležitost zapomenout."

„A co když se nepřizná?" zeptal se Sandman.

„Přinutíte ho," řekl Witherspoon ostře. „Tak jako tak bude viset, kapitáne, ať svou zprávu předložíte, či ne. Bylo by však vhodnější, kdybychom mohli Její Veličenstvo ujistit o vině toho lumpa ještě před vykonáním rozsudku."

„A jestliže je nevinen?" zeptal se Sandman znovu.

Witherspoon se zatvářil, jako by ho jeho otázka téměř zděsila. „Jak by mohl být? Přece už byl shledán vinným!"

„Samozřejmě že byl," řekl Sandman, vzal list a zastrčil ho do kapsy. „Jeho Lordstvo se zmiňovalo o platu," obrátil se na tajemníka rozpačitě. Nerad mluvil o penězích, neboť

to považoval za známku nízké úrovně. Totéž však platilo o jeho chudobě.

„Samozřejmě," řekl Witherspoon. „Panu Talbotovi jsme obvykle platili dvacet guineí, shledávám však obtížným doporučit stejný honorář i vám v tomto případě. Opravdu je to příliš triviální záležitost, takže vám schválím směnku na částku patnácti guineí. A pošlu vám ji…, kam že?" Pohlédl do zápisníku a šokovaný zvedl hlavu. „Opravdu? U Pšeničného snopu? V Drury Lane?"

„Opravdu," potvrdil Sandman stroze. Věděl, že by to měl vysvětlit, protože Pšeničný snop byla nechvalně známá krčma, oblíbené místo zlodějů a podobných existencí. Jenže to on vůbec netušil, když si pokoj najímal, navíc si nemyslel, že se potřebuje Witherspoonovi ospravedlňovat.

„Předpokládám, že víte, co děláte," řekl Witherspoon nejistě.

Sandman váhal. Nebyl žádný zbabělec, dokonce měl pověst statečného muže, kterou si vysloužil v bitevní vřavě, přesto to, k čemu se nyní chystal, vyžadovalo, aby sebral všechnu svou odvahu. „Zmínil jste směnku, pane Witherspoone," řekl, „a já uvažuju, zda bych vás dokázal přesvědčit, abyste mi vyplatil peníze v hotovosti. Jistě budu mít výdaje…" Nedopověděl, protože za nic na světě nemohl přijít na to, jaké by ty výdaje mohly být.

Witherspoon i koncipient na něho zírali, jako by mu právě spadly kalhoty. „Peníze v hotovosti?" opakoval Witherspoon přiškrceným hlasem.

Sandman věděl, že zrudl. „Chcete přece, aby ta věc byla vyřešena rychle," řekl, „a mohou nastat okolnosti, které budou vyžadovat nepředvídané výdaje. Nemohu dopředu říct, jaké povahy by ty výdaje měly být, ale…" pokrčil rameny a opět nechal větu nedokončenou.

„Prendergaste,“ oslovil Witherspoon písaře, třebaže stále hleděl na Sandmana, „prosím pěkně, běžte do kanceláře pana Hodgea, vyřiďte mu mé poručení a požádejte ho, aby nám vyplatil předem patnáct guineí…“ Odmlčel se a s pohledem stále upřeným na Sandmana dodal: „v hotovosti.“

Peníze se tedy našly, byly vyplaceny a Sandman opustil úřad ministerstva vnitra s kapsami obtíženými zlatem. Zatracená bída, pomyslel si. Bylo však třeba zaplatit za pokoj v hostinci, navíc už tři dny nic pořádného nejedl.

Ale patnáct guineí! Teď si může dopřát jídla dost. Jídla a trochy vína a odpoledne kriketu. Byla to svůdná představa, Sandman však nepatřil k těm, kteří se vyhýbají povinnostem. Práce vyšetřovatele ministra vnitra byla sice dočasná, ale pokud ji udělá rychle a ke spokojenosti lorda Sidmoutha, možná se od něho dočká dalších a lukrativnějších úkolů. Něco takové si vroucně přál, takže si řekl, že zapomene na jídlo, zapomene na víno a odloží kriket.

Protože bylo třeba navštívit vraha a získat od něho přiznání.

A Sandman šel, aby se pustil do své nové práce.

V Old Bailey, v ulici zužující se směrem od Newgate Street k Ludgate Hill, právě rozebírali popravní lešení. Černé sukno, jímž bylo potaženo pódium, už leželo složené na malém dvoukoláku a dva muži sundávali těžký trám, na němž se ráno houpala čtyři mrtvá těla popravených. Teď už se začínaly prodávat první letáky popisující exekuci i zločiny odsouzenců, které je přivedly na popraviště – kus za jednu penny. A bylo komu je prodávat, neboť v ulici stále ještě lelkovalo dost lidí, těch, co chtěli vidět, jak Jemmy Botting vytahuje viselce z propadla, jak je pokládá na prkna, snímá jim oprátku a pak je přemísťuje do rakví.

Nakonec se několik přihlížejících vyškrábalo na lešení, aby vzali pravou ruku některého z mrtvých a dotkli se jí svých bradavic, nežitů a vředů.

Konečně přenesli rakve do věznice, lidé se však stále nerozcházeli a dál sledovali, jak dělníci rozebírají lešení. Dva pouliční prodavači už nabízeli kousky z osudných oprátek, za něž je alespoň vydávali. Mezi hostincem U Kulhavého zloděje a budovou nejvyššího soudu, stojící hned naproti vězení, se davem lidí ve spěchu proplétali soudci v parukách a černých talárech. Teď už byl v ulici znovu povolen normální provoz, takže se Sandman musel vyhýbat těžkým povozům a kočárům a uskakovat před dvoukoláky, než došel ke vchodu do vězení. Očekával tam stráž a zamknuté dveře, místo toho však uviděl na schodech pouze portýra v uniformě a desítky vcházejících a vycházejících lidí. Ženy nesly v jedné ruce malé děti, v druhé balíčky s jídlem a láhve s pivem, džinem, případně jiným destilátem. Větší děti běhaly a křičely, zatímco dva hospodští v zástěrách z protějšího hostince U Kulhavého zloděje nesli na podnosech jídlo pro vězně, kteří si mohli jejich služby dovolit.

„Hledáte někoho, pane?“ oslovil Sandmana portýr poté, co si všiml, jak se bezradně rozhlíží.

„Jdu navštívit Charlese Cordaye,“ řekl Sandman, a když se na portýrově tváři objevil zmatený výraz, rychle dodal, že přichází z pověření ministerstva vnitra. „Jmenuji se Sandman,“ pokračoval, „kapitán Sandman a jsem úřední vyšetřovatel lorda Sidmoutha.“ Vytáhl jmenovací list s imponující pečetí ministerstva.

„Ach!“ Portýra list naprosto nezajímal. „Takže jste nahradil pana Talbota, dej mu Bůh věčné odpočinutí. Opravdovej džentlmen, pane, opravdovej džentlmen to byl.“

Sandman jmenovací list opět schoval. „Asi bych měl složit poklonu řediteli vězení, ne?“ nadhodil.

„Správci, pane. Pan Brown je správcem vězení a za žádný poklony by vám nebyl vděčnej, protože jich není třeba. Jen klidně běžte dál, pane, a navštivte svýho vězně. Pan Talbot, dej mu Bůh klidný odpočinutí, si je vždycky bral do některýho solnýho boxu a tam si s nima trochu porozprávěl.“ Portýr se zazubil a naznačil rukou, jak asi s nimi Sandmanův předchůdce rozprávěl. „Pan Talbot to prostě uměl. Byl velkej, silnej, ale to jste vy taky. Jak že se jmenuje ten chlápek, co za ním jdete?“

„Corday.“

„Odsouzenej, že? Pak ho najdete na dvoře, pane – v lisovně, jak se tu říká. Nosíte píšťalu, pane?“

„Jakou píšťalu?“

„Myslím pistoli. Ne? Někdy je džentlmeni nosej, víte, ale sem není rozumný chodit se zbraní, pane, protože ty bastardi by vám ji mohli vzít. A chcete slyšet dobrou radu, kapitáne?“ zeptal se a vzal Sandmana za klopu, aby svým slovům dodal důraz. Dech mu páchl rumem. „Řekne vám, že nic neudělal, že je nevinnej. Tady v tý věznici jsou všichni nevinný, všichni do jednoho, alespoň když se zeptáte jich. Budou přísahat na život svý matky, že nic neudělali, jenže udělali. Všichni udělali.“ Znovu se zazubil a pustil Sandmana. „Máte hodinky, pane? Uděláte líp, když si dovnitř nebudete brát nic, co by vám mohli čmajznout. Nechte je tady. Budete je mít tam v tý skříni, pod zámkem, bude je hlídat klíč a mý oko. A teď za roh, pane, a tam uvidíte schody. Běžte po nich dolů, pak dál tunelem a nedbejte na smrad. Pozor na záda!“ zvolal pojednou hlasitě ke všem, kteří byli v tu chvíli ve vestibulu, protože čtyři muži provázeni třemi strážnými s obušky právě pronášeli dveřmi dovnitř rakev z hrubého dřeva. „To je ta holka,

kterou dnes ráno pověsili, pane," svěřil portýr důvěrně Sandmanovi. „Teď si ji vemou doktoři. Budou ji pitvat. To víte, džentlmeni rádi pitvaj mladý dámy. Takže dolů po schodech, pane, a pak rovnou za nosem."

Pach nemytých těl, který visel ve vzduchu mezi kamennými stěnami chodby, připomněl Sandmanovi španělské kvartýry přecpané unavenými červenokabátníky, a čím víc se blížil k dalším schodům vedoucím ke strážnici a k těžkým dveřím do vězeňského dvora, tím byl ten pach silnější a odpornější. Dveře hlídali dva žalářníci ozbrojení těžkými kyji. „Charles Corday?" protáhl jeden z nich, když se ho Sandman zeptal, kde by mohl vězně najít. „Toho nemůžete přehlídnout. Jestli nebude na dvoře, tak ho najdete v klubu." Ukázal k otevřeným dveřím na druhém konci dvora. „Vypadá jako nějaká pitomá coura, proto říkám, že ho nemůžete přehlídnout."

„Jako coura?"

Muž odemkl bránu. „Prostě jako holka, pitomá holka," upřesnil opovržlivě. „Jste jeho kumpán, co?" zašklebil se, ale hned úšklebek stáhl, když se na něho Sandman obrátil a ostře si ho změřil. „Na dvoře ho nevidím, pane," řekl rychle. Byl to bývalý voják a instinktivně se narovnal a zatvářil se pod Sandmanovým ostrým pohledem uctivě. „Takže bude muset bejt v klubu, pane. Ty dveře tamhle, pane."

Dvůr byl úzký prostor obklopený vysokými zdmi vězeňských budov páchnoucích vlhkostí. To málo světla, které se sem dostávalo, pronikalo přes spleť bodců věnčících zeď, za níž probíhala Newgate Street. Pod zdí seděli vězni se svými blízkými a známými, od nichž je člověk lehce rozeznal podle okovů na nohou. Kolem otevřené odpadní stoky si hrály děti. Vedle schodů k celám seděl slepec, cosi si pro sebe mumlal a škrábal si boláky po

okovech na nohou. O kousek dál spal na zemi opilec, také v okovech, zatímco žena vedle něho, zřejmě manželka, tiše plakala. Mylně usoudila, že Sandman je bohatý člověk, a natáhla k němu ruce. „Slitujte se nad ubohou ženou, Ctihodnosti, slitujte se.“

Sandman vstoupil do „klubu“, což byla velká místnost plná stolů a lavic. Ve velkém krbu plápolal oheň živený uhlím a nad ním visely na háku kastroly, v nichž dvě ženy cosi kuchtily asi pro deset lidí sedících u jednoho z dlouhých stolů. Také jediný žalářník, který tu dohlížel na pořádek, mladší muž ozbrojený obuškem, seděl u stolu, popíjel s ostatními z láhve džin a smál se s nimi. Jakmile však vstoupil Sandman, smích umlkl. Hned nato ztichly i ostatní stoly a čtyřicet či padesát lidí se ohlédlo, aby se podívalo, kdo to přišel. Kdosi si odplivl. Na Sandmanovi bylo něco, co vypovídalo o autoritě – možná jeho výška či výraz tváře – jenže ti, co zde seděli, byli ti poslední, kdo by autoritu oceňoval.

„Corday!“ zvolal Sandman navyklým oficírským tónem. „Hledám Charlese Cordaye!“ Nikdo se neozval. „Corday!“ zvolal Sandman ještě jednou.

„Tady, pane,“ odpověděl rozechvělý hlas odkudsi z nejvzdálenějšího a nejtemnějšího kouta. Sandman se tím směrem propletl mezi stoly a pak uviděl cosi žalostného, podobného člověku, krčícího se u zdi. Charles Corday byl velmi mladý, vypadal sotva na sedmnáct, hubený a slaboučký a jeho mrtvolně bledý obličej rámovaly dlouhé vlasy, které mu vskutku dodávaly dívčí vzhled. Měl dlouhé řasy, chvěl se mu spodní ret a na tváři se mu modrala zhmožděnina.

„Vy jste Charles Corday?“ zeptal se Sandman. Pocítil k mladíkovi odpor, protože působil příliš zženštile a sebelítostně.

„Ano, pane,“ odpověděl Corday. Pravá ruka se mu třásla.

„Vstaňte,“ poručil mu Sandman. Corday při jeho velitelském tónu překvapeně zamrkal, ale poslechl, třebaže zkřivil obličej bolestí, kterou mu působily těžké železné okovy kolem kotníků. „Poslal mě za vámi ministr vnitra,“ řekl Sandman, „a potřebuju si s vámi promluvit. Někde, kde bychom měli soukromí. Možná bychom mohli jít do nějaké cely. Dostaneme se k nim odtud? Nebo ze dvora?“

„Ze dvora,“ řekl Corday, i když tomu dalšímu, co Sandman řekl, stěží rozuměl.

Sandman ho vedl ke dveřím. „To je tvůj hoša, Charlie?“ zeptal se jakýsi špinavý chlap s okovy na nohou. „Přišel se s tebou naposledy pomuchlat, co?“ Ostatní vězni se rozchechtali, Sandman však měl dost velitelských zkušeností, aby poznal, kdy takovéto projevy přehlížet, a tak kráčel dál a nevšímal si jich. Vtom však Corday vyjekl, a když se Sandman otočil, uviděl, že zarostlý špinavý chlap drží mladíka za vlasy. „Něco sem se tě ptal, Charlie!“ zavrčel na něho a škubl mu za vlasy, až Corday opět zavřeštěl. „Dej nám pusinku, Charlie,“ dorážel chlap na mladíka, „dej nám pusinku.“ Také ženy u stolu vedle ohně se Cordayovi smály.

„Pusť ho,“ řekl Sandman chlapovi.

„Ty tu neporoučíš, kamaráde,“ zavrčel chlap jako zlý pes. „Tady totiž nikdo neporoučí, víš? Nikdo tu neporoučí, dokavad nepříde Jemmy a nevodvede si nás vodtud, takže tu nevyskakuj, kamaráde, protože mně můžeš tak akorát…“ Náhle se zarazil a na jeho zpupné tváři se objevil údiv smísený se strachem. „Ne!“ vykřikl. „Ne!“

Rider Sandman byl prchlivý člověk. Věděl o tom a bojoval s tím. V běžném životě si osvojil klid a rozvahu, snažil se být zdvořilý, někdy až přehnaně, obracel se k

rozumu a posiloval ho modlitbami, a to vše dělal, protože se své prchlivosti bál. Ne vždy to však stačilo. Ne vždy dokázaly všechny modlitby, všechen rozum i všechna snaha po slušnosti potlačit to, co v něm dřímalo. Jeho vojáci dobře věděli, že v kapitánu Sandmanovi se skrývá ďábel, a věděli také, že mu není radno odporovat, neboť jeho hněvivé výbuchy obvykle vzplanuly náhle a prudce jako letní bouře s blesky a hromobitím. A byl to muž vysoký a silný, natolik silný, že drzého chlapa zvedl a přirazil ke zdi, až mu hlava odskočila od kamenů. A pak chlap hekl a zoufale zaskučel poté, co mu Sandman vrazil pěst do břicha. „Řekl jsem ti, abys ho pustil," vyštěkl na něho Sandman. „Tys mě neslyšel? Jsi snad hluchý, nebo jen zatracený pitomý idiot?" Dal vězni dva pádné políčky a jeho oči plály hněvem a v jeho hlase hřměla hrozba, že tohle ještě nemusí být všechno. „K čertu, považoval jsi mě za hlupáka?" houkl na chlapa a znovu ho přirazil ke stěně. „Odpověz, ničemo!"

„Pane…" snažil se vězeň něco zablekotat.

„Odpověz, říkám!" hřměl dál Sandmanův hlas, ale chlap nemohl odpovědět, nebyl schopen vypravit ze sebe jediné slovo, protože mu Sandman svíral pravou rukou hrdlo. V místnosti nastalo naprosté ticho. Chlap zíral do Sandmanových světlých očí a dusil se.

Žalářník, kterého stejně jako ostatní vězně zaskočila prudkost, s jakou Sandmanův hněv vybuchl, váhavě přistoupil blíž. „Škrtíte ho, pane," upozornil Sandmana.

„A taky ho uškrtím, bastarda jednoho!" zavrčel Sandman.

„Pane, prosím vás… Pane…" snažil se žalářník zasáhnout.

Sandman se konečně ovládl a vězně pustil. „Jestli nevíš, co je zdvořilost, měl bys držet jazyk za zuby a být zticha," houkl na vyděšeného, zpola zardoušeného muže.

„Už vás nebude urážet, pane," ujišťoval ho žalářník horlivě, „za to vám ručím, pane."

„Pojďte, Cordayi," poručil Sandman a vyšel ven.

V „klubu" se ozvaly povzdechy úlevy. „Co to bylo sakra zač?" vyrazil ze sebe přiškrceným hlasem nešťastný vězeň.

„Nikdy jsem ho tu nezahlíd," prohlásil žalářník.

„Neměl právo mě tak mordovat," mumlal vězeň a jeho kamarádi zahučeli na souhlas, i když se ani jeden neodvážil za Sandmanem jít a diskutovat s ním o tom.

Sandman vedl vyděšeného Cordaye přes dvůr ke schodům, po nichž se vystupovalo k patnácti solným boxům. V pěti celách v přízemí se činily prostitutky a Sandman, v němž stále ještě vřely dozvuky hněvu, se neobtěžoval omluvit, že ruší, pouze práskl dveřmi a zamířil ke schodům, aby našel prázdnou celu v prvním poschodí. „Sem," řekl pak Cordayovi a vystrašený mladík proklouzl kolem něho dovnitř. Sandman se otřásal ošklivostí nad pachem panujícím v této staré části věznice, jejíž zdi přečkaly požár po gordonovských bouřích. Zbytek věznice lehl při tehdejších nepokojích popelem, tato část však zůstala pouze ožehnutá a solné boxy teď připomínaly spíš středověké hradní kobky než moderní vězeňské cely. Na podlaze byla místo matrace rohož z provazů a přikrývky pro pět vězňů ležely nedbale naházené na hromadě pod vysokým zamřížovaným okénkem. V koutě stál nevynesený kbelík s výkaly.

„Jsem kapitán Rider Sandman," představil se Sandman ještě jednou, „a ministr vnitra mě požádal, abych přešetřil váš případ."

„Proč?“ dodal si odvahy k otázce Corday, když se posadil na hromadu přikrývek.

„Vaše matka má konexe,“ řekl Sandman stroze. Stále ještě z něho nevyprchal hněv.

„Královna se za mě přimluvila?“ zeptal se Corday s nadějí v hlase.

„Její Veličenstvo požádalo o ujištění, že jste vinen,“ odpověděl Sandman nevrle.

„Ale já nejsem vinen,“ prohlásil Corday.

„Už jste byl odsouzen, takže o vaší vině není sporu.“ Sandman věděl, že mluví nesnesitelně nabubřele, chtěl však už mít tuhle nechutnou návštěvu za sebou, aby mohl jít na kriket. Pomyslel si, že těch patnáct guineí budou nejlehčeji vydělané peníze v jeho životě, protože si nedovedl představit, že by mu mohl tenhle ubožák vzdorovat, až z něho začne vymáhat přiznání. Corday vypadal opravdu žalostně, zženštilý slaboch se slzami na krajíčku. Měl na sobě pomačkané, ale módní a elegantní oblečení sestávající z černých krátkých kalhot zapínaných pod koleny, bílých punčoch, nabírané bílé košile a modré hedvábné vesty. Neměl však vázanku ani svrchník. Sandman si s hořkostí pomyslel, že to, co má ten chlapeček na sobě, má zřejmě mnohem větší cenu než všechno, co vlastní on, a to jen posílilo jeho antipatie vůči mladíkovi, jehož hlas byl mdlý a nosový a měl přízvuk prozrazující společenské aspirace. Ukňouraný povýšenecký zbohatlíček, uvažoval Sandman, chlapeček stěží dospělý a už napodobující způsoby lidí postavených společensky výš než on.

„Neudělal jsem to!“ prohlásil Corday znovu a pak se dal do pláče. Vzlykal, až se mu ramena chvěla a po tvářích mu tekly slzy.

Sandman stál ve dveřích cely. Bylo mu jasné, že jeho předchůdce z vězňů přiznání vždy vymlátil, nedovedl si

však představit, že by se k něčemu takovému snížil i on. Ne, to považoval za nečestné, tohle on dělat nebude – což ale znamenalo, že toho ubožáka bude muset přesvědčit, aby řekl pravdu. Nejdřív ho však musí přinutit, aby přestal s tím ponižujícím pláčem. „Proč si říkáte Corday, když se vaše matka jmenuje Cruttwellová?“ zeptal se, aby mladíka rozptýlil.

Corday několikrát potáhl nosem. „To není proti žádnému zákonu.“

„Řekl jsem snad, že je?“

„Jsem malíř portrétů,“ prohlásil Corday nedůtklivě, jako by o tom potřeboval přesvědčit sám sebe, „a mí klienti dávají přednost tomu, aby jejich portrétista měl francouzské jméno. Cruttwell by jim neznělo dost vybraně. Dal byste si namalovat portrét od Charlieho Cruttwella, když si ho můžete objednat u monsieura Charlese Cordaye?“

„Takže vy jste malíř?“ nedokázal skrýt překvapení Sandman.

„Ano,“ přikývl Corday a pohlédl na něho výbojně, skoro agresivně, třebaže měl oči zrudlé pláčem. Vzápětí se však znovu uchýlil k ztrápenému výrazu. „Jsem žák sira Georgea Phillipse.“

„A ten je velmi žádaný,“ poznamenal Sandman ironicky, „velmi žádaný, třebaže používá prozaické anglické jméno. A ani jméno sira Thomase Lawrenceho mi nezní příliš francouzsky.“

„Myslel jsem, že by mi mohlo pomoct, když si změním jméno,“ zabručel Corday jako vzdorovité dítě. „Copak na tom záleží?“

„Záleží na tom, zda jste vinen,“ odpověděl Sandman přísně. „Alespoň byste mohl předstoupit před Stvořitele s čistým svědomím, kdybyste se přiznal.“

Corday hleděl na Sandmana, jako by si o něm myslel, že se pomátl na rozumu. „Víte, čím jsem vinen?“ zeptal se nakonec. „Tím, že jsem aspiroval na vyšší společenské postavení, než z jakého jsem vyšel. Mojí vinou je, že jsem dobrý malíř, že jsem mnohem lepší malíř než nějaký zatracený sir George Phillips. A ještě jsem vinen – Bože, jak moc! – tím, že jsem zatracený hlupák. Ale hraběnku z Avebury jsem nezabil! Nezabil jsem ji o nic víc než vy!“

Sandman toho mladíka, toho holobrádka neměl rád, ale cítil nebezpečí, že by se jím mohl nechat přesvědčit, a proto se obrnil a připomněl si varování portýra od hlavních vězeňských dveří. „Kolik je vám let?“ zeptal se.

„Osmnáct,“ odpověděl Corday.

„Osmnáct,“ opakoval Sandman. „Bůh se nad vaším mládím smiluje,“ řekl. „Všichni jsme udělali nějakou hloupost, když jsme byli mladí, a vy jste udělal strašlivou hloupost. Vaši duši však bude soudit Bůh, a proto je pořád naděje – naděje, že neskončíte v pekelném ohni. Ovšem pokud přiznáte svou vinu a poprosíte Boha o odpuštění.“

„O odpuštění čeho?“ zeptal se Corday vyzývavě.

Sandmana to tak zmátlo, že nedokázal odpovědět.

Corday, celý pobledlý, na něho upíral zarudlé oči. „Podívejte se na mě,“ řekl, „připadám vám, že bych měl tolik síly, abych dokázal znásilnit a zabít ženu, i kdybych to chtěl udělat? Opravdu si myslíte, že na to vypadám?“ Sandman musel přiznat, že nevypadá. Musel to přiznat alespoň sám sobě, protože se mu Corday jevil jako chabý a nanicovatý tvor, hubený a neduživý, navíc se teď opět dal do pláče. „Všichni jste stejní,“ kňučel. „Nikdo mě neposlouchá, nikomu na mně nezáleží. Dokud člověk nevisí, nikoho nezajímá.“

„Přestaňte fňukat, sakra!“ vyštěkl vztekle Sandman a okamžitě se v duchu napomenul. Opět se nechal svést svou prchlivostí. „Omlouvám se,“ zamumlal.

Corday přestal plakat, svraštil čelo a zmateně na Sandmana pohlédl. „Neudělal jsem to,“ řekl tiše. „Neudělal.“

„Tak co se tedy stalo?“ zeptal se Sandman, podrážděný sám sebou, že není schopen vést výslech tam, kam by měl.

„Maloval jsem ji,“ odpověděl Corday. „Hrabě z Avebury chtěl mít portrét své ženy a objednal si ho u sira Georgea.“

„U sira Georgea, a přesto jste ji maloval vy. Jak si to mám vysvětlit?“ zeptal se Sandman pochybovačně. Vždyť Corday byl pouhý osmnáctiletý mladíček, zatímco sir George Phillips slavný malíř, považovaný za jediného, kdo mohl konkurovat siru Thomasi Lawrencemu.

Corday si povzdechl, jako by si myslel, že ze sebe Sandman dělá schválně hloupého. „Sir George pije,“ řekl opovržlivým tónem. „Začne s levným portským při snídani a pak už popíjí celý den až do večera. Proto se mu třesou ruce. Takže on pije a já maluju.“

Sandman ustoupil na chodbu, aby unikl hroznému pachu nevyneseného kbelíku s výkaly, který naplňoval celu. Chvíli uvažoval, zda je opravdu tak naivní, protože se přistihl, že Cordayovi nepochopitelně věří. „Vy jste ji maloval v ateliéru sira Georgea?“ zeptal se ne proto, že by ho to zajímalo, ale aby vyplnil ticho.

„Ne,“ odpověděl Corday. „Její manžel chtěl mít portrét situovaný v její ložnici, takže jsem ji maloval tam. Víte, kolik s tím je problémů? Musíte si přinést malířský stojan a plátno a křídu a oleje a hadry a štětce a misky na mísení a já nevím co ještě. Ale zase na druhou stranu, hrabě z Avebury všechno platil.“

„Kolik?“

„Nevím, kolik z něho sir George vyrazil. Osm set guineí? Devět set? Mně nabídl sto," řekl Corday hořce, jako by takový honorář považoval za směšně nízký, třebaže Sandmanovi se zdál jako učiněné bohatství.

„A je to obvyklé, malovat portrét v dámské ložnici?" zeptal se Sandman v nelíčených rozpacích. Dokázal si představit ženu, která by se chtěla nechat namalovat v salónu nebo někde pod stromy v krásné prosluněné zahradě. Ale v ložnici? To mu připadalo jako něco nepřirozeného, téměř zvráceného.

„Měl to být budoárový portrét," řekl Corday, a třebaže ten výraz byl pro Sandmana nový, pochopil, co znamená. „To je teď v módě," pokračoval Corday, „v dnešní době chtějí všechny ženy vypadat jako Canovaova Pauline Bonaparteová."

Sandman se mračil. „Uvádíte mě do zmatku," přiznal.

Corday obrátil pohled ke stropu nad takovou ignorancí. „Mluvím o sochaři Canovaovi," vysvětlil. „Vytvořil velmi proslavenou sochu císařovy sestry a všechny krásky v Evropě si přejí být malovány ve stejné póze. Žena leží v dlouhém křesle s podnožkou, v levé ruce drží jablko a pravou si podpírá hlavu," řekl a vzápětí uvedl Sandmana do rozpaků tím, že popsanou pózu sám demonstroval. „Charakteristickým znakem této pózy je," pokračoval mladík, „že žena je od pasu nahoru nahá. A také dost hluboko pod pás."

„Takže hraběnka byla nahá, když jste ji maloval?" zeptal se Sandman.

„Ne," řekl Corday. Zaváhal, ale pak pokrčil rameny. „Byla v ranním župánku, neměla vědět, že bude na obraze nahá. V ateliéru jsme pak chtěli použít model, abychom domalovali prsa."

„Bez jejího vědomí?" nemohl uvěřit Sandman.

„Obraz objednával její manžel a ten ji chtěl nahou," vysvětloval Corday trpělivě. „A protože by odmítla nechat se malovat nahá, použil na ni lest. Proti budoárovému portrétu nic nenamítala, ale nehodlala se svléknout před každým, tak jsme ji prostě oklamali. V její ložnici jsem maloval jen předběžné práce, kresbu a světlý podklad. Uhel na plátně a pár barev – potahy pohovky, tapety, hraběnčinu pleť a vlasy. Byla to potvora."

Sandman pocítil nával naděje, neboť poslední mladíkova slova byla zlá a nenávistná, taková, jaká by člověk čekal od vraha, když mluví o své oběti. „Vy jste ji neměl rád?" zeptal se.

„Jestli jsem ji měl rád? Pcha! Pohrdal jsem jí!" řekl téměř štítivě Corday. „Byla to… ženská pochybné pověsti, velmi pochybné." Sandman pochopil, že tím myslí kurtizánu. „Prostě zadnice, nic jiného," ohodnotil hraběnku sžíravým tónem mladík. „Ale to, že jsem ji neměl rád, neznamená, že jsem násilník a vrah. Mimochodem, opravdu si myslíte, že by taková žena jako hraběnka z Avebury dovolila, aby s ní byl malířský učedník sám? Po celou dobu, co jsem ji maloval, jí dělala garde služebná. Jak jsem ji tedy mohl znásilnit a zavraždit?"

„Ona tam byla služebná?" podivil se Sandman.

„Samozřejmě že byla," řekl Corday opovržlivě, „taková ohyzdná potvora jménem Meg."

Sandman z toho začínal být zcela zmatený. „Předpokládám, že ta služebná, ta Meg, ve vašem procesu vypovídala."

„Ne. Nemohla vypovídat, protože zmizela," odpověděl Corday, jako by ho to už všechno unavovalo. „A proto budu viset," dodal a nasupeně na Sandmana pohlédl. „Vy mi samozřejmě nevěříte, že? Myslíte si, že si vymýšlím. Ale já vám říkám, že tam byla služebná jménem Meg, a

když došlo k soudu, najednou zmizela, prostě nebyla k nalezení," řekl vzdorně. Vzápětí však opět zkřivil tvář a znovu se dal do pláče. „Uráží vás to?" zeptal se mezi vzlyky. „Jistěže uráží. Musí vás to urážet!"

Sandman hleděl upřeně na kamennou podlahu. „Kde je ten dům?"

„Na Mount Street," odpověděl Corday, shrbený a vzlykající. „Je to hned…"

„Vím, kde je Mount Street," přerušil ho Sandman trochu příkřeji, než měl v úmyslu. Cordayovo štkaní ho vyvádělo z míry, pokračoval však v otázkách, k nimž ho nyní hnala skutečná zvědavost. „Přiznáváte tedy, že jste byl v hraběnčině domě v den, kdy byla zavražděna?"

„Ano, byl jsem tam, ale předtím, než se to stalo," odpověděl Corday. „Mají tam zadní schody, pro služebnictvo, a najednou na ty dveře někdo zaklepal. Bylo to domluvené znamení a hraběnka znervózněla a trvala na tom, že musím okamžitě odejít. Tak mě Meg odvedla po předních schodech dolů. Musel jsem tam všechno nechat, barvy, plátno, a to pak proti mně použili jako důkaz. Vrátil jsem se do ateliéru sira Georgea a do hodiny si pro mě přišli strážníci a odvedli mě."

„Kdo je za vámi poslal?"

Corday pokrčil rameny. „Meg? Nebo někdo jiný ze služebnictva? Nemám tušení."

„Strážníci vás tedy našli v ateliéru sira Georgea. Kde se nachází?"

„Na Sackville Street. Nad Grayovým klenotnictvím," odpověděl Corday. Pohlédl na Sandmana rudýma očima. „Nemáte u sebe nůž?"

„Ne."

„Kdybyste měl, poprosil bych vás, abyste mi ho dal, rozumíte? Raději bych si podřezal zápěstí, než tady trčel a

čekal na smrt. Nic jsem neudělal, *nic, nic!* A přesto mě tu celý den bijí a urážejí a do týdne budu viset. Nač čekat týden? Už teď jsem v pekle, v učiněném pekle!“

Sandman si rozpačitě odkašlal. „Proč nezůstanete tady nahoře, v cele? Byl byste tu sám.“

„Sám? Byl bych tu sám dvě minuty! Tam dole je to bezpečnější, tam jsou alespoň svědci.“ Utřel si oči rukávem. „Co budete dělat teď?“

„Teď?“ Sandmana jeho otázka přivedla do rozpaků. Šel sem s představou, že vyslechne Cordayovo přiznání, pak se vrátí do hostince a napíše uctivou zprávu pro ministra. Žádné přiznání však nevyslechl a byl ze všeho zmatený.

„Řekl jste, že vás ministr vnitra požádal, abyste můj případ přešetřil. Takže uděláte to?“ zeptal se Corday. Pohlédl na něho vyzývavě, ale pak opět shrbil ramena a sklonil hlavu. „Jenže proč byste se obtěžoval, že jo? Nikomu na mně nezáleží.“

„Hodlám to přešetřit,“ odpověděl Sandman stroze. Najednou už nemohl ten puch a ty slzy a tu vší mizérii vydržet, otočil se tedy a seběhl po schodech dolů. Vyrazil na čerstvější vzduch na vězeňský dvůr a tam se ho na chvíli zmocnila panika, že mu žalářníci neotevřou mřížované dveře do podzemní chodby a on zůstane tady, ale samozřejmě mu je otevřeli.

Portýr odemkl skříňku a vydal mu jeho hodinky v zlatém pouzdru, dar od Eleanor. Sandman se jí pokusil hodinky vrátit s jejími dopisy, ona je však nepřijala. „Našel jste svého vězně, pane?“ zeptal se portýr.

„Našel.“

„Vyprávěl vám svou báchorku, co?“ usmál se muž. „Určitě vám ji vyprávěl, co? Líčil vám, jak je nevinnej, co? Dovedou se přetvařovat, pane, náramně dobře přetvařovat, jako opravdový chameleóni. Ale existuje jednoduchej

způsob, jak zjistit, kdy ty lotři lžou, pane, náramně jednoduchej způsob.“

„Byl bych vám vděčný, kdybyste mi ho řekl.“

„Pokaždý, když promluvěj, tak lžou, pane, pokaždý.“ Portýr se svému vtipu smál, ještě když Sandman scházel po schodech na Old Bailey.

Zastavil se na chodníku, aniž vnímal pouliční ruch a lidi spěchající tím i oním směrem. Cítil se po návštěvě ve vězení ušpiněný, poskvrněný. Otevřel zlaté pouzdro hodinek a zjistil, že je pár minut po půl třetí odpoledne. Napadlo ho, jak ten den kvapem uplývá. *Riderovi in aeternam*, četl na víčku pouzdra slova, která tam dala Eleanor vyrýt. Připomínka jejího falešného slibu mu náladu nezlepšila. Zaklapl víčko a uskočil, když na něho jeden z dělníků křikl, aby dal pozor. Propadlo, budka se stříškou i schody na popraviště, to všechno už bylo rozebrané, dělníci však pracovali dál a nebezpečně blízko dopadala falcovaná prkna z podlahy lešení, která házeli dolů. Vozka těžkého vozu s cihlami bičoval do krve své koně, třebaže nešťastná zvířata neměla ve změti lidí a kár blokujících ulici kam postoupit.

Sandman konečně zastrčil hodinky do kapsičky u kalhot a vykročil ulicí směrem k severu. Cítil se rozpolcený. Corday byl shledán vinným, a třebaže Sandman neměl pro mladíka ani zbla sympatií, zdálo se mu, že malířova historka je věrohodná. Portýr měl nepochybně pravdu, když říkal, že každý vězeň v Newgatu je přesvědčen o své nevině. Sandman si však říkal, že tak naivní snad zas není, aby se nechal obalamutit kde kým. Vždyť velel rotě vojáků perfektně znalých svého řemesla a troufal si tvrdit, že pozná, kdy muž mluví pravdu a kdy lže. Jenže pokud je Corday nevinen, řekl si, pak těch patnáct guineí, které teď

obtěžkávají jeho kapsy, nebude vydělaných ani rychle, ani lehce.

Usoudil, že se potřebuje poradit.

Takže se sebral a šel se podívat na kriket.

2

Sandman dorazil na Bunhill Row v době, kdy začaly hodiny na městských věžích odbíjet třetí a klinkání zvonů na chvíli překrylo zvuky úderů pálky o míček i aplaus diváků. Těch se tam sešlo dost, a soudě podle výkřiků, hrál se výborný zápas. Muž u pokladny jen mávl na Sandmana rukou, aby šel dál. „Přece vás nebudu obírat 0 šest pencí, kapitáne."

„Ale měl byste, Joe."

„Jo, měl. A vy byste zase měl hrát," zahalasil Joe Mallock, vrátný na Artillery Ground, který byl svého času házečem nejlepšího kriketového klubu v Londýně, než jeho kariéru ukončily bolesti v kloubech. A Joe si stále pamatoval na jeden ze svých posledních zápasů, kdy ho na New Road v Marylbone honil po celém vnějším poli jakýsi mladý oficírek sotva vyšlý z důstojnické školy. „Sakra, říkám si, že už je to hrozně dávno, co jsem vás naposledy viděl odpalovat, kapitáne."

„Už mám nejlepší roky za sebou, Joe."

„Co? Vy že máte nejlepší roky za sebou, chlapče? Nesmysl! Vždyť vám ještě není ani třicet. Tak hrome běžte,

běžte dál. Naposledy jsem slyšel, že Anglie *zahrála*, padesát šest bodů a jen čtyři ve hře. Potřebujou vás!“

Právě když Sandman směřoval k pomezní čáře, ozval se výbuch výkřiků. Jedenáctka markýze z Canfieldu hrála proti jedenáctce Anglie a jeden z markýzových hráčů v poli nedokázal udržet lehký míček a vysloužil si posměch přihlížejících. „Dejte mu koš na trávu, do toho to snad chytí!“ křičel kdosi.

Sandman pohlédl na tabuli a viděl, že Anglie, která byla teď ve druhé směně, má jen šedesát bodů náskoku a pořád ještě čtyři pálkaře ve hře. Většina diváků fandila anglické jedenáctce a nyní zase pozdravila halasem krásný úder, kterým poslal pálkař míček daleko do pole. Markýzův házeč, obrovský vousatý chlap, si odplivl na trávník a pohlédl k modré obloze, jako by hluk davu neslyšel. Sandman se chvíli díval, jak se pálkař – byl jím Budd – sklání k brance a uhlazuje beztak už rovný kus trávníku před ní.

Pak se Sandman vydal pomalu kolem kočárů stojících podél pomezní čáry. V jednom z landaurů poznal bělovlasého a bělovousého markýze z Canfieldu. Starý aristokrat, usazený s dalekohledem v rukou, mu krátce pokynul, avšak hned se zase od něho okázale odvrátil. Být to před rokem, než se stala ta věc se Sandmanovým otcem, hlasitě by na něho zavolal a trval by na tom, že si k němu musí na chvíli přisednout, a pak by ho prosil, aby hrál za jeho tým. Teď však bylo Sandmanovo jméno pošpiněno a markýz jeho nositele ostentativně přehlížel. Hned vzápětí však na Sandmana začala zuřivě mávat ruka z jiného otevřeného kočáru, stojícího o kus dál u postranní čáry, a dychtivý hlas na něho volal: „Ridere! Tady! Ridere!“

Ruka i hlas patřily vysokému, velmi hubenému muži s rozcuchanou hlavou v černém ošuntělém oblečení, který

kouřil hliněnou dýmku a popel z ní mu padal na vestu. Jeho rudé vlasy mu zpola zakrývaly tvář s dlouhým kostnatým nosem, vlály kolem širokého staromódního límce a volaly po nůžkách. „Sundej si schůdky a vylez za mnou nahoru," řekl, když Sandman došel k jeho vozu. „Jdeš nehorázně pozdě. Heydell udělal v první směně čtyřiatřicet bodů a bylo to zahrané moc dobře, setsakra dobře. Jak se máš, drahý příteli? Fowkes nahazuje taky slušně, Budd zůstává v brance až do konce zápasu a teď přišel do hry jakýsi chlápek jménem Fellowes. Vůbec nic o něm nevím. Sakra, nejraději bych tam viděl tebe. Ale poslyš, Ridere, zdáš se mi jakýsi pobledlý. Jíš ty pořádně?"

„Ale jistě, že jím pořádně," odpověděl Sandman. „A ty?"

„Mě chrání Bůh svou nekonečnou moudrostí," řekl reverend lord Alexandr Pleydell a posunul se dál, aby se mohl Sandman posadit vedle něho. „Viděl jsem, že tě můj otec ignoroval."

„Pokynul mi."

„Pokynul? Jak laskavé od něho. Je to pravda, že jsi hrál za sira Johna Harta?"

„Hrál a prohrál," řekl Sandman hořce. „Byli podplaceni."

„Drahý Ridere, přece jsem tě před sirem Johnem varoval. Ten člověk je chamtivost sama. Chtěl tě mít v týmu jen proto, aby si všichni mysleli, že jeho hráči jsou nepodplatitelní. A vyšlo mu to, nemyslíš? Doufám, že ti alespoň dobře zaplatil, protože musel na tvé důvěřivosti vydělat pěkné peníze. Nedáš si trochu čaje? Samozřejmě že dáš. Pošlu Hughese, aby zaskočil do stánku paní Hillmanové a přinesl nám čaj a něco k tomu, co říkáš? Budd vypadá dobře, jako vždycky, co? Skvělý hráč! Potěžkal jsi někdy jeho pálku? To je kyj, kamaráde, hotový kyj! Výborně! Skvělý úder! Jen tak dál, pánové, jen tak

dál!“ Lord Alexandr fandil týmu Anglie a vykřikoval schválně tak hlasitě, aby ho slyšel jeho otec, jehož tým byl soupeřem Anglie. „Výborně, pánové! Hughesi, drahý příteli, kde jste?“

Sluha lorda Alexandra přišel k boku kočáru. „Prosím, pane?“

„Pozdravte se s kapitánem Sandmanem, Hughesi, a pak bychom si rádi dali konvici čaje od paní Hillmanové a taky pár kousků meruňkového koláče.“ Jeho Lordstvo vložilo do sluhovy natažené ruky peníze. „Jak to teď vidí bookmakeři, Hughesi?“

„Silně favorizují jedenáctku vašeho otce, pane.“

Lord Alexandr vtiskl do sluhovy dlaně další dvě mince. „Kapitán Sandman a já vsadíme každý po jedné guinei na vítězství Anglie.“

„To si nemůžu dovolit,“ protestoval Sandman, „navíc sázky na kriket nenávidím.“

„Nebuď tak přepjatý, příteli,“ uklidňoval ho lord Alexandr, „žádné hráče přece nepodplácíme, jen se snažíme ohodnotit jejich umění a dáváme na to v sázku peníze. Opravdu vypadáš pobledlý, Ridere. Nepokouší se o tebe nějaká nemoc? Možná cholera? Nebo mor? Nebo úbytě?“

„Vězeňská horečka.“

„Drahý příteli!“ zvolal lord Alexandr a zatvářil se zděšeně. „Vězeňská horečka? Probůh, posaď se.“ Kočár se zhoupl, když se Sandman posadil. Navštěvovali spolu stejnou školu a stali se nerozlučnými přáteli, protože Sandman, který vždy vynikal v hrách, a byl proto jedním ze školních hrdinů, lorda Alexandra chránil před těmi, kteří se domnívali, že koňská noha Jeho Lordstva z něho dělá vhodný objekt posměchu. Sandman si po skončení školy zakoupil vojenskou hodnost a stal se důstojníkem pěšího pluku, zatímco lord Alexandr, druhý syn markýze z

Canfieldu, odešel do Oxfordu, kde v prvním ročníku vykonal výtečně zkoušku ze dvou předmětů, za což dostal ocenění. „Chceš říct, že tě sebrali a strčili do basy?“ zeptal se lord Alexandr plísnivým tónem.

Sandman se zasmál, pak mu ukázal list z ministerstva vnitra a vylíčil, jak vypadalo jeho odpoledne. Lord Alexandr jeho vyprávění neustále přerušoval pochvalným, nebo naopak posměšným voláním na hráče, přičemž měl při mnohých výkřicích ústa plná meruňkového koláče paní Hillmanové, takže za chvíli byla jeho vesta nejen potřísněná popelem, ale i poprskaná drobky. Za sedadlem měl schovanou brašnu plnou hliněných dýmek, a jakmile skončil s čajem a koláči, vytáhl odtud další dýmku a křesadlem si ji zapálil. Jiskry odletující od kamínku mu doutnaly na kabátě a na kožených sedadlech kočáru, kde je buď zadusil rukávem, nebo vyhasly samy, když už Jeho Lordstvo bafalo a vypouštělo oblaka kouře. „Musím říct,“ prohlásil, když chvíli o Sandmanově historce rozvažoval, „že se mi jeví jako velmi nepravděpodobné, že by byl ten mladý Corday vinen.“

„Ale byl přece odsouzen.“

„Drahý Ridere! Bože na nebesích, můj drahý Ridere! Byl jsi někdy přítomen soudnímu zasedání v Old Bailey? Samozřejmě že ne, protože jsi byl příliš zaměstnán pobíjením Francouzů, ty nešťastníku. Odvažuji se tvrdit, že během týdne ti čtyři soudci vyřídí snad stovku případů. Vezmi si to – kdyby jen pět denně, a to zvládnou často víc. Ti lidé, ti ubožáci nejsou souzeni, Ridere. Přivlečou je tunelem z Newgatu, chvíli v soudní budově mžourají, pak je srazí jako býčka na jatkách a už je táhnou ven v okovech. Tohle není žádná spravedlnost!“

„Ale mají přece obhájce, ne?“

Lord Alexandr pohlédl na přítele s šokovaným výrazem na tváři. „Tohle není válečný soud, Ridere. Tohle je Anglie! Který právník by obhajoval nějakého nuzáckého mladíka obviněného z krádeže ovce?“

„Corday není nuzák.“

„Ale vsadím se, že není bohatý. Proboha, Ridere, tu ženu našli nahou v kaluži krve s malířskou špachtlí zaraženou v hrdle.“

Sandman, který sledoval, jak pálkař zaznamenal náhodný bod na jeden přeběh, když se míček po nepovedeném odpalu odkutálel k hráči v poli po pravé straně proti brance, užasl, kolik podrobností o Cordayově zločinu je jeho příteli známo. To naznačovalo, že se lord Alexandr, pokud zrovna nehloubá nad tlustými svazky filozofické či teologické literatury, zřejmě věnuje i pročítání letáčků, v nichž jsou obhroublým způsobem popisovány nejkrutější zločiny spáchané v Anglii. „Naznačuješ tedy, že Corday je vinen,“ řekl Sandman.

„Ne, Ridere, naznačuju pouze, že to vypadá, jako by byl vinen. To je rozdíl. A v každém úctyhodném soudním systému lze nalézt způsob, jak zdání viny a vinu skutečnou rozlišit. Ne však v soudní síni sira Johna Silvestera. Ten člověk je bestie bez jakýchkoliv skrupulí. Výborně, Budde, skvělý odpal! Běž, člověče, běž! Neloudej se!“ Jeho Lordstvo si vzalo novou dýmku a začalo ji zapalovat. „Celý ten systém,“ pokračoval mezi bafáním, „je zhoubný. Doslova zhoubný! Oni odsoudí sto lidí na šibenici a potom jich pověsí jen deset, protože rozsudky zbývajících devadesáti dodatečně změní. A jak se změny rozsudku docílí? Docela prostě tím, že se napíše žádost o milost a sežene se na ni podpis nějakého advokáta, duchovního, případně Jeho Lordstva. Ale co když odsouzený nezná žádnou takovou výše postavenou osobu? Pak bude viset.

Viset! Ty troubo! Ty hlupáku! Viděl jsi to, Ridere? Panebože, ten Fellowes se nechal vyřadit! Prostřední špalík! Zavřel oči a máchl! Toho by měli pověsit. Viděl jsi to, Ridere, co se stalo? Společnost, tedy vážení lidé, ty a já, alespoň ty určitě, vymýšlejí způsob, jak udržet nižší vrstvy pod svou kontrolou. Pod naší kontrolou. Snažíme se, aby byli odkázáni na náš soucit a naši láskyplnou péči. Odsuzujeme je na šibenici, pak jim udělujeme milost a očekáváme, že nám za to budou vděčni. Vděčni, Ridere! Ale to je zhoubné," vykřikoval lord Alexandr. Byl nyní celý vzrušený, gestikuloval dlouhýma pavoučíma rukama a rozcuchané vlasy mu poletovaly kolem hlavy. „Ti zatracení toryovci!" zahřměl a nasupeně na Sandmana pohlédl, aby mu dal najevo, že to platí i na něho. „Naprosto totálně zhoubné!" Na okamžik svraštil čelo a pak se rozjasnil, jako by ho napadla myšlenka, která celý problém řeší. „Poslyš, Ridere, my dva se spolu půjdeme podívat na popravu!"

„Ne!"

„Ano. Je to tvá povinnost, drahý příteli. Teď, když jsi funkcionářem toho despotického státu, bys měl pochopit, jaké krutosti na ty nevinné duše čekají. Napíšu správci Newgatu, a ať mě čert vezme, jestli nám neumožní přístup na příští exekuci. Oh, změna pálkaře. Říkají, že tenhle chlápek je kliďas. Povečeříš se mnou dnes večer, Ridere?"

„V Hampsteadu?"

„Samozřejmě že v Hampsteadu," odpověděl lord Alexandr. „Tam žiju a tam taky večeřím, Ridere."

„V tom případě ne."

Lord Alexandr si povzdechl. Velmi se snažil přesvědčit Sandmana, aby se přestěhoval do jeho domu, a Sandman byl v pokušení to udělat, protože starý markýz z Canfieldu poskytoval svému synovi – přes nesouhlas s jeho radikálními názory – štědrou apanáž, která tomuto buřiči

umožňovala držet si kočár, stáj, sluhy a vzácnou knihovnu. Sandman však už dávno zjistil, že když stráví v přítelově společnosti delší dobu než pár hodin, nevyhnutelně to skončí ostrou hádkou. Bylo lepší, mnohem lepší, být nezávislý.

„Minulou sobotu jsem viděl Eleanor," řekl lord Alexandr se svou obvyklou netaktností.

„Doufám, že se jí daří dobře."

„Jistě, ale obávám se, že jsem se na to zapomněl zeptat. Vlastně proč bych se jí na to měl ptát? Vždyť je to zbytečné. Neumírala, vypadala dobře, tak proč bych se měl ptát, jak se jí daří? Vzpomínáš si na Paleyho *Principy*?"

„To je nějaká kniha?" zeptal se Sandman. Jeho přítel na něho upřel nevěřícný pohled. „Bohužel jsem ji nečetl," dodal rychle Sandman.

„Proboha, čím jsi celý život marnil čas?" poznamenal lord Alexandr a nedůtklivě si ho změřil. „Budu ti ji muset půjčit, ale jen proto, abys viděl, jaké mrzké důvody jsou vznášeny ve prospěch šibenice." Lord Alexandr píchl Sandmana do hrudi náustkem dýmky, aby dodal důraz tomu, co se chystal říct. „Víš přece, že Paley v podstatě omlouval věšení nevinných tím, že trest smrti je nezbytnost, a protože se v nedokonalém světě nelze vyvarovat chyb, jsou nevinní vlastně popravování proto, aby byl zbytek společnosti bezpečnější. Vychází mu tedy, že popravovat nevinné je nevyhnutelná, třebaže politováníhodná oběť. Jak se ti takové zdůvodnění zamlouvá? Já bych za ně nechal Paleye pověsit!"

„Mám dojem, že to byl duchovní, ne?" řekl Sandman a zatleskal pálkaři, který dal míčku lehkou faleš a poslal hráče v poli až kamsi k pomezní čáře u Chiswell Street.

„Samozřejmě že byl duchovní, ale jak to souvisí s tím, o čem mluvíme? Já jsem taky duchovní a dává to snad mým

argumentům nějaký božský význam? Občas řekneš úplný nesmysl, příteli,“ prohlásil lord Alexandr. Musel si zapálit novou dýmku, protože u té, co kouřil, zlomil troubel, když jí Sandmana v návalu vzrušení příliš silně rýpl. „Samozřejmě přiznávám, že Thomas Jefferson dospěl k témuž závěru, avšak jeho zdůvodnění jsem shledal mnohem elegantnějším než Paleyovo.“

„To znamená, že Jefferson je u tebe hrdina, který se nemůže mýlit,“ popíchl ho Sandman.

„Doufám, Ridere, že nejsem takový hlupák, jakého ze mě děláš,“ odpověděl lord Alexandr podrážděně. „Ostatně i ty musíš připustit, že Jefferson měl ke svým názorům politické důvody.“

„O to větší zasluhují odsouzení,“ řekl Sandman. „A ty jsi jimi ještě nadšen.“

„Tak jsem,“ odsekl lord Alexandr. „Ale teď jsem si vzpomněl, že se na tebe Eleanor ptala.“

„Opravdu?“

„Copak to právě neříkám? Ujistil jsem ji, že jsi bezpochyby ve skvělém rozpoložení. Výborně, chlapče, výborně! Hrome, teď to Budd odpálil skoro jako ty! Natrefil jsem na ni v Egyptian Hall. Konala se tam přednáška o…“ odmlčel se a upřeně civěl na pálkaře, „proboha, dočista jsem zapomněl, kvůli čemu jsem se tam ocitl. Ale Eleanor tam byla s doktorem Vauxem a jeho ženou. Bože, ten chlap je pitomec!“

„Vaux?“

„Ne, ten nový pálkař! Podívej se, on tím klackem mává, jako by odháněl mouchy. Člověče, bouchni do toho pořádně, na to tu pálku máš! A Eleanor mi pro tebe dala vzkaz.“

„Pro mě vzkaz?“ Sandmanovi se rozbušilo srdce. Přestože Eleanor své zasnoubení s ním zrušila, respektive

udělali to její rodiče, stále do ní byl zamilovaný. „A jaký?“

„No ovšem, jaký?“ Lord Alexandr se zamračil. „Vypadlo mi to z paměti, Ridere, dočista vypadlo. Ach bože! Ale nemohlo to být nic důležitého. Ne, to vím jistě, vůbec nic důležitého to nebylo. A pokud jde o hraběnku z Avebury…“ Pokrčil rameny, jako by chtěl naznačit, že není schopen vyslovit o zavražděné ženě slušné mínění.

„Co je s tou lady?“ zeptal se Sandman. Věděl, že nemá smysl pokoušet se z něho dolovat zapomenutý Eleanořin vzkaz.

„Lady! Ha!“ vykřikl lord Alexandr tak hlasitě, že na sebe upoutal pohledy snad stovky diváků. „Ta děvka!“ zahulákal a teprve pak si uvědomil, že nejsou sami. „Bídná žena, řečeno slušnější mluvou, i když je to totéž. Jestli si někdo mohl přát její smrt, pak je to podle mě její manžel. Ten nešťastník musel doslova klesat pod tíží parohů, které mu nasazovala!“

„Myslíš tedy, že ji zabil hrabě?“ zeptal se Sandman.

„Byli od sebe odloučeni, Ridere. Nenaznačuje to něco?“

„Odloučeni?“

„Tváříš se, jako by tě to překvapilo. Můžeš mi říct proč? Patrně polovina manželů v Anglii žije v odloučení od svých žen, dnes to prostě není nic neobvyklého.“

Sandman tím však byl překvapen z jiného důvodu. Corday mu přece řekl, že hraběnčin portrét objednal její manžel, na to by mohl přísahat. Ale proč by to dělal, když žijí odloučeni? „Víš jistě, že je to tak, že spolu nežijí?“ zeptal se znovu.

„Vím to od člověka, který musí vědět, co říká,“ bránil se lord Alexandr. „Jsem přítelem syna hraběte. Jmenuje se Christopher, moc upřímný člověk. Byl v Brasenose, když jsem byl já v Trinity.“

„Upřímný člověk?“ opakoval Sandman. Připadalo mu zvláštní uvádět to jako hlavní charakteristiku muže.

„Ano, moc upřímný!“ potvrdil lord Alexandr živě. „Absolvoval neobyčejně úspěšně, jak si vzpomínám, a pak odešel studovat k Lasallemu na Sorbonnu. Jeho oborem je etymologie.“

„Hmyz?“

„Slova, Ridere, slova,“ řekl lord Alexandr a zakoulel nad Sandmanovou ignorancí očima. „Nauka o původu slov. Vždycky jsem si říkal, k čemu je taková věda dobrá, ale Christopher si podle všeho myslí, že na světě není nic důležitějšího. Mrtvá byla samozřejmě jeho nevlastní matka.“

„On o ní s tebou mluvil?“

„Mluvíme spolu o vážných tématech,“ odpověděl Alexandr káravým tónem, „ale známe se už nějaký pátek a přirozeně někdy dojde i na drby a podobné věci. Řeknu ti, že v té rodině si moc na lásku nepotrpěli. Otec pohrdal synem, nesnášel svou manželku, ta zase nenáviděla jeho a syn cítil nepřátelství vůči oběma. Prostě názorný příklad toho, jak lze lásku změnit v nelásku. Výborně! Perfektní úder! A teď běž, běž! Skvělá práce, skvělá!“

Také Sandman zatleskal pálkaři a potom dopil čaj. „Překvapilo mě, že žili odloučeni, protože mi Corday tvrdil, že obraz objednal hrabě. Proč by to dělal, kdyby spolu nežili?“

„To se budeš muset zeptat jeho,“ mínil lord Alexandr, „i když podle mě, jak to vypadá, ji Avebury pořád miloval, třebaže žárlil. Málo platné, byla to vyhlášená kráska a on je zase vyhlášený trouba. Pochop, Ridere, že nikoho neobviňuju. Pouze tvrdím, že jestli měl někdo důvod chtít ji vidět mrtvou, mohl to klidně být její manžel, i když pochybuju, že by ji zabil vlastní rukou. I takový hlupák

jako Avebury má tolik rozumu, aby si na špinavou práci najal někoho jiného. Navíc ho, chudáka, sužuje dna. Ano! To je ono! Výborný úder! Do toho, do toho!“

„A ten jeho syn je pořád v Paříži?“

„Už se vrátil. Čas od času se s ním vídávám, i když teď už k sobě nemáme tak blízko, jako když jsme byli v Oxfordu. Podívej se na to! Podívej se, co s tou pálkou dělá? Takhle se přece netluče do míčku!“

„Mohl bys mě představit?“

„Christopherovi? Ale to se rozumí, že mohl.“

Zápas skončil krátce po osmé, když se markýzův tým, jemuž chybělo jen devadesát tři bodů k vítězství, sesypal. Jeho porážku přivítal lord Alexandr vítězným pokřikem, zato Sandman pojal podezření, že hru opět znehodnotily úplatky. Samozřejmě to nemohl dokázat a lord Alexandr se tomu vysmál a nechtěl ani slyšet, když se Sandman pokusil odmítnout jeho sázkařskou výhru. „Samozřejmě že si ty peníze musíš vzít,“ trval na svém. „Pořád ještě bydlíš U Pšeničného snopu? Víš, že to je *flash tavern*, zlodějská krčma?“

„Teď už to vím,“ přiznal Sandman.

„Poslyš, co kdybychom šli na večeři tam? Třeba se U Snopu přiučím nějakým lidovým *flash*, i když si myslím, že všechno *flash* je lidové. Hughesi? Přiveďte koně a řekněte Williamsovi, že jedeme do Drury Lane.“

Flash bylo slangové označení londýnského kriminálního života a jakási visačka připojená k jeho jazyku. Nekradl se měšec s penězi, ale šlohla se kapusta, potáhlo mejdlo, škubly boby nebo vypíchly voči. Vězení byl lapák, loch, díra, tma a konkrétně Newgate byl hostinec U Královy hlavy. Zloděj byl karas, chmaták, dlouhoprsťák a jeho potenciální oběť zase jikrnáč nebo hejl. Lord Alexandr byl samozřejmě hejl, ale velmi žoviální a přátelský. Rád se učil

nové výrazy z *flash* hantýrky a platil za každé slovo tím, že mužům kupoval pivo nebo džin, a nezvedl se dřív než dlouho po půlnoci. A právě to byla doba, kdy se vracela domů Sally Hoodová zavěšená do svého bratra, podnapilého stejně jako ona, a oba prošli kolem lorda Alexandra stojícího vedle svého kočáru, o němž se s potěšením dověděl, že je to vlastně hrkáč a lampy na něm jsou blikavky. Díky tomu, že se držel kola, stál lord Alexandr vzpřímeně, když se kolem něho Sally prosmýkla, a proto si ji stačil prohlédnout a zůstal na ni civět s otevřenými ústy. „Jsem zamilovaný, Ridere," zvolal příliš hlasitě.

Sally se ohlédla a vrhla na Sandmana zářivý úsměv. „Jsi opilý a ne zamilovaný, Alexandře," řekl Sandman přísně.

Lord Alexandr však stále zíral za Sally, dokud nezmizela ve dveřích hostince. „Jsem zamilovaný," trval na svém. „Zasáhl mě Amorův šíp, Ridere. Zamiloval jsem se, fatálně zamiloval."

„Fatálně ses zlinkoval, Alexandře. Jsi opilý anglický duchovní."

„Jsem opilý anglický zamilovaný duchovní, příteli. Řekni, znáš tu lady? Můžeš mi ji představit?" Chtěl se za Sally pustit, ale koňská noha se mu na kočičích hlavách smekla a vzápětí se jak široký tak dlouhý natáhl. „Trvám na tom, Ridere!" ozval se ze země. „Trvám na tom, že té dámě musím složit poklonu. Chci se s ní oženit." Byl tak opilý, že nedokázal vstát, ale Sandmanovi, Hughesovi a kočímu se podařilo dostat Jeho Lordstvo do kočáru a pak s ním za svitu blikavek odhrkat k jeho domu.

Druhý den ráno pršelo a vypadalo to, že na celý Londýn sedla špatná nálada. Sandmana bolela hlava, žaludek měl

jako na vodě a děsila ho vzpomínka na lorda Alexandra hulákajícího šibeniční píseň, kterou ho naučili ve výčepu.

Popěvek tak utkvěl Sandmanovi v mysli, že se ho nemohl při holení zbavit a ozýval se mu ještě i potom, co si dělal na kamínkách vzadu za výčepem čaj, protože tam si směli nájemníci uvařit vodu. Přihrnula se tam také Sally s vlasy rozcuchanými, jak vstala z postele, ale šaty už měla zapnuté. Nabrala si do hrnku vody a teatrálně jej pozvedla k přípitku. „To je moje snídaně," řekla Sandmanovi a zazubila se na něho. „Slyšela jsem, že jste byl včera pěkně stříknutej, kapitáne."

„Dobré ráno, slečno Hoodová," zaúpěl Sandman.

Sally se zasmála. „Kdo to byl ten kulhavej chlápek, co jste to s ním táh?"

„Můj dobrý přítel," odpověděl Sandman, „reverend lord Alexandr Pleydell, mistr svobodných umění, druhý syn markýze a markýzy z Canfieldu."

Sally na něho vytřeštila oči. „Děláte si ze mě srandu."

„Přísahám, že nedělám."

„Dyť říkal, že je do mě zamilovanej."

Sandman doufal, že to neslyšela, avšak teď bylo jasné, že zaslechla všechno. „A nepochybně je do vás zamilovaný ještě i dnes ráno, slečno Hoodová, kdy už vystřízlivěl," řekl.

Sally se jeho taktnímu vyjádření zasmála. „Opravdu je reverend? Vůbec tak nebyl oblečenej."

„Stal se duchovním po absolvování Oxfordu," vysvětlil Sandman, „ale já si myslím, že se dal ke kněžskému stavu jen proto, aby rozzlobil svého otce. V každém případě se nemusí starat o obživu. Nepotřebuje farnost ani žádnou jinou práci, protože jeho otec je bohatý. Tvrdí, že píše knihu, ale já jsem o tom nikdy žádný důkaz neviděl."

Sally se napila vody a zašklebila se nad její chutí. „Reverend a bohatej mrzák?“ Chvíli přemýšlela a pak se šelmovsky usmála. „A je ženatej?“

„Není,“ odpověděl Sandman a nechal si pro sebe, že se Alexandr pravidelně zamilovává do každé pěkné prodavačky, kterou uvidí.

„No, já někdy dokážu udělat větší bugr než ňákej nadranej farář, co?“ řekla a pak zděšeně vyjekla, když hodiny odbily devátou. „Pane na nebesích, já zas přijdu pozdě! Ten blboun, co u něho dělám, začíná rád brzy ráno.“ Otočila se a byla pryč.

Sandman si navlékl zimní vojenský plášť a vyrazil na Mount Street. Alexandr ho nabádal, aby vyšetřoval, šel tedy vyšetřovat. Měl šest dní na to, aby odhalil pravdu, a rozhodl se, že začne se zmizelou služkou Meg. Pokud taková osoba existuje, a v to uplakané ráno byl Sandman náchylný o Cordayově historce pochybovat, mohla by celý zmatek ukončit tím, že by malířovu verzi buď potvrdila, nebo popřela. Spěchal po New Bond Street, když si náhle s leknutím uvědomil, že by musel projít kolem Eleanořina domu na Davis Street. Netoužil po tom, aby si někdo myslel, že je neodbytný a vnucuje se, udělal tedy dlouhou obchůzku, takže když konečně došel k domu na Mount Street, kde se vražda odehrála, byl promočený až na kůži.

Nebylo těžké poznat, který z městských domů patří hraběti z Avebury, protože i v tomto počasí a navzdory malému počtu kolemjdoucích se pod plachtou krčila prodavačka levných letáčků a snažila se prodat své zboží právě před inkriminovaným domem. „Vražedný příběh, pane,“ pozdravila Sandmana. „Za pouhou penny. Hrozná vražda, pane.“

„Dejte mi jeden,“ řekl Sandman a čekal, až vytáhne letáček z vaku z plachtoviny. Pak vystoupil po schodech a

zabušil na dveře. Okna domu měla zavřené okenice, ale to nemuselo nic znamenat. Mnoho lidí, kteří zůstali v létě z nějakého důvodu trčet v Londýně, zavíralo okenice, aby to vypadalo, jako že odjeli na venkov. Zdálo se však, že tento dům je opravdu prázdný, neboť se v něm po Sandmanově bušení nic nehnulo.

„Nikdo není doma," sdělila mu prodavačka letáčků. „Už od tý vraždy tam nikdo není, pane." To už k nim přišel pouliční metař, přilákaný Sandmanovým bušením, a také on potvrdil, že dům je prázdný.

„Ale bydlí zde hrabě z Avebury, ne?" zeptal se Sandman.

„Ano, pane, bydlí, bydlí," přikývl metař, asi desetiletý chlapec, který si zřejmě dělal naděje, že si za svou ochotu něco vysloužíí. „Ale teď tam nikdo není. Dům je prázdnej, Vaše Lordstvo."

„Prý v něm sloužila žena jménem Meg," poznamenal Sandman. „Znal jsi ji?"

Chlapec zavrtěl hlavou. „Neznám z toho domu nikoho, Ctihodnosti," odpověděl. K malému metaři se připojili další dva chlapci, které město platilo za zametání koňského trusu. „Zdrhli pryč," řekl jeden z nich.

Odkudsi se přiblížil ponocný, ale jen na Sandmana civěl a do ničeho se nepletl. A potom se otevřely dveře vedlejšího domu a na schodech se objevila žena středního věku v ošumělém oblečení. Zachvěla se chladem, pak nervózně pohlédla na shluk u sousedních dveří a roztáhla deštník. „Madam!" zavolal na ni Sandman. „Madam!"

„Ano, pane?" Podle oblečení se dalo soudit, že žena je služebná nebo možná hospodyně.

Sandman se rychle protáhl mezi chlapci a smekl klobouk. „Promiňte, madam, ale vikomt Sidmouth mě pověřil vyšetřením té smutné události, k níž tu došlo," řekl.

Odmlčel se a žena na něho beze slova zpod deštníku zírala, třebaže se zdálo, že na ni zmínka o vikomtovi udělala dojem. Ostatně to byl důvod, proč to Sandman řekl. „Je pravda, že v tomto domě pracovala služebná jménem Meg?“ zeptal se.

Žena se ohlédla na zavřené dveře svého domu, jako by hledala, kudy zmizet, ale pak přikývla. „Ano, pane, pracovala.“

„A víte, kde je teď?“

„Odjeli, pane, odjeli. Všichni odjeli.“

„Ale kam?“

„Myslím, že na venkov, pane,“ odpověděla. Uklonila se Sandmanovi ve zjevné naději, že ho tím přiměje k odchodu.

„Na venkov?“

„Prostě odjeli pryč, pane. Hrabě má dům na venkově, blízko Marlborough, pane.“

Nic víc nevěděla. Sandman se ještě chvíli snažil, ale když jí kladl další a další otázky, byla si čím dál méně jistá i tím, co už mu řekla. Vlastně věděla s jistotou jen to, že hraběnčina kuchařka, lokaj, kočí a služebná jsou všichni pryč, a myslela si, že museli odjet do venkovského sídla hraběte, které je někde blízko Marlborough. „Vidíte, já vám to říkal,“ připomněl se jeden z chlapců – metařů, „prostě zdrhli.“

„Všechno si můžete přečíst,“ zavolala prodavačka. „Všechno je tady v tom,“ ukázala na letáček.

Sandman usoudil, že v Mount Street se už víc nedozví, a odešel. Takže služka Meg opravdu existuje. To potvrzovalo část Cordayovy historky, ale jen část, neboť malířský učedník mohl vraždu provést, když nebyla služka v místnosti. Sandman si připomněl slova newgateského portýra, který ho přesvědčoval, že všichni zločinci lžou, a uvažoval, zda je opravdu tak neodpustitelně naivní, když o

Cordayově vině pochybuje. Koneckonců ten zženštilý mladík byl přece souzen a odsouzen, a třebaže se lord Alexandr vyjadřuje o britské justici s despektem a zpochybňuje ji, Sandman nevěřil, že by byla k právu tak přezíravá. Prožil deset let svého života v bojích proti tyranovi, kterého lord Alexandr oslavoval. Jeho přítel měl Napoleonův portrét pověšený ve své pracovně spolu s portréty Georgea Washingtona a Thomase Painea. Sandman měl dojem, že lordu Alexandrovi nevyhovuje nic anglické, zatímco vše cizí se mu zdá lepší a vhodnější, a ani všechna krev, jež kdy skanula z ostří gilotiny, nemohla lorda Alexandra přesvědčit, že svoboda a rovnost se vzájemně vylučují, což se Sandmanovi vždy jevilo jako zcela zřejmé a do očí bijící. Zdálo se tedy, že jsou odsouzeni k nesouhlasu a že lord Alexandr bude dál bojovat za rovnost, zatímco Sandman zůstane u víry ve svobodu. Proto bylo pro Sandmana nemyslitelné, že by se svobodnému Angličanovi nedostalo spravedlivého soudu, i když si uvědomoval, že jeho jmenování vyšetřovatelem ho přímo vyzývá k tomu, aby připustil, že to myslitelné je. Bylo jednodušší a uspokojivější věřit, že je Corday lhář, ale Meg nesporně existovala, a to nutilo Sandmana brát svou pevnou víru v britskou justici v pochybnost.

Šel směrem na východ k Burlingtonským zahradám, v hlavě se mu honily zmatené myšlenky a téměř nevnímal hrkot kočárů kodrcajících deštěm, když náhle uviděl, že konec ulice je zatarasen povozy kameníků a stavebním lešením. Zabočil tedy do Sackville Street, kde však zase musel vstoupit do strouhy, aby se vyhnul shluku lidí natlačených pod plátěnou markýzou Grayova klenotnictví. Většinou se jen schovávali před deštěm, ale někteří obdivovali rubíny a safíry skvostných náhrdelníků, vystavených ve výkladu v zlacených skříňkách vyložených

sametem. Grayovo klenotnictví. To jméno Samovi cosi připomnělo. Zastavil se a pohlédl nahoru nad plátěnou stříšku.

„Sakra, jste unavenej životem, nebo co?“ houkl na něho jakýsi povozník. Sandman si ho nevšímal. Corday přece řekl, že nad Grayovým klenotnictvím je ateliér sira Georgea Phillipse, Sandman však v oknech nad obchodem nic neviděl. Vrátil se na chodník a teprve teď si všiml jasně zelených dveří vybavených lesklým mosazným klepadlem, které zjevně nepatřily k obchodu, ale nebyla na nich žádná tabulka, z níž by se dalo vyčíst, kdo zde bydlí. Na schodech seděl jednonohý žebrák s obličejem zhyzděným vředy. „Přispějte starému vojákovi, pane,“ zaskuhral.

„Kde jsi sloužil?“ zeptal se ho Sandman.

„V Portugalsku a ve Španělsku, pane, a taky u Waterloo jsem byl, pane,“ odpověděl žebrák a poklepal si na pahýl. „Tam jsem o ni přišel, pane, u Waterloo. Všechno to mám za sebou, pane.“

„Který pluk?“

„Artilerie. Byl jsem nabíječ, pane.“ Sandmanovi se zdálo, že to odříkává nějak nervózně.

„Který batalión, která rota?“

„Osmej batalión, pane,“ řekl žebrák, ale byl už zjevně celý nesvůj a jeho odpověď zněla nepřesvědčivě.

„Která rota?“ dožadoval se Sandman. „Kdo jí velel?“

„Dejte s tím už pokoj,“ zavrčel žebrák.

„V Portugalsku jsem moc dlouho nepobyl,“ řekl Sandman, „ale prošel jsem celé Španělsko a u Waterloo jsem byl taky.“ Zvedl klepadlo a ostře jím udeřil do dveří. „Ve Španělsku to nebyl žádný med,“ pokračoval, „ale Waterloo bylo peklo a já mám soucit se všemi, kteří tam bojovali,“ řekl a znovu zaklepal. „Co ale nesnáším a co mě naštve, zatraceně naštve, je, když potkám někoho, kdo

tvrdí, že tam bojoval, a přitom je jasné, že to není pravda!“ S každým slovem zesiloval hlas a jeho hněv rostl. „To mě teda dokáže setsakramentsky dopálit!“

Žebrák se rychle odklidil ze Sandmanova dosahu, ale to už se otevřely dveře a objevil se v nich černý sluha, chlapec, jemuž nebylo víc než třináct čtrnáct let. Při pohledu na divoký výraz v Sandmanově tváři sebou polekaně škubl – vlastně se lekl natolik, že se hned pokusil zavřít, Sandman však stačil vstrčit mezi dveře nohu a nedovolil mu to. Za chlapcem bylo vidět krátkou, vkusně zařízenou chodbu a na jejím konci úzké schodiště. „Nachází se zde ateliér sira Georgea Phillipse?“ zeptal se Sandman.

Chlapec v obnošené livreji a paruce, která zoufale potřebovala přepudrovat, se opíral do dveří, ale proti Sandmanově síle samozřejmě nic nezmohl. „Jestli nemáte domluvenou schůzku, pane, tak dovnitř nemůžete,“ řekl.

„Jistěže mám.“

„Máte?“ Překvapený chlapec pustil dveře a Sandman se zapotácel, jak se náhle uvolnily. „Opravdu máte?“ zeptal se chlapec znovu.

„Ano, mám,“ potvrdil Sandman důležitě. „Mám pověření od vikomta Sidmoutha.“

„Kdo je to, Sammy?“ zahřměl jakýsi hlas shora.

„Říká, že má pověření od vikomta Sidmoutha.“

„Tak ho pusť nahoru! Klidně ho pusť nahoru! Před politiky se nezavíráme, jenom těm bastardům účtujeme víc.“

„Svléknete si kabát, pane?“ zeptal se Sammy s ledabylou úklonou.

„Nechám si ho,“ řekl Sandman. Vešel do chodby vyzdobené módními proužkovanými tapetami a malým lustrem. Návštěvníky sira Georgea vítal sice pikolík v livreji a chodba s kobercem, když však Sandman stoupal po

schodech, začal tento dojem kazit zápach terpentýnu a vše završila místnost nahoře, která měla být zřejmě stejně elegantní jako chodba, ale nebyla, protože eleganci v ní na celé čáře porážel nepořádek. Původně to měl být nejspíš salón, v němž by sir George předváděl své dokončené obrazy a lákal potenciální zákazníky, aby si u něho objednali portrét. Ze salónu se však stalo skladiště zpola hotových prací, malířských palet a zaschlých barev, starých štětců, hadrů a hromady mužského i ženského oblečení. Schody však vedly dál druhým ramenem do vrchního poschodí a Sammy Sandmanovi ukázal, aby po nich vystoupil až nahoru. „Budete si přát kávu, pane?“ zeptal se a zamířil k závěsu, za nímž se zřejmě skrýval vchod do kuchyně. „Nebo snad čaj?“

„Byl bych vděčný za trochu čaje.“

V celém horním poschodí byl odstraněn strop, takže v prostoru otevřeném až k trámům krovu vznikla dlouhá rozlehlá mansarda, do níž pronikala velkým ateliérovým oknem záplava světla, takže Sandman měl pocit, jako by vystoupil na nebesa. Kapky deště pleskaly do střechy, ale také do četných džberů a mís rozestavených po celém ateliéru. Uprostřed místnosti trůnila černá válcovitá kamna, i když teď byla studená a sloužila zřejmě jako odkládací stolek, protože na nich byla láhev vína a sklenka. Vedle nich stál malířský stojan s velkým plátnem a za ním na vyvýšeném pódiu pózoval námořní důstojník, obyčejný námořník a žena. A právě tato žena zděšeně vykřikla, když se Sandman objevil, a popadla látku přehozenou přes truhlu, na níž seděl člověk v důstojnické uniformě.

Byla to Sally Hoodová a Sandman se jí s mokrým kloboukem v ruce uklonil. Držela trojzubec, na hlavě měla mosaznou helmici a to bylo, co se týče odění, vše. Sandman to dobře viděl, přesto mu chvíli trvalo, než si uvědomil, že

na sobě opravdu nemá nic jiného, třebaže boky a stehna měla z větší části schované za dřevěným elipsovitým štítem, na němž byla chvatně uhlem načrtnuta britská vlajka. Sandman jen zamrkal úžasem a po několika vteřinách mu došlo, že tu Sally pózuje jako model Británie. „Kocháte se, kocháte kozičkami slečny Hoodové?“ ozval se muž za malířským stojanem. „A proč ne? Jsou to výstavní kousky, klasické tvary, prostě paráda.“

„Kapitáne,“ hlesla Sally tiše v odpovědi na Sandmanovu úklonu.

„Služebník, slečno Hoodová,“ řekl Sandman a uklonil se ještě jednou.

„Všemohoucí bože!“ zvolal malíř. „Přišel jste za mnou, nebo za Sally?“ Byl to odporný chlap tlustý jako sud s velkou svislou bradou, opuchlým nosem a vybouleným břichem, které mu nadouvalo košili s fiší pokecanou od barvy. Bílé vlasy měl stažené těsnou čepičkou, jaká se nosívá pod parukou.

„Sir George?“ zeptal se Sandman.

„K vašim službám, pane.“ Sir George se pokusil uklonit, ale byl tak tlustý, že se vlastně jen lehce předklonil, zato však udělal půvabné gesto rukou, v níž držel štětec, jako by to byl složený vějíř. „Jste vítán,“ řekl, „pokud máte zájem nechat si u mě namalovat obraz. Počítám si osm set guineí za celou postavu v životní velikosti a šest set za portrét od pasu nahoru. Pouhé hlavy nedělám, leda bych hladověl, a ubezpečuji vás, že jsem nehladověl už od devětadevadesátého. Říkáte, že vás poslal vikomt Sidmouth?“

„Ano, ale ne proto, že by měl zájem o obraz, sire Georgei.“

„Ne? V tom případě by bylo nejlepší, kdybyste zvedl kotvy!“ prohlásil malíř. Sandman jeho návrh ignoroval a

místo toho se rozhlédl po ateliéru, v němž všude viděl jen sádrové sochy, závěsy, použité hadry a zpola dokončená plátna. „No dobrá, tak si udělejte pohodlí, jako doma, jako doma," zabručel sir George a houkl dolů: „Sammy, ty černej parchante, co je s tím čajem?"

„Vaří se!" ozvalo se zdola.

„Tak sebou hoď!" Sir George odložil paletu a štětec. Vedle něho byli dva mladíčci, oba malovali moře s vlnami a Sandman si pomyslel, že to jsou jeho učedníci. Bylo to opravdu velké plátno, nejméně tři metry široké, a znázorňovalo osamocený skalní útes vystupující z mořské hladiny zalité sluncem, na níž plulo zpola namalované loďstvo. Na vrcholu skaliska seděl admirál, který měl vedle sebe po jedné straně hezkého mladého muže v námořnickém oblečení a po druhé nahou Sally Hoodovou, představující Británii. Nebylo příliš jasné, kdo a proč na to osamělé skalisko admirála, námořníka a bohyni vysadil, a Sandman se na to nechtěl ptát, ale pak si všiml, že mladík – nemohlo mu být víc než osmnáct let –, stojící modelem admirálovi, má uniformu samé zlato a na ní mu září dvě hvězdy z drahých kamenů. Na okamžik ho to zmátlo, ale pak si ještě všiml, že pravý mladíkův rukáv je prázdný a připíchnutý na hruď na kabát. „Skutečný Nelson je mrtvý," řekl sir George, který zřejmě sledoval Sandmanův pohled a napadlo ho, o čem jeho návštěvník uvažuje, „tak se tady s mladým panem Corbettem snažíme, jak to jde. A víte, jaká je největší tragédie života mladého pana Corbetta? Spočívá v tom, že je k Británii obrácen zády, takže tady musí sedět celé hodiny a přitom ví, že má na dosah za sebou ty nejzralejší a nejrozkošnější nahé kozičky v celém Londýně a nemůže na ně ani okem mrknout. Ha! Proboha, Sally, přestaň se sakra zakrývat."

„Ale teď přece nemalujete," hlesla Sally, „takže se můžu zakrejt." Pustila šedou látku, která proměňovala truhlu v mořské skalisko, a místo ní přes sebe přehodila kabát.

Sir George znovu sáhl po štětci. „Už zase maluju," zabručel.

„Je mi zima," stěžovala si Sally.

„Najednou se o ta svoje poupátka bojíš, jako by ti je někdo chtěl ukrást," zavrčel sir George a pohlédl na Sandmana. „Povídala vám o tom svém lordovi? O tom, co je na ni tak milý? Za chvíli se před ní budeme klanět a prát se o ni. No tak, Vaše Jasnosti, ukažte nám ty svoje cicinky, Vaše Jasnosti." Zasmál se a oba učedníci se zubili s ním.

„Nelhala vám," řekl Sandman. „Ten lord skutečně existuje, dokonce ho dobře znám, je do slečny Hoodové zamilovaný a je náramně bohatý – tak bohatý, že by vám mohl dát zakázku na tucet obrazů, sire Georgei."

Sally na něho vrhla pohled plný ryzí vděčnosti, zatímco sir George, evidentně vyveden z konceptu, rozpačitě ťukal štětcem do barev na paletě. „Tak hrome, kdo vlastně račte být?" vyjel na Sandmana. „Kromě toho, že jste Sidmouthův zmocněnec?"

„Jmenuji se kapitán Rider Sandman."

„A odkud kapitán? Z námořnictva, armády, domobrany nebo z dobrovolných jízdních oddílů? Anebo je to vaše kapitánství jen výmysl, abyste něco byl? Takových šarží je dnes většina."

„Byl jsem v armádě," odpověděl Sandman.

„Můžeš se odhalit," obrátil se sir George k Sally, „protože kapitán je voják, a to znamená, že ve svém životě viděl víc nahých cecek než já."

„Ale moje neviděl," odpověděla Sally a dál si tiskla k ňadrům kabát.

„Odkud ji znáte?“ zeptal se sir George Sandmana podezíravým tónem.

„Bydlíme ve stejném hostinci.“

Malíř pohrdlivě odfrkl. „Pak si buď ona žije na vyšší noze, než si zaslouží, nebo vy na nižší, než vypadáte. Hrome, shoď ten kabát, ty hloupá huso.“

„Já se stydím,“ špitla Sally celá rudá.

„Ten už viděl horší věci než tvou nahotu,“ zabručel sir George, obrátil se zpátky k obrazu a prohlížel si ho. „Věřil byste, že se to jmenuje Apoteóza lorda Nelsona? Asi si říkáte, proč jsem tomu prevítovi nenamaloval pásku přes oko, co? Nedivíte se tomu?“

„Ne,“ odpověděl Sandman.

„Jednoduše proto, že nikdy žádnou pásku nenosil. Nikdy! Maloval jsem ho dvakrát podle skutečnosti. Někdy nosil zelené stínítko na čele, ale nikdy pásku, takže ji nemůže mít ani na tomhle veledíle, které si objednala lordstva z admirality. Za života nemohli toho malýho prevíta vystát, a teď si ho chtějí pověsit na zeď. Ale já vám povím, co opravdu chtějí mít pověšené na tom svým táflování – chtějí tam mít cicky Sally Hoodové, kapitáne Sandmane. Sammy, ty černej bastarde! Co tam dole hrome tak dlouho děláš? To tam ten čaj teprve pěstuješ, nebo co? A přines mi trochu brandy!“ houkl a znovu se obrátil k Sandmanovi. „Tak co ode mě potřebujete, kapitáne?“

„Chtěl bych si s vámi promluvit o Charlesi Cordayovi.“

„Ach, pro Krista živého!“ zvolal sir George rouhačsky a vrhl na něho nepřátelský pohled. „O Charlesi Cordayovi?“ Dal si záležet, aby vyslovil mladíkovo jméno s přehnanou nabubřelostí. „Myslíte toho malého umouněného nechutného Charlese Cruttwella?“

„Ano, toho, který si teď říká Corday.“

„Čerta starého záleží, jak si teď říká, stejně ho příští pondělí pověsí za ten jeho hubený krček," prohlásil sir George. „Myslím, že se na to půjdu podívat. Člověk přece nevidí každý den, aby věšeli jeho učedníka, že jo?" Uštědřil facku jednomu z mladíků, kteří se lopotili s nesčetnými vlnkami s bílými hřebínky, a zamračil se na své tři modely. „Sally, proboha, ty tvoje vnady jsou pro mě peníze. Koukej zaujmout pózu a dělat to, za co tě platím!"

Sally zdráhavě odložila kabát a Sandman se galantně otočil zády. „Ministr vnitra mě požádal, abych Cordayův případ přešetřil."

Sir George se zasmál. „Jeho matka si stěžovala královně, co?"

„Ano."

„Šťastný Charlie, že má takovou matku. Chcete se dovědět, jestli to udělal?"

„On tvrdí, že ne."

„Samozřejmě že to tvrdí, jak by netvrdil," řekl sir George posměšně. „Přece jste nečekal, že se vám přizná. Ale kupodivu říká pravdu – alespoň co se týče toho znásilnění."

„Takže ji neznásilnil?"

„Mohl to udělat," řekl sir George. Několikrát se jemně dotkl štětcem plátna a jako zázrakem oživil Sallyinu tvář pod přilbou. „Mohl to udělat, to jo, ale bylo by to proti jeho přirozenosti." Vrhl na Sandmana kradmý pohled. „Náš monsieur Corday, kapitáne, je totiž sodomita," řekl a zasmál se, když viděl, jak se Sandman zatvářil. „Už za to by vás pověsili, takže vůbec nezáleží, jestli tu vraždu spáchal, nebo nespáchal. V každým případě je vinen sodomií, takže nic jiného nezasluhuje, než aby ho pověsili. Všichni si to zasloužej, pakáž jedna. Já bych je pověsil do jednoho, a ne za krk."

Na schodech se vynořil Sammy, bez kabátu od livreje a bez paruky, zato s podnosem s láhví brandy, konvicí čaje a šálky, z nichž byl každý jiný. Nalil siru Georgeovi a Sandmanovi čaj, ale sklenku brandy pouze svému pánu. „Vy dostanete čaj za chvíli, až budu hotov," řekl sir George svým třem modelům.

„Jste si tím jistý?" zeptal se Sandman.

„Tím, že dostanou čaj? Nebo zda je Charlie sodomita? Samozřejmě že jsem, a zatraceně jistý. Můžete před ním svlíkat Sally a tucet jí podobných donaha a ani by na ně koutkem oka nemrkl, zato sáhnout si tady na Sammyho, na to ho užilo, nemám pravdu, Sammy?"

„Vždycky jsem mu řek, aby odprejsknul," prohlásil Sammy.

„To jsi dělal dobře, Samueli," prohlásil sir George. Odložil štětec a obrátil do sebe sklenku brandy. „A teď se určitě divíte, kapitáne, proč jsem v tomto chrámu umění snesl jakéhosi odporného sodomitu. Řeknu vám to. Protože Charlie je výborný malíř. Setsakramentsky výborný." Nalil si další sklenku brandy, hned ji zpoloviny vypil a obrátil se k plátnu. „Skvěle maloval, kapitáne, skoro jako mladý Rafael. Byla radost se na něho dívat. Má nadání, což se dá sotva tvrdit o těchhle dvou pacholcích," řekl a uštědřil pohlavek druhému učedníkovi. „Ne, Charlie byl vážně výborný. Uměl stejně dobře malovat jako kreslit, takže jsem mu mohl bez obav svěřit i figuru, ne pouze drapérie. Za rok za dva se mohl osamostatnit. A ten hraběnčin obraz? Mám ho tady, jestli se chcete podívat, jaký byl Charlie výborný malíř," ukázal na jedno z nezarámovaných pláten opřených o stůl plný skleniček, misek, paliček na tření, tub s barvami, špachtlí a lahviček s olejem. „Najdi ho, Barneyi," řekl jednomu z učedníků. „Celé je to jeho dílo,

kapitáne,“ pokračoval, „protože práce ještě nedospěla do fáze, kdy je potřeba mého umění.“

„Nemohl obraz dokončit sám?“ zeptal se Sandman. Usrkl čaje a poznal, že je spařen ze znamenité směsi zelených čajů.

Sir George se zasmál. „Co jste to řekl, kapitáne? Ne, nechte mě hádat. Charlie vám namluvil, že já bych to nesvedl, co? Že jsem opilec, takže proto musel hraběnku malovat on. Řekl to takhle?“

„Ano,“ připustil Sandman.

Sir George se znovu pobaveně zasmál. „Ten malý prolhaný bastard. Už za tohle si zaslouží pověsit.“

„Tak proč jste mu dovolil malovat hraběnku?“

„Přemýšlejte o tom,“ řekl malíř. „Sally, hlavu nahoru a vypni hruď, ano tak, holka moje. Jsi Británie, vládkyně těch zatracených vln, ne žádná pitomá brightonská děvka, která dřepí na balvanu.“

„Tak proč?“ trval na své otázce Sandman.

„Protože, kapitáne…“ sir George se odmlčel, aby mohl udělat několik tahů štětcem, „protože jsme tu lady podváděli. Malovali jsme ji v oblečení, třebaže lehkém, ale tady v ateliéru jsme ji pak měli namalovat nahou. Tak to chtěl hrabě, a proto to mohl dělat Charlie. Jenže když nějaký muž požádá malíře, aby zobrazil jeho ženu nahou, můžete si být jistý, že ten obraz nikde vystavovat nebude. Myslíte, že si ho pověsí do salónu, aby jím dráždil představivost svých hostů? Ne. Vystaví ho ve svém londýnským domě, aby se jím mohla kochat společnost? Samozřejmě že ne. Pověsí si ho v oblékárně nebo ve své pracovně, kde ho nemůže vidět nikdo jiný než on. Ale jaký z toho mám užitek já? Když namaluju obraz, kapitáne, jde mi o to, aby na něj civěl s otevřenou pusou celý Londýn. Chci, aby se tu u mě řadili lidi na schodech a prosili mě,

abych takové veledílo namaloval i pro ně. Jenže tímhle žádné peníze z kyprých ňader londýnské smetánky nevysaju. Já maluju lukrativní obrazy a Charlie si vzal na starost budoárové portréty.“ Odstoupil od plátna a zamračil se na mladíka, který stál modelem námořníkovi. „Držíš to veslo úplně špatně, Johnny. Možná bych tě měl malovat jako Neptuna, nahého.“ Obrátil se a poťouchle se zazubil na Sandmana. „Sakra, proč mě to nenapadlo dřív? Vy byste byl skvělý Neptun, kapitáne. Máte pěknou figuru. Řekněte, nebyl byste mi vděčný, kdybych vás svlíkl donaha a postavil proti Sally? Dal bych vám mušli, abyste si ji držel před sebou. Někde tu jednu mám, použil jsem ji, když jsem maloval Apoteózu svatého Vincenta.“

„A kolik platíte?“ zeptal se Sandman.

„Pět šilinků za den,“ řekl sir George překvapený tím, jak Sandman reagoval.

„Mně tolik neplatíte!“ stěžovala si Sally.

„Protože jsi pitomá ženská!“ odsekl sir George. Pohlédl na Sandmana. „Tak co?“

„Ne,“ řekl Sandman a pak se náhle zarazil při pohledu na učedníka, který přebíral opřená plátna. „Na tenhle obraz bych se chtěl podívat,“ řekl a ukázal na plátno znázorňující postavu v životní velikosti.

Chlapec plátno vytáhl a opřel o židli, aby na ně dopadalo světlo. Byl to portrét mladé ženy sedící v téměř vyzývavé póze u stolu s hlavou nakloněnou na stranu. Pravá ruka jí spočívala na hromádce knih, zatímco v levé držela přesýpací hodiny. Rudé vlasy vyčesané nahoru dávaly vyniknout jejímu štíhlému krku ozdobenému safírovým náhrdelníkem. Měla na sobě šaty v stříbrných a modrých barvách s bílou krajkou na zápěstích a na krku. Její oči hleděly z obrazu troufale a posilovaly dojem vyzývavé

pózy, který na druhou stranu nepatrně oslaboval náznak, ale opravdu jen náznak úsměvu.

„Velmi inteligentní a sympatická dáma," řekl sir George s úctou. „Zacházej s tím obrazem opatrně, Barney. Dnes odpoledne se bude lakovat. Líbí se vám, kapitáne?"

„Je…" Sandman se odmlčel a hledal slovo, kterým by siru Georgeovi zalichotil. „Je nádherný," řekl potom poněkud chabě.

„To tedy je," souhlasil sir George nadšeně a odstoupil od zpola dokončené Nelsonovy apoteózy, aby mohl obdivovat mladou ženu s vysokým širokým čelem, rovným dlouhým nosem a širokými plnými rty – dámu namalovanou ve velkém pokoji ověšeném portréty předků, což snad mělo naznačit, že pochází z velmi staré vážené rodiny, i když ve skutečnosti byl její otec pouze synem lékárníka a matka dcerou pastora, která, podle její rodiny, uzavřela nerovný sňatek. „Slečna Eleanor Forrestová," řekl sir George. „Příliš dlouhý nos, brada příliš ostrá, oči posazené příliš daleko od sebe, vlasy politováníhodně rudé a ústa větší, než by měla být, a přesto je výsledný dojem pozoruhodný a mimořádný, nezdá se vám?"

„Ano, bezesporu," řekl Sandman zaníceně.

Sir George už nemluvil ležérně a nežertoval jako předtím, ale hovořil s nepředstíranou vřelostí: „Přitom přes všechno kouzlo této mladé ženy obdivuju nejvíc její inteligenci. Bohužel se obávám, že její výjimečnost bude sňatkem promarněna."

„Myslíte?" hlesl Sandman. Musel se velmi ovládat, aby tónem hlasu neprozradil své pocity.

Malíř se obrátil zpátky k Nelsonovi. „Naposledy jsem o ní slyšel mluvit jako o budoucí lady Eagletonové," pokračoval. „Vlastně mám za to, že tenhle portrét objednali její rodiče jako dar pro něho. Jenže já si myslím, že slečna

Eleanor je příliš chytrá na to, aby ji provdali za takového hlupáka, jako je Eagleton.“ Sir George pohrdlivě odfrkl. „Říkám, její inteligence a výjimečnost bude promarněna, co jiného?“

„Tak tedy Eagleton?“ Sandman měl pocit, jako by mu srdce sevřela ledová ruka. Bylo snad tohle obsahem vzkazu, na který si lord Alexandr nemohl vzpomenout – že se Eleanor zasnoubila s lordem Eagletonem?

„Ano, lord Eagleton, dědic hraběte z Bridportu a nudný patron, kapitáne, a já nudné patrony nenávidím. Takže ze Sally Hoodové se má vážně stát lady? Pane na nebi, kam se to ta Anglie řítí? Tak honem vystrč ty svoje vnady, zlatíčko. Ještě nemají aristokratický punc, navíc ti za ně admiralita platí. Barney, najdi hraběnku.“

Učedník začal znovu přebírat plátna. Do střechy udeřil závan větru a krokve zaskřípaly. Sammy vyprázdnil dvě vědra plná odkapávající vody tak, že je prostě vychrstl ze zadního okna. Zdola se ozvaly vzteklé výkřiky. Sandman vystrčil hlavu z předního okna a pohlédl přes plátěnou markýzu Grayova klenotnictví směrem k Sackville Street. Opravdu se bude Eleanor vdávat? Neviděl ji už víc než šest měsíců, takže je to nanejvýš pravděpodobné. Alespoň její matka se velmi snažila o to, aby viděla jít Eleanor k oltáři, a nejlépe k aristokratickému, protože Eleanor bylo nyní pětadvacet let a brzy bude považována za starou pannu. K čertu, pomyslel si Sandman, nezbývá než ji pustit z hlavy. „Tady je to, pane,“ přerušil jeho chmurné úvahy učedník Barney. Vytáhl nedokončený portrét a opřel jej před Eleanořin obraz. „Hraběnka z Avebury, pane.“

Další krasavice, pomyslel si Sandman. Corday obraz sotva začal, přesto byl už teď neobyčejně působivý. Kompozice byla rozvržená a kresba uhlem naznačovala figuru ženy ležící na lůžku, nad nímž se klenul jakýsi

baldachýn. Corday pak namaloval některá méně důležitá místa, jako třeba vzorek tapet na zdi, zřasenou tkaninu baldachýnu, shrnutou pokrývku na posteli a koberec, ale také ženinu tvář. Rovněž lehce naznačil vlasy, z nějakého důvodu rozevláté, jako by hraběnka nepózovala ve své londýnské ložnici, ale ležela někde na louce ve větrné krajině. Přestože se zbývajících částí obrazu štětec s barvou téměř nedotkl, byla malba živá, až to bralo dech.

„Sakra, to je něco!“ řekl sir George. „Ten náš Charlie ale umí malovat, to teda jo,“ pokýval malíř uznale hlavou a přistoupil blíž. Utíral si ruce do hadru a přitom si stále prohlížel obraz. V jeho hlase zazněla úcta, oči prozrazovaly obdiv a žárlivost. „Mizera jeden… Šikovnej jako ďábel, co?“

„Ta podoba je dobře vystižená?“

„Jistě,“ přikývl sir George, „na to vemte jed. Byla to kráska, kapitáne, žena, která uměla otáčet mužské hlavy. Ale to bylo všechno. Pocházela z ulice, z nuzoty. Byla totéž, co je naše Sally – tuším, že se živila jako tanečnice v divadle.“

„Já jsem herečka,“ ohradila se rozhořčeně Sally.

„Herečka, divadelní tanečnice, děvka, všechno stejná sorta,“ zabručel sir George. „A Avebury byl hlupák, že se s ní oženil. Měl si ji držet jako milenku, ne si ji brát za ženu.“

„Ten čaj je úplně studenej,“ stěžovala si Sally. Sestoupila z pódia a odložila přilbu.

„Dobrá, tak si běž někam dát něco k jídlu, dítě,“ řekl sir George, jako by jí uděloval milost. „Ale ve dvě ať jsi zase tady. Už jste skončil, kapitáne?“

Sandman přikývl, stále však hleděl na hraběnčin nedokončený portrét. Její šaty byly jen lehce naznačeny – zřejmě proto, aby je mohli později přemalovat –, avšak její tvář, nápadně krásná a okouzlující, byla téměř hotová.

„Říkal jste, že ten obraz objednal hrabě z Avebury?“ zeptal se.

„Ano, říkal,“ přikývl sir George, „a je to pravda.“

„Ale já jsem slyšel, že spolu nežijí,“ poznamenal Sandman.

„Taky jsem to slyšel, taky,“ řekl sir George ledabyle, jako by to nic neznamenalo, a pak se zlomyslně zasmál. „Avebury byl paroháč. Paní hraběnka byla pověstná, kapitáne, a určitě ne tím, že krmila chudé a utěšovala trpící.“ Navlékl si staromódní kabát s širokými manžetami, velkým límcem a zlacenými knoflíky. „Sammy,“ houkl dolů ze schodů, „dám si to ragú, jestli se už nezkazilo. A jablkový koláč. A můžeš otevřít další červené.“ Dovlekl se k oknu a zamračeně pozoroval, jak déšť sráží dolů kouř z nesčetných londýnských komínů.

„Co může vést manžela odloučeného od své ženy, aby utrácel celé jmění za její obraz?“ zeptal se Sandman.

„Jo, kapitáne, i pro mě je někdy záhadou, jakými cestami se svět ubírá,“ řekl sir George s přehnaným patosem. „Jak to mám sakra vědět?“ Obrátil se od okna a pohlédl na Sandmana. „Na to se musíte zeptat samotného parohatého hraběte. Mám dojem, že žije někde u Marlborough, ale má pověst samotáře, takže nevím, jestli byste nevážil marnou cestu, kdybyste se za ním vypravil. Na druhou stranu, možná o žádnou záhadu nejde. Třeba se jí jen chtěl pomstít. Nezdá se vám, že by to mohl být jistý způsob pomsty, pověsit si ji na zeď s nahýma kozama?“

„Myslíte?“

Sir George se pro sebe zasmál. „Nikdo není tak přesvědčený o své důležitosti a povznesenosti nad ostatní jako děvka povýšená do šlechtickýho stavu, kapitáne. Tak proč dorotě nepřipomenout, čím si ten titul vysloužila? Ceckama, vážený pane, ceckama. Nebýt jich a dlouhých

nohou, ještě dnes by si počítala deset šilinků za noc. Ale vy chcete vědět, jestli ji náš malý Charlie, náš sodomita Charlie, zabil, že? Pochybuju, kapitáne, velmi o tom pochybuju, ale ani trochu se o to nestarám. Víte, Charlie si začal o sobě moc myslet, takže pro něho nebudu hořekovat, až uvidím, jak sebou škube na konci oprátky. No vida!“ zvolal a zamnul si ruce, když se na schodech objevil Sammy s podnosem obtíženým jídlem a pitím. „Oběd! Přeju vám mnoho štěstí, kapitáne. Doufám, že jsem vám byl užitečný.“

Sandman si nebyl jistý, zda mu byl sir George něčím užitečný, pokud neměl považovat za užitečné to, že měl nyní v hlavě ještě větší zmatek, než když sem přišel. Sir George však s ním byl zjevně hotov a Sandman byl propuštěn.

Tak tedy šel. A déšť ještě zhoustl.

„Ten parchant jeden tlustej nám nikdy nenabíd nic k jídlu, ani sousto!“ stěžovala si Sally Hoodová. Seděla proti Sandmanovi v hostinci na Piccadilly, kde podle vzoru sira Georgea Phillipse spolu jedli z jedné mísy studené ragú z několika druhů vařených mas s ančovičkami, natvrdo uvařeným vejcem a cibulí. „Všechno zhltá sám a nás nechá hladovět,“ pokračovala. Ulomila si z bochníku kousek chleba, přilila do mísy oleje a ostýchavě se na Sandmana usmála. „Náramně jsem se styděla, když jste se tam najednou objevil.“

„Proč? To nebylo třeba,“ řekl klidně Sandman. Cestou z ateliéru sira Georgea pozval Sally, aby šla s ním, a pak spolu proběhli deštěm a našli útočiště U Tří ovcí, kde z honoráře poskytnutého předem ministerstvem vnitra zaplatil pro oba mísu ragú a velký džbán piva.

Sally směs v míse přisolila a zamíchala. „Neřeknete to nikomu?“ zeptala se se smrtelně vážným výrazem.

„To se rozumí, že ne.“

„Já vím, že tohle není žádný herectví,“ pokračovala, „a vůbec se mi nelíbí, když tam musím stát nahá a celej den na mě čučí ten tlustej bastard, ale holt jsou to fiňáry.“

„Fiňáry?“

„Jako peníze.“

„Jo, jsou to fiňáry,“ souhlasil Sandman.

„A o tom vašem příteli jsem měla držet jazyk za zuby,“ řekla, „protože teď si připadám jako hloupá nána.“

„Myslíte o lordu Alexandrovi?“

„Jo. Jsem já to ale vážně hloupá, co?“ zazubila se na něho.

„Ale ne. Co byste byla?“

„Jsem,“ trvala na svém, „ale tohle nechci dělat pořád. Teď je mi dvaadvacet a musím si rychle něco najít. A vůbec bych nebyla proti, kdybych se seznámila s opravdovým lordem.“

„Chcete se vdát?“

Přikývla, pak pokrčila rameny a napíchla vidličkou polovinu vejce. „Vlastně nevím,“ připustila. „Chci říct, že když se člověku daří dobře, tak je to skvělý. Třeba před dvěma rokama mě vůbec nenapadlo, že budu muset někdy pracovat. Hrála jsem službu čarodějnice v jedný hře o jakýmsi skotským králi…“ Svraštila čelo, jak se snažila vzpomenout si na jeho jméno, ale pak zavrtěla hlavou. „Vím jen, že to byl bastard. No a pak jsem tancovala v takový podívaný o jakýmsi černým králi, co se zabil v Indii, a to byl taky bastard. Ale teď, ty dva nebo tři poslední měsíce? Nic! To ve Vauxhall Gardens ani není práce.“

„A co děláte tam?“

Přivřela oči a přemýšlela. „Tabbel…, tabbler…?“ snažila se vzpomínat.

„*Tableau vivants*[*]*?*“

„Jo, tohle! Loňský léto jsem byla tři měsíce bohyně. Seděla jsem na stromě, hrála na harfu a měla za to docela slušný fiňáry. Pak jsem zase měla menší kšeft u Astleyho, a to mi vydrželo přes celou zimu. Ale teď? Nic. Dokonce ani tam u řeky ve Strandu!“ Myslela novější divadla, která nabízela víc hudby a tance než obě starší v Drury Lane a Covent Garden. „Ale už mám místo v jakýsi soukromý podívaný, co se chystá,“ dodala a pohrdlivě pokrčila nos.

„V soukromé podívané?“ nechápal Sandman.

„Prostě jeden bohatej chlápek má holku a chce z ní udělat slavnou herečku, víte? Takže si mimo sezónu najal divadlo a platí nás, abysme zpívali a tancovali, a platí obecenstvo, aby nám tleskalo, a platí pisálky, aby o ní psali v novinách jako o druhý Vestris. Nechcete se přijít podívat? Bude to ve čtvrtek v Covent Garden a jen jeden večer, takže nebudou platit žádný permanentky.“

„Jestli budu moct, přijdu,“ slíbil Sandman.

„Víte, potřebuju se dostat k nějaký společnosti,“ pokračovala, „a mohla bych, kdybych byla ochotná dělat takovou tu… Víte co, ne? To se ví, že víte. A ten tlustej bastard,“ pohodila hlavou v pohrdlivém gestu na sira Georgea Phillipse, „si myslí, že právě to jsem. Ale nejsem!“

„Nikdy mě ani nenapadlo, že byste něco takového měla být.“

„Pak jste asi jedinej,“ zazubila se na něho. „Vlastně vy a můj bratr. Každýho, kdo by o mně řekl, že jsem taková ta…, by Jack zabil.“

---

[*] živé obrazy; pozn. překl.

„To by udělal dobře," pokýval hlavou Sandman. „Váš bratr se mi začíná líbit."

„Jacka maj všichni rádi," prohlásila Sally.

„Ne že bych ho znal, ale zdá se mi sympatický," řekl Sandman. Při těch několika málo příležitostech, kdy se setkali, se mu Sallyin bratr jevil jako sebejistý mladý muž nenuceného chování. Byl oblíbený a obletovaný, zvlášť když seděl ve výčepu U Snopu v čele bohaté tabule, a protože byl nápadně hezký, táhly se za ním zástupy mladých žen. Byla to však také záhadná existence, protože nikdo v hostinci přesně neřekl, čím se živí, třebaže se mu nepochybně dařilo dosti dobře, jak Sandman usuzoval z toho, že měl se Sally U Pšeničného snopu pronajaté dva velké pokoje v prvním poschodí. „Co vlastně váš bratr dělá?" zeptal se tedy nyní a Sally na něho upřela velmi zvláštní pohled. „Opravdu," řekl, „co váš bratr dělá? Já jen, že ho vždycky vídávám v tak zvláštní dobu."

„Vážně nevíte, kdo Jack je?" zeptala se Sally.

„A měl bych to vědět?"

„Je Robin Hood," řekla a rozesmála se, když viděla, jak se zatvářil. „To je můj Jack, kapitáne. Robin Hood."

„Panebože!" vyhrkl Sandman. Robin Hood byla přezdívka lupiče, kterého stíhali všichni londýnští soudci. Na jeho dopadení byla vypsána odměna víc než sto liber a stále rostla.

Sally pokrčila rameny. „Je blázen, opravdu. Pořád mu říkám, že bude tancovat u Jemmyho Bottinga, ale on mě neposlouchá. Ale stará se o mě – teda do určitý míry, ale s Jackem je to vždycky buď hostina, nebo prázdná huba, a když má peníze, rozhází je těm svým dámám. Ale říkám, je na mě hodnej, to teda jo, a nedovolil by, aby na mě někdo sáh." Zamračila se. „Neřeknete to nikomu, že ne?"

„Samozřejmě že neřeknu!"

„Chci říct, že ve Snopu ví každej, kdo Jack je, ale nikdo by ho neprásk.“

„Nemějte strach, ani já ho neprásknu,“ ujišťoval ji Sandman.

„Jasně že ne,“ zazubila se Sally. „A co vy? Co byste chtěl od života?“

Překvapila ho tou otázkou a musel chvíli přemýšlet. „Myslím, že bych se docela rád vrátil ke svému starému životu.“

„Bejt vojákem? Válčit?“ řekla, jako by mu to zrovna dvakrát neschvalovala.

„Válčit ani ne. Jen se nemuset starat, kde zase příště přijít k penězům.“

Sally se zasmála. „To bysme chtěli všichni.“ Znovu přilila do mísy oleje a trochu octa a obsah zamíchala. „Takže dřív jste měl peníze, že?“

„Můj otec je měl. Byl to bohatý člověk, ale potom udělal pár špatných investic, zadlužil se, začal hrát a všechno prohrál. Pak zfalšoval nějaké směnky a předložil je bance…“

„Směnky?“

„Příkazy k vyplacení peněz,“ vysvětlil Sandman. „Samozřejmě to byla naprostá hloupost, ale asi už byl v tak zoufalé situaci, že nevěděl kudy kam. Chtěl si vyzvednout nějaké peníze, aby mohl utéct do Francie, ale banka jeho podvod odhalila a čekalo ho vězení. Zřejmě by ho pověsili, ale než pro něho stačili přijít konstáblové, prohnal si hlavou kulku.“

„Bože,“ povzdechla Sally a civěla na něho.

„Takže matka přišla o všechno. Teď žije s mou mladší sestrou ve Winchesteru a já se snažím, jak to jde, aby nezemřely hlady. Platím nájem, účty a všechny tyhle věci,“ řekl a pokrčil rameny.

„A proč nepracujou?“ zeptala se Sally jedovatě.

„Nedovedou si to ani představit,“ odpověděl a Sally na něho civěla tak nechápavě, až se musel zasmát. „To všechno se stalo někdy před rokem,“ pokračoval, „a tenkrát jsem už odešel z armády. Měl jsem se ženit. Vybrali jsme si dům v Oxfordshiru, jenže když jsem se pak ocitl bez prostředků, už si mě moje nevěsta samozřejmě vzít nemohla.“

„Proč ne?“ nechápala Sally.

„Její matka jí nedovolila vdát se za nuzáka.“

„Protože ona je taky chudá?“ zeptala se Sally.

„Naopak,“ řekl Sandman, „její otec jí měl vyplácet šest tisíc ročně. Můj otec mi slíbil ještě víc, ale potom, když se tak zruinoval…“ Sandman opět jen pokrčil rameny a nenamáhal se větu dokončit.

Sally na něho zírala vytřeštěnýma očima. „Šest tisíc?“ opakovala nevěřícně. „Liber?“ Poslední slovo pouze vydechla, neschopná si takové bohatství představit.

„Liber,“ potvrdil Sandman.

„No hergot!“ Bylo to pro ni tak šokující, že dokonce přestala na chvíli jíst. Hned si však uvědomila, jaký má hlad, a znovu zalovila v míse. „A jak to bylo dál?“ pobízela ho.

„Nějakou dobu jsem žil s matkou a se sestrou, ale potom jsem poznal, že to takhle nejde. Ve Winchesteru pro mě nebyla práce, a tak jsem minulý měsíc přijel do Londýna.“

Sally se to zřejmě zdálo zábavné. „Že vy jste nikdy předtím opravdu nepracoval, co?“

„Byl jsem dobrý a čestný voják,“ řekl Sandman nesměle.

„Jo, to je myslím taky práce,“ připustila Sally zdráhavě. Chvíli honila po míse kuřecí nohu. „Ale co byste teda chtěl dělat?“

Sandman zvedl pohled ke stropu zčernalému od kouře. „Prostě pracovat," odpověděl neurčitě. „Nejsem v ničem vyškolený. Nemám právní vzdělání ani nejsem kněz. Chodil jsem dva semestry na Winchester College," odmlčel se a zakroutil při vzpomínce hlavou, „tak jsem si myslel, že bych to zkusil u nějakého londýnského obchodníka. Vím, že najímají lidi, aby jim dohlíželi na statky nebo plantáže, tabákové, cukrové a tak."

„Jako někde v cizině?" zeptala se Sally.

„Ano," řekl tiše. Opravdu mu takovou práci nabídli, na plantáži cukrové třtiny v Barbadosu, ale on věděl, že by musel dohlížet na otroky, a odmítl. Jeho matka se mu za to vysmívala a říkala, že má slabou vůli, on byl však se svým rozhodnutím spokojen.

„Ale teď už nemusíte chodit nikam do ciziny, když pracujete pro ministerstvo," řekla Sally.

„Obávám se, že to je jen přechodné zaměstnání."

„Krást lidi z šibenice? To by vůbec nemuselo bejt nic přechodnýho! Podle mě byste moh mít práci na celej život." Vzala kuřecí kost a stáhla z ní zuby maso. „A dostanete Charlieho z hostince U Královy hlavy?"

„Vy ho znáte?"

„Jednou jsem se s ním viděla," odpověděla s plnými ústy, „a ten tlustej sir George má pravdu. Je to čimelík."

„Čimelík? Jo, už asi vím. Takže vy si taky myslíte, že je nevinný?"

„Samo že je nevinnej," prohlásila Sally důrazně.

„Ale soud ho shledal vinným," poznamenal Sandman tiše.

„V Old Bailey? Kterej soudce?"

„Sir John Silvester," řekl Sandman.

„Kruci! Zlej Jack?" vyrazila ze sebe Sally nenávistně. „To je bastard všech bastardů! Řeknu vám, kapitáne, ten už

poslal Jemmymu Bottingovi tucty nevinnejch lidí. A Charlie je nevinnej. Musí bejt. Vždyť je to hrome čimelík. Neumí na ženskou ani sáhnout, natož ji znásilnit! A ten, kdo ji zabil, ať to byl, kdo byl, ten jí teda pěkně zřídil, a to by Charlie s těma svejma dětskejma ručičkama nesved, ani kdyby chtěl. Však jste ho viděl, ne? Zdálo se vám, že by jí dokázal podříznout krk? Co se tam píše?“ ukázala na letáček, který Sandman vytáhl z kapsy a uhladil na stole. Nahoře byl nezřetelně vytisknutý obrázek muže s kuklou na hlavě, stojícího na káře pod šibenicí – zřejmě pozvánka na exekuci Charlese Cordaye. „Tenhle obrázek tam dávaj pořád,“ řekla Sally. „Už by si mohli vymyslet nějakej jinej. A teď už se při věšení ani kára nepoužívá. Odprejskni, moulo!“ vyštěkla na pěkně oblečeného muže, který se k ní přiblížil, uklonil se a chystal se promluvit. Hned však s vyděšeným výrazem odcouval. „Vím, co chce,“ řekla na vysvětlenou.

Také Sandman se jejího výbuchu vylekal, ale teď se jen zasmál a obrátil pohled zpátky k papíru. „Tady podle toho,“ řekl, „našli hraběnku nahou. Nahou a celou zkrvavenou.“

„Byla ubodaná, co?“

„Píše se tu, že měla v hrdle Cordayův malířský nůž.“

„Tím ji nemoh ubodat, proboha,“ řekla Sally pohrdavým tónem. „To není vůbec ostrý. Je to…, teď nevím, jak se tomu říká. Používá se to na míchání barev, ne na šmikání.“

„Šmikání?“

„Prostě se tím neřeže.“

„Takže je to špachtle, ne?“ řekl Sandman. „Jenže tady se píše, že byla dvanáctkrát bodnutá do…“ Zaváhal.

„Do cecek,“ dokončila Sally za něho. „To píšou vždycky, když jde o ženskou. Nikdy žádnej vrah nebodá jinam. Vždycky do cecek.“ Zakroutila hlavou. „To podle mě nevypadá na čimelíka. Proč by ji svlíkal a vůbec

zabíjel? Chcete ještě?“ zeptala se a postrčila mísu směrem k němu.

„Ne. Dojezte to.“

„Já toho sním jako kůň,“ zasmála se. Odsunula talíř a přitáhla si mísu k sobě. „Ne,“ řekla po chvilce hloubání, „nemoh to udělat.“ Znovu se odmlčela a svraštila čelo. Sandman vycítil, že uvažuje, zda mu může něco říct, a usoudil, že udělá nejlíp, když zůstane tiše. Sally na něho pohlédla, jako by se rozhodovala, zda ho opravdu má ráda, a pak pokrčila rameny. „Ten mizera vám lhal,“ řekla.

„Corday?“

„Ne! Sir George! Lhal vám. Slyšela jsem, jak vám říkal, že ten obraz objednal hrabě. Jenže to není pravda.“

„Myslíte?“

„Včera o tom mluvil s jedním svým přítelem,“ řekla vážně. „Myslel si, že je neposlouchám. Stála jsem a klepala se zimou a on mluvil, jako bych byla jen…, prostě jako bych měla jen ty prsa a ne uši a vůbec hlavu.“ Nalila si ze džbánu piva. „Jenže já jsem slyšela, jak řekl svýmu příteli, že ten obraz neobjednal hrabě. A pak se obrátil ke mně a řekl: ’Nic jsi neslyšela, Sally Hoodová.‘ Přesně takhle.“

„A řekl, kdo tedy ten obraz objednal?“

Přikývla. „Jeden klub. Jenže sir George by se zbláznil, kdyby věděl, že jsem vám to vyžvanila, protože on má z těch bastardů hroznej strach. Hroznej!“

„Takže obraz objednal nějaký klub?“

„Jo. Pánskej klub. Jako jsou Boodles nebo Whites, akorát že ne některej z těchhle, ale jinej s takovým divným jménem. Semaphore Club…? Ne, to není dobře. Sema…? Serra…? Sakra, nevím. Je to něco s andělama.“

„S andělama?“

„Jo, s andělama,“ přikývla Sally. „Semaphore? Nějak tak.“

„Seraphim?“

„To je ono!“ Bylo vidět, že na ni udělalo velký dojem, když Sandman jméno uhodl. „Ano, Seraphim Club.“

„Nikdy jsem o něm neslyšel.“

„Má to bejt privátní klub,“ řekla, „myslím opravdu privátní! A není daleko odtud. Na St. James’s Square, takže musej mít peníze. Alespoň pro mě to musej bejt pracháči.“

„Vy o tom klubu něco víte?“

„Moc ne,“ řekla. „Akorát mě jednou požádali, abych tam přišla, jenže já tam nešla, protože taková sorta herečky zase nejsem.“

„Ale proč by měli v Seraphim Clubu chtít hraběnčin obraz?“ zeptal se Sandman.

„Bůhví,“ řekla.

„Měl bych se jich na to zeptat.“

Sally se zatvářila zděšeně. „Proboha, neříkejte jim, že to máte ode mě! Sir George by mě zabil! A já potřebuju práci.“

„Neřeknu, že to mám od vás,“ slíbil jí. „A rozhodně si nemyslím, že ji zabili oni.“

„A jak teda chcete zjistit, kdo to udělal?“ zeptala se.

Správná otázka, pomyslel si Sandman a odpověděl na ni se vší upřímností. „Nevím,“ připustil sklesle. „Když mě ministr vnitra o to přešetření požádal, myslel jsem, že zajdu do Newgatu, položím Cordayovi pár otázek a to bude všechno. Skoro jako když jsem vyslýchal své vojáky. Avšak teď vidím, že jsem se mýlil. Zdá se, že budu muset zjistit, jak to ve skutečnosti bylo, přitom vůbec nevím, kde začít. Nikdy jsem nic takového nedělal. Vlastně ani neznám nikoho, kdo s tím má zkušenost. Ale myslím, že bych se měl ptát, ne? Mluvit se spoustou lidí, ptát se jich na všechno, co mě napadne, a doufat, že najdu tu službu.“

„Jakou službu?“

Sandman jí pověděl o Meg a o tom, jak přišel k domu na Mount Street a dověděl se tam, že všechno služebnictvo je pryč. „Mohli odjet do venkovského domu hraběte," řekl, „nebo zkrátka dostali výpověď."

„Zeptejte se na to sluhů," radila mu Sally. „Ptejte se jiných sluhů na ulici a ve všech ulicích v sousedství. Někdo z nich bude něco vědět. Drby sluhů vám řeknou všechno. Můj bože, tolik hodin!" vyjekla náhle, když hodiny v hostinci dvakrát odbily. Chytila kabát, sebrala zbytek chleba a pospíchala pryč.

A Sandman seděl a znovu četl letáček. Moc se z jeho obsahu nedověděl, ale když nic, alespoň mu to poskytlo náměty na přemýšlení.

Jako třeba o tom, proč objednal privátní klub, skutečný privátní klub s andělským jménem, obraz nahé hraběnky.

Je čas dovědět se to, pomyslel si. Je čas vydat se na návštěvu k serafínům.

3

Přestalo pršet, třebaže ve vzduchu zůstávala vlhkost a dláždění v St. James's Street se lesklo, jako by ho někdo natřel lakem. Kouř z nesčetných komínů se válel nízko nad zemí a studený vítr vířil saze a popel jako černé sněhové vločky. Do kopce rachotily dva elegantní kočáry a objížděly třetí, který ztratil kolo. Vedle nakloněného vozu postával hlouček mužů nabízejících pomoc, zatímco vozka prováděl pár bujných hnědáků, aby vychladli. O kus dál se vzájemně podpírali dva módně oblečení opilci a oba se snažili vyseknout obřadnou úklonu jakési ženě oblečené stejně elegantně jako oni, která si volně vykračovala se složeným parazolem po chodníku. Dáma vrávorající džentlmeny ignorovala a nevšímala si ani obscénních návrhů, jež na ni pokřikovali muži z oken pánských klubů. Sandman si pomyslel, že přes elegantní oblečení to nemůže být lady, neboť žádná slušná a vážená lady by takhle po St. James's Street nikdy nešla. Když se k ní přiblížil, vrhla na něho vyzývavý pohled a Sandman se zdvořile dotkl prsty klobouku, ustoupil však k okraji chodníku a přešel kolem

ní. „Na tebe je moc žhavá, co?“ křikl na něho jakýsi muž z okna.

Sandman na posměšek nereagoval. Uvažuj logicky, říkal si, a aby soustředil myšlenky, zastavil se na rohu King Street a pohlédl směrem k St. James’s Palace, jako by mu staré cihlové zdi mohly poskytnout inspiraci.

Proč vlastně do Seraphim Clubu jde? Odpověď byla jasná. Protože pokud je pravda, co říká Sally, objednali portrét zavražděné hraběnky jeho členové. No a co? Začínala v něm hlodat pochybnost, zda ten obraz vůbec má s hraběnčinou vraždou co společného. Mluví-li Corday pravdu, byla téměř jistě vrahem osoba, která zaklepala na dveře zadního schodiště a vyrušila malíře při práci. Sandman však neměl nejmenší ponětí, kdo by ta osoba mohla být. Tak proč tedy jde do Seraphim Clubu? Protože, jak usoudil, je evidentní, že v tom záhadném klubu mrtvou ženu znali, a znali ji tak, že nešetřili penězi na pořízení jejího obrazu, který ji měl bez jejího vědomí ukazovat nahou, což naznačovalo, že někdo z členů klubu byl buď jejím milencem, nebo jím chtěl být, ale ona ho jako milence odmítla. A jak známo, láska, stejně jako její odmítnutí, je nejlepší cesta k nenávisti a nenávist vede nezřídka k vraždě – a tento sled myšlenek opět vrátil Sandmana k otázce, zda má vůbec obraz s vraždou souvislost. Vše bylo tak zmatené, tak hrozně zmatené, a zjevně se v tom ještě víc zaplétal, když se o tom snažil uvažovat logicky, takže znovu pokračoval v chůzi.

Nikde žádné označení Seraphim Clubu nezahlédl, metař mu však ukázal dům se zavřenými okenicemi na východní straně náměstí. Sandman k němu zamířil, a když přišel blíž, uviděl, že před klubem stojí u okraje chodníku kočár tažený čtyřmi koňmi. Vůz byl tmavě modrý a na dvířkách měl červený znak, v jehož poli se vznášel zlatě oděný andělíček.

Do kočáru asi právě nastoupil pasažér, neboť kočí práskl do koní a vůz se rozjel. Sandman došel ke dveřím natřeným lesklou modrou barvou, na nichž však nebyl žádný mosazný štítek. V nepříliš hlubokém krytém vchodu visel zlacený řetízek, a když za něj Sandman zatahal, zazněl kdesi v hloubi domu zvonek. Už se chystal zatahat za řetěz ještě jednou, ale vtom si všiml, že uprostřed dveří mrklo světlo. Teprve teď uviděl malou špehýrku. Někdo ho pozoroval. Díval se tedy na dveře, dokud neuslyšel, že onen někdo odšoupl zástrčku. Pak zaskřípala druhá zástrčka, na to cvakl zámek a konečně se dveře váhavě otevřely a objevil se sluha v černožluté livreji, v níž vypadal jako obrovská vosa. Zkoumavě si Sandmana prohlížel. „Víte jistě, pane, že zvoníte u správnýho domu?“ zeptal se po chvíli. Slůvko „pane“ vyslovil bez jakékoliv úcty, pouze jako formalitu.

„Jsem zde dobře v Seraphim Clubu?“ zeptal se Sandman.

Sluha zaváhal. Byl vysoký, přibližně v Sandmanově věku a tvář opálenou sluncem měl poznamenanou jizvami po zraněních a utvrzenou zkušenostmi. Tvrdý, avšak hezký muž, který má něco za sebou, pomyslel si Sandman. „Tohle je soukromej dům, pane,“ řekl sluha neústupně.

„Předpokládám, že náleží Seraphim Clubu, s nímž mám jisté řízení,“ řekl Sandman briskně. Vytáhl list od ministra vnitra a mávl jím sluhovi před očima. „Vládní záležitost,“ dodal, a aniž čekal na odpověď, vstoupil kolem sluhy do vysoké, elegantní a nákladně zařízené předsíně. Podlaha byla z černých a bílých mramorových čtverců sestavených do šachovnice a také krb, v němž plápolal malý ohýnek, byl obložen mramorem. Jeho římsu zdobil rej zlacených cherubínů vpletených do květů a akantových listů. Nad schodištěm visel lustr, jehož nesčetná ramena nesla snad

stovku nerozžatých svící. Stěny byly plné obrazů v tmavých tónech a Sandman zběžným pohledem zjistil, že jsou to většinou krajinky a mořské scenerie, žádné budoárové portréty, žádné nahé ženy.

„Vláda tady nemá co mít žádný řízení, pane, vůbec žádný," řekl vysoký sluha. Byl zjevně překvapen, že se Sandman odvážil projít kolem něho dovnitř, a stále držel dveře otevřené jako jasnou výzvu, aby si vetřelec uvědomil, co se sluší, a opět odešel. Odkudsi se vynořili další dva sluhové, oba velcí a v téže černožluté livreji, a také oni vybídli nezvaného návštěvníka k odchodu.

Sandman stočil pohled zpátky k vyššímu sluhovi, který držel dveře, a postřehl, že jeho pohlednou tvář kazí na pravém líci drobné černé jizvy. Většina lidí by si jich stěží všimla, protože to byly opravdu jen malé tmavé skvrnky pod kůží, Sandman si však osvojil zvyk pátrat ve tvářích po stopách sežehnutí střelným prachem. „Který regiment?" zeptal se muže.

Koutky sluhových úst sebou cukly v náznaku úsměvu. „První pěší gardový pluk, pane."

„U Waterloo jsem bojoval kousek od vás," řekl Sandman. Zastrčil pověřovací list zpátky do kapsy, pak si rozepnul mokrý kabát a spolu s kloboukem ho hodil na zlacenou židli. „Máte zřejmě pravdu," řekl sluhovi, „vláda zde téměř jistě nemá žádné řízení, ale obávám se, že bych to potřeboval slyšet od nějakého hodnostáře. Je zde tajemník klubu? Nebo jeho prezident? Clen výboru?" Sandman pokrčil rameny. „Omlouvám se, ale vláda je jako francouzští dragouni. Pokud je napoprvé nezadupete do země, vrátí se příště dvakrát tak silní."

Vysoký sluha zjevně váhal mezi povinností vůči klubu a přátelskými city pro nedávného spolubojovníka, avšak po chvíli vnitřního boje v něm zřejmě nabyla vrchu loajalita k

serafínům. Odstoupil od dveří a pozvedl ruce, jako by se chystal k boji. „Je mi líto, ale řeknou vám jen, abyste si s nima sjednal schůzku," prohlásil neoblomně.

„V tom případě počkám, až mi to přijdou říct," prohlásil klidně Sandman. Přistoupil ke krbu a natáhl ruce k sálajícímu teplu. „Mimochodem, jmenuji se Sandman a jsem zde v zastoupení lorda Sidmoutha."

„Tady není dovolený čekat, pane," řekl sluha, „ale pokud byste si přál nechat jim svou navštívenku, pak ji prosím položte do mísy na stole."

„Nemám žádnou navštívenku," odpověděl Sandman vesele.

„V tom případě by bylo nejlíp, kdybyste šel," řekl sluha. Tentokrát nedodal ani to formální „pane", zato se k Sandmanovi blížil s hrozivým výrazem ve tváři.

„To je v pořádku, rotmistře Berrigane," ozval se za Sandmanem příjemný hlas. „Budeme pana Sandmana tolerovat."

„Kapitána Sandmana," řekl Sandman a otočil se.

Před ním stál jakýsi švihák, hejsek, nastrojený panák. Byl to vysoký a neobyčejně pohledný mladík v černém kabátě s mosaznými knoflíky, bílých jezdeckých kalhotách těsně stažených kolem stehen a ve vysokých černých jezdeckých botách, které se leskly jako zrcadlo. Z jednoduché bílé košile bez ozdob rámované vysokým límcem kabátu, jež mu téměř z poloviny zakrýval uši, se vzdouvala tuhá bílá kravata. Měl černé, krátce sestřižené vlasy a pobledlou tvář oholenou tak hladce, až se mu leskla kůže – inteligentní tvář, na níž hrál pobavený výraz. Držel tenké zlaté držadlo lorňonu, kterým si Sandmana zkoumavě prohlédl, a teprve pak se mu lehce uklonil. „Kapitáne Sandmane," řekl s lehkým zdůrazněním prvního slova, „opravdu se vám omlouvám. Měl jsem vás poznat sám.

Viděl jsem vás vloni skórovat padesát bodů proti týmu Martingale a Bennett. Jaká škoda, že jste nás tuto sezónu nepobavil svým uměním v některém z londýnských kriketových klubů. Mimochodem, mé jméno je Skavadale, lord Skavadale. Pojďme do knihovny, prosím," ukázal na místnost za sebou. „Rotmistře, budete tak laskav a pověsíte kapitánův kabát? Myslím, že nejlépe k ohni. A co byste si dal pro zahřátí, kapitáne. Kávu? Čaj? Svařené víno? Nebo snad brandy?"

„Kávu," řekl Sandman. Když prošel kolem lorda Skavadala, zavanula na něho vůně levandulové vody.

„Ošklivý den, co?" poznamenal Skavadale, když následoval Sandmana do knihovny. „Přitom včera bylo tak krásně. Přikázal jsem, aby rozdělali oheň, jak jste viděl. Ani ne tak kvůli teplu, spíš aby se zahnala vlhkost." Knihovna byla prostorná, dobře zařízená místnost, v jejímž širokém krbu mezi vysokými regály plnými knih hořel slušně velký oheň. Uprostřed bylo nepravidelně rozestaveno asi deset křesel, v tuto chvíli zde však kromě Skavadala a Sandmana nikdo jiný nebyl. „Většina členů klubu pobývá v tuto roční dobu na venkově, jen já jsem se musel vrátit do města," vysvětlil Skavadale. „Kvůli jisté… poněkud nudné záležitosti," dodal a usmál se. „A jaká záležitost k nám přivádí vás, kapitáne?"

„Seraphim Club – zvláštní název," ignoroval Sandman jeho otázku. Rozhlédl se po knihovně, nezpozoroval však nic neobvyklého. Jediný obraz zdobící knihovnu byl portrét postavy v životní velikosti. Visel nad krbem a zachycoval štíhlého pohledného muže s poněkud furiantským výrazem ve tváři, rámované bohatě zkadeřenými vlasy, které mu splývaly až na ramena. Na sobě měl těsně vypasovaný kabát z květovaného hedvábí, jehož manžety a límec

lemovala krajka. Šikmo přes hruď se mu táhla široká šerpa, na níž měl zavěšený kord s košem na jílci.

„John Wilmot, druhý hrabě z Rochesteru," podotkl lord Skavadale, když viděl, že Sandman utkvěl na obraze pohledem. „Znáte jeho dílo?"

„Vím, že to byl básník," řekl Sandman, „a volnomyšlenkář."

„Šťastný člověk, který dokáže být obojím," poznamenal Skavadale s úsměvem. „Opravdu to byl básník – básník, který se vyznačoval pronikavou inteligencí a vzácným talentem, a my ho považujeme za svůj vzor, kapitáne. Serafové jsou vyšší bytosti, vlastně nejvyšší ze všech andělů. Je to takový malý projev naší domýšlivosti."

„Vyšší než obyčejní smrtelníci, jakými jsme my ostatní?" zeptal se Sandman nakvašeně. Lord Skavadale byl tak zdvořilý, tak perfektní a tak vyrovnaný, až tím Sandmana dráždil a šel mu na nervy.

„Snažíme se pouze být lepšími, vynikat," odpověděl Skavadale příjemným tónem, „stejně jako vy v kriketu, kapitáne, a nevím ještě v čem jiném, co děláte. Ale já zanedbávám svou povinnost hostitele, když vám nedám příležitost říct mi, co vás k nám přivedlo."

Ta příležitost však musela ještě chvíli počkat, protože vstoupil sluha se stříbrným podnosem, na němž přinášel stříbrnou konvici s kávou a dva porcelánové šálky. Zatímco kávu naléval, lord Skavadale i Sandman mlčeli a Sandman v tichu slyšel zvláštní přerývané vrzání, které k nim doléhalo z vedlejší místnosti. Když potom rozeznal mezi vrzavými zvuky občasná třesknutí kovu o kov, uvědomil si, že vedle kdosi šermuje a vrzání způsobují boty na nakřídované podlaze. „Posaďte se prosím a povězte mi, co si myslíte o naší kávě," obrátil se k němu Skavadale poté, co sluha přiložil do ohně a odešel.

„Charles Corday," řekl Sandman, když si sedal.

Lord Skavadale se zatvářil, jako by nechápal, ale pak se usmál. „Na okamžik jste mě zmátl, kapitáne. Ano, jistě, Charles Corday, ten mladík obviněný z vraždy hraběnky z Avebury. Jste vskutku muž záhad. Řekněte mi prosím, proč jste jeho jméno zmínil?"

Sandman usrkl kávu. Talířek byl ozdoben emblémem, v němž se v červeném poli vznášel zlatý anděl – tentýž znak, který viděl na dvířkách kočáru, pouze s tím rozdílem, že anděl na talířku byl zcela nahý „Ministr vnitra mě pověřil přešetřením faktů, vztahujících se ke Cordayovu odsouzení."

Skavadale zvedl obočí. „Proč?"

„Protože vznikly pochybnosti o jeho vině," odpověděl Sandman. Samozřejmě se nezmínil o tom, že ministr tyto pochybnosti nesdílí.

„Je vskutku uklidňující vědět, jak se naše vláda stará, aby ochránila své občany," poznamenal Skavadale farizejsky. „Avšak povězte mi, kapitáne, proč jste s tím přišel za námi?"

„Vím, že portrét hraběnky z Avebury byl objednán vaším klubem," odpověděl Sandman.

„Skutečně?" nedal se vyvést z míry Skavadale. „To je opravdu zajímavé." Posadil se na ochrannou mříž před krbem a přitom věnoval neobyčejnou péči tomu, aby si nepomačkal kabát a jezdecké kalhoty. „Ta káva pochází z Jávy," řekl, „a my se domníváme, že je velmi dobrá. Jaká se zdá vám?"

„Celá věc je o to zajímavější," pokračoval Sandman, „že ten, kdo obraz objednal, požadoval, aby na něm byla hraběnka nahá."

Skavadale se chabě usmál. „To je od hraběnky velmi odvážné, nemyslíte?"

„Bylo by, kdyby o tom věděla," odpověděl Sandman.

„No to jsou mi věci!" Skavadale to řekl s pečlivou artikulací, v jeho tmavých očích však byl navzdory posměšnému tónu tvrdý výraz, navíc vůbec nevypadal překvapeně. Odložil lorňon na stolek a usrkl z šálku s kávou. „Mohu se vás zeptat, kapitáne, od koho jste se všechny tyto pozoruhodné skutečnosti dověděl?"

„Člověk, kterému hrozí oprátka, bývá vstřícný, nic nezamlčuje," odpověděl Sandman vyhýbavě.

„Řekl vám to tedy Corday. Tak jste to myslel?"

„Včera jsem se s ním setkal."

„Doufejme, že ho blízkost smrti vede k pravdomluvnosti," řekl Skavadale a usmál se. „Přiznávám, že o té záležitosti nic nevím. Je docela možné, že některý z našich členů vskutku objednal obraz, o němž mluvíte, ale bohužel se mi s tím nesvěřil. Jsem však nucen zapochybovat, zda na tom záleží. Jakou to má vlastně souvislost s vinou či nevinou toho mladého muže?"

„Vy jste schopen mluvit za celý Seraphim Club?" zeptal se Sandman, a opět se tak vyhnul položené otázce. „Jste tajemník klubu? Nebo nějaký jeho funkcionář?"

„Takové vulgárnosti v našem klubu nepěstujeme. Je nás tu jako členů pár a pokládáme se za přátele. Zaměstnáváme tu muže, který se stará o knihovnu, avšak ten nemá právo do ničeho mluvit. Veškerá rozhodnutí děláme všichni dohromady jako přátelé a lidé sobě rovní."

„Takže kdyby obraz objednal klub, musel byste o tom vědět," vracel se Sandman tvrdošíjně k tomu, co chtěl zjistit.

„Ano, věděl bych o tom," odpověděl ostře Skavadale, „proto tvrdím, že klub žádný obraz neobjednal. Jak ale říkám, je možné, že to udělal některý z členů jako soukromá osoba."

„Je hrabě z Avebury členem vašeho klubu?“ zeptal se Sandman.

Skavadale zaváhal. „Nemohu vám prozrazovat, kdo jsou naši členové, kapitáne, jsme privátní klub. Avšak v tomto případě se domnívám, že vám to klidně mohu říct – ne, nemáme tu čest těšit se ze společnosti hraběte z Avebury.“

„Znal jste hraběnku?“ zeptal se Sandman.

Skavadale se usmál. „Samozřejmě že znal, kapitáne. Mnozí z nás jsme ji uctívali, neboť to byla dáma božské krásy, a její smrti nesmírně litujeme. Nesmírně!“ Položil šálek s nedopitou kávou a vstal. „Obávám se, že jste k nám vážil cestu zbytečně, kapitáne. Ujišťuji vás, že Seraphim Club žádný portrét u pana Cordaye neobjednal. Zřejmě vás mylně informoval. Mohu vás doprovodit ke dveřím?“

Sandman vstal. Nic se nedověděl, navíc si před tím hejskem připadal jako hlupák. Vtom zaslechl, že za ním něco vrzlo, a když se otočil, uviděl, že jednu část knihovny tvoří pouze falešné hřbety knih umně přilepené na dveře, v nichž nyní stál mladý muž v jezdeckých kalhotách a košili s fleretem v ruce. Upíral na něho nepřátelský pohled. „Myslel jsem, že už jsi ho dávno vyprovodil, Johnny,“ řekl.

Skavadale, hladký jako med, se usmál. „Dovol, Robine, abych ti představil kapitána Sandmana, proslaveného hráče kriketu. Kapitáne, lord Robin Holloway.“

„Hráč kriketu?“ Lord Robin Holloway se zatvářil nechápavě. „Domníval jsem se, že je to Sidmouthův poskok.“

„Ano, to jsem také,“ řekl klidně Sandman.

Lord Holloway postřehl v Sandmanově odpovědi vyzývavý tón a fleret v jeho ruce sebou trhl. Neměl ani zbla ze Skavadalovy chladné zdvořilosti. Sandman odhadoval, že mu může být něco přes dvacet, byl vysoký a pohledný jako jeho přítel, ale zatímco Skavadale měl vlasy tmavé,

Holloway světlé až zlatavé. Měl zlaté vlasy, na rukou zlaté prsteny a na krku zlatý řetěz. Olízl si rty a pozvedl zbraň. „A co tedy od nás Sidmouth chce?“ zeptal se.

„Kapitán Sandman už s námi skončil,“ řekl Skavadale pevně.

„Přišel jsem se zeptat na hraběnku z Avebury,“ odpověděl přesto Sandman.

„Ta už je v hrobě, příteli,“ řekl Holloway. Za ním se objevil další muž, rovněž s fleretem v ruce, a Sandman podle kalhot a obyčejné košile usoudil, že je to sluha, zřejmě ten nejvýše postavený Místnost za falešnými dveřmi byla podle všeho šermírna, protože tam Sandman viděl stojany s flerety a šavlemi a jednoduchou dřevěnou podlahu. „Jak jste říkal, že se jmenujete?“ optal se Holloway.

„Neříkal jsem nic, ale mé jméno je Sandman. Rider Sandman.“

„Syn Ludovice Sandmana?“

Sandman sklonil hlavu. „Ano.“

„Chlap zatracená, i mě ošidil,“ zasyčel lord Robin Holloway. Jeho poněkud vypoulené oči se vyzývavě upřely na Sandmana. „Dluží mi peníze!“

„To je záležitost pro tvého právníka, Robine,“ snažil se uklidnit situaci lord Skavadale.

„Šest tisíc guineí,“ pokračoval Holloway nenávistně, „a protože si ten váš zatracený otec vpálil kulku mezi oči, nikdo ten dluh nesplácí! Tak co s tím sakra hodláte dělat, příteli?“

„Kapitán Sandman odchází,“ prohlásil pevně lord Skavadale a uchopil Sandmana za loket.

Ten však jeho ruku setřásl. „Vzal jsem některé z otcových dluhů na sebe,“ řekl. Hněv v něm jen vřel, ale zatím se tvářil klidně a také jeho hlas zněl stále ještě

zdvořile. „Snažím se vyrovnat dluhy drobným obchodníkům, které otcova sebevražda uvrhla do finančních nesnází. Ale pokud jde o dluh vám," na chvíli se odmlčel, „s tím nehodlám dělat absolutně nic."

„K čertu s vámi!" zaklel lord Holloway a natáhl ruku s fleretem dozadu, jako by se jím chystal šlehnout Sandmana přes tvář.

Lord Skavadale rychle vstoupil mezi ně. „Tak dost! Řekl jsem, že kapitán odchází."

„Neměl jsi ho sem vůbec pouštět," zavrčel Holloway „Není nic jiného než malý slizký špicl toho zatraceného Sidmoutha! Až budete chtít přijít příště, Sandmane, zvoňte u zadního vchodu pro hokynáře a posluhy. Přední vchod je pouze pro džentlmeny," zavolal za Sandmanem. Ten stále držel svůj hněv na uzdě a byl už v půli cesty do předního vestibulu, teď se však prudce obrátil a zamířil kolem Skavadalea a Hollowaye zpátky. „Kam, k ďasu, jdete?" houkl za ním Holloway.

„K zadnímu vchodu," odpověděl Sandman. Zastavil se však před sluhou s fleretem a natáhl k němu ruku. Muž zaváhal, krátce pohlédl na Skavadalea, ale to už mu Sandman zbraň vytrhl a znovu se obrátil k Hollowayovi. „Rozmyslel jsem si to," řekl. „Myslím, že přece jen odejdu předním vchodem. Cítím se jako džentlmen. Nebo má snad Vaše Lordstvo chuť mi v tom zabránit?"

„Robine!" zvolal lord Skavadale varovně na přítele.

„K čertu s vámi!" vykřikl Holloway a zaútočil.

Sandman jeho výpad odrazil a vzápětí šlehl svým fleretem Jeho Lordstvo přes tvář. Hrot zbraně byl samozřejmě opatřen ochrannou kuličkou, přesto zanechal na Hollowayově pravé tváři rudý šrám, a než se stačil protivník vzpamatovat z šoku, poznamenal mu Sandman i

levou líc. Pak o tři kroky ustoupil a fleret sklonil. „Tak co jsem?“ zeptal se. „Hokynář, nebo džentlmen?“

„Táhněte k ďasu!“ vykřikl Holloway rudý hněvem. Nepoznal, že i jeho protivník se přestal ovládat. Sandmanův hněv však byl chladný a krutý, zatímco Hollowaye řídila slepá zuřivost a pošetilost. Rozmáchl se a vedl ránu jako šavlí, přesvědčený, že zasáhne Sandmana pouhou silou úderu. Ten však stačil uskočit dozadu, nechal čepel zbraně prosvištět těsně před svým nosem a okamžitě kontroval výpadem, jímž zasáhl Hollowaye do břicha. Ochranná kulička opět nedovolila hrotu proniknout přes oděv a kůži a fleret se ohnul jako luk. Sandman jeho pružné síly využil, odskočil zpět, a tak lehce unikl nové Hollowayově bezhlavé ráně. Potom ustoupil o další krok, což si Holloway mylně vyložil jako strach a vyrazil k výpadu hrotem na Sandmanův krk.

„Vy štěně!“ zvolal Sandman, když jeho ránu opět lehce odrazil, a tentokrát v jeho hlase zaznělo nejvyšší opovržení. „Vy ubohé slabé štěně,“ dráždil Jeho Lordstvo a znovu se pustil do boje, nyní však už zcela povolil uzdu svému hněvu – své nespoutané a neodolatelné zuřivosti – a také už nešermoval, ale útočil s úmyslem svého soka zabít. Prudce vypadl nohou dopředu, čepel jeho fleretu zasvištěla a hrot opět zasáhl Hollowayovu tvář, nyní však tak prudce, že mu málem vyrazil oko. Přesto stačil Hollowayovi zranit nos, až se mu z něj vyvalila krev. Lord Holloway vykřikl bolestí a zavrávoral dozadu, ale to už sevřely Sandmana zezadu kolem hrudi silné ruce a zabránily mu v dalším útoku. Byl to rotmistr Berrigan, kdo ho zadržel, a druhý sluha už stál před lordem Hollowayem, aby ho chránil, zatímco lord Skavadale vytrhl svému příteli fleret z ruky.

„Tak dost!“ vykřikl ostře Skavadale. „Dost!“ Mrštil Hollowayovou zbraní do kouta, pak vytrhl zbraň i

Sandmanovi a odhodil ji. „Odejděte, kapitáne,“ zasyčel. „Okamžitě odejděte!“

Sandman se vymanil z Berriganova sevření. Viděl v Hollowayových očích strach. „Bojoval jsem s opravdovými muži, když vy jste se ještě počurával do dětských kalhotek, vy holobrádku!“ vykřikl.

„Běžte!“ vyštěkl na něho Skavadale.

„Pane…“ přidal se ostrým tónem Berrigan, stejně vysoký jako Sandman, a trhl hlavou směrem k předním dveřím. „Myslím, že bude lepší, když půjdete.“

„Pokud zjistíte, kdo ten obraz objednal,“ obrátil se Sandman na Skavadala, „byl bych vám vděčný, kdybyste mě o tom informoval.“ Nedělal si iluze, že by se lord Skavadale obtěžoval, řekl to spíš proto, že mu to umožnilo odejít odtud s určitou důstojností. „Můžete mi nechat vzkaz v hostinci U Pšeničného snopu na Drury Lane.“

„Sbohem, kapitáne,“ řekl Skavadale chladně. Lord Holloway upíral na Sandmana planoucí pohled plný zášti, ale neodvážil se jediného slova. Dostal výprask a věděl to. Druhý sluha – ten, co přišel s fleretem – pohlížel na Sandmana s úctou. Rozuměl šermířskému umění.

Ve vestibulu podali Sandmanovi klobouk a kabát, obojí zpola suché a vykartáčované, a pak mu rotmistr Berrigan otevřel dveře. Sandman vyšel na schody. „Radím vám, abyste se sem už nevracel, pane,“ zavolal za ním tiše Berrigan a zabouchl dveře.

Znovu začalo pršet.

Sandman šel pomalu k severu.

Hněv z něho vyprchal a pro změnu se ho zmocnila nervozita. Taková nervozita, že si začal klást otázku, zda nešel do Seraphim Clubu jen proto, aby oddálil povinnost, která ho čekala teď.

A je to povinnost? Namlouval si, že ano, i když měl podezření, že k tomu vzhlíží jako k radosti, a byl si naprosto jistý, že je to pošetilost. Sally však měla pravdu – musí najít služebnou Meg, a odhalit s její pomocí skutečného vraha. A nejlepší způsob, jak to udělat, je ptát se po Meg jiných sluhů, a proto se teď obrátil do Davies Street, do ulice, jíž se už šest měsíců důsledně vyhýbal.

Přesto se mu tam zdálo vše tak důvěrně známé, a když zaklepal na dveře, otevřel mu majordomus Hammond a ani nemrkl okem. „Kapitáne Ridere," řekl, „jaké potěšení, že vás zase vidím, pane. Mohu vám vzít kabát? Měl byste nosit deštník, pane."

„Víte přece, že vévoda nikdy deštníky neuznával, Hammonde," odpověděl Sandman.

„Vévoda z Wellingtonu zajisté mohl přikazovat vojákům, co mají nosit, pane, ale na londýnské chodce se pravomoc Jeho Milosti nevztahuje. Mohu se zeptat, jak se daří vaší matce, pane?"

„Nezměnila se, Hammonde. Svět se jí jeví zlý a cítí se ukřivděná."

„To je mi líto, pane," řekl Hammond. Pověsil Sandmanův kabát na věšák obtěžkaný už mnoha jinými plášti a kabáty. „Máte pozvánku?" zeptal se.

„Lady Forrestová pořádá hudební večírek? Obávám se, Hammonde, že nejsem pozván. Doufám, že je sir Henry doma, a když ne, rád bych mu nechal vzkaz."

„Je doma, pane, a jsem si jistý, že vás bude chtít přijmout. Jestli počkáte v malém salónku, řeknu mu, že jste přišel."

Malý salónek byl dvakrát větší než přijímací pokoj v domě, který Sandman pronajal pro svou matku a sestru ve Winchesteru, což byla skutečnost, kterou mu matka často připomínala, ale na niž nyní nechtěl myslet. Hleděl proto na

obraz ovcí pasoucích se na louce a naslouchal zpěvu tenoru v jakémsi efektním kusu, hlasu, který pronikal přes dvojité dveře vedoucí do velkého salónu v zadní části domu. Tenor skončil závěrečnou improvizovanou pasáží, ozval se potlesk a pak se dveře salónu otevřely a objevil se sir Henry. „Můj drahý Ridere!“ zvolal.

„Sire Henry.“

„Další francouzský tenor, jehož měli zadržet už v Doveru,“ řekl sir Henry žalostně. Nikdy neměl valné porozumění pro hudební večírky, které pořádala jeho žena, a obvykle si dával dobrý pozor, aby se jim vyhnul. „Zapomněl jsem, co dnes lady Forrestová chystá,“ vysvětloval, „jinak bych zůstal v bance.“ Vrhl na Sandmana uličnický úsměv. „Jak se máte, Ridere?“

„Díky, dobře. A vy, pane?“

„Pořád v jednom kole, Ridere, pořád v jednom kole. Městská rada si žádá svůj čas a Evropa si zase žádá peníze a my jí je poskytujeme, nebo alespoň sbíráme obchody, o které nestojí Rotschild a Baring. Všiml jste si, jaká je cena obilí? Minulý týden v Norwichi třiašedesát šilinků za quarter. Věřil byste tomu?“ Sir Henry zhodnotil rychlým pohledem Sandmanovo oblečení, zda na něm nezpozoruje známky toho, že se jeho majetkové poměry změnily k lepšímu, a s politováním usoudil, že nikoliv. „Jak se daří vaší matce?“

„Pořád si stěžuje,“ odpověděl Sandman.

Sir Henry zkřivil tvář do útrpné grimasy. „Ano, chápu. Ubohá žena,“ povzdechl. „Ale stále má ty své psíčky, ne?“

„Obávám se, že ano, pane,“ přikývl Sandman. Jeho matka zahrnovala láskou dva malé domácí psíky, hlučné, nevychované a páchnoucí.

Sir Henry otevřel zásuvku bufetu a vytáhl dva doutníky. „Tam se dnes kouřit nesmí,“ řekl a kývl hlavou ke dveřím

velkého salónu, „prokleli by nás, kdybychom jim tam nakouřili a tenor se rozkašlal.“ Odmlčel se, aby škrtl křesadlem a zapálil si. Svou výškou, lehkým nahrbením, stříbrnými vlasy a posmutnělým výrazem Sandmanovi vždy připomínal dona Quijota. A nejen jemu, tento dojem zmátl nejednoho obchodního rivala sira Henryho, a když pak tito lidé poznali svůj omyl, bylo už obvykle pozdě. Sir Henry, syn lékárníka, měl téměř instinktivní cit pro peníze – pro to, jak je shromažďovat, jak je používat a jak je rozmnožovat. Tato schopnost mu umožňovala stavět lodě, sytit armády a odlévat děla, která porazila Napoleona, a také vynesla Henrymu Forrestovi jeho rytířský titul, za nějž byla jeho žena víc než vděčná. Krátce, byl to talentovaný muž, třebaže váhavý při jednání s lidmi. „Jsem rád, že vás vidím, Ridere,“ řekl znovu sir Henry a mínil to upřímně, neboť Sandman byl jedním z mála lidí, v jejichž společnosti se cítil dobře. „Už je to tak dlouho,“ povzdechl.

„Ano, sire Henry.“

„A co tedy teď děláte?“

„Poněkud neobvyklou práci, pane, která mě přiměla k tomu, že jsem vás přišel požádat o laskavost.“

„O laskavost?“ opakoval sir Henry přátelským tónem, ale v jeho očích se objevil obezřelý výraz.

„Vlastně se potřebuji na něco optat Hammonda, pane.“

„Hammonda?“ Sir Henry civěl na Sandmana, jako by si nebyl jistý, zda dobře slyšel. „Mého majordoma?“

„Asi bych vám to měl vysvětlit,“ řekl Sandman.

„To byste nejspíš měl,“ souhlasil sir Henry. Vrátil se k bufetu a stále se zmateným výrazem na tváři nalil dvě brandy. „Dáte si se mnou sklenku, ne? Pořád si nemohu zvyknout vidět vás bez uniformy. Tak co to máte s tím Hammondem?“

Jenže než mu to mohl Sandman vysvětlit, znovu se otevřely dvojité dveře a najednou v nich stála Eleanor a za ní zářila světla salónu, takže se zdálo, jako by jí vlasy vytvářely kolem hlavy rudou aureolu. Pohlédla na Sandmana, a než se usmála na otce, dlouze povzdechla. „Matka má obavu, že promeškáš duet, papa."

„Duet?"

„Sestry Pearmanovy, papa, se na dnešní vystoupení připravovaly celé týdny," vysvětlila Eleanor a pak znovu pohlédla na Sandmana. „Ridere," řekla tiše.

„Slečno Eleanor," odvětil Sandman formálně a uklonil se.

Upřeně se na něho dívala. Za ní v salónu bylo vidět spoustu hostů rozsazených na zlacených židlích, pohledy všech upřené k otevřeným dveřím do zimní zahrady, kde vedle sebe seděly u piana dvě mladé ženy. Eleanor se krátce ohlédla a pak zavřela dveře. „Myslím, že se sestry Pearmanovy beze mě obejdou," řekla. „Jak se máte, Ridere?"

„Děkuji, dobře," odpověděl. Na okamžik se domníval, že nebude vůbec schopen promluvit, když se mu v hrdle zadrhl dech a cítil v očích slzy. Eleanor měla na sobě světle zelené hedvábné šaty se žlutou krajkou na hrudi a na manžetách. Na krku jí visel zlatý náhrdelník s jantarovými kameny, který na ní Sandman nikdy neviděl, a to v něm vzbudilo žárlivost – žárlivost na všechen ten život, vedla v posledních šesti měsících. Vzpomněl si, že je zasnoubená, a to ho nyní hluboce ranilo, ačkoliv si dával pozor, aby to na sobě nedal znát. „Daří se mi dobře," řekl znovu. „A vám?"

„Trápí mě, že se vám daří dobře," řekla Eleanor s trochu křečovitě předstíranou bolestí. „Když pomyslím, že se vám může dařit dobře beze mě… Hotové utrpení, Ridere."

„Eleanor," napomenul ji otec.

„Jen si ho dobírám, papa. To se smí, i když se smí tak málo věcí," dodala smutně a obrátila se k Sandmanovi. „Přijel jste do Londýna jen na den?"

„Ne. Už tu nějaký čas žiju," odpověděl Sandman.

„To jsem nevěděla," hlesla Eleanor. Její šedé oči se zdály tak velké. Co to o ní řekl sir George Phillips? Že má příliš dlouhý nos, příliš ostrou bradu, oči příliš daleko od sebe, vlasy příliš rudé a ústa příliš velká? Ano, všechno to byla pravda, přesto se Sandmanovi při pohledu na ni téměř točila hlava, jako by té brandy vypil celou láhev a ne dva malé doušky. Díval se na ni a ona se dívala na něho a oba mlčeli.

„Tady v Londýně?" prolomil ticho sir Henry.

„Prosím?" Sandman se musel nutit, aby odtrhl oči od Eleanor a pohlédl na něho.

„Ptám se, zda žijete tady, Ridere, v Londýně."

„Ano, pane. V Drury Lane."

Sir Henry se zamračil. „To je trochu…" odmlčel se, „nebezpečné, ne?"

„Bydlím v hostinci," vysvětlil Sandman. „Doporučil mi ho jeden důstojník od střeleckého pluku, s nímž jsem se setkal ve Winchesteru, a teprve pak, když jsem se ubytoval, jsem zjistil, že to zřejmě není ta nejvhodnější adresa. Ale zvykl jsem si tam a vyhovuje mi to."

„A už jste v Londýně dlouho?" zeptala se Eleanor.

„Tři týdny," připustil, „možná o něco déle."

Zatvářila se, jako by ji udeřil přes tvář. „A to jste nás ani nenavštívil?" protestovala rozhořčeně.

Sandman cítil, že rudne. „Nebyl jsem si jistý, za jakým účelem bych vás měl navštívit. Myslel jsem, že budete vděčná, když se tu neobjevím."

„Pokud jste vůbec myslel,“ poznamenala Eleanor kousavě. Její oči byly šedé, téměř kouřové, s drobnými zelenými skvrnkami.

Sir Henry ukázal chabě ke dveřím. „Přicházíš o duet, drahá,“ řekl, „a Rider je tu proto, aby si promluvil s Hammondem. Nemám pravdu, Ridere? Vůbec nejde o společenskou návštěvu.“

„Ano, přišel jsem za Hammondem,“ potvrdil Sandman.

„Proboha, a co potřebujete od Hammonda?“ užasla Eleanor a v očích jí zasvítila zvědavost.

„To je jejich věc, drahá, Ridera a Hammonda,“ ozval se sir Henry příkře. „A samozřejmě moje,“ dodal vzápětí.

Eleanor však na otce nedbala. „Tak co?“ naléhala na Sandmana.

„Obávám se, že je to trochu dlouhá historie,“ řekl Sandman, jako by doufal, že ji tím odradí.

„Tak mi ji povězte. Bude to lepší než poslouchat, jak sestry Pearmanovy przní Mozarta v úpravě jejich učitele,“ prohlásila. Přitáhla si židli a nasadila výraz napjatého očekávání.

„Moje drahá,“ pokusil se ještě zasáhnout sir Henry, Eleanor ho však okamžitě přerušila.

„Papa,“ řekla ostře, „jsem si jistá, že Rider nechce mluvit s Hammondem o ničem, co by bylo nevhodné pro uši mladé ženy, což vůbec nemohu tvrdit o produkci slečen Pearmanových. Ridere?“

Sandman potlačil úsměv a vylíčil jim, o co se snaží, čímž vzbudil u obou úžas, protože ani Eleanor, ani její otec netušili, že Charles Corday má něco společného se sirem Georgem Phillipsem. Bylo už dost zlé, že k vraždě hraběnky z Avebury došlo ve vedlejší ulici, a teď se navíc zdálo, že člověk obviněný z tohoto zločinu strávil nějaký čas v Eleanořině společnosti. „Jsem si jistá, že je to tentýž

mladík,“ prohlásila Eleanor vzrušeně, „i když jsem slyšela jen to, že mu říkají Charlie. Ale myslím, že velkou část z celého obrazu maloval on.“

„Ano, zřejmě to byl on,“ souhlasil Sandman.

„Raději o tom matce ani neříkej,“ podotkl neklidně sir Henry.

„Myslela by si, že jsem byla jen krůček od toho, aby mě zavraždil,“ řekla Eleanor.

„Já mám však pochybnosti, že je skutečně vrah,“ prohlásil Sandman.

„Mimochodem, zajisté jsi tam nebyla sama,“ obrátil se sir Henry na dceru. „Byl tam s tebou někdo jako dozor, ne?“

„Samozřejmě že jsem tam měla dozor, papa.“ Pohlédla na Sandmana a zvedla obočí. „Tohle je úctyhodná rodina,“ dodala směrem k němu.

„Hraběnka taky nebyla sama,“ řekl Sandman a vysvětlil jim problém se zmizelou služkou Meg a také to, že potřebuje mluvit se sluhy, aby se dověděl místní drby o celé neblahé události i o služebnictvu z Aveburyho domu. Zároveň se velmi omlouval za to, že ho napadlo obrátit se na Hammonda, a zaplétat ho tak do oné věci. „Nerad bych podněcoval tlachání sluhů, pane,“ řekl, ale Eleanor ho přerušila.

„Nebuďte tak úzkoprsý, Ridere,“ prohlásila, „sluhové spolu tlachají bez ohledu na to, zda je k tomu někdo podněcuje, či nepodněcuje.“

„Na druhou stranu vím,“ pokračoval Sandman, „že služebnictvo mezi sebou mluví otevřeněji než přede mnou, kdybych se je pokusil vyslýchat, a pokud by se mohl Hammond zeptat služebných, zda o tom něco slyšely…“

„… pak se nedozvíte nic,“ přerušila ho opět Eleanor.

„Moje drahá,“ protestoval sir Henry.

„Vůbec nic,“ opakovala s důrazem Eleanor. „Hammond je velmi svědomitý majordomus a úctyhodný křesťan – dokonce mě jednou napadlo, že by mohl být skvělým biskupem –, ale služebné se ho bojí. Jemu nic neřeknou. Ne, lepší bude, když se na to zeptám své služky Lizzie.“

„Lizzii do toho nesmíš zatahovat!“ nesouhlasil sir Henry.

„Proboha, proč ne?“

„Protože nesmíš!“ opakoval její otec rezolutně, když ho nenapadl žádný přesvědčivý důvod. „Prostě se to nehodí.“

„A to, že pověsí Cordaye, se hodí? Třeba je opravdu nevinný A ty, papa, bys měl myslím vědět, jaká je to hrozná smrt! Nikdy jsem tě neviděla tak otřeseného!“

Sandman se na sira Henryho tázavě podíval a ten pokrčil rameny. „Povinnosti mě zavedly do Newgatu,“ přiznal neochotně. „Zjistil jsem, že my, městští radní, jsme z právního pohledu katovi zaměstnavatelé, a ten lump nám zaslal petici se žádostí, abychom mu přidělili pomocníka. Nemám rád, když se vydávají peníze zbytečně, tak jsme se tedy dva radní vypravili, abychom jeho žádost posoudili… prostě na místě při jeho práci.“

„A už jste se rozhodli, zda mu vyhovíte?“ zeptala se Eleanor.

„Hodláme se řídit šerifovou radou,“ řekl sir Henry. „Já osobně bych tu žádost odmítl, ale přiznávám, že můj názor může vycházet z pouhé zaujatosti vůči tomu člověku, tomu katovi. Dělal na mě dojem odporného darebáka!“

„To není zaměstnání, které by lákalo jemnocitné charakterní typy,“ podotkla Eleanor suše.

„Botting se jmenuje, James Botting,“ řekl sir Henry a zachvěl se. „Není to nic pěkného, dívat se, jak věší lidi, Ridere. Byl jste u toho někdy?“

„Viděl jsem oběšené, ale když už byli mrtví," řekl Sandman a vzpomněl si na Badajoz se stokami rudými krví a ulicemi, v nichž zněl křik a sténání. Britské vojsko tenkrát prolomilo tuhou obranu Francouzů, vtrhlo do tohoto španělského města a začalo se jejím obyvatelům krutě mstít. A tehdy Wellington poručil svým katům, aby rozpoutanou zuřivost červenokabátníků zchladili. „Věšeli jsme drancovníky, všechny, co rabovali," vysvětlil siru Henrymu.

„Myslím, že to bylo nutné," řekl Eleanořin otec. „Je to hrozná smrt, hrozná. Ale je to samozřejmě nezbytné, o tom nikdo nepochybuje…"

„Pochybuje," poznamenala jeho dcera.

„Nikdo, kdo má zdravý rozum, proti tomu nemůže mít námitky," prohlásil přesvědčeně sir Henry. „Pevně však doufám, že už toho nebudu muset být nikdy svědkem."

„Já bych to chtěla vidět," řekla Eleanor.

„Nebuď směšná," vyštěkl na ni otec.

„Měla bych to vidět," trvala na svém Eleanor. „Pořád se nám říká, že účel exekuce je dvojí – potrestat vinu a odstrašit ostatní od páchání zločinů. Proto se to provádí jako veřejná podívaná. Takže moje nesmrtelná duše by byla nepochybně bezpečnější, kdybych takovou exekuci viděla a vzpomněla si, co by mě čekalo v případě, že bych se někdy ocitla v pokušení dopustit se zločinu." Na okamžik pohlédla na Sandmana, ale pak se opět obrátila ke svému zmatenému otci. „Myslíš si, papa, že já bych nemohla spáchat těžký zločin? To jsi celý ty. Jsem si jistá, že ta dívka, kterou věšeli v pondělí, také nebyla žádný rozený zločinec."

Sandman pohlédl na sira Henryho. Ten neochotně přikývl a její slova potvrdil. „Ano, je to bohužel pravda," řekl s pohledem upřeným na koberec. „Věšeli dívku, Ridere. Mladou, docela mladou."

„Možná,“ ozvala se opět Eleanor, „by ji to od jejího zločinu odradilo, kdyby ji její otec vzal podívat se na popravu. Dokonce by se dalo říct, papa, že zanedbáváš svou křesťanskou a rodičovskou povinnost, když mě odmítáš vzít do Newgatu.“

Sir Henry na ni zmateně zíral, neboť si nebyl zcela jistý, jak to jeho dcera míní, pak pohlédl na Sandmana a pokrčil rameny, jako by mu chtěl naznačit, že v tomto nelze Eleanor brát vážně. „Takže vy se domníváte, Ridere, že by mé služebnictvo mohlo vědět, kam se ta Meg poděla?“

„Doufám, pane. Nebo by se na to mohli zeptat jiných sluhů, kteří žijí na Mount Street. Aveburyho dům je odtud, co by kamenem dohodil, a nepochybuji o tom, že se sluhové z celého okolí vzájemně znají.“

„Jsem si jistá, že Lizzie zná všechny,“ prohlásila Eleanor s lehkým sarkasmem.

„Moje drahá,“ obrátil se k ní otec přísně, „to je delikátní záležitost, žádná hra.“

Eleanor na něho podrážděně pohlédla. „Uvědom si, papa, že mluvíme o klevetách sluhů, a Hammond je nad takové věci povznesený. Na druhou stranu Lizzie jimi žije.“

Sir Henry přešlápl neklidně z nohy na nohu. „Není s tím spojené žádné nebezpečí, že?“ zeptal se Sandmana.

„Nemyslím, že by bylo, pane. Jak řekla slečna Eleanor, chci se pouze dovědět, kam se ta Meg poděla, nebo spíš co si o tom sluhové povídají. Prostě drby.“

„Až se jich bude Lizzie ptát, může říct, že se o ni, o tu Meg, zajímal jeden náš kočí,“ prohlásila Eleanor nadšeně. Zato sir Henry zjevně nebyl ani trochu nadšen představou, že by se v tak podivné záležitosti měla angažovat jeho dcera. Cítil však, že jí to nedokáže zakázat. Eleanor byla jeho jediné dítě a měl ji tak rád, že jí málem dovolil vdát se za Sandmana, navzdory chudobě a hanbě, která ulpěla na

jeho rodině. Lady Forrestová však byla jiného názoru. Eleanořina matka vždy pohlížela na Ridera Sandmana jako na někoho, kdo není pro její dceru tím nejvhodnějším z vhodných ženichů. Pravda, v době, kdy došlo k Eleanořinu zasnoubení s ním, si mohl Sandman dělat naděje na velké bohatství – tak velké, že by zřejmě dokázalo lady Forrestovou přesvědčit, aby ho uznala za přijatelného zetě. Stále by mu však chybělo to, po čem lady Forrestová toužila a co chtěla získat pro svou dceru ze všeho nejvíc. Neměl šlechtický titul, ani ten nejnižší, a lady Forrestová snila o tom, že z Eleonor bude jednou vévodkyně, markýza, hraběnka nebo alespoň lady. A skutečnost, že se ze Sandmana stal téměř přes noc nemajetný člověk, málem žebrák, vzala jako příhodnou záminku k tomu, aby se pustila do svého manžela. Veškeré porozumění sira Henryho pro Eleanořiny city totiž nemohlo převážit nad přesvědčením jeho ženy, že jejich dcera by měla získat zároveň s manželem i šlechtický titul nebo aspoň dům s mramorovým schodištěm, rozlehlými pozemky a tanečním sálem tak velkým, že by se v něm mohly konat manévry celých vojenských brigád.

Takže když se Eleanor nemohla provdat za toho, za koho chtěla, musel jí sir Henry dovolit, aby se obrátila na svou služebnou a vyzvěděla s její pomocí drby z Mount Street. „Napíšu vám, když mi povíte kam," řekla Eleanor Sandmanovi.

„Na adresu hostince U Pšeničného snopu v Drury Lane," odpověděl Sandman.

Eleanor vstala, vystoupila na špičky a políbila otce na tvář. „Díky, papa," řekla.

„Za co, drahé dítě?"

„Za to, že jsi mi dovolil dělat něco užitečného, třebaže nejde o nic víc, než že budu podporovat Lizziin přirozený

sklon ke sbírání drbů a klevet. A děkuji i vám, Ridere.“ Vzala ho za ruku. „Jsem na vás hrdá.“

„To jste doufám byla vždycky.“

„Samozřejmě že byla, ale to, co děláte teď, je dobrá věc.“ Stále mu držela ruku a držela mu ji i ve chvíli, kdy se otevřely dveře.

Z velkého salónu vyšla lady Forrestová. Příroda ji obdařila stejně rudými vlasy, stejnou krásou a stejně silnou osobností jako její dceru, avšak Eleanořiny šedé oči a inteligence pocházely od otce. Když lady Forrestová uviděla, že její dcera drží Sandmanovu ruku, rozšířily se jí zorničky úžasem. Přesto se přinutila k úsměvu. „Kapitáne Sandmane,“ pozdravila ho hlasem, kterým by se dalo řezat sklo. „To je ale překvapení.“

„Lady Forrestová.“ Sandman se navzdory ruce uvězněné v Eleanořiných dlaních pokusil o úklonu.

„Ale co to děláš, Eleanor?“ zeptala se lady Forrestová tónem jen o málo hřejivějším než mrazivý vítr.

„Čtu Riderovi z ruky, mama.“

„Ach!“ Lady Forrestová okamžitě zpozorněla. Obávala se sice nežádoucí a nevhodné příchylnosti své dcery k tomu nuzákovi, na druhou stranu ji však upoutávala jakákoliv zmínka o nadpřirozených silách a podobných jevech. „Ale mně z ruky nikdy nečetla, kapitáne,“ řekla. „Odmítá to. Tak co tam vidíš, drahá?“

Eleanor předstírala, že si podrobně prohlíží Sandmanovu dlaň. „Vidím dalekou cestu,“ řekla po chvíli nepřirozeně patetickým hlasem.

„Doufám, že někam, kde je moc pěkně,“ poznamenala lady Forrestová.

„Do Skotska,“ dodala Eleanor.

„Tam může být v tuto roční dobu opravdu moc pěkně,“ mínila lady Forrestová.

Sir Henry, vzdělanější než jeho žena, pochopil narážku své dcery na Gretna Green*. „To stačí, Eleonor," řekl tiše.

„Ano, papa." Eleanor pustila Sandmanovu ruku a uklonila se otci.

„Tak co vás k nám přivedlo, Rid…" Lady Forrestová se málem zapomněla, ale včas se opravila. „… kapitáne?"

„Rider byl tak laskav a přišel mě informovat o tom, co se proslýchá, že Portugalsko možná nedodrží splatnost svých krátkodobých úvěrů," odpověděl sir Henry za Sandmana. „Musím však říct, že mě to nepřekvapilo. Už jsem na toto nebezpečí upozorňoval, jak si zajisté vzpomínáš, moje drahá."

„Ano, upozorňoval, drahý, jsem si tím jistá," řekla lady Forrestová, třebaže si nebyla jistá vůbec ničím. Nicméně vysvětlení jejího manžela ji uspokojilo. „A nyní pojď, Eleanor," obrátila se k dceři. „Začíná se podávat čaj a ty zanedbáváš naše hosty. Dnes nás poctil svou návštěvou lord Eagleton," dodala hrdě směrem k Sandmanovi.

Ten sebou trhl, protože lord Eagleton byl muž, za něhož se údajně měla Eleanor vdát. „Neměl jsem tu čest," odpověděl upjatě.

„To mě nepřekvapuje, neboť lord Eagleton se pohybuje pouze v nejlepších kruzích," prohlásila lady Forrestová. „Henry, musíš tady kouřit?"

„Ano, musím," odpověděl sir Henry.

„Doufám, že se vám cesta do Skotska vydaří, kapitáne," rozloučila se lady Forrestová se Sandmanem, odvedla dceru a zavřela před kouřem z doutníků dveře.

„Skotsko," řekl ponuře sir Henry a zakroutil hlavou. „Ve Skotsku se nevěší zdaleka tak často jako v Anglii nebo ve

* místo ve Skotsku, kde bylo možné uzavřít sňatek bez svolení rodičů; pozn. překl.

Walesu. Přesto si myslím, že počet vražd tam není o nic vyšší.“ Pohlédl na Sandmana. „Zvláštní, nezdá se vám?“

„Velmi zvláštní, pane.“

„Nezbývá než věřit, že ministerstvo vnitra ví, co dělá.“ Obrátil se a hleděl trudnomyslně do krbu. „Není to rychlá smrt, Ridere, vůbec ne, přesto je správce Newgatu na celý ten… proces nepochopitelně hrdý Bylo zřejmé, že si přeje, abychom mu jej schválili, a trval na tom, že nám ukáže zbytek věznice.“ Sir Henry se odmlčel a svraštil čelo. „Víte,“ pokračoval po chvíli, „že je tam chodba, která vede z vězení do soudní budovy? Vězni tak nemusí vyjít na ulici, když jdou k soudu. A tam se také oběšení pohřbívají. Předpokládám, že i ženy, i když tu dívku, jejíž exekuci jsem viděl, odvezli doktorům k pitvě.“ Stále se díval do prázdného krbu, nyní však zvedl hlavu a pohlédl na Sandmana. „Dlažební kameny v té chodbě se viklají, Ridere. Viklají se. To proto, že se tam pořád usazuje hlína na nových hrobech. Jsou tam sudy s vápnem, aby se urychlil rozklad těl. Je to odporné, nepopsatelně odporné.“

„Je mi líto, že jste musel absolvovat takovou zkušenost,“ řekl Sandman.

„Považoval jsem to za svou povinnost vzhledem ke svému úřadu,“ odpověděl sir Henry a zkřivil tvář. „Byl jsem tam s přítelem a žasl jsem, že ten měl z toho všeho doslova obscénní požitek. Ano, trestat je třeba a šibenice je samozřejmě nezbytnost, ale není to podívaná pro zábavu, to mi věřte. Nebo že bych byl příliš skrupulózní?“

„Jsem vám vděčný, že jste mi vyšel vstříc, sire Henry,“ řekl místo odpovědi Sandman.

Sir Henry pokýval hlavou. „Počítám, že během jednoho či dvou dnů vám dáme vědět. Doufejme, že vám to pomůže. Už odcházíte? Musíte se zase někdy zastavit, Ridere,

opravdu.“ Doprovodil Sandmana do chodby a pomohl mu do kabátu.

A Sandman šel, aniž vnímal, zda prší, nebo svítí slunce.

Uvažoval o lordu Eagletonovi. Nepozoroval na Eleanor, že by byla do Jeho Lordstva zamilovaná, dokonce si všiml, že udělala grimasu vyjadřující nechuť, když zaznělo jeho jméno, a to dalo Sandmanovi naději. Jenže co má láska společného se sňatkem? uvažoval. Nic. Sňatek je přece záležitost peněz, majetku, půdy a úctyhodnosti. Na sňatek nemůže pomýšlet muž bez prostředků. Bez dobré pověsti.

A láska? Čert ji vem, pomyslel si Sandman. Přesto ji cítil.

Už nepršelo, vlastně bylo krásné pozdní odpoledne s báječně jasnou oblohou, jaká se nad Londýnem klene jen zřídka. Všechno se zdálo čisté, svěží, jako umyté. Dešťové mraky odplynuly kamsi k západu a elegantní Londýn se vyhrnul do ulic. Otevřené kočáry tažené koňmi s vyhřebelcovanou srstí a pentlemi vpletenými do hřív bystře ujížděly směrem k Hyde Parku na každodenní promenádu. Pouliční kapely se snažily trumfnout jedna druhou, trumpety vřískaly, bubny duněly a výběrčí chrastili truhličkami na peníze. Sandmana však nic z toho nezajímalo.

Myslel na Eleanor, a když dospěl k tomu, že ze všech jejích řečí, narážek a pohledů nevytušil jediný záchytný bod, který by mu něco řekl o jejích záměrech, položil si otázku, čeho vlastně dnes dosáhl. Dověděl se, že mu Corday řekl z větší části pravdu, potom si potvrdil, že znudění mladí aristokraté patří mezi ty nejméně zdvořilé ze všech lidí, a nakonec poslal prostřednictvím Eleanor její služebnou sbírat drby. Po pravdě řečeno, za celý den toho

moc nevyšetřil a vikomtu Sidmouthovi nemohl podat zprávu vůbec o ničem. Co tedy dělat?

Přemýšlel o tom i po návratu do Pšeničného snopu, když odnášel špinavé prádlo dolů pradleně, která si počítala penny za každou košili a s níž musel alespoň dvacet minut poklábosit, aby se neurazila. Pak si od hostinského vypůjčil jehlu, jakou se šijí plachty, zalátal si pomocí ní boty a nakonec si vykartáčoval kabát a marně se přitom snažil vyčistit pár skvrn vzadu na šosu. Uvědomil si přitom, že ze všech nepohodlí vyplývajících z chudoby je zřejmě nejnepříjemnější to, že nemá sluhu, který by udržoval jeho oděv ve stavu, za nějž by se nemusel stydět. Takhle si to musel dělat sám a strávil s tím spoustu času. A čas, to byl jeho největší soupeř, i když právě teď nevěděl, co dělat dál. Zajet do Wiltshiru, řekl si po dalším uvažování. Nechtělo se mu tam, protože to bylo daleko a určitě by ho to stálo dost peněz, navíc neměl žádnou záruku, že tam služebnou Meg najde. Jenže když nebude nic dělat a bude pouze čekat na zprávu od Eleanor, může být pak na všechno příliš pozdě. Uvažoval, že přece jen je naděje, dokonce dobrá, že si hrabě vzal sluhy z londýnského domu s sebou do svého venkovského sídla. Takže se tam vypraví, řekl si znovu. Ráno vsedne do poštovního dostavníku, krátce po poledni tam bude a druhý den se opět poštovním dostavníkem vrátí. Když však pomyslel, na kolik ho to přijde, začal uvažovat o obyčejném dostavníku, neboť tím by jedna cesta nevyšla na víc než libru. Jenže obyčejným dostavníkem by se zase nedostal do Wiltshiru dřív než večer, a pak by mu trvalo nejméně dvě až tři hodiny, než by našel dům hraběte z Avebury, a byl by tedy na místě zřejmě až po setmění, což znamená, že by musel čekat do druhého dne, aby se pokusil vejít v kontakt s někým ze služebnictva. Zatímco kdyby použil poštovního dostavníku, mohl by být u Aveburyho

domu nejpozději kolem čtvrté odpoledne a vše by bylo jednodušší. Stálo by ho to ovšem nejméně dvakrát tolik, jenže Cordayovi už zbývá pouze pět dní. Sandman tedy přepočítal peníze, které mu zůstaly, a litoval, že byl tak štědrý a koupil Sally Hoodové oběd. Potom však sám sebe za takové myšlenky vyplísnil, zašel na poštovní úřad na Charing Cross a zaplatil dvě libry a sedm šilinků za poslední volné místo ze čtyř sedadel na zítřejší jízdu do Marlborough.

Vrátil se do Pšeničného snopu, kde si v zadní místnosti mezi sudy s pivem a polámaným nábytkem, čekajícím na opravu, načernil a vyleštil spravené boty. Byla to tmavá a páchnoucí komora, v níž se zdržovaly pouze krysy a poslíček Dodds, a jak tam Sandman seděl v koutě na sudu, uslyšel Doddsovo falešné pohvizdování a už se chystal na něho zavolat, když vtom zaslechl hlas jakéhosi cizího muže. „Sandman nahoře není."

„Ale já jsem ho viděl jít dovnitř," řekl Dodds svým obvyklým jedovatým způsobem.

Sandman si tiše natáhl boty. Cizincův hlas byl hrubý a nepřátelský, takže neměl nejmenší chuť se ozvat, že je tady, spíš se začal poohlížet po nějaké zbrani. Jediné, na co mu však padl zrak, byla dužina rozebraného sudu. Nebylo to nic moc, přesto se jí chopil jako meče a opatrně se sunul ke dveřím.

„Našel jsi něco?" zeptal se kohosi cizí chlap.

„Akorát tady ten ocas a kriketovou pálku," odpověděl ten druhý a Sandman, stále ve stínu, se naklonil dopředu a uviděl jakéhosi mladíka, který držel jeho vojenskou šavli a pálku. Rychle uvažoval. Takže tihle dva byli zřejmě nahoře, a když ho tam nenašli, vrátil se jeden z nich dolů, aby se po něm podíval tady, zatímco druhý prohledával jeho pokoj a objevil v něm jediné dvě věci, které mají nějakou hodnotu.

Sandman si mohl stěží dovolit přijít o jedno i druhé a jeho úkolem teď bylo získat šavli a pálku zpět a zjistit, kdo ti dva jsou.

„Podívám se po něm ve výčepu," řekl ten první.

„Dobrá. A jestli tam bude, přitáhni ho sem," řekl druhý. To Sandmanovi vyhovovalo.

Teď mu stačilo jen čekat. První muž zmizel spolu s Doddsem ve vchodu do výčepu a druhý zůstal sám v chodbě, kde zvedl šavli ke světlu a snažil se přečíst, co je vyryté na její čepeli. A stále civěl na čepel šavle, když Sandman rychle vyrazil ze zadní komory a přetáhl ho dužinou přes ledviny jako obuškem. Dřevo se při té ráně rozštíplo a chlap odletěl s heknutím dopředu, ale to už Sandman odhodil roztříštěnou dužinu na zem, chytil muže za vlasy a strhl ho zpátky. Ten zamával rukama, aby udržel rovnováhu, ale Sandman ho prudce strhl k zemi a tam ho kopl do rozkroku. Muž vykřikl, stočil se do klubka a svíjel se bolestí.

Sandman sebral šavli a pálku, které odletěly kus dál do chodby. Zápas trval sotva pár vteřin. Muž se stále svíjel na zemi zcela ochromený bolestí, ale to neznamenalo, že se nemůže rychle vzpamatovat. Sandman měl strach, že by mohl mít pistoli, a rozhalil mu pochvou šavle kabát.

A pak uviděl žlutočernou vosí livrej. „Ty jsi ze Seraphim Clubu?" zeptal se ležícího. Muž cosi zasyčel skrz zuby, jeho odpověď však nebyla zrovna vlídná a Sandman neměl chuť poslouchat urážky. Sklonil se k němu, prohledal mu kapsy kabátu, a když nahmátl pistoli, vyškubl ji ven tak prudce, že mu s ní vytrhl z kapsy i kus podšívky. „Je nabitá?" zeptal se.

Muž měl zřejmě omezenou slovní zásobu a opakoval, co už řekl. Sandman mu tedy přiložil hlaveň ke spánku a

natáhl kohoutek. „Ptám se tě ještě jednou," houkl na něho, „je nabitá?"

„Jo!" zavrčel neochotně chlap.

„A co tu pohledáváš?"

„Chtěli, abysme vás přivedli do klubu."

„Proč?"

„Nevím. Prostě nás poslali."

Bylo jasné, že tenhle člověk opravdu víc neví, a Sandman od něho odstoupil. „Zvedni se a vypadni odtud," řekl. „Seber toho svého kumpána ve výčepu a řekni mu, že jestli chce dostat do problémů vojáka, musí si na něj přivést armádu."

Chlap se na zemi převalil a nevěřícně na něho zíral. „To jako můžu jít?"

„Jo, ale rychle," řekl Sandman a sledoval, jak se chlap vyhrabal na nohy a vleče se chodbou pryč. Co mu asi chtějí v Seraphim Clubu? uvažoval. A proč pro něho poslali takové katovy pacholky? Proč mu nedoručili pozvání, jak je běžné mezi slušnými lidmi?

Následoval kulhajícího muže do výčepu, kde sedělo kolem stolů poměrně dost hostů. V rohu u komína ladil svůj nástroj slepý šumař, náhle však prudce zvedl hlavu a rozhlížel se prázdnýma očima, kdo to tak vykřikl. Byla to Sally Hoodová, která vyděšeně zírala na pistoli v Sandmanově ruce. Sandman zbraň zvedl a namířil zčernalé ústí do stropu. Oba muži rychle pochopili a zmizeli. Pak Sandman opatrně uvolnil kohout a zastrčil pistoli za opasek. Sally k němu přiběhla a ve strachu mu sevřela paži. „Co se stalo?"

„Všechno je v pořádku, slečno Hoodová," odpověděl klidně Sandman.

„Sakra, já bych řekla, že není," vyhrkla Sally a Sandman si uvědomil, že se teď dívka dívá vytřeštěnýma očima za něho. Vzápětí zaslechl cvaknout natahovaný kohoutek.

Vymanil se z jejího sevření, otočil se a uviděl, že mu mezi oči míří pistole s dlouhou hlavní. Seraphim Club neposlal dva muže, aby ho přivedli, poslal tři a ten třetí, jak se Sandman obával, byl z nich nejnebezpečnější, neboť jím nebyl nikdo jiný než rotmistr Berrigan, bývalý příslušník prvního pěšího gardového pluku Jeho Veličenstva. Seděl v jednom z boxů a zubil se a Sally se znovu chytila Sandmanovy paže a zakňučela strachem.

„To je jako s francouzskýma dragounama, kapitáne," řekl rotmistr Berrigan. „Když se s nimi nevypořádáte pořádně napoprvé, pak na to vemte jed, že se vrátěj a překvapí vás nepřipravenýho."

A Sandman se nechal přistihnout nepřipravený.

4

Rotmistr Berrigan držel ještě chvíli pistoli namířenou na Sandmana, ale pak uvolnil kohoutek, položil zbraň na stůl a ukázal na protější lavici. „Právě jste mi vyhrál libru, kapitáne," řekl.

„Ty bastarde!" zasyčela na něho Sally. „Ale Sally, no tak," uklidňoval ji Sandman.

„Sakra, nemá právo mířit na vás bouchačkou," protestovala dívka rozhořčeně a obrátila se na Berrigana. „Kdo si sakra myslíš, že seš?"

Sandman ji postrčil k lavici a posadil se vedle ní. „Dovolte, Sally, abych vám představil rotmistra Berrigana," řekl, „bývalého příslušníka prvního pěšího gardového pluku Jeho Veličenstva. A tohle je Sally Hoodová."

„Sam Berrigan," dodal rotmistr, očividně pobavený tím, jak byla rozlícená. „Je mi ctí, slečno."

„Čím jsem vám vyhrál libru, rotmistře?" zeptal se ho Sandman.

„Řekl jsem těm dvěma přitroublým moulům, že si s váma neporaděj, pane. Že na kapitána Sandmana od dvaapadesátýho nemaj."

Sandman se pousmál. „Myslel jsem, že mě lord Skavadale zná jen jako hráče kriketu, ne jako vojáka.“

„Ten mi o vás vykládat nemusel. Znám pluk, u kterýho jste sloužil,“ odpověděl Berrigan a luskl prsty, aby přivolal obsluhující dívku. Na Sandmana neudělalo dojem ani tak to, že rotmistr zná jeho pluk, jako suverénní způsob, s nímž si coby neznámý host dokázal U Pšeničného snopu zajistit okamžitou obsluhu. Sam Berrigan měl v sobě cosi, čím si dovedl zjednat respekt. „Dám si pivo,“ řekl rotmistr servírce a pohlédl na Sally. „A vaše přání, slečno Hoodová?“

Sally chvíli zvažovala, zda opravdu chce zůstat u hrdé pózy a nabídku Sama Berrigana odmítnout, ale pak si uvědomila, že život je příliš krátký na to, aby ohrnovala nos, když jí chce někdo koupit pití. „Grog s džinem, Molly,“ řekla upjatě.

„Pivo,“ doplnil objednávku Sandman.

Berrigan vtiskl Molly do dlaně minci, zavřel jí nad ní prsty a pak ji vzal za ruku. „Džbán piva, Molly,“ řekl, „a dohlédněte, aby ten grog byl stejně silnej jako u Limmerse.“

Molly, celá uchvácená jeho mužným zjevem, se mu uklonila. „Pan Jenks nemá rád bouchačky na stole, pane,“ špitla potom.

Berrigan se zasmál, pustil jí ruku a schoval pistoli hluboko do kapsy svého kabátu. Pak se obrátil k Sandmanovi. „Ty dva poslal lord Robin Holloway,“ řekl, jako by se od nich distancoval, „a mě zase markýz.“

„Markýz? Který markýz?“

„Skavadale, kapitáne. Nechtěl, aby se vám stala nějaká škoda.“

„Jeho Lordstvo je velmi šlechetné.“

„To zase ne, pane," řekl Berrigan. „Markýz jen nechce žádný problémy. Ale to lorda Hollowaye nezajímá. Je to hlupák, však jste viděl sám. Řekl těm dvěma, aby vás přivedli do klubu, a tam vás chtěl vyzvat."

„Na souboj?" zeptal se Sandman pobaveně.

„Myslím, že na pistole," řekl Berrigan rovněž pobaveným tónem. „Podle mě si už netroufá rozdat si to s váma podruhý v šermu. Ale já jsem řekl markýzovi, že na vás ti dva nemaj, protože jste byl příliš dobrej voják."

Sandman se zasmál. „Hrome, jak můžete vědět, jaký jsem byl voják, rotmistře?"

„Vím dobře, co jste byl zač," odpověděl Berrigan. Má poctivou tvář, pomyslel si Sandman, širokou, tvrdou, se zarputilým výrazem a sebejistým pohledem. Pokrčil rameny. „Nevím o tom, že bych měl nějakou zvláštní pověst."

Berrigan se obrátil k Sally. „Bylo to ke konci dne ve Watterloo, slečno, a my stáli na pokraji porážky. Věděl jsem to. Už jsem měl za sebou dost bitev, abych poznal, jak na tom jsme, a byli jsme na tom zatraceně špatně, jen jsme tam trčeli a umírali. Neustupovali jsme, abyste mě špatně nepochopila, ale ty zatracený žabožrouti nad námi pořád vítězili. Bylo jich prostě moc, těch bastardů. Pobíjeli jsme je celej den a stejně se jich proti nám valila jedna vlna za druhou. A pak už den končil a poslední vlna táhla do kopce a jich bylo čtyřikrát víc než nás. Pozoroval jsem ho," ukázal hlavou na Sandmana, „a viděl jsem, jak chodí sem a tam před naší linií, jako by se nestaral o svět. Přišel jste o klobouk, pane, je to tak?"

Sandman si vzpomněl, jak to bylo, a zasmál se. „Jo, přišel, máte pravdu," přikývl. Dvourohý klobouk mu srazila z hlavy kulka z francouzské muškety a byl pryč. Hned ho

samozřejmě hledal na zdupané a ohněm spálené zemi, ale klobouk byl prostě pryč. Nikdy ho už nenašel.

„To ty jeho plavý vlasy," vysvětloval Berrigan Sally. „V tom šeru jeho hlava úplně svítila. Jak jsem řekl, chodil sem a tam a rojnice těch zatracených žabožroutů byla ani ne padesát kroků od něho a všechny po něm stříleli, ale on ani nemrkl okem a jen tam tak chodil."

Sandman se cítil celý nesvůj. „Dělal jsem jen to, co bylo mou povinností, rotmistře, stejně jako vy. A měl jsem strach, to vám můžu říct, zatracený strach."

„Jo, to jsme si všimli, že jste ten, kdo dělá, co je jeho povinnost," řekl Berrigan a obrátil se znovu k Sally, která ho poslouchala s otevřenou pusou. „Chodil sem a tam a do kopce směrem k nám se blížila samotná císařova garda a mě napadlo, teď to přijde! Teď to přijde, Same! To je ono. Krátkej život a mělkej hrob, protože už nás bylo zatraceně málo, ale tady kapitán, ten tam pořád špacíroval jako v neděli v Hyde Parku, a potom se zastavil a díval se na ty Francouze docela tak klidně, jako se dívá teď, a pak se dal do smíchu."

„Na to se nepamatuju," ozval se Sandman.

„Ale jo, já se na to pamatuju," trval na svém Berrigan. „Do kopce se na nás valila smrt v modrých kabátech a vy jste se smál!"

„Jeden můj starší rotmistr měl ve zvyku říkat v těch nejnevhodnějších chvílích špatné vtipy, tak jsem si na něho v tu chvíli vzpomněl," bránil se Sandman.

„A potom už jsem ho viděl, jak vede svý muže do obchvatu kolem jejich křídla," pokračoval Berrigan v líčení své historky užaslé Sally, „a bil je jako žito."

„To jsem nebyl já," protestoval znovu Sandman. „Do toho obchvatu nás vedl Johnny Colborne. To byl jeho pluk."

„Ale já jsem viděl, že jste je vedl vy," trval opět na svém Berrigan. „Vy jste je vedl."

„Ne, ne, ne," oponoval Sandman. „Já jsem vám byl jen nejblíž, rotmistře, a neútočili jsme na francouzské gardisty sami. Nebyl snad váš pluk uprostřed té řeže? Pokud si vzpomínám, tak byl."

„Bojovali jsme jako lvi," připustil Berrigan, „jako lvi, a nic jinýho nám taky nezbejvalo, protože ty zatracený žabožrouti řádili jako tyfus." Nalil dvě holby piva a jednu pozdvihl. „Na vaše zdraví, kapitáne."

„Na to se klidně napiju," řekl Sandman, „i když pochybuju, že by vaši zaměstnavatelé ocenili váš názor na mě."

Berrigan se zašklebil. „Lord Holloway vás má rád jako trn v zadku, protože jste z něj udělal idiota. Jenže z něj udělat idiota není nic tak těžkýho."

Sandman se rozhlédl po lokále. „Třeba mě nemají rádi proto, že nechtějí, abych vyšetřoval tu hraběnčinu vraždu," řekl polohlasně.

„Neřekl bych, že jim na tom nějak záleží," mínil Berrigan.

„Slyšel jsem, že její obraz objednali oni, a markýz připustil, že hraběnku znal," řekl Sandman. „A odmítli odpovědět na moje otázky. To všechno ve mně vzbuzuje podezření."

Berrigan se dlouze napil, pak si dolil ze džbánu, chvíli na Sandmana hleděl a nakonec pokrčil rameny. „Je to Seraphim Club, kapitáne, takže ano, vražděj, kradou, podplácej, dokonce se pokoušej přepadat a loupit na cestách. Prostě můžete říkat, že jsou to lumpové, to jo. Ale zabíjet hraběnku? O tom nic nevím."

„A věděl byste, kdyby…?" zeptal se Sandman.

„Možná ne," připustil rotmistr. „Ale řeknu vám, že my, sluhové, většinou víme, co dělaj, protože po nich všechno dáváme do pořádku."

„Zloději mizerný, zločinci…" rozhorlila se znovu Sally. To, že její přátelé z Pšeničného snopu jsou kriminálníci, byla jedna věc, to jí připadalo přirozené, vždyť se narodili chudí. Ale tamti? „Proč sakra oni potřebujou bejt zloději?" ptala se. „Copak už teď nejsou bohatý?"

Berrigan na ni pohlédl. Bylo zřejmé, že se mu líbí, co vidí. Velmi líbí. „Právě proto to dělaj, slečno, protože jsou bohatý," řekl. „Bohatý, s šlechtickýma titulama a privilegovaný, a proto si myslej, že jsou lepší než my, zbývající. A nuděj se, nemaj nic na práci. Co chtěj, to si vezmou, a co jim přijde do cesty, to zničej."

„Nebo pošlou vás, abyste to zničili, ne?" nadhodil Sandman.

Berrigan se na něho zpříma podíval. „Je jich osmatřicet, těch serafínů," řekl, „a k tomu dvacet sluhů, a to nepočítám služtičky v kuchyni a na úklid. A zaměstná nás to všech dvacet, uklízet po nich, co nadělaj, to mi věřte. Oni jsou bohatý, oni se nemusej starat," řekl tónem, jako by chtěl Sandmana varovat. „A jsou to grázlové, kapitáne, opravdoví grázlové."

„A přesto pro ně pracujete," poznamenal Sandman tiše.

Berrigan si povzdechl. „Nejsem světec, kapitáne. A platí mě dobře."

„Protože potřebují, abyste mlčel?" zeptal se Sandman, a když nedostal odpověď, ještě přitlačil. „A o čem chtějí, abyste mlčel?"

Berrigan pohlédl na Sally a pak zpátky na Sandmana. „To nechtějte vědět," zabručel.

Sandman pochopil, co znamenal ten rychlý pohled na Sally. „Znásilňují ženy?" zeptal se.

Berrigan přikývl, ale mlčel.

„Takže v tom spočívá smysl toho jejich klubu?“

„Smysl spočívá v tom, že si dělaj, co chtěj,“ odpověděl Berrigan. „Všechno jsou to lordi nebo alespoň baroneti, bohatý až hrůza, a zbytek světa je pro ně chátra, sebranka, a proto si myslej, že maj právo dělat, co se jim zlíbí. Není mezi nima jedinej chlap, kterej by si nezasloužil pověsit.“

„Včetně vás?“ zeptal se Sandman, a když se nedočkal odpovědi, vyslovil další otázku. „Proč mi to všechno říkáte?“

„Lord Holloway vás chce vidět mrtvýho, protože jste ho pokořil,“ řekl Berrigan. „A to nemíním strpět, kapitáne. Po tom Waterloo, to by sakra bylo…“ Zamračil se, jako by nemohl najít správné slovo. „Už jsem tenkrát nevěřil, že z toho vyváznu živej,“ zabručel, aniž svou myšlenku dokončil. „A od tý doby je všechno jinak. Šli jsme přímo do bran pekla, slečno,“ pohlédl na Sally, „a pořádně jsme se tam spálili, ale pak jsme zase vypochodovali ven.“ Říkal to chraptivým hlasem, v němž bylo patrné pohnutí, a Sandman mu rozuměl. Setkal se s nejedním vojákem, který se ocitl na pokraji slz, když začal vzpomínat na roky v armádě, na bitvy, které přežil, a na kamarády, které v nich ztratil. Sam Berrigan se zdál tvrdý jako dlažební kámen a určitě takový byl, ale byl zároveň velmi citlivý. „Není den, kdy bych si na vás nevzpomněl,“ pokračoval, „neviděl vás, jak tam stojíte na vršku toho kopce v tom zatraceným kouři. Jen to si z tý bitvy pamatuju, jenom to, a nevím sakra proč. Takže nemůžu připustit, aby vám udělal cokoliv zlýho nějakej zatracenej trouba, jako je lord Robin Holloway.“

Sandman se usmál. „Mám takový dojem, rotmistře, že hledáte cestu, jak se dostat ze Seraphim Clubu pryč.“

Berrigan se opřel dozadu, chvíli na Sandmana zkoumavě hleděl a pak se zadíval ještě zkoumavěji na Sally. Dívka se

pod jeho pohledem začervenala a Berrigan vytáhl z kapsy doutník a křesadlo a zapálil si. „Nemíním celej život někomu posluhovat," řekl, když začal doutník dýmat, „ale až odejdu, kapitáne, zřídím si nějakej obchod. Prostě něco, co by mě živilo."

„A s čím hodláte obchodovat?" zeptal se Sandman.

„S tímhle," poklepal Berrigan na doutník. „Po válce ve Španělsku spoustě džentlmenů zachutnaly a zvykli si na ně, ale kupodivu se daj jen těžko sehnat. Já jsem je opatřil pro členy klubu a vydělal jsem na tom málem stejně tolik, co dostávám jako plat. Chápete mě, kapitáne?"

„Nejsem si zcela jistý."

„Nepotřebuju vaše rady ani vaše kázání, ani vaši pomoc. Sam Berrigan se o sebe dovede postarat. Přišel jsem jen proto, abych vás varoval, pro nic jinýho. Odjeďte z města, kapitáne."

„Nebesa zaplesají nad dalším kajícným hříšníkem," řekl Sandman.

„Ne, ne, ne," zavrtěl Berrigan hlavou. „Jen jsem vám prokázal laskavost, kapitáne, to je všechno!" řekl a vstal. „A to je taky všechno, kvůli čemu jsem přišel."

Sandman se usmál. „Řekl jste, že nepotřebujete mou pomoc, ale možná bych potřeboval já vaši, rotmistře. Takže až se rozhodnete dát tomu vašemu klubu vale, zkuste mě vyhledat. Zítra odjíždím z Londýna, ale ve čtvrtek odpoledne už budu zase zpátky."

„To byste měl bejt, hrome," ozvala se Sally.

Sandman zvedl obočí a pobaveně na ni pohlédl.

„To přece bude to soukromý představení," dodala Sally na vysvětlenou. „Přijdete přece do Covent Garden, abyste mně zatleskal, ne? Bude se dávat Aladin."

„Aladin?"

„Jo. Ta hra, co ji už máme napolo nacvičenou. Musím tam zítra ráno, abych se naučila kroky. Přijdete přece, kapitáne, ne?“

„Samozřejmě že přijdu,“ řekl Sandman a obrátil se znovu k Berriganovi. „Takže ve čtvrtek budu zpátky. A díky za pivo. A jestliže se rozhodnete, že byste mi chtěl pomoct, víte, kde mě najít.“

Berrigan se na něho chvíli díval, avšak neřekl nic. Potom položil na stůl pár mincí, kývl Sally na pozdrav a odcházel. Sandman ho sledoval pohledem. „Velmi rozporuplný mladý muž, Sally,“ řekl.

„Nepřipadal mně rozporuplnej, spíš moc hezkej.“

„Líbil se vám?“

„To se ví, že líbil!“ přikývla živě.

„Ale stejně je rozporuplný,“ trval na svém Sandman. „Chtěl by být dobrý, ale vidí, že pohodlnější je být špatný.“

„No a jsme zpátky v životě,“ prohlásila Sally.

„Takže mu budeme muset pomoct udělat ze sebe dobrého, ne?“

„My?“ zeptala se Sally polekaně.

„Zjistil jsem, že nedokážu napravit celý svět sám,“ řekl Sandman. „Potřebuju spojence, milá Sally, a vy jste mezi těmi, které jsem si vybral. Zatím jste to vy, pak někdo, koho jsem navštívil dnes odpoledne, možná ještě rotmistr Berrigan a…“ Sandman se otočil po hluku, neboť kdosi, kdo právě vstoupil do výčepu, převrhl židli, hned se však přehnaně omlouval a pak pro změnu narazil hlavou do trámu. Reverend lord Alexandr Pleydell. „… a čtvrtým bude váš obdivovatel,“ zakončil výčet Sandman.

A možná byl na obzoru pátý, protože lord Alexandr s sebou přiváděl mladého muže s upřímnou tváří, i když staženou utrápeným výrazem. „Vy jste kapitán Sandman?“

zvolal mladík, a aniž čekal, až ho lord Alexandr představí, hnal se přes výčep k Sandmanovi s napřaženou rukou.

„K vašim službám," odpověděl Sandman opatrně.

„Díkybohu, že jsem vás našel!" řekl mladík. „Jmenuji se Carne. Christopher Carne."

„Těší mě, že vás poznávám," odpověděl Sandman zdvořile, třebaže mu to jméno vůbec nic neříkalo a mladíkova tvář mu byla zcela neznámá.

„Hraběnka z Avebury byla moje nevlastní matka," vysvětlil Carne. „Jsem jediný syn svého otce, vskutku jediný syn, a proto dědic hraběcího titulu i majetku."

„Hm," zabručel neurčitě Sandman.

„Musíme spolu mluvit," spustil na něho Carne. „Prosím vás, musíme spolu mluvit."

Lord Alexandr se ukláněl Sally a ještě stihl zrudnout jako krocan. Sandman věděl, že se jeho přítel nebude zlobit, když na chvíli předá Sally do jeho péče, a odvedl Carna do prázdného boxu v zadní části výčepu, aby je nikdo nerušil.

„Musíme spolu mluvit," opakoval Carne. „Ach bože, Sandmane, můžete zabránit obrovské nespravedlnosti a bůhví, že to musíte udělat."

Takže spolu mluvili.

Christopher Carne byl samozřejmě lord Christopher Carne. „Říkejte mi prosím Kite," navrhl Sandmanovi.

Sandman nebyl žádný radikál, nikdy nesdílel s lordem Alexandrem jeho nadšené názory na to, že je třeba zbořit společnost založenou na bohatství a privilegiích, také však neměl ve zvyku říkat kdekomu „mylorde" nebo „Vaše Milosti", jestliže nebyl přesvědčen, že si ona osoba nebo úřad, který zastává, takový projev úcty opravdu zaslouží. Nepochyboval, že si této jeho nechuti povšiml markýz ze Skavadalu při jeho návštěvě v Seraphim Clubu, stejně jako

si povšiml Sandman, že markýz projevil smysl pro džentlmenství a nepoukázal na to. Přestože však Sandman nebyl ochotný oslovovat lorda Christophera Carna titulem Vaše Milosti, nemínil mu také říkat Kite, takže se rozhodl, že ho nebude oslovovat nijak.

Ostatně po celou dobu téměř jen poslouchal. Lord Christopher Carne byl nervózní a váhavý mladý muž se silnými brýlemi na nose. Byl velmi malý, měl řídké vlasy a při řeči lehce zadrhával. Vcelku to nebyl příliš přitažlivý člověk, v jeho chování však byla patrná zvláštní vášeň, kterou jako by podvědomě kompenzoval svou zjevnou slabost. „Můj otec," řekl Sandmanovi, „je hrozný člověk, prostě h-hrozný."

„Jak to myslíte, hrozný?"

„Víte, Sandmane, je to, jako by Desatero přikázání bylo záměrně zformulováno na základě jeho negativního příkladu," prohlásil lord Carne. „Zvlášť sedmé!"

„Nesesmilníš?"

„Ano, samozřejmě. Překračuje je, Sandmane, kdykoliv se mu zachce!" Oči za silnými čočkami brýlí se ještě víc rozšířily a Jeho Lordstvo zrudlo, jako by už samo pomyšlení, že někdo může takhle hřešit, byla hrůza všech hrůz a člověk se musel při pouhé zmínce o tom hanbit. Sandman si všiml, že je oblečen velmi slušně, měl na sobě dobře střižený kabát a pěknou košili, ale manžety obojího nesly stopy po inkoustu, což prozrazovalo, že se hodně zabývá psaním. „P-problém je v tom – " zdálo se, že lord Christopher je ze Sandmanova zkoumavého pohledu poněkud nesvůj – „že se můj otec cítí velmi dotčen, když se naopak kdokoliv prohřeší vůči němu, což je ostatně společné většině nenapravitelných hříšníků."

„Nechápu, jak to myslíte."

Lord Christopher několikrát zamrkal. „Zhřešil s mnoha a mnoha ženami, kapitáne Sandmane," vysvětloval a opět se zatvářil, jako by se otcova hanba přenášela i na něho, „ale rozzuřilo ho, když se provinila nevěrou jeho žena."

„Vaše nevlastní matka?"

„Ano, ta. Vyhrožoval jí, že ji zabije! Slyšel jsem to."

„Vyhrožovat někomu zabitím není totéž jako opravdu ho zabít," mínil Sandman.

„Jistě. Je mi známo, že je mezi tím rozdíl," odpověděl lord Christopher překvapivě ostře, „ale hovořil jsem o tom s Alexandrem a ten mi řekl, že vás pověřili, abyste přešetřil případ toho… Cordella?"

„Cordaye."

„Ano, toho. A já nevěřím, vskutku nevěřím, že to udělal on! Jaký důvod by ho k tomu vedl? Zato můj otec, Sandmane, můj otec měl důvod." Řekl to se sžíravou naléhavostí, dokonce se naklonil dopředu a uchopil Sandmana za ruku. Hned si však uvědomil, co dělá, zrudl a ruku mu pustil. „Možná to lépe pochopíte, když vám o otci něco málo povím."

Vylíčil stručně Sandmanovi příběh svého otce. První žena hraběte, matka lorda Christophera, pocházela z urozené rodiny a její syn o ní tvrdil, že byla živoucí svatá. „Otec se k ní choval naprosto podle, Sandmane," řekl, „klamal, ostouzel a urážel ji, ale ona to vše snášela s trpělivostí křesťanky, dokud nezemřela. To bylo v devátém roce. Bůh dej klidné odpočinutí její duši."

„Amen," řekl s povinnou úctou Sandman.

„Jenže otec dlouho netruchlil, pokud vůbec truchlil," pokračoval lord Christopher rozhořčeně, „a hned se začal shánět po ženách a brát si je do postele. A mezi jinými takto zhřešil s Celií Collettovou. Byl třikrát starší než ona,

Sandmane, třikrát starší, to mu však nebránilo, aby se jí nechal dočista zhloupnout.“

„Celia Collettová?“

„Ano, moje nevlastní matka. A byla to vychytralá žena, Sandmane, náramně vychytralá,“ dodal opět s onou sžíravostí v hlase. „Živila se jako tanečnice v baletu v Sans Pareil. Znáte ten podnik?“

„Vím o něm,“ přikývl Sandman klidně. Sans Pareil bylo jedno z nových divadel na Strandu, která si získala popularitu nespoutanou zábavou s tancem a písněmi, a jestliže byla Celia Collettová, pozdější hraběnka z Avebury, jeho hvězdou, musela být opravdu krásná.

„Odmítala ho,“ pokračoval lord Christopher, „odmítala jeho pokusy o sblížení, nepustila si ho do p-postele, dokud se s ní neoženil. A pak mu ukázala, zač je toho loket, Sandmane! Neříkám, že si to nezasloužil, to vůbec ne, ale tahala z něho peníze, jak jen mohla, a za ně mu nasazovala parohy.“

„Soudím, že jste ji neměl rád,“ podotkl Sandman.

Lord Christopher se znovu začervenal. „Ani jsem ji pořádně neznal,“ řekl poněkud nesvůj, „ale co bych na ní měl mít rád? Byla to žena bez víry v Boha, dámička uvolněných mravů, které chybělo jakéhokoliv vzdělání.“

„A záleželo vašemu otci – chci říct, záleží vašemu otci,“ opravil se rychle Sandman, „na takových věcech, jako je víra v Boha, mravy a vzdělání?“

Lord Christopher se zamračil, jako by jeho otázku nechápal, ale pak pokýval hlavou. „Vidím, že jste dokonale porozuměl jeho podstatě,“ řekl. „Ne. Otci na těchto věcech pranic nezáleží. Nenávidí mě, Sandmane, a víte proč? Protože veškeré jmění je připsáno na mě. Zařídil to jeho otec, jeho vlastní otec!“ Zaklepal na stůl, aby svá slova zdůraznil. Sandman to nekomentoval, bylo mu však jasné,

že něco takového se muselo současného hraběte z Avebury dotknout jako krutá urážka – vždyť to neznamenalo nic jiného, než že dědeček lorda Christophera svému synovi nevěřil, a proto se postaral, aby rodinný majetek nemohl přijít do jeho rukou. Místo toho ho svěřil do správy pověřenců, a třebaže současný hrabě z Avebury mohl žít z příjmu, který tento majetek vynáší, se základním kapitálem, pozemky a investicemi nesměl nakládat a po jeho smrti vše přejde na jeho syna. „A nenávidí mě ještě kvůli jiné věci," pokračoval lord Christopher, „kvůli tomu, že jsem projevil přání stát se knězem."

„Přání?"

„Není to krok, k němuž se člověk o-odhodlává lehce," odpověděl lord Christopher vážně.

„To vskutku ne," souhlasil Sandman.

„A otec ví, že až zemře a rodinný majetek přejde na mě, použiju jej ve prospěch církve. A to ho trápí jako noční můra."

Sandman měl dojem, že se rozhovor začíná příliš vzdalovat tomu, čím lord Christopher začal – nevyslovené myšlence, že hraběnku zavraždil jeho otec. „Předpokládám, že jde o velký majetek," podotkl Sandman opatrně.

„Značně velký," ujistil ho lord Christopher.

Sandman se naklonil dozadu. Výčepem, nyní už dosti plným, občas zaburácela bouře smíchu, třebaže se hosté bezděčně vyhýbali boxu, kde spolu Sandman a lord Christopher hovořili s vážností, na niž oni nebyli zvyklí. Lord Alexandr hleděl s psí oddaností na Sally a vůbec mu nevadilo, že kolem něho se i jiní muži snaží upoutat její pozornost. Sandman se obrátil zpátky k drobnému lordu Christopherovi. „Vaše nevlastní matka," řekl, „měla v Mount Street služebnictvo. Co se s těmi lidmi stalo?"

Lord Christopher rychle zamrkal, jako by ho otázka překvapila. „Nemám ponětí.“

„Nemohli odjet na venkovské sídlo vašeho otce?“

„Mohli,“ odpověděl, jako by o tom pochyboval. „Proč se na to ptáte?“

Sandman pokrčil rameny. Snažil se vzbudit dojem, že se zeptal jen tak a není to nijak důležité. Po pravdě řečeno cítil k lordu Christopherovi antipatie a věděl také, že je to pocit stejně iracionální a zřejmě nespravedlivý jako jeho nechuť k Charlesi Cordayovi. Možná to bylo tím, že oběma mladíkům chybělo totéž – to, co nedovedl pojmenovat jinak než mužnost. Pochyboval, že by byl lord Christopher čimelík, jak by řekla Sally, a dokonce pohledy, které neustále vrhal směrem k ní, naznačovaly pravý opak, ale připadalo mu, že z něho vyzařuje jakási slabost nehodná muže. Sandman si dovedl představit tohoto drobného vzdělaného človíčka jako kněze posedlého úsilím vymýtit ze svých farníků i ty nejmalichernější hříšky, a antipatie, které k lordu Christopherovi cítil, způsobily, že neměl pražádnou chuť hovor s ním prodlužovat. Takže místo aby se zmínil o Meg a její úloze v případu, řekl pouze, že by se rád zeptal sluhů na to, co se v domě dělo v den, kdy byla hraběnka zavražděna.

„Jestli jsou vůči mému otci loajální,“ podotkl lord Christopher, „nic vám neřeknou.“

„Proč by z nich loajalita měla udělat němé tvory?“ zeptal se Sandman.

„Protože ji zabil on!“ vykřikl lord Christopher až příliš hlasitě a okamžitě se začervenal, když si všiml, že se k němu otočilo několik hlav od ostatních stolů. „Nebo alespoň její vraždu z-zosnoval. Trpí pakostnicí a téměř nikam už nechodí, ale má lidi, kteří mu jsou oddaní a udělají vše, co jim řekne. Zlí lidé, hnusní,“ otřásl se

odporem. „Musíte říct ministru vnitra, že Corday je nevinen.“

„Pochybuju, že by to nějak změnilo situaci toho chudáka, kdybych to udělal,“ řekl Sandman.

„Cože? A proč ne? Proboha proč?“

„Lord Sidmouth zastává názor, že Corday už byl shledán vinným,“ vysvětlil Sandman, „takže abych dokázal verdikt soudu zvrátit, musel bych přivést skutečného vraha, který by se přiznal, nebo opatřit nevyvratitelný důkaz o Cordayově nevině. Mínění někoho želbohu nestačí.“

Lord Christopher na něho chvíli beze slova hleděl. „Víte to jistě?“ zeptal se váhavě.

„Samozřejmě.“

„Bože na nebesích!“ povzdechl v úžasu lord Christopher, opřel se dozadu a vypadal, jako by se o něho pokoušela mdloba. „Takže na to máte pět dní, abyste našel skutečného vraha?“

„Přesně tak.“

„To znamená, že osud toho chlapce je zpečetěn, že?“

Sandman se obával, že ano, že Cordayův osud je zpečetěn, ale nehodlal to přiznat. Teď ještě ne. Protože stále zbývalo pět dní na to, aby zjistil pravdu a ukradl newgateské šibenici jednu živou duši.

V půl páté ráno matně poblikávaly v oknech hostince George Inn dvě lampy. Svítání se dotýkalo střech prvním kalným světlem. Kočí v pláštěnce hlasitě zívl a šlehl bičem po vrčícím psovi, který se vykradl ven z těžkých vrat kůlny, za nimiž se uvnitř leskl tmavě modrý poštovní dostavník. Vůz byl čerstvě natřený a tři muži ho nyní ručně vyváželi ven na dlážděný dvůr, kde pomocník rozžal jeho dvě olejové lucerny a půl tuctu dalších zaměstnanců začalo nakládat do zavazadlového prostoru poštovní vaky. To už

ze stájí vyváděli osm koní, bujných a nedočkavě přešlapujících, frkajících do nočního vzduchu páru. Dva kočí v modrých pláštěnkách královské pošty, pod níž měli červenou služební livrej, oba ozbrojeni mušketou a pistolí, pak zavazadlový prostor zamkli a sledovali, jak pomocníci připřahají spřežení. „Za minutu odjíždíme!“ houkl jeden z kočích a Sandman se snažil rychle dopít horkou kávu, kterou hostinec poskytoval poštovním pasažérům. První kočí znovu zívl a pomalu vylezl na kozlík. „Nastupovat!“

Dostavníkem cestovali čtyři lidé. Sandman a kněz ve středním věku zaujali místa vpředu zády ke koním, zatímco proti nim se posadil jakýsi starší pár, a to tak blízko, že nebylo možné vyhnout se vzájemným dotekům kolen. Poštovní dostavníky byly lehké a neoplývaly pohodlím, zato se jimi cestovalo dvakrát rychleji než obyčejnými dostavníky. Ozvalo se zavrzání těžkých vrat ze dvora na ulici, vůz sebou trhl a kočí popohnal čtyřspřeží ven na Tothill Street. Klapot třiceti dvou kopyt se ostře odrážel od průčelí domů a kola hlučně rachotila po dlažbě, Sandman však přesto usnul dřív, než dorazili na Knightsbridge.

Vzbudil se někdy kolem šesté a zjistil, že vůz jede docela slušnou rychlostí krajinou, tvořenou malými políčky a roztroušenými shluky mlází a křovin. Kněz měl na klíně položený zápisník, na nose mu seděly brýle a v ruce držel hodinky. Neustále vykukoval okénkem na jedné nebo druhé straně a hlídal milníky.

„Něco málo přes devět mil za hodinu!“ prohlásil, když si všiml, že je Sandman vzhůru.

„Opravdu?“

„Opravdu, pane!“ Minuli další milník a kněz začal v zápisníku počítat. „Hrome, skoro devět a čtvrt!“ řekl po chvíli. „Jednou jsem dokonce cestoval průměrnou rychlostí kolem jedenácti mil za hodinu, ale to bylo v roce osmnáct

set čtyři, kdy jsme měli velmi suché léto. Velmi suché a cesty byly rovné – “ vůz zapadl jednou stranou do vyježděné koleje, povážlivě se zakýval a hodil kněze proti Sandmanovu rameni – „krásně rovné, opravdu,“ dopověděl kněz a znovu se zkoumavě zahleděl z okénka. Starší muž proti nim si tiskl k hrudi brašnu a tvářil se, jako by měl opodstatněné obavy, že se ze Sandmana nebo kněze vyklube zloděj. Zřejmě si neuvědomoval, že mnohem větším nebezpečím pro cestující jsou lapkové, jakým je třeba Sallyin bratr. Zatím jim však toto nebezpečí nehrozilo, protože jak si Sandman všiml, jeli s nimi jako doprovod dva čermáčci, jak se říkalo jízdní stráži sestavované z vysloužilých kavaleristů, kteří v modrých kabátech a červených vestách, ozbrojeni pistolí a šavlí, patrolovali na cestách v okolí Londýna. Oba čermáčci provázeli dostavník, dokud rachotil přes vesnici, pak se od nich oddělili a zamířili ke krčmě, kde navzdory časné ranní hodině sedělo v krytém přístřešku před vchodem několik mužů v dlouhých halenách a popíjelo pivo.

Sandman hleděl upřeně do okna a těšil se z toho, že je zase venku z Londýna. Zdálo se mu, že vzduch ve volné krajině je až neskutečně čistý a svěží, samozřejmě bez obvyklých londýnských pachů uhelného kouře a koňského trusu. Paprsky ranního slunce si pohrávaly s listím na stromech a jiskřily na hladině potoka, který se vinul pod vrbičkami a olšemi vedle louky, na níž se pásly krávy. Ty sebou polekaně trhly, když na ně kočí zatroubil. Stále se však nacházeli v blízkosti Londýna a krajina byla plochá, protkaná odvodňovacími kanály. Jako stvořená pro honbu, pomyslel si Sandman a představil si, jak uhání na koni podél cesty a pronásleduje lišku. Viděl se, jak přeskakuje plot, a slyšel psovodův roh a štěkot smečky psů ženoucích se za zvěří.

„Jedete daleko?“ přerušil kněz jeho snění.

„Do Marlborough.“

„Pěkné město, opravdu pěkné,“ pokýval hlavou kněz, arcijáhen. Už přestal sledovat milníky a počítat rychlost dostavníku a místo toho vykládal pořád dokola, že jede navštívit sestru v Hungerfordu. Sandman ze slušnosti občas něco odpověděl, ale stále se díval z okénka. Obilí na polích dozrávalo, blížily se žně. Krajina se začínala zvedat do kopců, ale rachotící, kymácející se a skřípající dostavník si stále udržoval svou rychlost a táhl za sebou dlouhou vlečku zvířeného prachu. Když projížděli vesnicí, varoval druhý kočí troubením lidi, aby se nepřibližovali, a děti jim z dálky mávaly a s údivem sledovaly, jak se kolem řítí spřežení osmi krásných koní. Ve dveřích kovárny stál kovář v kožené zástěře, zčernalé ohněm. Jakási žena jim zahrozila pěstí, když jí hluk kočáru rozehnal hejno husí, jinde zase Sandman uviděl dítě, které točilo řehtačkou a marně se snažilo vyhnat z políčka hrachu zlodějské sojky. A pak už se rachot kol, řinčení řetězů na postraňcích a klapot kopyt odrážel v ozvěně od nekonečně dlouhé zdi obory jakéhosi rozlehlého panského sídla.

Sandman si představil, že hrabě z Avebury zřejmě žije v podobném zámečku uprostřed aristokratické odloučenosti, izolovaný od obyčejného světa kamennou nebo cihlovou zdí, v kousku krajiny spravované myslivci a střežené hlídači. Co když ho odmítne přijmout? Řekli mu přece, že Jeho Lordstvo žije v ústraní, a čím víc se Sandman vzdaloval od Londýna, tím silnější se ho zmocňovala obava, že ho hraběcí služebnictvo vyhodí už od brány. Zároveň však věděl, že to je riziko, které musí podstoupit. A pak na své obavy zapomněl, když dostavník zarachotil na dlážděnì ulice s moderními cihlovými domy a zazněl naléhavý zvuk trubky. Uvědomil si, že přijeli do městečka

Readingu a vůz zatáčí na dvůr hostince, kde už čekalo nové spřežení.

„Dvě minuty, pánové!“ houkl jeden z kočích. Oba pak seskočili z kozlíku, a protože se začalo dělat teplo, svlékli si pláště. „Dvě minuty, ani o chvíli víc. A na opozdilce nečekáme.“

Sandman s arcijáhnem se družně vedle sebe v koutě hospodského dvora vymočili, pak rychle polkli pár hltů vlažného čaje a sledovali, jak pacholci připřahají čerstvé koně a ty staré, zpěněné potem, odvádějí ke korytu s vodou. Další zřízenci vytáhli ze zavazadlového prostoru pytel s poštou a hodili do něj jiný To už však oba kočí vylézali na kozlík potažený kůží. „Je čas, pánové! Je čas!“

„Minuta, čtyřicet pět vteřin!“ zavolal jakýsi muž ze dveří hostince. „Dobrá práce, Joshi! Dobrá, Time!“

Znovu zazněla trubka, čerství koně zpozorněli, a sotva Sandman zabouchl dvířka, vůz sebou trhl a hodil ho do zadního sedadla. Postarší pár už svou cestu ukončil a místo nich nastoupila žena ve středním věku, která po několika mílích zbledla, vyklonila se z okénka a začala zvracet. „Musíte mi prominout,“ vyrazila pak ze sebe přiškrceným hlasem.

„S tím si nedělejte starost, madam. To je jako na lodi, jako na lodi,“ řekl arcijáhen a vytáhl z kapsy stříbrnou cestovní láhev. „Nepomohla by vám trocha brandy?“

„Oh, pane na nebi!“ zaúpěla žena hrůzou, pak se opět vyklonila z okénka a znovu zvracela.

„Moc měkká péra,“ mínil arcijáhen.

„A příliš hrbolatá cesta,“ dodal Sandman.

„Zvlášť při rychlosti osmi a půl míle za hodinu,“ řekl arcijáhen. Už opět držel v ruce tužku a hodinky a přes kodrcání kočáru se snažil psát do zápisníku svá čísla.

„Vždycky chvíli trvá, než si nové spřežení zvykne a přizpůsobí se cestě.“

Sandmanova nálada se s každou další mílí zlepšovala. Náhle si uvědomil, že se cítí téměř povzneseně, i když vůbec nevěděl proč. Možná proto, pomyslel si, že má opět cíl, velmi vážný cíl, který dává jeho životu smysl, anebo také že se setkal s Eleanor a nic z jejího chování nenasvědčovalo, že by se v blízké době chystala ke sňatku s lordem Eagletonem.

Lord Alexandr Pleydell sice takovou možnost naznačil, když spolu seděli večer v hostinci, ale kdoví, zda vůbec věděl, co říká, protože se většinu času věnoval Sally Hoodové a pilně vzdával hold jejímu půvabu, třebaže ta, jak se Sandmanovi zdálo, byla poněkud rozptýlená vzpomínkou na rotmistra Berrigana. Toho si však lord Alexandr nevšiml. Stejně jako na lorda Christophera Carna na něho působila Sallyina krása tak mocně, že málem oněměl, takže na ni oba aristokraté téměř celý večer jen zírali a pouze sem tam vykoktali nějakou otřepanou frázi, a to trvalo až do doby, než vzal Sandman lorda Alexandra do zadního salónku. „Chtěl bych si s tebou promluvit,“ řekl mu.

„Ale já bych zase chtěl pokračovat v konverzaci se slečnou Hoodovou,“ postěžoval si lord Alexandr otráveně, neboť mu nebylo po chuti, že jeho přítel Kit zůstal se Sally sám.

„Budeš v ní pokračovat, budeš,“ ujišťoval ho Sandman, „ale nejdřív mi musíš říct pár věcí. Co víš o markýzi ze Skavadalu?“

„Je to dědic vévody z Riponu,“ odpověděl lord Alexandr okamžitě. „Pochází z jedné z těch starých anglických katolických rodin. Není to však žádný zázrak chytrosti a inteligence a kolují řeči, že rodina má vážné finanční

problémy. Kdysi byli velmi bohatí, neobyčejně bohatí, měli majetky v Cumberlandu, Yorkshiru, Cheshiru, Hertfordshiru, Kentu a Sussexu, ale otec i syn jsou oba hazardní hráči, takže na těch pověstech nejspíš něco bude. A možná hodně. Byl docela dobrým pálkařem v Eatonu, ale neuměl nadhazovat. Proč tě zajímá?“

„A co lord Robin Holloway?“ přešel Sandman jeho otázku.

„Nejmladší syn markýze z Bleasby, nechutný hejsek, který v tomto ohledu nezapře svého otce. Má spoustu peněz, v hlavě nic a loni kohosi zabil v souboji. Bojím se, že ke kriketu ani nečichl.“

„A ten souboj se vedl kordy, nebo pistolemi?“

„Kupodivu kordy. Došlo k němu ve Francii. Míníš se mě ptát na celou anglickou aristokracii?“

„A lord Eagleton?“

„Další hejsek, i když docela schopný levoruký pálkař. Občas hraje za tým vikomta Barchestera, jinak ovšem naprosto nenápadný, ničím výjimečný Říkám, kromě kriketu nudný patron.“

„Typ, který by mohl zapůsobit na Eleanor?“

Lord Alexandr na něho užasle pohlédl. „Nebuď směšný, Ridere,“ řekl, když si zapaloval další dýmku. „Eleanor by ho nevystála ani dvě minuly!“ Zamračil se, jako by se snažil na něco si vzpomenout, ale ať to bylo cokoliv, jeho mysli se to nepodařilo zachytit.

„Tvůj přítel lord Christopher je přesvědčen, že vraždu spáchal jeho otec,“ řekl Sandman.

„Nebo že si někoho najal, aby to udělal místo něho,“ dodal Alexandr. „Zdá se to pravděpodobné. Kit mě vyhledal, když se dozvěděl, že tu věc přešetřuješ, a já jsem mu vřele schválil, aby o tom s tebou promluvil. Stejně jako já má horlivý zájem, aby příští pondělí nedošlo k

nespravedlnosti. Vlastně k justiční vraždě. Takže propustíš mě už, abych se mohl vrátit k rozhovoru se slečnou Hoodovou?“

„Propustím. Ale předtím mi ještě řekni, co víš o Seraphim Clubu.“

„O Seraphim Clubu? Nikdy jsem o ničem takovém neslyšel, ale zní to jako spolek povznesených duchovních.“

„To v žádném případě, věř mi. Ale řekni mi, má slovo seraphim nějaký zvláštní význam?“

Lord Alexandr si povzdechl. „Serafové, Ridere, jsou nejvyšší z andělských kůrů. Celkem jich má být devět – serafové, cherubíni, trůnové, mocnosti, vlády, moci, knížectva, archandělé a úplně nejníž obyčejní andělé. Musím tě však upozornit, že toto není součástí víry anglikánské církve. Má se za to, že seraphim je odvozeno z hebrejského slova, které označuje hada, takže asociace je nejasná a sugestivní. V jednotném čísle je to seraf, bájný tvor, jehož uštknutí pálí jako oheň. Taky se věří, že serafové jsou patroni lásky. Nemám sice ponětí, proč by jimi měli být, ale tak se to říká, stejně jako se tvrdí, že cherubíni jsou patroni vědění a vzdělanosti. Jak je to s ostatními, jsem už zapomněl. Stačí ti to, nebo chceš, abych v přednášce pokračoval?“

„Takže serafové jsou patroni lásky a jedu?“

„Trochu zjednodušený závěr, avšak docela příhodný,“ řekl lord Alexandr vážně a znovu naléhal, aby se vrátili do výčepu, kde opět okamžitě oněměl ze Sallyiny blízkosti. Zdržel se až do půlnoci, přitom se opil, z němého se stal mnohomluvným a nakonec odešel s lordem Christopherem, který se opil jen trochu a musel svého přítele, jenž se potácel z Pšeničného snopu a splývavou opileckou výslovností blekotal slova nehynoucí lásky k Sally, podpírat.

Sally se však kupodivu mračila, když kočár s lordem Alexandrem odjel. „Proč říkal, že jsem stupidní?“ zeptala se Sandmana nakvašeně.

„Stupidní? Ale vůbec ne,“ uklidňoval ji Sandman, „řekl jen, že jste *stupor mundi*, to znamená něco jako zázrak světa.“

„Hrome, co to s ním je, že blábolí takový věci?“

„Je prostě unesený vaší krásou,“ mínil Sandman, a to se jí konečně líbilo a Sandman odešel spát a modlil se, aby se vzbudil včas a nezmeškal odjezd, a teď tedy seděl v poštovním dostavníku, natřásal se a ujížděl krajinou a kolem byl krásný letní den, o jakém mohou někteří lidé jen snít.

Cesta vedla podél kanálu a Sandman obdivoval úzké barevné říční čluny tažené těžkými koňmi, které měli do hřív vpletené stuhy a postroje ověšené bronzovými plíšky. Děti poháněly po potahové stezce obruč, u břehu se šplouchaly kachny, Bůh byl na nebesích, kde má být, a člověk se musel opravdu dobře dívat, aby zaznamenal, že vše není zase v takovém pořádku, jako se to jeví na první pohled. Došky mnoha střech byly chatrné a téměř v každé vísce, kterou projížděli, viděli dvě nebo tři chalupy opuštěné, sesuté a zarostlé svlačcem. Po cestách se potloukalo příliš mnoho tuláků a různých vagabundů, vedle hřbitůvků u vesnických kostelů postávalo příliš mnoho žebráků a Sandman věděl, že mnozí z nich byli ještě nedávno červenokabátníky, mušketýry nebo námořníky a bojovali za tuto zemi. Viděl bídu způsobenou rostoucími cenami a nedostatkem práce a viděl také, ukryté za chalupami, starými kostely a vysokými jilmy, církevní chudobince plné bezdomovců, utečenců z hladových bouří, které poslední dobou propukávaly téměř ve všech větších anglických městech. A přesto se zdál svět až neskutečně

krásný. Pod světle růžovými květy růží v živých plotech se táhly pásy náprstníků červených a Sandman od té úžasné podívané nemohl odtrhnout oči. Nebyl v Londýně ještě ani celý měsíc, až už se mu to zdálo příliš dlouho.

Kolem poledne překodrcal dostavník kamenný most, začal rachotit do krátkého kopečku a chvíli na to vjel na širokou hlavní ulici města Marlborough s jeho kostely a velkými hostinci. Na poštu čekal hlouček lidí a Sandman se jím protlačil ven a zamířil do klenutého průjezdu hostince. Právě odtud vyjel jakýsi muž s ručním vozíkem a Sandman se ho zeptal, kde by našel sídlo hraběte z Avebury Dověděl se, že Carne Manor není daleko, musí se jen přes řeku, pak kousek do kopce a potom už je to vidět na okraji Savernaku. Tak půl hodiny chůze, mínil povozník, a Sandman tedy zamířil s kručícím žaludkem na jih směrem k hlubokému hvozdu Savernake Forest.

Bylo horko. Kabát, za nějž byl časně ráno před výjezdem vděčný, mu nyní byl jen na obtíž a musel ho nést přehozený přes ruku. V jakési malé vísce se znovu zeptal, zda jde dobře, a za chvíli šel opět dál po dlouhé venkovské cestě, která se vinula mezi buky, až ho konečně dovedla k vysoké cihlové zdi zámečku, podél níž se dostal k železné bráně. Byla zavěšená na kamenných sloupech, na nichž nahoře trůnili bájní lvi s křídly a orlí hlavou. Od zamknuté brány vedla štěrkovaná cesta, hojně zarostlá plevelem. Vedle strážní budky visel řetěz, avšak ani poté, co za něj Sandman alespoň desetkrát zatahal, se nic nedělo. Navíc nikde nebylo vidět živé duše. Po obou stranách příjezdové cesty se táhl park tvořený jilmy, buky a duby, ale pod nimi se nepásl žádný dobytek ani vysoká zvěř a tráva tam rostla vysoká a řídká s množstvím chrp a vlčích máků. Sandman už přestal doufat, že se do toho tajemného sídla dostane, ještě však naposledy trhl řetězem, a když zvuk zvonku utichl a opět

bylo slyšet v teplém odpoledni pouze cvrčení cvrčků a bzučení much, ustoupil o několik kroků dozadu a pohlédl na bodce na vrcholech mříží brány. Vypadaly příliš hrozivě. Vrátil se tedy po cestě kousek zpět k místu, kde blízko zdi rostl jilm a skláněl se nad ní. Na zeď se dostal docela lehce, pak se rozhlédl a po krátkém váhání seskočil do parku. Tráva byla dost vysoká, aby skryla případná železa nastražená na pytláky, postupoval tedy k cestě velmi opatrně. Na ní se potom obrátil k domu skrytému za shlukem stromů na vrcholu nízkého pahorku.

Šel pomalu a zpola čekal, že se na něho odněkud vyřítí hajný nebo jiný sluha, aby ho zastavil. Stále však neviděl živé duše. Kráčel tedy po cestě dál, až došel ke skupince buků, uprostřed níž byla mýtina se sochou nahé ženy, která nesla na rameni biblický džbán na vodu. Socha byla celá porostlá mechem. Sandman ji obešel, a když se dostal za protější stranu hradby buků, konečně uviděl Carne Manor vzdálený dobrou půl míli. Byla to krásná kamenná stavba s průčelím sestávajícím ze tří vysokých štítů, obrostlá břečťanem, z něhož vykukovala pouze okna. Na západní straně domu pak byly stáje, kůlna pro kočár a zeleninová zahrada obehnaná nízkou cihlovou zdí, zatímco za domem se k potoku, jež pomalu plynul krajinou, svažovaly terasovitě uspořádané travnaté plochy. Sandman se blížil k domu po dlouhé příjezdové cestě a náhle se ho zmocnil pocit, že jeho výprava je marná. Marná a drahá, protože mu nyní připadalo ještě pravděpodobnější než předtím, že ho hrabě, člověk s pověstí nerudného samotáře, přijde uvítat s bičem v ruce.

Zdálo se mu, že zvuky jeho kroků na štěrkové cestě znějí nezvykle hlasitě. Přešel větší elipsovitý prostor, kde se mohly před vchodem do domu otáčet kočáry, i když hustý plevel prorůstající štěrkem naznačoval, že zde v poslední

době k žádnému velkému provozu, pokud vůbec k nějakému, nedocházelo. Vystoupil po schodech k hlavním dveřím. Na každé straně krytého vchodu byla umístěna lucerna, u jedné z nich však chyběla skleněná tabulka a v kalíšku pro svíci bylo ptačí hnízdo. Sandman zatahal za řetěz zvonku, a když neuslyšel žádný zvuk, škubl za řetěz ještě jednou a čekal. Dřevo masivních dveří bylo zašedlé stářím a poznamenané šmouhami rzi, které se táhly od ozdobných hřebů a ostatního kování. Bylo ticho, kolem se ozývalo pouze bzučení včel. Nad příjezdovou cestou přeletěla mladá kukačka, která v tomto prostředí působila téměř stejně zlověstně jako jestřáb. Sandmanovi bylo čím dál větší horko a měl sto chutí nechat dobývání tohoto tajemného sídla, sejít dolů k potoku, natáhnout se ve stínu jednoho z rozložitých stromů a usnout.

A pak se kdesi vpravo ozvalo ostré bouchání, a když Sandman o krok ustoupil, uviděl, že se jakýsi muž pokouší otevřít okno s tabulkami zalitými do olova v místnosti nejblíž krytému vchodu. Okno už zřejmě léta nikdo neotevřel a bylo evidentně zablokované a Sandman si byl jistý, že je muž rozbije. Potom se však náhle rozletělo a muž se vyklonil ven. Mohlo mu být k padesátce, měl velmi bledý obličej a rozcuchané vlasy, jako by se právě probudil. „Dům není otevřený návštěvníkům," oznámil nedůtklivě.

„To jsem ani nepředpokládal," odpověděl Sandman, i když ho napadlo, že by se mohl zeptat správce domu, nebo kdo ten člověk byl, zda si přece jen nemůže prohlédnout veřejné prostory zámečku. Většina velkých šlechtických sídel podobné návštěvy umožňovala, hrabě z Avebury však zřejmě takovou laskavost nenabízel. „Vy jste Jeho Lordstvo?" zeptal se Sandman.

„Vypadám snad na to?" odpověděl muž ironickým tónem.

„Mám s Jeho Lordstvem jednání,“ vysvětlil Sandman.

„Jednání, jednání…“ Muž to opakoval, jako by slovo jednání slyšel poprvé v životě, a pak se jeho bledé rysy stáhly do znepokojeného výrazu. „Vy jste právní zástupce?“

„Jde o delikátní záležitost,“ řekl Sandman důrazně, aby dal muži na srozuměnou, že nepřichází s ničím, o čem by byl ochoten mluvit s kdejakým sluhou, „a jmenuji se kapitán Sandman,“ dodal. Sdělil mu své jméno z pouhé slušnosti, ale také mu chtěl naznačit, že se na ně měl zeptat sám.

Muž na něho chvíli civěl a potom zmizel uvnitř. Sandman čekal. V břečťanu bzučely včely, nad zapleveleným vyštěrkovaným pláckem se honily jiřičky, sluha se však stále nevracel a Sandman znovu přistoupil k řetězu zvonku a podrážděně jím škubl.

Tentokrát se otevřelo okno na druhé straně od vchodu, objevila se v něm však tatáž hlava. „Kapitán od čeho?“ požadoval sluha panovačným tónem.

„Od dvaapadesátého pěšího pluku,“ odpověděl Sandman. Sluha opět zmizel, i když jen na chvíli.

„Jeho Lordstvo si přeje vědět, zda jste byl s dvaapadesátým u Waterloo.“

„Byl,“ odpověděl Sandman.

Sluha zmizel uvnitř, nastala další pauza a pak Sandman zaslechl, že kdosi odsunuje závoru na dveřích. Ty se konečně otevřely a sluha se mu ledabyle uklonil. „Nepřijímáme návštěvníky,“ řekl. „Váš kabát, pane? Říkal jste Sandman?“

„Kapitán Sandman.“

„Ano, od dvaapadesátého pěšího, pane. Tudy, pane, prosím.“

Sandman vstoupil do haly vyložené tmavým dřevem, z níž zatáčelo nahoru krásné, bíle natřené schodiště. Na stěně podél něj visely portréty mužů s širokými bradami vystupujícími z krejzlíků. Sluha ho vedl dál chodbou do dlouhé galerie, lemované po jedné straně vysokými okny s těžkými sametovými závěsy a po druhé stěnou ověšenou velkými obrazy. Sandman čekal, že interiér domu bude stejně zanedbaný jako park kolem, uvnitř však viděl pouze pořádek, vše umeteno a uklizeno a v místnostech byl cítit vosk na podlahu. Díval se také po obrazech, a pokud mohl soudit z letmého pohledu, byly výjimečně krásné. Italské práce, usoudil podle námětů, v nichž se to jen hemžilo bohy a bohyněmi, bavícími se na vinohradech a závratně krásných horských úbočích, a satyry pronásledujícími nahé nymfy. Sandmanovi chvíli trvalo, než si uvědomil, že všechny obrazy ukazují nahotu. Byla to přehlídka ženských tvarů, plných, bujných a překypujících. Vzpomněl si, jak jeho vojáci civěli s otevřenými ústy na podobný obraz, který se jim dostal do rukou po bitvě s Francouzi u Vitorie. Plátno vyříznuté z rámu kdesi ukradl španělský mezkař, aby je použil jako nepromokavé plachty, a červenokabátníci je od něho koupili za dvě penny. Také oni chtěli využít vzácné dílo jako podlážky do stanu. Sandman pak od nich plátno koupil za libru a poslal je na velitelství, kde je identifikovali jako jedno z mistrovských děl uloupených ze španělského královského paláce v Escorialu.

„Tudy, pane," přerušil sluha jeho vzpomínky. Otevřel dveře a ohlásil hosta, který náhle zůstal oslněn jasem, protože vstoupil do rozlehlé místnosti se zcela odkrytými velkými okny obrácenými na jih a na západ, takže celý prostor jasně ozařovaly proudy slunečního světla dopadající až na velký stůl uprostřed. Sandman si však uvědomil až po chvíli, že je to stůl, neboť jeho povrch byl zelený a zvlněný

a pokrytý čímsi, co zprvu považoval za květy nebo plátky květů, a teprve když si jeho oči přivykly na prudký sluneční jas, poznal, že ty drobné barevné věcičky jsou modely vojáků. A byly jich snad stovky a stovky na stole pokrytém zeleným kulečníkovým suknem, pod nímž zřejmě někdo naaranžoval předměty nebo hromádky písku, aby vytvořil dojem údolí, v němž se odehrála bitva u Waterloo. Sandman na to hleděl, užaslý velikostí celého modelu, který byl dobře třicet stop dlouhý a dvacet stop široký. U delší strany stolu seděly dvě dívky se štětečky a barvily olověné vojáčky. Náhle se ozvalo zavrzání, které Sandmana přimělo, aby pohlédl k oslňujícímu jasu jednoho z jižních oken. Teprve teď uviděl hraběte.

Jeho Lordstvo sedělo na kolečkové židli, jakou ráda používala Sandmanova matka v lázních, kam jezdila, když se cítila obzvlášť špatně, a skřípavý zvuk vydávaly nenamazané nápravy. Sluha tlačil hraběte vstříc návštěvníkovi.

Hrabě z Avebury byl oblečen ve staromódním stylu, který ve společnosti převažoval předtím, než se v mužském odívání prosadila střízlivá černá a tmavě modrá. Kabát z květovaného hedvábí, hýřící červenými a modrými barvami, měl obrovské široké manžety a stejně velký límec ozdobený kaskádou krajek. Starou vrásčitou tvář hraběte rámovala dlouhá paruka, nemožně napudrovaná, z níž o to nápadněji a nepatřičněji vystupovaly načervenělé skvrny na starcových vpadlých lících. Hrabě nebyl pořádně oholen a v nánosu pudru bylo v záhybech jeho kůže vidět místa s bílým strništěm. „Zřejmě si kladete otázku, jak asi umísťujeme modely do středu stolu, že?“ oslovil ho hrabě ostrým řezavým hlasem.

Sandman si takovou otázku ještě nestačil položit, avšak nyní mu to opravdu připadlo jako problém. Stůl byl tak

veliký, že nebylo možné odnikud do jeho středu dosáhnout, a aby tam někdo dolezl po kolenou, to také nešlo, protože by přitom musel rozdrtit všechny malé stromečky vyrobené z houby nebo zcela rozvrátit sevřené řady barevných vojáčků. „Jak to tedy děláte, Vaše Milosti?“ zeptal se. Neměl problém oslovit hraběte jako Jeho Milost, neboť to byl starý člověk a šlo o pouhou zdvořilost, kterou byl jako mladý muž starci povinen.

„Betty, nejdražší, ukaž mu to,“ poručil hrabě a jedna z dívek odložila štětec a zmizela pod stolem. Chvíli bylo slyšet pouze šoupavé zvuky, ale pak se celá jedna část údolí zvedla vzhůru a pod ní se jako pod širokým kloboukem objevila smějící se Bettina tvář. „Model Waterloo,“ řekl hrabě hrdě.

„To jsem poznal, Vaše Milosti.“

„Maddox mi řekl, že jste tam byl s dvaapadesátým. Ukažte mi, kde bylo vaše postavení.“

Sandman obešel stůl a ukázal na jeden z batalionů červenokabátníků na táhlé vyvýšenině nad zámečkem Hougoumont. „Tady, Vaše Milosti,“ řekl. Model byl vskutku pozoruhodný. Ukazoval postavení obou armád na počátku boje, předtím než řady vojáků prořídly, než se zem pokryla mrtvými a než zámek Hougoumont vyhořel do základů. Sandman dokonce rozeznal svou vlastní rotu stojící na křídle dvaapadesátého pluku a měl za to, že ta malá figurka na koni před barevnými řadami vojáků má být on sám. To bylo opravdu zvláštní pomyšlení.

„Proč se usmíváte?“ chtěl vědět hrabě.

„Jen tak, Vaše Milosti,“ řekl Sandman a opět pohlédl na model, „pouze si říkám, že jsem ten den nebyl na koni.“

„Která rota?“

„Granátníků.“

Hrabě přikývl. „Dám tam tedy pěšího vojáka," řekl. Kolečková židle znovu zaskřípala, jak se hrabě pohnul kolem stolu za Sandmanem. Měl modré hedvábné punčochy na podvazcích, i když jednu nohu měl ovinutou obvazy. „Řekněte mi tedy," obrátilo se Jeho Lordstvo na Sandmana, „prohrál Bonaparte bitvu tím, že oddaloval její začátek?"

„Ne," odpověděl Sandman stroze.

Hrabě dal znamení sluhovi, aby křeslo zastavil. Byl už Sandmanovi dost blízko a hleděl na něho tmavýma nevlídnýma očima. Sandman nečekal, že je tak starý Věděl, že hraběnka byla mladá, když zemřela, a musela být pořád ještě krásná, aby ji mohli malovat nahou, její manžel však vypadal navzdory paruce, pudru a krajkám jako skutečný kmet. A také páchl, páchl potem starého těla, žluklým pudrem a nevypraným oblečením. „Kdo vlastně, u čerta, jste?" zavrčel na Sandmana.

„Přicházím od vikomta Sidmoutha, Vaše Milosti, a…"

„Sidmoutha?" přerušil ho hrabě. „Neznám žádného vikomta Sidmoutha. Kdo, u čerta, je ten vikomt Sidmouth?"

„Ministr vnitra, Vaše Milosti," odpověděl Sandman. Když však viděl, že ani teď se hrabě netváří o nic chápavěji, dodal: „Henry Addington, Vaše Milosti, dřívější ministerský předseda, dnes ministr vnitra."

„Takže žádný opravdový lord, eh?" prohlásil hrabě. „Žádný aristokrat! Všiml jste si už, jak se ti zatracení politici cpou mezi šlechtu? Jak ze sebe chtějí dělat urozené? Jenže to je, jako byste chtěl přeměnit klozet ve fontánu, ha! Vikomt Sidmouth? To není žádný džentlmen. Zatracený politik, nic jiného! Nastrčená figurka! Podvodník! Předpokládám, že je teprve první vikomt. Mám pravdu?"

„Samozřejmě, Vaše Milosti," odpověděl Sandman.

„Ha! Aristokrat druhého řádu, eh? Takový sliz, bahno! Pěkně oblečený zloděj! Přitom já jsem šestnáctý hrabě, prosím!“

„Vaše rodina nás všechny uvádí v úžas, Vaše Milosti,“ řekl Sandman s ironií, kterou si mohl klidně ušetřit, protože hrabě ji ani v nejmenším nepochopil, „ale jakkoliv je vikomtovo povýšení do šlechtického stavu nedávné, přesto přicházím z jeho pověření.“ Vytáhl list, kterým ho ministr vybavil, hrabě však jen mávl odmítavě rukou. „Slyšel jsem, Vaše Milosti,“ pokračoval Sandman, „že služebnictvo z vašeho londýnského domu na Mount Row je nyní zde. Je to tak?“ Nic takového samozřejmě neslyšel, ale dělal si naději, že tímto otevřeným konstatováním přiměje hraběte kývnout na souhlas. „Jestli je to tak, Vaše Milosti, rád bych si s jedním z nich promluvil.“

Hrabě se neklidně zavrtěl. „Chcete naznačit, že kdyby se Blücher neopozdil, zaútočil by Bonaparte dřív?“

„Ne, Vaše Milosti.“

„Avšak kdyby zaútočil dřív, byl by bitvu vyhrál!“ prohlásil hrabě.

Sandman znovu pohlédl na model. Byl působivý, úplný a naprosto špatný. Předně byl příliš čistý. Už ráno, ještě než začal útok Francouzů, byli všichni špinaví, protože předešlý den musela celá armáda projít od Quatre Brass přes močály a pak strávila noc pod širým nebem, když se přes ně přehnala bouře s průtrží mračen. Sandman si vzpomínal na burácení hromu, na blesk, který udeřil do vzdáleného svahu, a na hrůzu, jež nastala, když se část koní jezdectva utrhla a splašená zvířata cválala mezi promočenými vojáky.

„Tak proč tedy Bonaparte prohrál?“ naléhal hrabě hádavým tónem.

„Protože dovolil svému jezdectvu bojovat bez podpory pěchoty a dělostřelectva,“ odpověděl Sandman stroze.

„Mohu se zeptat Vašeho Lordstva, co se stalo se služebnictvem z domu na Mount Street?“

„A proč tedy vrhl jezdectvo do bitvy bez podpory, eh? Povězte mi to.“

„Protože udělal chybu, Vaše Milosti. I ti nejlepší generálové je dělají. Přijeli ti sluhové z Londýna sem?“

Hrabě nedůtklivě uhodil dlaněmi do proutěných opěrek křesla. „Bonaparte nedělal chyby! Ten člověk byl možná vyvrhel, ale chytrý vyvrhel. Geniální! Tak proč?“

Sandman unaveně povzdechl. „Naše řady už byly řídké, stáli jsme na protilehlém svahu a z jejich pohledu se muselo zdát, že prohráváme.“

„Prohráváme?“ chytil se hrabě toho slova.

„Pochybuji, že nás vůbec viděli,“ řekl Sandman. „Vévoda poručil vojákům, aby si lehli, takže z pohledu Francouzů to muselo vypadat, jako bychom zmizeli. Před Francouzi byl prázdný svah a určitě také zpozorovali, jak se naši zranění stahují do lesa za naší pozicí, a museli si myslet, že ustupuje celý zbytek armády. Proto zaútočili. Vaše Milosti, řekněte mi, co se stalo se služebnictvem vaší ženy.“

„Mé ženy? Nemám žádnou ženu. Maddoxi!“

„Vaše Milosti?“ ozval se sluha, který Sandmana uvedl, a vystoupil dopředu.

„Myslím, že si dám studené kuře a sklenku šampaňského,“ řekl hrabě, pak se opět obrátil k Sandmanovi a zamračil se. „Byl jste raněn?“

„Ne, Vaše Milosti.“

„Takže jste tam byl, když císařská garda zaútočila?“

„Ano, byl jsem tam, Vaše Milosti. Od povelu k prvnímu francouzskému útoku až do posledního výstřelu toho dne.“

Zdálo se, že se hrabě zachvěl. „Nenávidím Francouze,“ řekl náhle. „Hnusí se mi. Je to národ tanečních mistrů a z

vítězství u Waterloo nám vzešla sláva, kapitáne. Velká sláva!“

Sandman zapochyboval, jaká sláva může vzejít z vítězství nad tanečními mistry, neřekl však nic. Nebylo to poprvé, co se s tímto fenoménem setkal. Znal lidi, jako byl hrabě, nadšence doslova posedlé bitvou u Waterloo, kteří touží dovědět se o každé minutě jejího průběhu a dokáží donekonečna poslouchat vyprávění o tom hrozném dni, přičemž všichni mají jedno společné – nikdo z nich tam nebyl. Přesto ten den chovají v nevýslovné úctě, považují jej za největší zážitek svého života a vrchol britské historie, a některým se dokonce zdá, že 18. června 1815 dospěla ke svému vrcholu sama historie lidstva a svět už nikdy nezažije rivalitu srovnatelnou s tou, která tehdy panovala mezi Británií a Francií – tu nesnášenlivost, jež dala smysl existenci celé generace, to idiotské soupeření, které sežehlo svět a zaměstnalo zabíjením loďstva a armády v Asii, Americe a Evropě. A teď bylo všechno pryč a místo toho zůstala jen nuda a hrabě z Avebury, stejně jako mnozí jiní, neznal jiný způsob, jak ji zahnat, než onu rivalitu opět oživovat. „Řekněte mi tedy,“ ozval se znovu hrabě, „kolikrát francouzské jezdectvo zaútočilo?“

„Přivezl jste sluhy z Mount Street do tohoto domu?“ zeptal se Sandman místo odpovědi.

„Sluhy? Z Mount Street? Mluvíte nesmysly. Byl jste vůbec v té bitvě?“

„Celý den, Vaše Milosti, a nepotřebuji nic jiného, Vaše Milosti, než zjistit, kam se poděla služka jménem Meg a zda není tady.“

„Jak mám, u čerta, vědět, kam se poděla nějaká služka, eh? A proč to, u čerta, chcete vědět?“

„Ve vězení v Londýně je muž, který čeká na popravu za vraždu vaší ženy, Vaše Milosti. A existuje dobrý důvod se domnívat, že ten muž je nevinen. Proto jsem zde.“

Hrabě na Sandmana dlouho hleděl a pak se dal do smíchu. Do smíchu, který vycházel z hloubi jeho ptačí hrudi a otřásal jím, uvolňoval mu hleny, až se téměř dusil, vháněl mu slzy do očí a nutil ho lapat po dechu. Hrabě zašmátral v širokém rukávě a vytáhl odtud kapesník, aby si jím utřel oči a pak si do něj odplivl. „Takže nakonec stáhne do pekel ještě jednoho, co?“ řekl chraptivým hlasem, když se uklidnil. „Tohle ona uměla, má Celie, bože, jak ta uměla být zlá!“ Vyplivl do kapesníku další chuchvalec hlenů a nasupeně pohlédl na Sandmana. „Tak kolik batalionů Napoleonovy gardy postupovalo do toho svahu?“

„Ne moc, Vaše Milosti. Co se stalo se sluhy vaší ženy?“

Hrabě Sandmana ignoroval. Měl k tomu důvod, protože přišel Maddox a položil před něho na kraj stolu talíř se studeným kuřetem a šampaňské. Hrabě si zavolal Betty, aby mu porci rozřezala, a když se do toho dala, objal ji kolem pasu. Sandmanovi se zdálo, že se dívka při prvním dotyku jeho ruky lehce zachvěla, ale pak už jeho hlazení trpělivě snášela.

Hrabě, jemuž z laločnaté brady visela dlouhá slina, obrátil k Sandmanovi zarudlé revmatické oči. „Vždycky jsem měl rád mladé ženy,“ řekl, „mladé a něžné. Ty!“ zavolal na druhou dívku, „nalej mi šampaňské, dítě.“ Dívka se postavila po jeho druhé straně, a když mu nalévala víno, zašmátral jí rukou pod sukní. Stále však upíral na Sandmana vyzývavý pohled. „Mladé tělíčko,“ zamručel spokojeně, „mladé a hebké.“ Sluha civěl s kamenným výrazem na zeď a Sandman se otočil k oknu a díval se ven, kde dva muži kosili trávu a třetí ji shraboval. V dálce nad potokem přeletěly dvě volavky.

Hrabě konečně přestal osahávat dívky, plesknutím po zadku je propustil k jejich práci a pustil se hltavě do kuřete. Hlasitě přitom srkal šampaňské. „Kdosi mi řekl," obrátil se opět k Sandmanovi, „že francouzská jízda zaútočila alespoň dvacetkrát. Bylo to tak?"

„Nepočítal jsem to," odpověděl Sandman, aniž se otočil od okna.

„Možná to nevíte, protože jste tam vůbec nebyl," zkoušel znovu hrabě.

Sandman už neměl chuť odpovídat. Stále hleděl oknem ven, místo parku a sekáčů trávy však viděl dlouhý svah plný kouře kdesi v Belgii. Opět se mu před očima vyjevil ten neodbytný, neustále se vracející obraz, pohled na francouzské jezdectvo valící se jako vlna do kopce, koně funící námahou při cvalu po těžké rozmoklé půdě. Vzduch nad návrším, drženým Angličany, se zdál horký, jako by se někde blízko otevřely brány pekla, a v tom horku se francouzští kavaleristé snad ani na okamžik nezastavili. Sandman opravdu jejich útoky nepočítal, protože jich bylo moc, jeden nájezd za druhým. Koně krváceli a padali, nad britskými standartami se zvedala oblaka kouře po výstřelech z mušket a kanónů, těžké boty vojáků čvachtaly v blátě a zdupaném obilí. Francouzské tváře, grimasy s vytřeštěnýma očima zrudlýma kouřem, křičící otevřená ústa, hluk, řev, bolestné sténání… „Jediné, co si pamatuji jasně, Vaše Milosti," řekl, když se otočil od okna, „je pocit vděčnosti francouzskému jezdectvu."

„Vděčnosti? Proboha proč?"

„Protože dokud objížděli kolem našich postavení jako vosy, nemohla na nás jejich děla pálit."

„Tak kolik těch útoků tedy podnikli? Někdo to přece musí vědět!" zlobil se hrabě.

„Deset?“ uvažoval Sandman. „Nebo dvacet? Prostě pořád na nás najížděli. Kvůli kouři bylo těžké je počítat. A ještě si pamatuji, že jsem měl žízeň. Ale nemyslete si, že jsme jen stáli a dívali se, jak se blíží zepředu. Ohlíželi jsme se taky za sebe, dozadu.“

„Dozadu? Proč?“

„Protože při jednom útoku projel francouzský jezdecký oddíl našimi pozicemi, Vaše Milosti. Museli se vrátit.“

„Takže útočili z obou stran?“

„Ze všech stran,“ řekl Sandman a znovu si připomněl kroužení jezdců, bláto a slámu odletující od kopyt a ryčení umírajících koní.

„Kolik jezdectva měli?“ chtěl vědět hrabě.

„Nepočítal jsem to, Vaše Milosti. Kolik služebnictva měla vaše žena v Mount Street?“

Hrabě se zašklebil a pak se od Sandmana odvrátil. „Podej mi jezdce na koni, Betty,“ poručil a dívka mu poslušně přinesla model francouzského dragouna v zeleném kabátu. „Moc pěkný kousek, drahá,“ řekl hrabě, postavil dragouna na stůl a přitáhl si dívku na klín. „Jsem starý člověk, kapitáne,“ řekl, „a jestliže ode mě něco chcete, musíte si mě získat. Betty to zná, dobře zná, že, dítě?“

Dívka přikývla. Trhla sebou, když jí hrabě zajel kostnatou rukou pod šaty a hmatal jí po ňadrech. Mohlo jí být patnáct nebo šestnáct a bylo to venkovské děvče s kadeřavými vlasy a zdravou kulatou pihovatou tvářičkou.

„A čím bych si vás mohl získat, Vaše Milosti?“ zeptal se Sandman.

„Tím, čím Betty, zajisté ne! To v žádném případě!“ zazubil se na něho hrabě. „Ale třeba tím, že mi řeknete, co chci vědět, kapitáne, a pak vám možná povím zase já něco z toho, co chcete vědět vy. To víte, šarže mají svá privilegia.“

Hodiny kdesi na chodbě odbily šestou a jejich zvuk se melancholicky nesl ztichlým domem. Sandman byl zoufalý. Tolik ztraceného času. Potřeboval se dovědět, zda je Meg tady, a potřeboval se vrátit do Londýna, cítil však, že si s ním hrabě bude celý večer jen hrát a nakonec ho pošle pryč, aniž mu cokoliv rozumného řekne. A hrabě, jako by tušil jeho pocity a vychutnával je, rozepnul Betty šaty a obě její ňadra obnažil. „Začněme od začátku, kapitáne," řekl. Sklonil se k dívčině hrudi a třel se o její hebké teplé tvary svou svrasklou tváří, „od samého svítání, eh? Myslím, že pršelo, je to tak?"

Sandman obešel stůl, až se ocitl za hrabětem, a sklonil se k tuhým vlasům jeho paruky. „A proč nechcete slyšet o konci bitvy, Vaše Jasnosti?" zeptal se tiše. „Proč si nepromluvit o našem útoku na císařskou gardu? To si pamatuju dobře, u toho jsem byl, když jsme konečně vyrazili ze svého postavení a napadli ty bastardy na křídle." Sklonil se k němu ještě blíž. Ucítil kyselý pach starého nemytého těla a uviděl, že po okraji paruky leze veš. Ztišil hlas až na chraptivý šepot. „Tu bitvu měli vyhranou, Vaše Milosti, už bylo téměř po ní a zbývalo jen, aby nás hnali a zabíjeli. Ale pak jsme všechno zvrátili. Během chvilky jsme změnili historii. Rozvinuli jsme se z řady, vystřelili jsme na ně salvu, Vaše Milosti, a pak jsme si nasadili bajonety, a co bylo dál, vám mohu popsat naprosto přesně. Mohl bych vám říct, jak jsme tu bitvu vyhráli, Vaše Milosti," syčel mu Sandman do ucha. Jeho hněv vzrůstal a v hlase už mu zaznívala zloba. „Ano, vyhráli jsme! Ale vy nikdy neuslyšíte, jak jsme vyhráli, Vaše Milosti, nikdy, protože si jsem zatraceně jistý, že vám to žádný důstojník z dvaapadesátého neřekne! Rozuměl jste? S vámi žádný z nich mluvit nebude. Sbohem, Vaše Milosti. Doufám, že váš sluha bude tak laskav a vyprovodí mě ven." Zamířil ke

dveřím. Zeptá se ještě sluhy, zda je Meg tady, a pokud se dozví, že ne, a to se mu nyní zdálo víc než pravděpodobné, byla celá jeho cesta sem pouze ztrátou času a peněz.

„Kapitáne!“ křikl za ním hrabě nakřáplým stařeckým hlasem. Vztekle shodil dívku z klína. „Počkejte!“ Jeho načervenělé tváře sebou škubaly zlobou – starou, zahořklou zlobou muže se zatvrzelým srdcem, proti níž však stála zoufalá touha dovědět se, jak Angličané odrazili proslavenou Bonaparteovu gardu a zvrátili prohranou bitvu. A tak tedy vztekle zavrčel na dívky a sluhy a poslal je pryč. „Chci být s kapitánem sám,“ řekl.

Avšak ještě i potom Sandmanovi trvalo, než z něho vytáhl, co potřeboval. Stálo ho to další čas a láhev brandy, ale nakonec mu hrabě řekl hořký příběh svého manželství a potvrdil to, co se už Sandman dověděl od lorda Christophera. Šestnáctý hrabě z Avebury spatřil svou druhou ženu poprvé na divadelním pódiu. „Ty nohy,“ povzdechl hrabě zasněně, „ty její nohy, kapitáne, to bylo první, co jsem na ní uviděl.“

„V Sans Pareil?“ zeptal se Sandman.

Hrabě na něho vrhl ostrý pohled. „S kým jste o tom mluvil?“ vyštěkl na něho. „U čerta, s kým?“

„Zaslechl jsem to mezi lidmi,“ odpověděl Sandman.

„Mezi lidmi… Řekl vám to můj syn?“ zkusil uhodnout a pak se ušklíbl. „Ten malý hlupák? Ten pobledlý neduživec? Proboha, kapitáne, měl jsem se ho zbavit, když byl ještě kojenec. Jeho matka byla zatracená pobožnůstkářka a být s ní v posteli bylo jako obcovat s kostelní myší. A ten zatracený pitomec si myslí, že je celý po ní. Jenže není. Je v něm něco ze mě. Může klečet třeba v jednom kuse na kolenou, kapitáne, ale neubrání se, aby přitom nemyslel na cecky, na prdelky a na nohy a potom zase na cecky. Sobě ať namlouvá, co se mu líbí, ale mě neoklame. Říká, že se chce

stát knězem! Ale to není pravda. Já vám řeknu, co je jeho největším přáním, kapitáne – touží mě vidět mrtvého, a pak bude veškerý majetek jeho a bude si s ním moct dělat, co bude chtít. Je vám přece známo, že je připsaný na něho, řekl vám o tom, ne? A víte, jak s ním naloží? Všechen ho utratí za cecky, za prdelky a za nohy – přesně tak, jak bych to udělal já, kdybych mohl, protože jediný rozdíl mezi tím malým pajdavým hlupákem a mnou je, že já jsem se za to nikdy nestyděl. Užíval jsem si toho, kapitáne, vychutnával jsem to a dělám to pořád, zatímco on schne pocitem viny. Viny!“ Hrabě to slovo ze sebe vyrazil tak prudce, že s ním zároveň vyprskl dlouhou slinu. „Tak co vám ten nedomrlý bezkrevný hňup ještě řekl? Že jsem Celii zabil já? Možná jsem to udělal, kapitáne, nebo možná odjel do města Maddox a udělal to za mě, ale jak to chcete dokázat, eh?“ Čekal na odpověď, Sandman však mlčel. „Je vám známo, kapitáne,“ zeptal se po chvíli, „že aristokraty věší na hedvábné šňůře?“

„To mi není známo, Vaše Milosti.“

„Ano, říká se to,“ pokýval hrabě hlavou, „opravdu se to říká. Obyčejný lid se věší na kusu obyčejného konopného provazu, avšak nám, lordům, utáhne kat kolem krku hedvábnou oprátku. A věřte mi, že bych si dal ochotně navléknout hedvábnou oprátku výměnou za smrt té děvky. Pane na nebi, o kolik ta mě připravila! Nikdy jsem nepoznal ženskou, která by dovedla utrácet peníze jako ona. Teprve pak jsem konečně přišel k rozumu a pokusil se ji zastavit apanáž. Dal jsem od jejích dluhů ruce pryč a řekl jsem pověřencům správy majetku, aby ji vyhnali z domu, ale ti bastardi ji tam nechali. Možná s někým z nich obcovala, co já vím. Tak si totiž vydělávala peníze, kapitáne, přičinlivým obcováním s kdekým.“

„Chcete říct, že hraběnka byla děvka, Vaše Milosti?“

„Ne obyčejná děvka, ne pouhá pouliční dorota, to bych jí křivdil. Vždycky o sobě tvrdila, že je zpěvačka, herečka, tanečnice, zkrátka umělkyně, avšak ve skutečnosti to byla prohnaná děvka a já zase zatracený hlupák, že jsem zaplatil sňatkem za jistou dobu obcování s ní, jakkoliv v tom byla dobrá.“ Zazubil se sám pro sebe a pak obrátil uslzené oči k Sandmanovi. „Celia byla vyděračka, kapitáne. To byla její metoda. Našla si nějakého mladíka jako milence, zhloupla toho ubohého blouda, aby jí napsal jeden dva dopisy, v nichž by škemral o její přízeň, a pak, když se zasnoubil s nějakou bohatou dědičkou, mu pohrozila, že jí jeho dopisy ukáže. Na pěkné peníze si takhle přišla, to vám řeknu. Sama se mi tím pochlubila. Řekla mi to úplně otevřeně. Řekla mi, že žádné mé peníze nepotřebuje, že má své vlastní.“

„Znáte muže, k nimž se takhle zachovala, Vaše Milosti?“

Hrabě zavrtěl hlavou. Chvíli se díval na model bitvy, zjevně neochotný setkat se se Sandmanovým pohledem. „Nechtěl jsem slyšet žádná jména,“ řekl potom tiše a Sandman poprvé pocítil vůči starému muži lítost.

„A co ti sluhové, Vaše Milosti? Sluhové z vašeho londýnského domu. Co se stalo s nimi?“

„Jak to mám, u čerta, vědět? Tady nejsou,“ zamračil se na Sandmana. „Proč bych si měl tahat službu té děvky sem? Řekl jsem Faulknerovi, aby se jich zbavil, tak se jich nejspíš zbavil.“

„Kdo je Faulkner?“

„Právník, jeden z pověřenců, a jako každý právník je řiťolezec a parchant,“ řekl a pohlédl na Sandmana. „Nevím, co se stalo s tou zatracenou Celiinou službou, a ani se o to nestarám,“ prohlásil. „A teď běžte, najděte Maddoxe a vyřiďte mu, že si spolu dáme k večeři hovězí – tedy my dva

–, a pak, ať vás čert vezme, mi řeknete, co se stalo, když zaútočila císařova garda.“

A tak mu to Sandman řekl.

Přijel do Wiltshiru, nenašel Meg, avšak něco se přece jen dověděl.

Třebaže netušil, zda to bude stačit.

A ráno se vydal na zpáteční cestu.

5

Do Londýna dorazil ve čtvrtek pozdě odpoledne. Opět cestoval poštovním dostavníkem z Marlborough a výdaje ospravedlňoval tím, že ušetří čas. Ale vše bylo jinak, protože za Tchatchamem ztratil jeden z koní podkovu a potom zase kousek před vesnicí Hammersmith narazili na most zatarasený žebřiňákem se senem, jemuž se zlomila náprava, a Sandman usoudil, že by zřejmě bylo rychlejší dojít těch pár posledních mil pěšky než čekat, až se cesta uvolní. Byl by to opravdu udělal, cítil však po noci strávené v hromadě slámy na dvoře hostince U Královy hlavy v Marlborough takovou únavu, že se raději rozhodl zůstat ve voze. Ke všemu si neustále říkal, že celá cesta do Wiltshiru byla jen promarněný čas, a to mu také náladu nezlepšilo. Nevěřil, že hrabě z Avebury zabil svou ženu nebo že by si na její vraždu někoho najal. To však pro něho zase tak velkým zklamáním nebylo, protože hraběte nikdy vážně nepodezíral. A tak za jediný užitečný zisk z cesty do Wiltshiru považoval poznatek, že si hraběnka za svého života opatřovala peníze vydíráním svých milenců. To mu však nepomohlo s řešením otázky, kdo ti milenci byli.

Do hostince U Pšeničného snopu vešel bočním vchodem, kterým se vstupovalo do dvora u koňských stájí, a hned si tam napumpoval vodu do plechového hrnku visícím na řetězu. Celý ho hltavě vypil, napumpoval si další a pak se otočil po zvuku kopyt. Ve vratech stáje sedlal Jack Hood krásného vysokého černého koně. Sallyin bratr mu kývl na pozdrav a sehnul se, aby zapnul koni podbřišník. Jack Hood byl stejně jako jeho kůň vysoký a černý. Měl na sobě černé kalhoty, černý vypasovaný kabát a černé jezdecké boty a dlouhé černé vlasy měl sepnuté vzadu na krku černou hedvábnou stuhou. Narovnal se a přátelsky se na Sandmana zazubil. „Vypadáte, jako byste se sotva držel na nohou, kapitáne," řekl.

„To jste vystihl. Jsem unavený, hladový a žíznivý, prostě zbědovaný," odpověděl Sandman a napumpoval si další plecháček vody.

„Přesně tohle je život normálních lidí," opáčil Hood téměř vesele. „Měl byste si zkusit řemeslo, který provozuju já."

Sandman se naposledy napil a pustil hrnek. „A co budete dělat, pane Hoode, až vás chytnou?" zeptal se.

Hood vyvedl koně do mdlého večerního světla. Zvíře, evidentně krásného plemena, bylo nervózní a nedočkavě přešlapovalo – kůň, který by letěl jako vítr, kdyby to bylo třeba. „Co budu dělat, až mě chytěj?" opakoval Hood. „Pošlu pro vás, abyste mě z toho vytáh, kapitáne. Sally říkala, že kradete z mašle."

„Jako že zachraňuju lidi před šibenicí, co?" Sandman se už naučil dost ze zlodějské hantýrky, aby mu porozuměl. „Zatím se o to jen snažím. Ještě jsem neukradl ani jediného," řekl.

„A pochybuju, že se vám to kdy podaří," poznamenal Hood pochmurně. „Protože takhle to na světě nechodí,

kapitáne. Tamti nahoře se nestaraj, kolik lidí pověsej. Je jim to jedno.“

„Úplně jedno jim to není,“ namítl Sandman. „Proč by mě jinak pověřili tím, co dělám?“

Hood si ho změřil skeptickým pohledem, vsunul pravou nohu do třmenu a vyhoupl se do sedla. „A to mi chcete namluvit, kapitáne, že vás tím pověřili z čistý dobroty svýho srdce?“ obrátil se opět na Sandmana. „Že by najednou pan ministr zapochyboval o spravedlivým souzení Zlýho Jacka?“

„To ne,“ připustil Sandman.

„Pověřili vás tím, kapitáne, protože někdo, kdo má vliv, chtěl Cordayův případ přezkoumat. Někdo, kdo má vliv, uhod jsem to?“

Sandman přikývl. „Uhodl jste to naprosto přesně.“

„Člověk může bejt nevinnej jako malý dítě, ale když nemá někoho vlivnýho, kdo se za něj přimluví, bude viset,“ řekl Hood zatrpkle. „Není to tak?“ Přehodil šosy kabátu přes koňův zadek a chopil se uzdy. „Možná opravdu skončím tak, že budu tancovat u Jema Bottinga, ale teď nad tím nehodlám ronit slzy ani si tím nenechám kazit spánek. Jednou tady tu šibenici máme a žijem s ní, dokud na ní neskončíme, a to nikdo z nás nezmění, protože ty bastardi nechtěj, aby se to změnilo. Je to jejich svět, ne náš, tak se snažej, co můžou, aby byl takovej, jakej ho chtěj mít oni. Zabíjej nás, posílaj do Austrálie a já nevím kam ještě, dřou z nás kůži, a víte proč? Protože z nás maj strach. Maj strach, že jednou uděláme to, co udělala chátra ve Francii. Bojej se, že by mohla ve Whitehallu stát gilotina, a aby k tomu nedošlo, stavěj v Newgatu šibenici. Možná vám dovolej zachránit jednoho člověka, kapitáne, ale pochybuju, že tím něco změníte.“ Natáhl si tenké černé rukavice. „Vzadu v brlohu na vás čekaj nějaký týpci, kapitáne,“ řekl a

Sandman pochopil, že na něho v zadním salónu čekají nějací muži. „Ale než se s něma pustíte do hovoru," pokračoval Hood, „připomeňte si, co jsem slyšel při večeři U Černé kachny."

„To je na St. George's Fields?" zeptal se Sandman, poněkud zmaten jeho poznámkou.

„Jo. Chodí tam spousta mých známých," řekl Hood, „protože je to příhodný místo pro západní cesty." Mínil tím, že je to oblíbená krčma mnoha lapků. „A řeknu vám, že jsem tam slyšel podivný řeči, kapitáne. Padesát guineí za vaši hlavu." Pozvedl obočí. „Zdá se, že někomu zatraceně vadíte, kapitáne. Dal jsem všem na vědomí, že se vás nikdo ani nedotkne, protože jste hodnej k Sal, a nad takovýma, co jsou hodný k Sal, já držím ochrannou ruku. Akorát že nemůžu dohlídnout na všechny zlodějský krčmy v Londýně."

Sandmanovi se rozbušilo srdce. Padesát guineí za to, že ho někdo zabije? Je to pro něho pocta, nebo urážka? „Asi vám není známo, kdo ty peníze nabídl, že?" zeptal se.

„Ptal jsem se, ale nikdo nevěděl. Ale jsou to pořádný prachy, kapitáne, takže na sebe dávejte pozor. Díky, jste moc laskavej," řekl, když mu Sandman otevřel vrata ze dvora ven.

Sandman na něho pohlédl. „Nepůjdete se dnes večer podívat na Sally?"

Hood zavrtěl hlavou. „Už jsem ji viděl dostkrát," řekl suše, „a kromě toho mám svý záležitosti, na který se ona taky nechodí dívat." Dotkl se ostruhami boku koně a beze slova rozloučení vyjel ze vrat na sever hned za těžkým vozem naloženým čerstvě vypálenými cihlami.

Sandman zavřel vrata. Když ho vikomt Sidmouth pověřoval přešetřením Cordayova případu, zmínil se, že to bude lehký úkol – měsíční plat za den práce. Teď to však

spíš vypadalo na měsíční plat za celý život. Za Sandmanův holý život. Otočil se a podíval se do špinavých oken zadního salónu, ale jejich malé tabulky se v podvečerním světle leskly jako zrcadlo. Uvědomil si, že ti, co tam na něho čekají, ho vidí, zatímco on je ne. Vzal to tedy přes sklad sudů do chodby, z níž vedlo do salónu okénko na podávání jídel, maličko okénko pootevřel a sklonil se, aby škvírou nahlédl dovnitř.

Vtom za sebou zaslechl kroky, a než se stačil otočit, ucítil za uchem chladnou hlaveň pistole. „Dobrý voják vždycky provádí průzkum, že, kapitáne?“ ozval se za ním hlas rotmistra Berrigana. „Myslel jsem si, že půjdete nejdřív sem.“

Sandman se narovnal a otočil se. Rotmistr se na něho zubil potěšen tím, že na něho opět vyzrál. „Takže co teď, rotmistře?“ zeptal se Sandman. „Zastřelíte mě?“

„Jenom se ujistím, že u sebe nemáte bouchačku, kapitáne,“ odpověděl Berrigan, rozevřel mu hlavní pistole šosy kabátu a přesvědčil se, že není ozbrojen. Pak ukázal hlavou ke dveřím do salónu. „Po vás, kapitáne,“ řekl.

„Rotmistře,“ obrátil se na něho Sandman v naději, že zapůsobí na lepší stránky jeho povahy. Jenže ty byly v tuto chvíli kdovíkde, neboť rotmistr natáhl kohoutek a namířil Sandmanovi na hruď. Ten chvíli zvažoval, že se pokusí vyrazit mu zbraň z ruky a pak ho kopne kolenem mezi nohy, ale Berrigan se na něho pousmál, jako by ho vyzýval, ať to jen zkusí. „Takže mám jít tam?“ zeptal se Sandman, a když Berrigan přikývl, otevřel dveře a vstoupil do salónu.

Na vzdálenější straně dlouhého stolu seděli na lavici markýz ze Skavadalu a lord Robin Holloway. Oba byli pečlivě oblečeni, měli na sobě znamenitě střižené černé kabáty, květované kravaty a upnuté jezdecké kalhoty. Holloway se při pohledu na Sandmana zaškaredil,

Skavadale však zdvořile vstal a pokusil se o úsměv. „Milý kapitáne Sandmane, jak laskavé od vás, že jste se s námi uvolil setkat.“

„Čekáte na mě dlouho?“ zeptal se jedovatě Sandman.

„Půl hodiny,“ odpověděl Skavadale s příjemným úsměvem. „Ano, měli jsme za to, že vás zde zastihneme hned, ale ta půlhodina se dala vydržet. Prosím, posaďte se.“

Sandman si zdráhavě sedl, předtím však pohlédl na Berrigana, který vstoupil za ním, zavřel dveře a uvolnil kohout pistole. Zbraň však neodložil. Zůstal stát u dveří a pozoroval Sandmana, jako by ho hlídal. Markýz ze Skavadalu odzátkoval láhev vína a nalil do sklenky. „Nepříliš jemné červené, kapitáne, avšak po dlouhé cestě vám možná přijde vhod. Ostatně bylo by pošetilé čekat, že tady dostaneme to nejkvalitnější víno v celém Londýně, eh? Tohle je přece Pšeničný snop, *flash tavern* – zlodějská krčma, není-liž pravda? *Flash*, ale ne *flush*[*]. To je dobré, nemyslíš, Robine? *Flash*, ale ne *flush?“*

Lord Holloway to nekomentoval ani se neusmál, pouze na Sandmana upřeně hleděl a mračil se. Na tvářích a nose měl stále ještě patrné šrámy, kterými ho poznamenal Sandmanův fleret. Skavadale posunul číši vína přes stůl, a když Sandman zavrtěl hlavou a odmítl, zatvářil se dotčeně. „Ale no tak, kapitáne,“ řekl. „Přišli jsme sem jako přátelé.“

„Vy možná, ale já jsem přišel s pistolí v zádech.“

„Dejte tu bouchačku pryč, rotmistře,“ poručil Skavadale Berriganovi. Zvedl svou sklenku a kývl na Sandmana na znamení, že připíjí na jeho zdraví. „Za ty dva dny, co jsme se neviděli, jsem se o vás leccos dověděl, kapitáne. To, že jste znamenitý hráč kriketu, mi samozřejmě bylo známo, povídají se však o vás ještě jiné věci.“

[*] flush – dobře zásobený; pozn. překl.

„Například?“ reagoval Sandman ostře.

„Že jste byl i skvělý voják,“ řekl Skavadale.

„Opravdu?“

„Ale také že jste neměl štěstí na otce,“ dodal Skavadale klidně. „Jak jsem pochopil, kapitáne, podporujete nyní svou matku a sestru. Je to tak?“ Chvíli čekal, Sandman však neodpověděl a nepohnul ani svalem na tváři. „Je smutné,“ pokračoval tedy Skavadale, „když jsou kultivovaní lidé odsouzeni k chudobě. Nebýt vás, kapitáne, byla by vaše matka dávno odkázaná na charitu a almužny a vaše sestra by byla co? Guvernantka? Placená společnice? S menším věnem by se však stále mohla dobře vdát, nemyslíte?“

Sandman pořád mlčel, třebaže lord Skavadale skutečně neříkal nic než pravdu. Sandmanově sestře Belle bylo devatenáct let a dobrý sňatek byla její jediná naděje, jak uniknout chudobě. Bez věna však mohla jen těžko pomýšlet na nóbl ženicha. Bez slušného věna by mohla mluvit o štěstí, kdyby si ji uvolil vzít nějaký hokynář, Sandman však věděl, že pokud by jí někdo z tohoto stavu učinil nabídku, odmítla by ji, neboť stejně jako její matka v sobě Belle živila příliš nadsazené mínění o své společenské prestiži. Ještě před rokem, před otcovou smrtí, mohla očekávat několik tisíc liber věna, což by stačilo, aby o ni projevil zájem nějaký aristokrat. Po tom Belle toužila, v této představě stále žila a z toho, že se její sny zhroutily, obviňovala z nějaké neznámé příčiny svého bratra. To byl důvod, proč Sandman odjel do Londýna, protože nemohl snést neustálé výčitky své matky a sestry, které čekaly, že jim nahradí otce jako poskytovatele všeho, co si ke svému životu představovaly.

„A teď,“ pokračoval Skavadale, „nezodpovědnost vašeho otce uvrhla rodinu do bídy. Je to tak, kapitáne? A přesto se snažíte některé otcovy dluhy splácet. Vybral jste

si obtížnou cestu a velice vás to ctí, opravdu. Nemyslíš, že je to úctyhodné, Robine?“

Lord Robin Holloway na to opět neřekl nic, pouze pokrčil rameny a dál upíral na Sandmana chladný pohled.

„Takže co hodláte dělat, kapitáne?“ obrátil se Skavadale znovu k Sandmanovi.

„Jak to myslíte?“

„Vydržovat matku a sestru, platit dluhy a to všechno bez zaměstnání, neberu-li v úvahu občasná angažmá v kriketu,“ řekl Skavadale a zvedl obočí v posměšném údivu. „A jak jsem se doslechl, práce, kterou vás pověřil ministr vnitra, je pouze dočasná a stěží povede k získání stálého místa. Proto se ptám, co hodláte dělat.“

„A co hodláte dělat vy?“ oplatil mu stejnou otázkou Sandman.

„Prosím?“

„Jak jsem se zase já doslechl,“ řekl Sandman, když si vzpomněl na to, co mu o markýzi ze Skavadalu pověděl lord Alexandr, „nejste v situaci o moc lepší, než je moje. Vaše rodina prý vlastnila velký majetek, ale také se v ní vyskytli hazardní hráči.“

V markýzově tváři se mihl hněv, vzápětí se však ovládl a urážku přešel. „Dobře se ožením,“ řekl lehkým tónem. „Dobře, to znamená bohatě. A vy?“

„Možná se taky dobře ožením,“ opáčil Sandman.

„Opravdu?“ Skavadale zvedl pochybovačně obočí. „Já zdědím titul vévody, Sandmane, a to je pro dívky velké lákadlo. A čím je chcete upoutat vy? Kriketem? Nebo fascinujícími vzpomínkami na Waterloo?“ Tón Jeho Lordstva byl stále zdvořilý, nyní v něm však zazněl zcela zřejmý posměch. „Dívky, které mají peníze,“ pokračoval Skavadale, „se chtějí vdát za ještě většími penězi nebo získat vyšší společenské postavení, to znamená šlechtický

titul. Protože peníze a postavení, kapitáne, jsou jediné dvě věci, na nichž v tomto světě záleží.“

„Jediné? A co pravda?“ nadhodil Sandman. „Nebo čest?“

„Peníze a postavení,“ opakoval kategoricky Skavadale. „Moje rodina se může dostat na hranici finančního bankrotu, ale stále bude mít šlechtický titul. Díkybohu nám zůstane to druhé, postavení ve společnosti, a to nám pomůže obnovit majetek.“

„Peníze a postavení,“ řekl Sandman přemítavě. „Čím tedy utěšíte muže, jako je rotmistr Berrigan, který je nízkého postavení a majetek tuším nemá žádný?“

Skavadale na rotmistra ledabyle pohlédl. „Poradím mu, aby se dal do služeb někoho, kdo má to, co mu chybí, kapitáne. Takhle to na světě chodí. Slouží mi, já ho za to odměňuji a oběma nám to vyhovuje.“

„A kam se hodím v tomto božsky ustanoveném řádu já?“ zeptal se Sandman.

Skavadale vyloudil na tváři náznak úsměvu. „Vy jste džentlmen, kapitáne, takže máte jisté postavení, ale bylo vám odepřeno bohatství. Kdybyste nám však dovolil,“ kývl hlavou směrem k pobledlému lordu Hollowayovi, „a tím *nám* myslím všem členům Seraphim Clubu, rádi bychom tento nedostatek napravili.“

„Jak to myslíte, napravili?“ zeptal se Sandman ostře. Skavadale neodpověděl, pouze posunul před Sandmana jakýsi složený papír. Když ho Sandman vzal a otevřel, ze všeho nejdřív mu padl do oka rozmáchlý podpis lorda Robina Hollowaye a pak cifra. Chvíli na ni nevěřícně zíral a potom pohlédl na usmívajícího se markýze. Znovu se podíval na papír. Byla to směnka splatná Rideru Sandmanovi vystavená na účet lorda Robina Hollowaye u Dvorní banky na částku dvaceti tisíc guineí.

Dvacet tisíc! Sandman cítil, že se mu chvějí ruce. Přinutil se zhluboka nadechnout.

Tím by se všechno vyřešilo. Všechno!

Dvaceti tisíci by mohl splatit otcovy menší dluhy, koupit matce a sestře pěkný dům a pořád by zůstalo dost, aby z toho měl příjem šest až sedm set liber ročně. To bylo sice málo v porovnání s tím, na co bývala jeho matka zvyklá před otcovou smrtí, ale šest set liber ročně by jí a její dceři umožnilo zařadit se na venkově mezi zámožnější vrstvy, a to už by bylo přijatelné postavení. Nemohly by si sice dovolit kočár a koně, ale na služku a kuchařku by to stačilo a také na to, aby každou neděli položily v kostele na talíř zlatou minci a přijímaly na odpovídající úrovni sousedy. Pak by si mu přestaly stěžovat na svou chudobu.

Zvenku se ozval klapot těžkých kopyt a řinčení řetězů, jak do dvora vjížděl pivovarský valník, Sandman však nic z toho neslyšel. Na chvíli ho napadlo, že by se mohl distancovat od otcových dluhů, a kdyby pominul všechny ty obchodníky, kteří přišli sebevraždou Ludovice Sandmana na mizinu, mohl by své matce zajistit až osm set ročně. Ale největším pokušením pro něho byla myšlenka, že dvacet tisíc guineí je skutečně velké bohatství, dokonce tak velké, že by možná dokázalo zlomit námitky lady Forrestové proti jeho sňatku s Eleanor. Hleděl na směnku a v hlavě mu vířil divoký rej zmatených myšlenek. Ten zatracený papír mohl obrátit celý jeho život správným směrem. Získal by Eleanor a Eleanor by mu přinesla další peníze a znovu by se stal bohatým mužem a mohl by mít stáj s vlastními koňmi a v létě hrát kriket a celou zimu se účastnit honiteb. Opět by byl váženým džentlmenem. Už by nemusel škudlit peníze po šestácích nebo počítat, zda si může dát vyprat prádlo.

Pohlédl do očí lorda Robina Hollowaye. Ten hlupák ho chtěl vyzvat na souboj a nyní mu místo toho nabízí takové

bohatství. Holloway jeho pohled ignoroval a civěl na pavučinu v koutě u stropu. Lord Skavadale se na Sandmana stále usmíval. Zdálo se, že je to úsměv člověka, který má radost ze štěstí druhého, přesto vyvolal v Sandmanovi pocit hanby – pocit hluboké hanby z toho, že se nechal uvést v pokušení. „Myslíte si, že se vás snažíme uplatit?“ zeptal se lord Skavadale zneklidnělý změnou Sandmanova výrazu.

„Nečekal jsem od lorda Hollowaye takovou laskavost,“ řekl Sandman suše.

„Přispěl každý člen našeho klubu a můj přítel všechny ty příspěvky shromáždil na svém kontě,“ řekl markýz. „A je to samozřejmě dar, ne úplatek.“

„Dar?“ opakoval Sandman. „Ne úplatek?“

„Samozřejmě že to není úplatek,“ řekl Skavadale ostře, „to opravdu ne.“ Vstal, přistoupil k oknu, chvíli pozoroval, jak z pivovarského vozu válejí po trámech dolů sudy, pak se otočil a usmál se. „Jsem pohoršen, kapitáne Sandmane, když vidím džentlmena zahnaného nepřízní osudu do chudoby. Takové věci jsou proti přirozenému pořádku, nezdá se vám? A když je ten džentlmen důstojník, který udatně bojoval za svou vlast, pak je to pohoršení o to větší. Řekl jsem vám, že se Seraphim Club skládá z mužů, jež se snaží být těmi nejlepšími, sloužit nejvyšším cílům. Co jiného jsou andělé než bytosti, které konají dobro? Proto bychom rádi viděli vás a vaši rodinu zpátky na odpovídajícím místě ve společnosti, to je vše.“ Pokrčil rameny, jako by jejich gesto bylo opravdu to nejmenší, co pro něho mohou udělat.

Sandman si přál, aby mu mohl věřit. Lord Skavadale mluvil tak klidně, a co říkal, bylo tak logické, jako by považoval dar dvaceti tisíc guineí za zcela běžnou transakci. Přesto si Sandman uchoval rozum. „Nabízíte mi almužnu,“ řekl.

Lord Skavadale zavrtěl hlavou. „Pouze nápravu nepřízně osudu, kapitáne.“

„A když dovolím, aby byla nepřízeň mého osudu napravena, co za to budete chtít na oplátku?“ zeptal se Sandman.

Lord Skavadale se zatvářil téměř uraženě, jako by ho ani ve snu nenapadlo, že by mohl od Sandmana za tuto malou službu požadovat malou protislužbu. „Pouze očekávám, kapitáne,“ řekl upjatě, „že se budete chovat jako džentlmen.“

Sandman pohlédl na lorda Robina Hollowaye, který dosud neřekl jediné slovo. „Domnívám se,“ odpověděl mrazivě, „že tak jsem se choval vždy.“

„Pak byste měl vědět, kapitáne, že džentlmen nepřijímá placené zaměstnání.“

Sandman mlčel.

Lord Skavadale jeho mlčení využil a pokračoval: „Přirozeně bych tedy očekával, že na oplátku za přijetí této směnky složíte všechny své placené funkce.“

Sandman pohlédl na dokument, který pro něho představoval netušené bohatství. „Takže mám napsat ministru vnitra a rezignovat na funkci jeho vyšetřovatele?“ zeptal se.

„To by bylo zajisté džentlmenské,“ mínil Skavadale.

„Ale co je džentlmenského na tom, nechat pověsit nevinného člověka,“ zeptal se Sandman.

„On je nevinen?“ podivil se lord Skavadale. „Řekl jste rotmistrovi, že přivezete z venkova důkaz. Přivezl jste jej tedy?“ Čekal na odpověď, ale ze Sandmanova výrazu bylo jasně patrné, že žádný důkaz z venkova nepřivezl. Pokrčil tedy rameny, jako by chtěl Sandmanovi naznačit, že by se měl vzdát beznadějné honby za něčím, co neexistuje, a přijmout nabízené peníze, které existují.

A Sandman byl v pokušení to udělat, v obrovském pokušení, zároveň se jím však cítil zahanben, a tak tedy ztratil nervy, vzal směnku a roztrhal ji na kusy. Viděl, jak lord Skavadale zamrkal překvapením, když prvním pohybem roztrhl papír, a pak se tvář Jeho Lordstva stáhla do hněvivé grimasy a Sandman pocítil strach. Nebyl to však strach z hněvu lorda Skavadala, ale obava o vlastní budoucnost a o to, zda nebude někdy litovat, že odmítl takové bohatství, takovou příležitost.

Přesto roztrhal směnku na kusy a hodil je na stůl. Markýz ze Skavadalu a lord Robin Holloway vstali. Ani jeden z nich nepromluvil. Podívali se na rotmistra Berrigana, jako by mu adresovali nějaký nevyslovený, předem domluvený příkaz. Pak odešli, aniž o Sandmana zavadili pohledem. Ve chvíli, kdy se jejich kroky vzdalovaly chodbou, ucítil Sandman vzadu na krku dotyk chladného kovu. Věděl, že je to ústí pistole. Strnul a vteřinu uvažoval, zda se má vrhnout dozadu a pokusit se povalit rotmistra dřív, než stiskne spoušť. Berrigan však zarýval hlaveň do jeho krku tak silně, že to nepřicházelo v úvahu. „Měl jste šanci, kapitáne."

„A vy ji máte pořád, rotmistře," řekl Sandman.

„Nejsem hlupák," odpověděl Berrigan. „Nehodlám vás tady zabít. Ne tady a ne teď. V hostinci je příliš moc lidí. Zabiju vás, kapitáne, a než se naděju, budu tancovat před Newgatem." Tlak pistole povolil a rotmistr se naklonil k Sandmanovu uchu. „Dávejte na sebe pozor, kapitáne," zašeptal. Sandman si uvědomil, že je to stejná rada, jakou mu dnes dal i Jack Hood.

Slyšel, že se za ním otevřely dveře a vzápětí se opět zavřely. Kroky rotmistra Berrigana se vzdalovaly.

Dvacet tisíc guineí, pomyslel si Sandman. Celé bohatství! Bylo pryč.

* * *

Reverend lord Alexandr Pleydell koupil na představení v divadle na Covent Gorden místa v jedné z proscéniových lóží. „Od nikoho nečekám žádné velké umění, pouze od slečny Hoodové," prohlásil, když se tlačil mezi lidmi za Sandmanem. „Jsem přesvědčen, že bude okouzlující." Jeho Lordstvo si stejně jako Sandman drželo kapsy, protože oba věděli, že divadelní dav je doslova ráj pro kapsáře, hmatáky, chmatáky, drápy a dlouhoprsťáky, jak k radosti lorda Alexandra označovala lidová mluva všechny, kteří rádi zkoumají obsah kapes druhých. „Uvědomuješ si, že tady se člověk setká s celou hierarchií těchhle zlodějíčků?" řekl Sandmanovi svým pronikavým řezavým hlasem.

„Poslouchal jsem, jak jste o tom mluvili, Alexandře," odpověděl Sandman. Než odešli z Pšeničného snopu, trval lord Alexandr na další lekci zlodějské hantýrky a tentokrát ho vyučoval hostinský Jenks, který si velmi považoval, že je jeho hostem reverend a ještě k tomu lord. A reverend lord si dělal poznámky a velmi ho potěšilo, když se dověděl, že na nejnižším stupni žebříčku kapsářů jsou hadráci, děti, které kradou kapesníky, zatímco lordy tohoto řemesla jsou hodináři, kteří se specializují na hodinky. Avšak hantýrka nepamatovala pouze na ty, kdo řemeslo praktikují, různá jména měly i samotné kapsy oděvu. „Podkroví, díry, dvouprsťáky, harmoniky, klapky, klouzavky," vypočítával lord Alexandr. „Nezapomněl jsem na něco?"

„Nedával jsem na to zase takový pozor," odpověděl Sandman a tlačil se k jasně osvětlenému vchodu do divadla, nad nímž se klenul baldachýn. „Podkroví, díry, dvouprsťáky, harmoniky, klapky, klouzavky," opakoval si lord Alexandr názvosloví k obveselení lidí kolem. Podkroví byla kapsička na hodinky ve vestě, nižší kapsy byly díry,

dvouprsťáky zase kapsičky v jezdeckých kalhotách, harmoniky vnitřní kapsy kabátu, zatímco ty vnější, chráněné patkou, byly klapky a kapsy v šosech, do nichž bylo nejlehčí se dostat, zase klouzavky. „Myslíš, že bude slečna Hoodová ochotná jít s námi po představení na večeři?“ hulákal lord Alexandr na Sandmana přes hluk davu.

„Určitě. Jsem si jistý, že bude celá pryč blahem, když se bude moct hřát v obdivných pohledech jednoho ze svých ctitelů.“

„Jednoho ze svých ctitelů?“ zeptal se lord Alexandr, celý zneklidnělý pomyšlením, že by těch ctitelů mohlo být víc. „Zřejmě máš na mysli Kita Carna, že?“

Sandman neměl na mysli lorda Christophera Carna, ale pokrčil rameny, jako by si opravdu myslel, že největším rivalem v boji o Sallyinu ruku je dědic hraběte z Avebury. Lord Alexandr se tím zdál velmi rozhořčen. „Kit není opravdový muž, Ridere.“

„Myslel jsem, že je. Z čeho soudíš, že není.“

„Přišel jsem na to, že je slabý,“ prohlásil lord Alexandr povzneseně.

„Slabý?“

„Ten večer, když jsme seděli U Pšeničného snopu, na slečnu Hoodovou jen civěl a tvářil se jako ňouma,“ řekl lord Alexandr. „Komické chování. Já jsem s ní konverzoval a on na ni zíral s otevřenou pusou! Bůhví, co si o něm pomyslela.“

„To si nedovedu představit,“ poznamenal Sandman.

„Prostě na ni civěl jako ryba!“ upřesnil lord Alexandr. Náhle se prudce otočil leknutím, když v davu vyjekl jakýsi dětský hlas. Vzápětí zazněl halasný chechtot. „Co se stalo?“ zajímal se zneklidněný lord Alexandr.

„Někdo si olemoval kapsy háčky na ryby,“ mínil Sandman, „a hadrák si poranil prsty – prostě se chytil.“ To byl vcelku běžný způsob obrany proti kapsářům.

„Na takovou lekci to dítě jen tak nezapomene,“ řekl lord Alexandr, jako by kázal. „Ale nesmím být na Kita tvrdý. Má s ženami málo zkušeností a obávám se, že je vůči jejich půvabům zcela bezbranný.“

„Je k popukání slyšet tohle od muže, který se třese nedočkavostí, až uvidí Sally Hoodovou tančit,“ podotkl Sandman.

Lord Alexandr se zazubil. „Ani já nejsem dokonalý, Ridere. Kit chtěl dnes večer taky jít, ale já jsem mu řekl, aby si koupil svůj vlastní lístek. Panebože, vždyť by ho pak mohlo napadnout, že na tu večeři se slečnou Hoodovou půjde s námi! Myslíš, že by s námi šla i do Newgatu?“

„Na návštěvu do věznice?“

„Na věšení! Říkal jsem ti přece, že se chystám požádat vězeňskou správu o čestná místa při nejbližší exekuci. Už jsem jim napsal. Zatím jsem odpověď nedostal, ale jsem si jist, že budou souhlasit.“

„A já si jsem jist, že tam jít nechci,“ křikl na něho Sandman, aby ho bylo v hluku slyšet. Právě v tu chvíli se v davu zvedla vlna, která jimi smýkla směrem ke vchodu. Sandman si uvědomil, že tlačenici způsobuje placená klaka, která musí stát pana Spoffortha celé jmění – toho Spoffortha, který si pronajal divadlo na dnešní večer kvůli své chráněnce slečně Sacharisse Lasordaové, ohlašované jako nová Vestris. Staré Vestris bylo teprve dvacet, přesto se o této oslňující italské herečce říkalo, že dokáže divadlu přinést tři sta liber za večer pouze tím, že odhalí své nohy, a mister Spofforth se nyní pokoušel uvést slečnu Lasordaovou na stejně hvězdnou a výnosnou dráhu.

„Znáš toho Spoffortha?“ zeptal se Sandman přítele. Byli už uvnitř divadla a starší uvaděčka je vedla po zatuchlém schodišti k jejich lóži.

„Samozřejmě že znám Williama Spoffortha,“ odpověděl lord Alexandr. Jeho slova splývala s klapáním koňské nohy, jak se statečně belhal po schodech nahoru. „Byl v Marlborough. Je to takový bláznivý mladík, jeho otec nadělal peníze na dovozu cukru. Spofforth – myslím ten mladý – je vcelku slušný brankář, ale nemá ponětí, jak rozmístit polaře.“

„Vždycky tvrdím, že to by měl dělat kapitán nebo házeč,“ prohlásil Sandman klidně.

„To je absurdní názor,“ vyštěkl lord Alexandr. „Kriket přestane být kriketem, až se brankář vzdá povinnosti organizovat hru v poli. Vidí, co dělá pálkař, tak kdo by mohl řídit pole líp než on? Vážně, Ridere, jsem tvůj nadšený obdivovatel, když jsi na pálce, avšak pokud jde o teoretické pochopení hry, jsi nevědomý jako dítě.“ Byla to jejich stará pře, kterou lord Alexandr s oblibou oživoval, a také nyní, když zaujímali místa v lóži nad oponou, se do ní rád pustil. Samozřejmě s sebou měl pytlík s dýmkami a právě si zapaloval první toho večera. Dým z ní se vinul kolem velkého nápisu, který kouření v divadle přísně zakazoval. Divadlo bylo nabité a hlediště vřelo, neboť slušná část publika byla už teď opilá. To naznačovalo, že sluhové pana Spoffortha museli tahat jeho příznivce z hospod a krčem. Také skupinku novinářů, sedících v lóži naproti plyšovému orlímu hnízdu lorda Alexandra, zásobovali uvaděči šampaňským, brandy a ústřicemi. Mister Spofforth, blazeovaný hejsek s límcem trčícím mu až nad uši, seděl v sousední lóži, z níž vrhal neklidné pohledy na žurnalisty, kteří ho tolik stáli a jejichž mínění mohlo jeho vycházející hvězdičku rozzářit, nebo naopak

zhasnout. Jeden z kritiků však už spal, druhý laškoval s jakousi dámičkou, zatímco zbývající dva se hlasitě dohadovali s uvaděčem a žádali, aby jim přinesl další šampaňské. Do orchestřiště přišlo asi tucet hudebníků a začali ladit nástroje.

„Dávám dohromady jedenáctku džentlmenů pro zápas proti Hampshiru," řekl lord Alexandr. „Měl by se konat někdy koncem měsíce a byl bych moc rád, kdybys za mě hrál i ty."

„Proč ne, rád si zahraju. A kde to bude? V Hampshiru?" zeptal se Sandman s jistým neklidem. Nechtěl se příliš ukazovat v okolí Winchesteru, aby se náhodou nesetkal s matkou a nemusel poslouchat její stížnosti.

„Ne, tady v Londýně. Na hřišti lorda Thomase," odpověděl lord Alexandr.

Sandman se znechuceně ušklíbl. „V tom zatraceném kopci?"

„Co proti tomu místu máš? Je to perfektní hřiště," ohradil se lord Alexandr nedůtklivě. „Jen se možná maličko svažuje. Už jsem vsadil na výsledek padesát guineí, proto bych byl rád, abys hrál i ty. Kdybych tě měl v týmu, šel bych ještě výš."

Sandman zaúpěl. „Peníze hru ničí, Alexandře."

„Ano. A to je důvod, proč musíme být my, co se stavíme proti korupci, ráznější v patronaci nad zápasem," mínil lord. „Tak co, budeš hrát?"

„Už jsem dlouho netrénoval, musím být z formy," varoval Sandman přítele.

„Tak začni trénovat," řekl lord Alexandr podrážděně, zatímco si zapaloval další dýmku. Zamračil se na Sandmana. „Ostatně musím ti říct, že vypadáš žalostně – jakýsi otrávený, bez života. Jsi vůbec rád, že jsem tě vzal do divadla?"

„To víš, že jsem. Velmi.“

„Tak se dívej, ať něco uvidíš!“ Lord Alexandr si vyčistil šosem kabátu čočky divadelního kukátka. „Myslíš, že se slečně Hoodové bude líbit kriket?“

„Nějak si ji nedovedu představit, jak ho hraje.“

„Nebuď komický, Ridere. Myslím líbit jako divákovi.“

„Na to se musíš zeptat jí, Alexandře,“ řekl Sandman. Naklonil se přes okraj lóže a pohlédl dolů na místa, kde se klaka z Pšeničného snopu připravovala uvítat Sally. Kolem orchestřiště se tlačily dvě lehké holky a jedna z nich zachytila Sandmanův pohled, zamávala na něho a naznačila, že by šla za ním. Sandman rychle zavrtěl hlavou a raději se stáhl, aby ho nebylo vidět. „Myslíš, že je mrtvá?“ zeptal se pojednou.

„Slečna Hoodová? Mrtvá? Proč by měla být mrtvá?“ zděsil se lord Alexandr. „Je snad nemocná? Hrome, to jsi mi měl říct!“

„Ale ne. Mluvím o té služce, Meg.“

„Ach, o té,“ uklidnil se lord Alexandr a už se opět věnoval dýmce. „Vzpomínáš si na ty španělské doutníky, co byly tak v módě, když jste bojovali proti císařským vojskům ve Španělsku?“

„Samozřejmě že vzpomínám.“

„Už se tu vůbec nedostanou, a já si je tak oblíbil!“

„Zkus se zeptat u Pettigrewa na Old Bond Street,“ řekl Sandman trochu rozzlobený tím, že s ním jeho přítel nesdílí obavy o osud Meg.

„Tam jsem se už ptal. Nemají ani jeden. U čerta, a já je měl tak rád.“

„Znám někoho, kdo uvažuje o tom, že je začne dovážet,“ vzpomněl si najednou Sandman na rotmistra Berrigana.

„Tak mi dej vědět, až se tu nějaké objeví,“ řekl lord Alexandr a vyfoukl oblak kouře směrem k zlaceným

cherubínům na stropě. „A vědí tví přátelé ze Seraphim Clubu, že se po té Meg sháníš?“

„Ne.“

„Takže nemají důvod ji najít a zabít. Ostatně kdyby ji chtěli umlčet, aby ten ohavný skutek dokonali – pokud ho mají na svědomí oni –, zabili by ji zároveň s hraběnkou a nechali její tělo ležet vedle hraběnčiny mrtvoly. Pak by mohl být Corday obviněn z obou vražd. Ale jelikož se tak zjevně nestalo, lze z toho vyvodit, že je Meg pořád naživu, nemyslíš? Víš, Ridere, práce vyšetřovatele vyžaduje velkou schopnost logické dedukce, a proto si myslím, že ty pro ni nejsi zrovna ten z nejpovolanějších. Na druhou stranu máš mě a můžeš se mnou konzultovat.“

„Jsi velmi laskavý, Alexandře.“

„Snažím se být, drahý příteli,“ rozzářil se lord Alexandr, potěšen sám sebou. „Opravdu se snažím.“

V hledišti se zvedla vlna vzrušení, jež vyvolali chlapci zhášející lampy. Hudebníci naposledy zavrzali a zapískali na své nástroje a čekali, až jim dá dirigent znamení. Někteří diváci se začali hvízdáním dožadovat, aby už konečně roztáhli oponu. Většinu kulisářských činností dělali námořníci zvyklí na práci s lany a ve výškách, a stejně jako na moři si některé signály předávali hvízdáním, takže pár nedočkavců z obecenstva si myslelo, že je hvízdáním zmate. Opona však zůstávala tvrdošíjně zatažená. Mezitím však pohasínaly další lampy, pak odhalili velké zrcadlové lustry na okrajích jeviště, bubeník spustil zlověstné víření a zpoza opony vyklouzl herec zahalený do dlouhého pláště a začal na široké rampě recitovat prolog:

„V Africe, v té velké dálce,
Aladin se toulával.
Toť domov našeho chlapce…“

Dál se nedostal, protože ho obecenstvo přehlušilo kakofonií výkřiků, sykotu a pískotu. „Nech těch keců a ukaž nám radši, jaký má nohy!“ křičel muž z vedlejší lóže vedle Sandmana. „Chcem vidět její šunky!“

„Mám dojem, že tu jsou Vestrisini příznivci!“ houkl lord Alexandr Sandmanovi do ucha.

Mister Spofforth vypadal ještě nervóznější než předtím. Pisálkové od novin se při hluku davu přestali věnovat ženám a šampaňskému, ti, co spali, se probudili a hudebníci, zvyklí na ledacos, začali hrát a přece jen trochu utišili publikum, které jásalo nad tím, že se mu podařilo zahnat herce s připraveným prologem, ale hlavně že se opona konečně roztáhla a odhalila paseku v africkém pralese. Ve spleti dubových větví a žlutých růží stála jakási modla střežící vchod do jeskyně, před níž spalo asi deset bílých domorodých žen, z nichž jednu představovala Sally. Všechny byly nepochopitelně v bílých punčochách, černých sametových kabátcích a krátkých tartanových sukénkách. Lord Alexandr začal aplaudovat a nadšeně sledoval, jak se dvě dívky probudily a daly do tance. Také stálí hosté Pšeničného snopu hlasitě aplaudovali, zatímco Vestrisini příznivci, když zjistili, že aplaus pochází od klaky placené Spofforthem, začali bučet a vykřikovat posměšné poznámky. „Tak už nám ji ukažte!“ domáhal se muž ve vedlejší lóži. Náhle vzduchem proletěla zralá slíva a rozprskla se o modlu, která se podezřele podobala indiánskému totemu. Mister Spofforth se snažil bezmocnými gesty obecenstvo utišit, avšak marně, protože většina přítomných – nebo alespoň polovina z nich, ti, které najali Vestrisini obdivovatelé – byla rozhodnuta dělat cirkus, zatímco druhá polovina placená Spofforthem byla pojednou příliš zastrašená, aby se zmohla na protiofenzivu. Někteří z diváků si s sebou vzali řehtačky a prostor sálu s

vysokým zlaceným stropem nyní naplňoval nesnesitelný hluk. „Začíná tu být pěkně živo," řekl lord Alexandr téměř radostně Sandmanovi do ucha. „Ach, to je nádhera!" vykřikl vzápětí.

Režiséra představení zřejmě napadlo, že by mohl virvál uklidnit tím, že obecenstvu ukáže slečnu Sacharissu Lasordaovou, a proto vystrčil dívku na scénu už teď. Když se poněkud vylekaná hvězdička objevila, mister Spofforth vstal a začal ze všech sil tleskat. Vzápětí se chytila jeho klaka a spustila tak mohutný aplaus, že se jim na chvíli podařilo všechny hanlivé výkřiky a posměšky přehlušit. Slečna Sacharissa, která hrála dceru afrického sultána, měla tmavé vlasy a byla jistě moc pěkná, ale zda si její nohy zasloužily stejnou slávu jako Vestrisiny, zůstávalo tajemstvím, protože je halila dlouhá sukně vyšívaná srpky měsíce, velbloudy a tureckými šavlemi. Několik okamžiků po svém předčasném příchodu na scénu se tvářila vylekaně, ale pak se svým příznivcům uklonila a začala tančit.

„Ukaž nám ty svý nožky!" vykřikl znovu muž ve vedlejší lóži.

„Sukně dolů! Sukně dolů! Sukně dolů!" začala skandovat část obecenstva a na scénu dopadlo další zralé ovoce. „Sukně dolů! Sukně dolů! Sukně dolů!" Mister Spofforth se znovu pokusil zapůsobit na obecenstvo uklidňujícími gesty, dosáhl však pravého opaku a rychle se schoval, když i jeho lóži zasypala kanonáda ovoce.

Lord Alexandr se tím vším tak bavil, až mu tekly slzy po tvářích. „Bože, jak já mám rád divadlo!" vykřikoval. „Můj ty bože, to je úžasná podívaná! To muselo stát toho mladého blázna nejmíň dva tisíce liber!"

Sandman mu pořádně nerozuměl a naklonil se k němu blíž. „Cože?" zeptal se.

Místo odpovědi však zaslechl podivné plesknutí do zdi lóže za sebou a v tutéž chvíli zahlédl, že se kdesi na druhé straně zvedl obláček kouře. Teprve po několika vteřinách mu došlo, co se stalo, že někdo v divadle vystřelil, a nevěřícně civěl na obláček kouře v šeru jedné z lóží na galerii. Puska, napadlo ho. Byl to jiný třesk, než vydává mušketa. Dobře si vzpomínal na zelenokabátníky u Waterloo, na charakteristický zvuk jejich zbraní, a pak si uvědomil, že někdo vystřelil po něm, a byl tím tak šokován, že se chvíli nedokázal pohnout. Místo aby se schoval, stále zíral na rozptylující se obláček kouře. Divadlo postupně ztichlo. Někteří diváci uslyšeli výstřel i přes hluk působený řehtačkami, přes hvízdot a výkřiky, zatímco jiní si uvědomili, že se něco děje, teprve až ucítili štiplavý pach střelného prachu. A pak kdosi na galerii vykřikl. Slečna Lasordaová zírala nahoru s otevřenými ústy.

To už se však Sandman vzpamatoval. Skočil ke dveřím lóže, otevřel je, ale uviděl, že po schodech běží nahoru dva muži s pistolemi v rukou. Rychle dveře zabouchl. „Sejdeme se U Snopu," stačil říct lordu Alexandrovi a pak už přehodil nohy přes balustrádu lóže, na vteřinu zaváhal, ale jen na vteřinu, a potom skočil. Dopadl těžce, trochu si přitom podvrtnul kotník a málem zůstal ležet za zemi. Část obecenstva spustila aplaus v domnění, že jeho skok je součástí hry, ale pak se ozvaly výkřiky, neboť kdosi uviděl v lóži lorda Alexandra dva muže s pistolemi v rukou.

„Kapitáne!" vykřikla Sally a ukázala ke kulisám.

Sandman se tam klopýtavě rozběhl. V kotníku cítil bodavou bolest a tak tak dovrávoral k modle střežící vchod do jeskyně. Tam se otočil a vrhl rychlý pohled k lóži. Oba muži tam stáli a mířili pistolemi dolů, neodvážili se však vystřelit, protože jeviště bylo plné tanečnic. Pak jeden z nich přehodil nohu přes zlacený okraj balustrády a

Sandman už nečekal a vrazil mezi kulisy, kde čekali na svůj výstup harlekýn a jakási další postava s načerněnou tváří, vysokou korunou a lampou v ruce. Sandman se protáhl mezi nimi, klopýtal přes spleť lan, pak seběhl z jakýchsi schodů a tam, v nejnižší úrovni divadla, zatočil do chodby. Nevěřil, že má kotník zlomený, ale zhmožděný byl určitě a při každém kroku z něj vystřelovala bodavá bolest. Na chvíli se v chodbě zastavil a přitiskl se ke zdi. Cítil, jak mu divoce buší srdce. Vtom zaslechl zděšený křik tanečnic, potom dupot nohou po dřevěných schodech a za několik vteřin se za rohem vyřítil muž. Sandman byl připravený. Přiskočil k němu, podrazil mu nohy, a když sebou muž těžce žuchl, stoupl mu zezadu na krk a přirazil mu obličej k zemi. Chlap zaskučel a zaklel a Sandman mu rychle vytrhl pistoli z ruky. Pak ho nohou převrátil. „Kdo jsi?“ zeptal se, ale chlap na něho místo odpovědi plivl. Sandman ho udeřil hlavní, potom mu prohledal kapsy a našel v nich hrst nábojů. Vstal a s tváří zkřivenou bolestí se belhal chodbou ke dveřím na jeviště. Vtom se za ním opět ozvaly kroky. Otočil se a zvedl pistoli…, avšak tentokrát to byla Sally. Pospíchala k němu s ranečkem, v němž měla své běžné oblečení.

„Stalo se vám něco?“ vyhrkla celá udýchaná.

„Podvrtl jsem si kotník.“

„Je tam hroznej brajgl,“ řekla. „A na prknech je víc ovoce než někde na trhu.“

„Na jakých prknech?“ nechápal.

„Prostě na jevišti,“ vysvětlila stručně a otevřela dveře.

„Měla byste se vrátit,“ obrátil se k ní.

„Měla bych spoustu věcí, ale já na to kašlu,“ odpověděla. „Pojďte,“ táhla ho ven na ulici. Jakýsi muž hvízdl úžasem při pohledu na její dlouhé nohy v bílých punčochách, ale ona na něho zasyčela, aby táhl, a rychle si

přehodila přes ramena plášť. „Opřete se o mě,“ řekla Sandmanovi, který vedle ní kulhal a zatínal zuby bolestí. „Koukám, že vám není moc do skoku, co?“

„Podvrtnutý kotník,“ řekl Sandman. „Nemyslím, že by byl zlomený.“

„Jak to víte?“

„Kdyby byl, neudělal bych už ani krok.“

„Kruci! A co se to vlastně stalo?“

„Někdo na mě vystřelil. Z pušky.“

„A kdo?“

„To bych taky rád věděl,“ řekl Sandman. Někdo ze Seraphim Clubu? Bylo to pravděpodobné, zvlášť potom, co odmítl jejich neskutečný úplatek. Avšak to pořád nevysvětlovalo, že je na jeho hlavu vypsaná odměna, jak mu řekl Jack Hood. Proč by ti všehoschopní mizerové ze Seraphim Clubu nabízeli odměnu kriminálníkům za to, co mohli lehce udělat sami nebo tím prostě pověřit své sluhy? „Opravdu nevím,“ řekl. Byl z toho všeho zmatený a začínal mít strach.

Opustili divadlo zadním vchodem a šli – vlastně Sally šla, Sandman se belhal – pod podloubím tržnice na Covent Garden. Stále ještě bylo světlo, ale jejich postavy vrhaly na dlážděnı dlouhé stíny. Kolem se povalovaly zbytky zeleniny a rozšlapaného ovoce a přes cestu jim přeběhla krysa. Sandman se neustále ohlížel, nikoho podezřelého však neviděl. Ani zdání po rotmistru Berriganovi nebo někom jiném v černožluté livreji. A také ani zdání po lordu Robinu Hollowayovi nebo markýzi ze Skavadalu. „Čekají, že se vrátím do Pšeničného snopu,“ řekl.

„Ale nemaj tušení, kterýma dveřma,“ prohlásila Sally, „a jak se jednou dostanete dovnitř, budete v bezpečí, protože každej, kdo tam je, vás bude bránit.“ Náhle Sandman zaslechl dupot nohou a zděšeně se ohlédl, ale to utíkal jen

jakýsi kluk, za kterým se nesly vzteklé nadávky a obvinění, že je kapsář. Prodavači květin už rozestavovali na chodníku košíky a čekali, až se z divadel vyhrnou lidé. Odkudsi k nim dolehlo pískání a dupot nohou. „To ty zatracený charliové," řekla Sally. „Jdou na šichtu." Mínila tím, že se konstáblové z Bow Street sbíhají k divadlu na Covent Garden. Náhle si všimla pistole v Sandmanově ruce a zamračila se. „Schovejte tu bouchačku. Přece nechcete, aby vás některej sbalil."

Sandman zastrčil pistoli do kapsy. „Opravdu se nic nestane, že jste z divadla odešla?"

„Tam je takovej cambus, že už to podle mě dál pokračovat nebude. Vlastně to ani nezačlo. Dítě bylo mrtvý, ještě než se narodilo. Ne, večer, kterej měl odstartovat slávu slečny Sacharissy, skončil, nezdá se vám? Ostatně to vůbec žádná Sacharissa Lasordaová není."

„Taky jsem si to myslel."

„Jmenuje se Flossie a dřív to táhla s jedním polykačem ohně v Astley. Je jí třicet, ani o den míň, a slyšela jsem, že si naposledy vydělávala na živobytí v akademii."

„Ona byla učitelka?" podivil se Sandman, protože této profesi se věnovalo jen málo žen a slečna Lasordaová, nebo jak se jmenuje, nevypadala ani trochu jako učitelka.

Sally se tak rozesmála, že se o něj musela opřít. „Panebože, s váma je teda legrace," řekla potom, ale pořád se ještě smála. „Akademie není žádná škola. Tam se nic neučí, alespoň ne číst a psát. Je to bordel!"

„Oh," vydechl Sandman.

„Teď už to není daleko," řekla, když se blížili k divadlu na Drury Lane, z něhož se ozývaly výbuchy aplausu. „Jak to máte s tou nohou?"

„Myslím, že můžu jít," řekl Sandman.

„Tak to zkuste," pobízela ho Sally a dívala se, jak několik kroků kulhá. „Ne abyste si na noc sundal botu," radila mu. „Jestli to uděláte, budete mít do rána nohu jako bambuli." Šla před ním a otevřela dveře hlavního vchodu hostince. Sandman čekal, že za nimi uvidí muže s pistolí, avšak nikdo tam nebyl.

„Nechci být celou noc vzhůru a hlídat, aby mě někdo nepřekvapil, takže se jdu podívat, jestli je volný zadní salón," řekl Sandman. Vedl Sally přes zaplněný výčep, v němž seděl u jednoho ze stolů hostinský s několika známými. „Je v zadním salónu volno?" zeptal se ho.

Jenks přikývl. „Ten džentlmen řekl, že se vrátíte, a rezervoval ho pro vás, kapitáne. A taky tu máte dopis. Přinesla ho služka."

„Komorník," přeložila Sandmanovi Sally. „A kterej džentlmen ten zadní kumbál rezervoval?" zeptala se.

„To musel být lord Alexandr," mínil Sandman. „Vím, že chtěl, abychom s ním po představení povečeřeli." Vzal si od hostinského dopis a usmál se na Sally. „Nemáte nic proti Alexandrově společnosti?"

„Myslíte lorda Alexandra? Hrome, vždyť na mě bude zase jen civět, jako bych spadla z měsíce."

„Bože, jak nestálé jsou vaše city, slečno Hoodová!" povzdechl Sandman a vysloužil si za to herdu do zad.

„To víte, že civí. Takhle," trvala na svém Sally a s krutou přesností napodobila výraz lorda Alexandra s vyvalenýma očima a pootevřenými ústy. „Ubohej starej mrzák," řekla soucitně a pak pohlédla na svou krátkou tartanovou sukénku pod pláštěm. „Asi bych se měla převlíknout do něčeho slušnýho, aby mu ty jeho oči dočista nevylezly z důlků."

Sandman se zatvářil, jako by mu to lámalo srdce. „To je škoda. Moc se mi v téhle skotské sukýnce líbíte."

„A safra. A já si myslela, jakej vy jste džentlmen, kapitáne,“ rozhorlila se naoko, pak se zasmála a rozběhla se po schodech nahoru. Sandman strčil ramenem do dveří zadního salónu, vstoupil dovnitř a s úlevou klesl na židli. V místnosti panovalo šero, okenice byly zavřené a žádná svíce nesvítila. Sandman se proto natáhl a nejbližší okenici otevřel. Jenže to neměl dělat, protože pak mu bylo rázem jasné, že to nebyl lord Alexandr, kdo zadní salón rezervoval, ale úplně jiný džentlmen, i když rotmistr Berrigan možná ani opravdový džentlmen nebyl. Spokojeně se na Sandmana usmíval, což mu však nebránilo, aby zvedl pistoli a zamířil jí na jeho čelo. „Chtěj vás mít mrtvýho, kapitáne,“ řekl, „pěkně mrtvýho, abyste nedělal problémy. Tak poslali mě, protože když chce někdo provýst čistě špinavou práci, pošle na to vojáka. Není to tak?“

Takže poslali Sama Berrigana.

Sandman věděl, že by měl něco udělat. A rychle. Vrhnout se dopředu? Bolest v kotníku mu však připomněla, že by těžko dokázal být rychlejší než Berrigan, zdravý, tvrdý a zkušený voják. Napadlo ho také, zda nepoužít pistoli, o níž připravil v divadle útočníka, který ho tam napadl, ale hned si uvědomil, že než by ji vytáhl z kapsy, Berrigan by na něho pohodlně vystřelil. Nakonec se rozhodl, že se pokusí vést s rotmistrem hovor a mluvit s ním tak dlouho, dokud se nevrátí Sally a neztropí poplach. Zvedl levou nohu a opřel si ji o židli. „Podvrtl jsem si kotník, když jsem skočil z lóže,“ řekl Berriganovi.

„Z lóže?“

„V divadle, při představení slečny Hoodové. Někdo se mě tam pokusil zastřelit.“

„To nebyl nikdo od nás, kapitáne,“ řekl Berrigan.

„Někdo s puškou.“

„Po všech těch válkách jich zůstalo mezi lidma hodně,“ mínil Berrigan. „Použitou bakerovku seženete za sedm až osm šilinků. Takže vás chce mít bradou vzhůru ještě někdo jinej než Seraphim Club, eh?“

Sandman na rotmistra upřeně hleděl. „Víte jistě, že v tom neměl prsty Seraphim Club?“

„Poslali mě, kapitáne. Jenom mě,“ řekl Berrigan. „A já jsem v žádným divadle nebyl.“

Sandman na něho stále hleděl a horečně uvažoval, kdo proboha mohl tu odměnu za jeho hlavu vyhlásit. „Musí to být výhodné, být nečestný,“ řekl náhle.

Berrigan se ušklíbl. „Výhodné?“

„Nikdo se vás nepokouší zabít, nemáte skrupule přijmout tisíce guineí jako úplatek… Podle mě to je velmi výhodné. Můj problém, rotmistře, je, že nechci být jako můj otec, a proto se snažím chovat a jednat naprosto jinak než on. Rozhodl jsem se, že budu za každých okolností čestný. Otec mě proto považoval za budižkničemu a hrozně jsem ho tím dráždil. Myslím, že z toho důvodu jsem ty peníze odmítl.“

Těžko říct, zda Berrigana jeho slova překvapila, nebo dokonce přivedla do rozpaků. V každém případě na sobě nedal nic znát. „Váš otec byl nečestný?“ zeptal se.

Sandman přikývl. „Kdyby byla na světě spravedlnost, rotmistře, musel by viset v Newgatu. Nebyl to kriminálník jako tady ti kolem Pšeničného snopu. Nepřepadával kočáry, nekradl lidem v kapsách, nevyloupil jediný dům, zato tahal z lidí peníze jinak, podvodnými způsoby, a dělal by to ještě i teď, kdyby nenarazil na někoho chytřejšího, než byl on sám, na někoho, kdo mu všechny jeho fígle vrátil. A pak jsem tu byl já, syn, který prohlašoval, že bude čestný, ale celý život by žil z jeho peněz.“

Rotmistr Berrigan uvolnil kohout pistole a položil ji na stůl. „Můj otec byl poctivý," řekl.

„Byl? Už není?"

Berrigan zapálil křesadlem dvě svíce a postavil na stůl džbán piva, který měl schovaný na podlaze pod židlí. „Zemřel před pár lety. Byl kovářem v Putney a chtěl, abych se vyučil jeho řemeslu. Samozřejmě jsem ho neposlechl. Měl jsem svůj rozum, znáte to," řekl smutně. „Chtěl jsem mít lehčí život, než jen pořád kovat koně a spravovat řetězy."

„Takže jste se dal k vojsku, abyste unikl kovadlině?"

Berrigan se zasmál. „Dal jsem se k vojsku, abych unikl šibenici," řekl. Nalil piva a posunul korbel k Sandmanovi. „Provozoval jsem řemeslo, kterému se říká šmikačka. Víte, co to je?"

„Jak bych nevěděl, už tu přece bydlím nějaký pátek," řekl Sandman. Šmikačka byl způsob lupičství prováděný tak, že se přeřezaly řemeny zavazadel vzadu za dostavníkem, a když se to dělalo dobře, ani kočí, ani cestující nepoznali, že jejich kufr zmizel. Aby tomu zabránili, používali pak mnozí kočí k zajištění zavazadel železných řetězů. Jenže dobrý šmikač s sebou vozil páčidlo a jím pak vylomil z podvozku vozu oka, k nimž byly řetězy připnuty.

„Chytili mě," řekl Berrigan, „a soudce řekl, že buď půjdu před soud, nebo vstoupím do armády. No a o devět let pozdějc byl ze mě rotmistr."

„A dobrý rotmistr, ne?"

„Plnil jsem rozkazy, nic víc," řekl Berrigan chmurně.

„Kupodivu i já," pokýval Sandman hlavou a nebylo to tak divné tvrzení, jak znělo. Mnoho důstojníků spoléhalo na to, že jejich rotmistři plní rozkazy, ale Sandman měl u svých vojáků přirozenou autoritu a nemusel si nic

vynucovat. Byl dobrý důstojník, věděl to, a když by měl být k sobě upřímný, musel by si přiznat, že se mu po těch dobách stýská. Chyběla mu válka, chyběly mu jistoty, které mu poskytovalo vojsko, a chybělo mu také vzrušení spojené s každou válkou a vojenským tažením a duch kamarádství druhů vojáků. „Nejlíp bylo ve Španělsku," řekl. „Tam jsme měli skvělé časy, i když někdy taky zatraceně kruté, to jistě. Ale na to se nevzpomíná. Byl jste ve Španělsku, rotmistře?"

„Od dvanáctýho do čtmáctýho roku," odpověděl Berrigan.

„Tam to bylo opravdu nejlepší," opakoval Sandman, „ale Waterloo jsem nenáviděl."

Rotmistr přikývl. „Jo, tam to bylo proklatě zlý."

„V životě jsem neměl takový strach jako u toho zatraceného Waterloo," pokračoval Sandman. Vzpomínal, jak se třásl a loučil se s životem, když císařská garda postupovala do svahu. Vzpomínal, jak se mu chvěla pravá ruka a jak se za svou slabost styděl. Teprve později si uvědomil, že i většina těch, kteří proti nim postupovali v rojnici, měla stejný strach a stejně jako on se za něj styděli. „Bylo horko," řekl. „Horko, jako když se otevřou dvířka pece, vzpomínáte?"

„Jo, vzpomínám," přikývl znovu Berrigan a zamračil se. „Spousta lidí vás chce vidět mrtvýho, kapitáne."

„To mi nejde na rozum," řekl Sandman. „Když mi Skavadale nabídl ty peníze, byl jsem přesvědčen, že hraběnku zavraždil buď on, nebo Holloway. Ale teď? Vypadá to, že je tu ještě někdo jiný. Možná to jsou skuteční vrazi, ale bohužel nemám ponětí, kdo by to mohl být. Ledaže by byla odpověď tady v tom," řekl a zvedl dopis, který mu dal hostinský. „Můžete ke mně pošoupnout svíčku?"

Dopis byl napsán na bledě zeleném papíře a písmo znal Sandman víc než dobře. Takže se mu ozvala Eleanor. Vzpomněl si, jak mu pokaždé poskočilo srdce, když za ním do Španělska nebo Francie přišel její list. Rozlomil pečeť ze zeleného vosku a rozložil tenký papír. Doufal, že se dozví něco o tom, kde je Meg, Eleanor ho však pouze žádala, aby se s ní druhý den dopoledne setkal v Gunterově cukrářství na Berkeley Square. Na konci listu byl dovětek: *Myslím, že bych už mohla něco vědět,* psala Eleanor. Nic víc.

„Ne," řekl, „ještě neznám pravdu. Ale myslím, že se ji brzy dozvím." Položil dopis na stůl. „Mimochodem, nepřišel jste mě náhodou zastřelit, rotmistře?"

„Zastřelit? V hospodě?" Berrigan zavrtěl hlavou. „To spíš podříznout hrdlo, to je tišší. Ale přemýšlím, jestli by se mnou po tom byla slečna Hoodová ještě ochotná mluvit, kdybych to udělal."

„O tom dost pochybuju," řekl Sandman s úsměvem.

„Kromě toho, když jsem byl naposledy na vaší straně, vypadala situace zle, zatraceně zle, ale nakonec jsme stejně vyhráli."

„Navíc proti císařově osobní gardě," dodal Sandman.

„Tak si říkám, že možná udělám nejlíp, když se zase dám na vaši stranu, kapitáne," prohlásil rotmistr.

Sandman se usmál a pozvedl korbel k přípitku. „Ale když mě nezabijete, rotmistře, budete se moct vrátit do Seraphim Clubu? Nebo to vaši páni posoudí jako odepření poslušnosti a propustí vás?"

„To víte, že se tam nemůžu vrátit," řekl Berrigan a ukázal hlavou na těžký vak, tornu a starý vojenský batoh ležící svorně vedle sebe na podlaze.

Sandman nedal najevo radost ani překvapení. Samozřejmě byl potěšen, avšak ne překvapen, neboť od

první chvíle cítil, že Berrigan čeká na příležitost, kdy dát serafínům vale. „Slibujete si ode mě mzdu?“ zeptal se ho.

„Rozdělíme se o odměnu, kapitáne.“

„Vy o nějaké víte?“

„Čtyřicet liber,“ řekl Berrigan, „tolik vypsal policejní soud na dopadení pravýho pachatele. Rovných čtyřicet.“

Viděl, že řekl Sandmanovi novinku, a zakroutil nevěřícně hlavou. „Jak si, u čerta, myslíte, že si strážníci vydělávaj na živobytí?“

Sandman se cítil jako hlupák. „To jsem vážně nevěděl.“

Berrigan dolil oba korbele. „Dvacet pro vás, kapitáne, a dvacet pro mě,“ zazubil se. „Takže co budem dělat zítra?“

„Zítra,“ řekl Sandman, „zítra začneme tím, že se půjdeme podívat do Newgatu. Pak budu mít schůzku s jednou dámou a vy, hm, nevím, co budete dělat vy, ale uvidíme. Však ono se něco najde.“ Otočil se, aby se podíval, kdo otevřel dveře.

„A hrome!“ zarazila se Sally, když uviděla, že na stole leží pistole. Pak pohlédla na Berrigana. „Co tu, u čerta, děláte?“

„Přišel jsem, abych s vámi povečeřel. Co jste si myslela?“ opáčil klidně Berrigan.

Sally se začervenala a Sandman se obrátil k oknu, aby ji nepřiváděl do rozpaků, a uvažoval, že má zatím tři spojence – aristokrata reverenda s revolucionářskými názory a koňskou nohou, herečku s ostrým jazykem a zlotřilého rotmistra – a odvažoval se doufat, že k nim přibude i Eleanor.

A všichni společně mají pouhé tři dny na to, aby našli vraha.

6

Když šli druhý den ráno Sandman s Berriganem do Newgatu, pršelo. Sandman pořád zle kulhal, jak se snažil přenášet váhu na levou nohu, a co chvíli zkřivil tvář bolestí. Utáhl si kolem kotníku pevný obvaz, ale i tak cítil, jako by se mu pod ním převaloval žhavý rosol. „To by chtělo klid, žádný chození," mínil Berrigan.

„Když jsem si podvrtl v Burgosu kotník na druhé noze, taky mi řekli, že bych neměl chodit. Tenkrát jsem si mohl vybrat – buď jít a dostat se pryč, nebo nejít a nechat se zajmout žabožrouty. Rozhodl jsem se pro to první a vrátil se pěšky do Portugalska."

„Vy, oficír, a pěšky?" podíval se na něho pobaveně Berrigan. „Copak jste neměl koně?"

„Svého koně jsem půjčil komusi, kdo byl opravdu zraněný," řekl Sandman.

Berrigan kráčel chvíli mlčky. „Měli jsme spoustu dobrých oficírů, vážně," prohlásil potom.

„A já si myslel, že jsem unikát."

„Špatný oficíři totiž dlouho nevydrželi," pokračoval Berrigan, „zvlášť když se bojovalo. To je úžasný, co dokáže

taková kulka do zad.“ Rotmistr spal v Pšeničném snopu v zadním salónu. Zalehl tam potom, co bylo jasné, že ho Sally k sobě do postele nepozve, třebaže si Sandman myslel, když je během večera pozoroval, že už je to pro rotmistra skoro vyhraná bitva. Lord Alexandr jako by ani nebral na vědomí, že mu Sally odloudil neurozený rival, a opět na ni civěl v němém obdivu, až se pak odhodlal vyprávět vtip, s nímž však měl žalostný neúspěch, neboť pro jeho pochopení bylo třeba znát alespoň základy latiny. Když lord Alexandr konečně usnul, odnesl ho rotmistr Berrigan do kočáru a jeho sluha ho odvezl domů. „Ten ale umí pít, tenhle chlápek,“ poznamenal Berrigan obdivně.

„Právě že neumí,“ řekl Sandman, „a to je jeho problém.“ Uvažoval, že se lord Alexandr nudí a nuda ho dohání k pití, zatímco on, Sandman, je všechno jen ne znuděný. Strávil polovinu noci tím, že civěl do stropu a snažil se přijít na to, kdo, kromě těch povznesenců a nadutců ze Seraphim Clubu, si může přát jeho smrt. A pak ho to napadlo, právě když zvon na věži kostela svatého Pavla odbíjel druhou, a zdálo se mu to tak jasné, že nemohl pochopit, proč na něco tak zřejmého nepřišel už dávno. Když šli potom ráno po Holbornu a nad nimi pluly mraky tak nízko, že se málem dotýkaly dýmajících komínů, podělil se o svůj noční objev s Berriganem.

„Už vím, kdo je ochotný zaplatit za mou smrt.“

„Seraphim Club ne,“ trval na svém Berrigan. „Řekli mi jen, abych si dal pozor a nepřiplet se do cesty nějakýmu jinýmu chlápkovi, kterej by o vás projevoval zájem.“

„Ne, serafínové to nebyli,“ souhlasil Sandman, „protože ti se rozhodli, že se mě pokusí koupit. Ale jediný, kdo z nich má k dispozici dost peněz, je lord Robin Holloway, a ten mě nenávidí.“

„To jo, Holloway vás má rád jako třísku v zadku," souhlasil Berrigan, „ale na ten balík, co vám nabídli, přispěli všichni."

„Všichni ne," řekl Sandman. „Většina členů je teď na venkově a pochybuju, že měli čas všechny je objet a žádat o příspěvek. A Skavadale žádné peníze nemá. Možná přispěli dva nebo tři z nich, kteří byli právě v Londýně, ale vsadil bych se, že většina z těch dvaceti tisíc pocházela od Hollowaye. A jediný on to mohl udělat, protože ho o to Skavadale prosil nebo ho přesvědčil nebo mu to přikázal. A taky si myslím, že Holloway zřejmě nakonec souhlasil, aby mě podplatili, ale potom sám ze své iniciativy vyhlásil odměnu za mou hlavu, aby mě někdo zabil dřív, než bych jejich nabídku přijal nebo, nedej bože, dokonce tu směnka vyinkasoval."

Berrigan chvíli o jeho dedukcích přemýšlel a pak váhavě přikývl. „Byl by toho schopnej, to jo. Vím, že je to pěknej mizera, pěknej gauner."

„Ale možná své psy odvolá, když teď ví, že jsem jeho peníze nepřijal," uvažoval Sandman.

„Jenže pokud opravdu zabil hraběnku on," opáčil Berrigan, „řekl bych, že bude mít pořád zájem, abyste mlčel jako hrob. Hrome, co se to tu děje?" zarazil se najednou. Všiml si totiž, že jediné, co se na Newgate Hill pohybuje, je špinavá voda ve strouze. Povozy i kočáry stály, neboť cestu zatarasil vůz, z něhož na rohu Old Bailey a Newgate Street skládali mladé stromky – hrušně. Muži křičeli, biče práskaly, koně přešlapovali s nosy ponořenými do pytlíků s ovsem a nic se nehýbalo. Berrigan zakroutil hlavou. „Kdo může, u čerta, chtít půl tuny mladých hrušní?"

„Asi někdo, kdo má rád hrušky, ne?"

„Spíš někdo, kdo by sakra potřeboval vyfouknout mozek z kebule," zabručel rotmistr, pak se zastavil a hleděl na

žulové průčelí věznice Newgate. Tyčilo se tu jako ponurá a zlověstná hradba s malými okny daleko od sebe, pevná a nahánějící strach. Déšť zhoustl, ale rotmistr stále hleděl na věznici jako fascinovaný „Tak tady je věšej?“ zeptal se po chvíli.

„Přímo před bránou, ať je to, kdo je.“

„Nikdy jsem se tady na to divadlo nebyl podívat,“ řekl Berrigan.

„Ani já ne.“

„Jednou jsem viděl popravu ve věznici v Horsemonger Lane, ale tam je věšeli na klenbě hlavní brány a člověk toho z ulice moc neviděl. Trochu toho škubání, ale to bylo všechno. Moje matka se chodívala dívat do Tyburnu.“

„Vaše matka se chodila dívat na popravy?“

„Měla to jako den volna,“ řekl Berrigan, jako by se chtěl matky zastat, protože zaslechl v Sandmanově hlase překvapení. „Má ráda volný dny, to jo, ale říká, že Old Bailey je moc daleko. Jednou najmu kočár a dovezu ji sem.“ Zašklebil se, když vystupoval po schodech. „Vždycky jsem počítal, že tu jednou skončím.“

Žalářník je doprovodil chodbou do dvora a cestou jim ukázal na velkou celu, v níž tráví odsouzenci svou poslední noc. „Jestli chcete vidět věšení,“ naklonil se důvěrně k Sandmanovi, „tak přijďte v pondělí, protože tu budem zbavovat Anglii dalších dvou grázlů. Ale moc velkej dav se nečeká, ani jeden z těch dvou není proslulej zločinec. Jestli chcete velký divadlo s hodně lidma, musíte přijít, až budou věšet někoho známýho nebo nějakou ženskou. Minulý pondělí se U Kulhavýho zloděje vypilo piva jako normálně za dva tejdny, a to jen proto, že věšeli mladou holku. Lidi se rádi dívaj, jak sebou škube na oprátce ženská. A víte, jak to s touhle skončilo?“

„Skončilo?“ zeptal se Sandman, zmatený jeho otázkou. „Předpokládám, že je mrtvá.“

„Jo, to je, a odvezli ji rovnou k těm vědátorům, pane, co si tak libujou, když můžou rozřezat ženskou na kousky. Ale já jsem myslel to, že ji pověsili, protože ukradla perlovej náhrdelník, a teď jsem slyšel, že ho její paní minulej tejden našla.“ Muž se tomu zasmál jako dobrému vtipu. „Spad za pohovku! Může to bejt samozřejmě drb, to jako může, ale stejně…“ zavrtěl hlavou v úžasu nad libovůlí cest osudu. „Řeknu vám, že život občas bejvá úplný panoptikum, nemyslíte?“

„Nejen život, někdy i smrt,“ poznamenal Sandman trpce.

Klíčník manipuloval s visacím zámkem na dveřích do dvora, aniž tušil, že jeho otrlost vzbudila v Sandmanovi hněv. Berriganovi to však neušlo a pokusil se odvrátit kapitánovu pozornost jinam. „Proč vlastně za tím Cordayem jdem?“ zeptal se.

Sandman zaváhal. Ještě rotmistrovi neřekl o zmizelé služce Meg a teď mu přišlo na mysl, že vůbec není jisté, zda Berrigan opravdu přešel k němu. Co když ho za ním poslal Seraphim Club jako svého špióna? Na druhou stranu to nepovažoval za příliš pravděpodobné. Změna rotmistrova postoje se mu zdála upřímná a nevadilo by mu ani, kdyby byla víc motivována lákadlem Sallyiných půvabů než upřímnou snahou dát se na pravou cestu. „Existuje jedna žena, která byla svědkem zločinu, a já se o ní potřebuju dovědět víc,“ řekl Berriganovi. „A když ji najdu…“ zarazil se, jako by uvažoval.

„A když ji najdete?“

„Pak bude někdo viset,“ dokončil Sandman myšlenku. „Ale ne Corday.“ Kývnutím poděkoval žalářníkovi, který jim otevřel dveře, a vedl Berrigana přes páchnoucí dvůr do „klubu“. Tam bylo plno, neboť déšť vyhnal vězně a jejich

návštěvy ze dvora dovnitř, a všichni teď nasupeně civěli, jak si Sandman se svým druhem razí cestu dozadu do temného kouta, kde čekal, že najdou Cordaye. Malířovo postavení mezi ostatními vězni se však evidentně změnilo. Místo aby se před nimi schovával, seděl nyní u stolu hned vedle ohně s tlustým štosem papírů před sebou a uhlem kreslil portréty žen vězňů. Kolem něho postával hlouček těch, kteří obdivovali jeho dovednost, a nyní se před Sandmanem jen neochotně rozestupovali. Corday zvedl hlavu od kresby, a když poznal Sandmana, rychle se zadíval jinam. „Potřebuju s vámi mluvit," řekl Sandman.

„Jo, bude s váma mluvit, ale až skončí," zavrčel z lavice vedle Cordaye velký černovlasý chlap s dlouhými vousy a mohutnou hrudí. „A tak brzo to zas nebude, fešáci, takže musíte počkat."

„A ty seš kdo?" zeptal se Berrigan.

„Chlápek, kterej ti říká, abys počkal," odpověděl muž, jehož akcent prozrazoval, že pochází z jihozápadní Anglie. Měl na sobě umaštěné hadry a jeho hustý rozcuchaný vous byl slepený špínou. Strčil si prst do nosu, zkoumavě se podíval, co vylovil, ale hned zase upřel na Berrigana vyzývavý pohled. Očistil si prst tak, že si prohrábl vous, a drze si změřil Sandmana. „Charlieho čas je cennej," řekl na vysvětlenou. „Už mu ho moc nezbejvá."

„Jde o váš život, Cordayi," obrátil se k malíři Sandman.

„Neposlouchej ho, Charlie!" řekl velký chlap. „Na tomhle mizerným světě nemáš jinýho přítele než mě a já vím moc dobře, co…" Nedořekl, zato vydal jakýsi mečivý zvuk a vytřeštil v šoku oči, protože mu Berrigan vrazil políček, až mu odskočila hlava.

„Rotmistře!" protestoval Sandman s předstíranou starostlivostí, jako by měl o chlapa obavu.

„Jenom ho učím dobrým mravům," řekl klidně Berrigan a kopl chlapa kolenem do ledvin. „Když s tebou kapitán mluví, ty šťourale v nose, tak pěkně vyskočíš, srazíš paty, vypneš hruď a především budeš držet zobák! Rozuměls? A už vůbec mu nebudeš říkat, že musí čekat. To není slušný."

Corday na vousatého chlapa úzkostně pohlédl. „Není ti nic?"

„To se ví, že mu nic není," odpověděl za vousáče Berrigan. „Jen si s kapitánem promluv, chlapče, protože se snaží zachránit ti ten tvůj ubohej krček. Tak ty máš chuť si ještě zahrávat?" obrátil se k vousáčovi, který vstal a pokusil se mu vrazit loket do břicha. Podruhé ho vzal pro změnu pěstí přes ucho, a když se chlap zapotácel, přiskočil k němu a tvrdě ho přirazil na stůl a přitiskl mu obličej na desku. „Takhle tady zůstaneš, kamaráde, dokud neskončíme," řekl výhrůžně, poklepal mu po temeni a pak se vrátil ke Cordayovu stolu. „Všichni nastoupený a poslušný rozkazů, kapitáne," hlásil.

Sandman ukázal ženě, kterou Corday kreslil, aby se odsunula, a posadil se. „Potřebuju si s vámi promluvit o té služce, o Meg," řekl tiše. „Její příjmení asi neznáte, že? Tak mi alespoň povězte, jak vypadala."

„Ať ho ten váš přítel nebije," řekl Corday, jako by měl opravdu o vousáče strach.

„Kapitán se tě ptal, synku, jak ta služka vypadala," houkl na něho Berrigan tak, jak byl zvyklý mluvit s vojáky. Corday sebou zděšeně trhl, odložil papír s nedokončeným portrétem a beze slova začal rychlými črty skicovat na jiný, čistý. Kreslil rychle a ve ztichlé místnosti bylo slyšet pouze skřípání jeho uhlu.

„Byla mladá," řekl po chvíli, „mohlo jí být čtyřiadvacet nebo pětadvacet. Měla podobanou pleť a vlasy takové té neurčité myší barvy. Oči trochu nádech do zelena a tady

měla mateřské znamínko," přidal na čelo skicovaného portrétu malou skvrnu. „Zuby měla dost špatné. Kreslím jen její obličej, ale kdybych ji měl popsat celou, řekl bych, že měla široké boky a úzkou hruď."

„Jako že měla malý prsa?" zeptal se Berrigan.

Corday se začervenal. „Od pasu nahoru byla drobnější a dolů zase naopak," řekl. Dokončil kresbu, chvíli na ni se svraštělým čelem hleděl a pak, zřejmě spokojen, podal papír Sandmanovi.

Ten si obrázek prohlédl. Hned viděl, že Meg není žádná krasavice, a když se podíval pozorněji, pomyslel si, že musí být přímo ošklivá. Nebylo to jen podobanou pletí, úzkou bradou, řídkými zplihlými vlasy a malýma očima, ale nepříznivý dojem ještě umocňoval tvrdý a vychytralý výraz, u tak mladé tváře opravdu neobvyklý Jestliže ji Cordayova kresba vystihovala, nebyla Meg pouze ošklivá dívka, ale přímo odporná a zlá osoba. „Proč si u sebe hraběnka držela takovou kreaturu?" zeptal se Sandman.

„Znaly se z divadla."

„Chcete říct, že Meg byla herečka?" užasl Sandman.

„Ne, garderobiérka," odpověděl Corday. Pohlédl na kresbu a zatvářil se rozpačitě. „A myslím, že byla ještě něco jiného než garderobiérka."

„Co?"

„Kuplířka," řekl Corday a opět pohlédl na Sandmana.

„Jak to víte?"

Malíř pokrčil rameny. „Víte, je zvláštní, jak se lidé vždycky rozmluví, když je portrétujete. Jako by zapomněli, že tam vůbec jste. Stanete se pro ně něčím jako kusem nábytku. A právě takhle spolu mluvily hraběnka a Meg. Já jsem jen poslouchal."

„Je vám známo, že ten obraz neobjednal hrabě?" zeptal se Sandman.

„Ne?“ zatvářil se překvapeně Corday. Bylo zřejmé, že nic nepředstírá a opravdu o ničem neví. „Sir George řekl, že ano.“

Sandman zavrtěl hlavou. „Objednal ho Seraphim Club. Slyšel jste někdy o něm?“

„Slyšel,“ řekl Corday. „Ale nikdy jsem tam nebyl.“

„Takže nevíte, k čemu ten portrét potřebovali.“

„Jak bych to mohl vědět?“

Berrigan přistoupil k Sandmanovi a nakoukl mu přes rameno. Sandman k němu obrátil kresbu tak, aby na ni lépe viděl, a rotmistr se ušklíbl. „Viděl jste ji někdy?“ zeptal se ho Sandman. Napadlo ho, jestli třeba Meg nebyla někdy v Seraphim Clubu, ale Berrigan zavrtěl hlavou.

Sandman se znovu obrátil ke Cordayovi. „Pořád je šance, že ji někde najdeme,“ řekl.

„Jak velká?“ zeptal se mladík a v očích se mu zaleskla vlhkost.

„Nevím,“ odpověděl Sandman. Viděl v Cordayových očích, že jeho naděje pohasíná. „Máte tady inkoust a pero?“ zeptal se.

Corday měl obojí a Sandman složil jeden z velkých papírů, v půli ho roztrhl a dal se do psaní. „Vážený pane Witherspoone,“ začal, „doručitel tohoto listu rotmistr Samuel Berrigan je můj přítel. Sloužil u prvního pěšího gardového pluku a má mou absolutní důvěru.“ Pravdivostí těch čtyř posledních slov si Sandman nebyl zcela jistý, avšak teď neměl na vybranou a nezbývalo mu než věřit v Berriganovu důvěryhodnost. Znovu namočil kovový hrot pera do inkoustu a přemýšlel. Byl si vědom, že Corday, sedící proti němu, čte každé napsané slovo. „Bohužel se objevily jisté politováníhodné okolnosti, které mě vedou k tomu, že možná budu potřebovat hovořit v neděli s Jeho Lordstvem. Pro případ, že by Jeho Lordstvo v ten den

nebylo v úřadu, Vás prosím, abyste mi sdělil, kde bych ho našel. Omlouvám se, že Vás připravuji o Váš čas, a ujišťuji Vás, že tak činím pouze proto, že možná Vašemu úřadu ohlásím nanejvýš důležité a naléhavé skutečnosti.“ Ještě jednou si list přečetl, podepsal jej a foukl na písmo, aby vysušil inkoust. „Nebude se mu to líbit,“ řekl víceméně pro sebe. „Pranic se mu to nebude líbit.“ Složil dopis a vstal.

„Kapitáne!“ Cordayovy oči plné slz na něho hleděly s naléhavou prosbou.

Sandman věděl, co chce mladík slyšet, ale žádnou jistotu mu nabídnout nemohl. „Dělám, co je v mých silách,“ řekl chabě.

„Dopadne to dobře, Charlie, uvidíš,“ ozval se mírným hlasem zkrotlý vousáč a Sandman k tomu neměl co dodat. Zastrčil papír s Meginým portrétem do kapsy, zvedl se a spolu s Berriganem vyšel z místnosti.

Když došli do klenuté chodby, zavrtěl rotmistr hlavou v nechápavém údivu. „Neřek jste mně, že je teplouš.“

„A záleží na tom?“

„Cejtil bych se líp, kdybych věděl, že děláme něco pro pořádnýho chlapa,“ zabručel Berrigan.

„Je to moc dobrý malíř.“

„To můj bratr taky.“

„Opravdu.“

„Jo. Malíř, natěrač, lakýrník… A vůbec není teplouš jako tenhle ubožák.“

Sandman otevřel venkovní dveře vězení a zkřivil tvář. Do žulových kamenů dláždění pleskal hustý déšť. „Ani mně se ten Corday moc nelíbí,“ připustil, „ale je to nevinný člověk, rotmistře, a nezaslouží si oprátku.“

„Většina těch, co visej, si ji nezasloužej.“

„Možná. Ale náš případ je Corday, ať už je teplouš, nebo ne,“ řekl. Dal Berriganovi složený dopis. „Doneste to na

ministerstvo vnitra. Ptejte se po člověku jménem Sebastian Witherspoon, odevzdejte mu to a pak se setkáme v Gunterově cukrářství na Berkeley Square.“

„A to všechno kvůli nějakýmu pitomýmu teploušovi, eh?“ zavrčel Berrigan, zastrčil však dopis do kapsy a vyrazil do deště. Sandman, který stále ještě kulhal a křivil tvář bolestí, se vydal mnohem pomaleji za ním.

Obával se, že Eleanor a její matka od výletu kvůli špatnému počasí upustí, přesto zamířil na Berkeley Square, a než dorazil ke Gunterovu cukrářství, byl promočený na kůži. Sluha v livreji, který stál pod plátěnou markýzou nad vchodem, přejel podezíravým pohledem jeho ošuntělý kabát a pak neochotně otevřel dveře, jako by mu dával čas ještě si rozmyslet, zda opravdu chce vejít dovnitř.

Průčelí obchodu tvořila dvě široká okna, za nimiž byly vidět zlacené pulty, židle s protáhlými opěradly, vysoká zrcadla a široké lustry, nyní, při zatažené obloze a šeru, rozsvícené. Asi tucet dam kupovalo sladkosti, kterými bylo Gunterovo cukrářství proslavené – čokoládu, sněhové pusinky, pěnové dortíky, lahůdky z cukrové vaty a marcipánu nebo kandované ovoce. Když Sandman vstoupil, přítomné ženy ztichly, chvíli si ho prohlížely a dívaly se, jak z něho kape na dlaždicovou podlahu voda, a pak opět pokračovaly v hovoru, zatímco on šel dál do velké místnosti vzadu, kde byla pod širokým stropním oknem z barevného skla rozestavena spousta stolků. Eleanor tam nebyla. Sandman si tedy pověsil mokrý kabát a klobouk na věšák a posadil se v zadní části místnosti na místě zpola skrytém za sloupem. Objednal si kávu a požádal o *Morning Chronicle.*

Pomalu četl noviny, z nichž se dověděl, že v Sussexu došlo k dalším požárům stohů a v Derbyshiru shořely tři mlýny a všechny jejich stroje podlehly zkáze. V

Manchesteru, kde prodávali mouku po čtyřech šilincích a devíti penny za kámen[*], zase musela být povolána domobrana k udržení klidu a soudci z Lancashiru vyzvali ministra vnitra, aby za účelem nastolení pořádku pozastavil habeas corpus[*]. Sandman pohlédl na hodinky a zjistil, že Eleanor už má deset minut zpoždění. Usrkl kávy a nespokojeně se zavrtěl. Necítil se dobře. Stolek i židle byly příliš malé a připadal si, jako by seděl ve školní lavici. Znovu se zahleděl do novin. V Prusku se vylila z břehů řeka a panovaly obavy, že utonulo nejméně sto lidí. Do londýnských doků připlula loď *Calliope* Východoindické společnosti s nákladem porcelánu, zázvoru, indiga a muškátových oříšků. Po výtržnosti v divadle na Covent Garden muselo být ošetřeno několik lidí s rozbitými hlavami nebo zlomenými údy, k vážným zraněním však bohudík nedošlo. Vedení divadla popřelo zprávy, že byl během představení vypálen výstřel z pušky. Náhle zazněl na dlaždicích klapot střevíčků, zavanul parfém a na noviny padl stín. „Proč se tváříte tak zasmušile, Ridere," ozval se nad ním Eleanořin hlas.

„Asi proto, že tu nečtu žádné dobré zprávy," odpověděl a vstal. Pohlédl na ni. Měl pocit, že se mu zastavilo srdce, a téměř nebyl schopen slova. „Opravdu, jako by z celého světa nepřišla jediná dobrá novina," vysoukal ze sebe.

„Pak se musíme o nějakou zasloužit," řekla Eleanor, „vy a já." Podala deštník a vlhký kabát jedné ze servírek, přistoupila k Sandmanovi blíž a vtiskla mu na tvář polibek. „Avšak přesto vám musím sdělit, že se na vás zlobím," řekla tiše, stále těsně vedle něho.

„Na mé?"

---

[*] čtrnáct liber; pozn. překl.

[*] zákon zakazující zatknout občana bez soudního příkazu; pozn. překl.

„Ano. Za to, že jste přijel do Londýna a neráčil jste se obtěžovat, abyste mi to oznámil.“

„Ale naše zasnoubení bylo zrušeno, copak jste zapomněla?“

„Ach ano, dočista jsem na to zapomněla,“ řekla kousavě a rozhlédla se po ostatních stolech. „Je vám jasné, že způsobím skandál, když mě tu uvidí samotnou s mužem, který je navíc mokrý jako myš?“ Znovu ho políbila a pak ustoupila, aby jí mohl odtáhnout židli. „Ale nechme je s jejich skandály. Mám chuť na vanilkovou zmrzlinu posypanou čokoládou a drcenými mandlemi. A co si dáte vy?“

„Spokojím se s kávou.“

„Nesmysl. Dáte si to, co vám přinesou. Jste hubený jako lund.“ Posadila se a svlékla si rukavičky. Rudé vlasy měla stažené pod malým černým kloboučkem ozdobeným kuličkami z gagátu a skromným pérem. Měla tmavě hnědé šaty s vysokým límečkem a téměř nepostřehnutelnými květinovými vzory vyšívanými černou nití, decentní, skoro prosté, ozdobené pouze malou gagátovou broží, a přesto v nich vypadala svůdněji než skrovně oděné tanečnice, mezi nimiž Sandman včera večer prchal po svém seskoku z lóže. „Matka se nechává měřit pro nový korzet, takže od ní mám alespoň na dvě hodiny pokoj,“ řekla Eleanor a tvářila se, že jeho zkoumavé pohledy nevidí. „Myslí si, že jsem v Massingberds a vybírám si klobouk. Lizzie mě měla dělat garde, ale podplatila jsem ji dvěma šilinky, aby se šla podívat do muzea na ženu s prasečí hlavou.“

„S prasečí hlavou? To jako že je tvrdohlavá?“

„Nedělejte se hloupým, Ridere. Všechny ženy jsou přece tvrdohlavé, s tím by se do muzea nedostala. Je prostě ohyzdná. Říká se, že jí tak, že ryje nosem v korytě, a má na bradě růžové štětiny. Opravdu prý vypadá tak ohyzdně, že

je spíš zvíře než člověk, ale Lizzie byla celá nadšená, že něco takového uvidí. Abych řekla pravdu, byla jsem v pokušení jít s ní, ale místo toho jsem tady. Co se vám stalo? Všimla jsem si, že kulháte.“

„Včera jsem si podvrtl kotník,“ odpověděl krátce, ale pak jí musel popsat celou historku, která samozřejmě přivedla Eleanor v úžas.

„Ani nevíte, jak vám závidím,“ řekla, když skončil. „Já vedu tak nudný život. Proč taky nemůžu skákat z lóže a prchat před lupiči? Hrozně vám závidím.“

„Máte pro mě nějaké zprávy, Eleanor?“ odvážil se zeptat Sandman.

„Myslím, že mám. Ano, určitě mám.“ Obrátila se k servírce a objednala čaj, vanilkovou zmrzlinu s čokoládou a drcenými mandlemi a k tomu ještě griliášovou trubičku parfémovanou brandy. „Mají tam vzadu ledárnu,“ řekla, když servírka odešla. „Před časem jsem je požádala, zda bych se tam mohla podívat. Je to jako sklep s velkou klenbou a každou zimu tam přivezou led ze Skotska obalený pilinami, takže zůstane celé léto tuhý. A představte si, že jsem tam uviděla mezi dvěma bloky ledu zmrzlou krysu. Byli z toho pořádně nesví.“

„To věřím,“ řekl Sandman a náhle si uvědomil svou ošuntělost – to, že má kabát s odřenými šosy a potrhané šití nahoře na botách. Bývaly to dobré boty, koupil je u Kenneta na Silver Street, ale nic nevydrží věčně, navíc se člověk musí o své oblečení a obutí starat. Být slušně oblečen, to vyžaduje alespoň hodinu péče denně a Sandman tu hodinu neměl.

„Snažila jsem se přesvědčit otce, aby také postavil ledárnu,“ pokračovala Eleanor, „ale on vždycky jen zabručel, že by to stálo moc peněz. Má teď zase jeden z

těch svých záchvatů šetrnosti, tak jsem mu řekla, že mu klidně ušetřím vydání za společenskou svatbu.“

Sandman pohlédl do jejích šedozelených očí a uvažoval, jaké sdělení se v její zdánlivě nenucené poznámce skrývá. „A potěšilo ho to?“

„Zase jen zabručel, že prý šetrnost je jednou z ctností. Myslím, že jsem ho svou nabídkou vyvedla z míry.“

„A jak byste mu ta vydání za svatbu chtěla ušetřit? Tím, že zůstanete neprovdaná?“

„Ne. Tím, že bych utekla,“ řekl Eleanor a upřeně na něho hleděla.

„S lordem Eagletonem?“

Celý velký prostor zadní místnosti Gunterova cukrářství vyplnil Eleanořin zvonivý smích a způsobil, že návštěvníci u ostatních stolů okamžitě ztichli. „Bože, s Eagletonem, s tím nudným patronem?“ zvolala Eleanor hlasitě a znovu se rozesmála. „Bože, to se vám povedlo, Ridere. I když mama by byla moc ráda, kdybych se za něho provdala, protože pak, až by přišel pravý čas, by se ze mě stala lady a s mama by se nedalo vydržet. To jste si opravdu myslel, že jsem s ním zasnoubená, vy bídáku?“

„Doslechl jsem se, že jste. Bylo mi řečeno, že váš portrét je dar pro něho.“

„Mama mínila, že bychom mu ho měli dát, ale otec ho chce pro sebe. Mama má jediný zájem, abych se provdala za někoho se šlechtickým titulem. Je jí jedno za koho a lord Eagleton projevil přání si mě vzít, což je otravné, protože já ho nemůžu ani vystát. Při řeči pořád potahuje nosem,“ řekla a hned ukázala jak. „Drahá Eleanor, ňuf ňuf, jak kouzelně vypadáte, ňuf ňuf. Vidím ve vašich očích odraz měsíce, ňuf ňuf.“

Sandman se přemohl a zachoval vážný výraz. „Já jsem vám nikdy neřekl, že ve vašich očích vidím odraz měsíce. Obávám se, že to byla ode mě nedbalost.“

Pohlédli na sebe a oba vyprskli smíchem. Vždycky se spolu smáli, od prvního dne své známosti, kdy se Sandman vrátil domů poté, co byl zraněn u Salamanky. Eleanor bylo dvacet a byla pevně rozhodnutá nenechat se svést obdivem k vojákovi, jenže ten voják ji rozesmál a rozesmával ji dodnes právě tak, jako rozesmávala ona jeho.

„Myslím, že se Eagleton ta slova o měsíci učil celý týden nazpaměť, jenže všechno zkazil tím potahováním. Vážně, Ridere, mluvit s Eagletonem je jako vést konverzaci s astmatickým domácím pejskem. Mama i on věří, že když budou dost dlouho trpěliví, nakonec si na to jeho potahování zvyknu. Dokonce jsem se dověděla, že se šíří řeči o našem zasnoubení, tak jsem schválně požádala Alexandra, aby vám řekl, že si toho urozeného potahovače nevezmu. Avšak teď vidím, že si na to Alexandr zřejmě nevzpomněl.“

„Bojím se, že ne.“

„Ale já jsem ho o to výslovně požádala!“ řekla Eleanor rozhořčeně. „Setkala jsem se s ním v Egyptian Hall.“

„Pochlubil se mi, že se tam s vámi setkal,“ řekl Sandman, „ale to bylo všechno. Nemohl si vzpomenout, co mi měl vyřídit. Dokonce si nemohl vzpomenout ani na to, proč vlastně do Egyptian Hall šel.“

„Měl tam přednášku jakýsi profesor Popkin o novém objevu místa, do něhož prý byla situována rajská zahrada. Chtěl, abychom uvěřili, že biblický ráj je třeba hledat na soutoku řek Ohia a Mississippi. Úplně vážně nám sdělil, že tam jednou jedl skvělé jablko.“

„To zní opravdu jako přesvědčivý důkaz,“ prohlásil Sandman vážně. „A zmoudřel potom, co to jablko snědl?“

„Nevím, jestli zmoudřel, ale stal se učeným, vzdělaným, chytrým a ostrovtipným," řekla Eleanor a Sandman si všiml, že se jí v očích zaleskly slzy. „A vyzýval nás, abychom odešli z domova a následovali ho do jeho nového světa mléka, medu a jablek. Nechtěl byste tam jít, Ridere?"

„S vámi?"

„Žili bychom nazí na soutoku řek," pokračovala Eleanor, zatímco jí z oka unikla slza a stékala po tváři, „byli bychom nevinní jako děti a vyhýbali bychom se hadům." Zmlkla a sklonila hlavu, aby její slzy neviděl. „Je mi to tak hrozně líto, Ridere," řekla po chvíli tiše.

„Co?"

„Neměla jsem dovolit, aby mě mama přesvědčila zrušit naše zasnoubení. Říkala, že vaše rodina je naprosto zostuzená, ale to je nesmysl."

„Bohužel je to pravda, je zoufale zostuzená," připustil Sandman.

„Avšak to zostuzení padá na vašeho otce. Ne na vás!"

„Někdy si myslím, že se otci hrozně podobám," řekl Sandman.

„V tom případě to byl lepší člověk, než jak si ho představuju," prohlásila Eleanor zaníceně a osušila si oči kapesníkem. Servírka jim přinesla zmrzlinu a trubičky parfémované brandy, a protože si myslela, že je Eleanor rozrušená něčím, co jí řekl Sandman, vrhla na něho vyčítavý pohled. Eleanor čekala, až dívka odejde. „Hrozně nerada pláču," řekla.

„Děláte to jen zřídka."

„Ba ne. Poslední půlrok pláču jako fontána," prohlásila a pohlédla na něho. „Včera večer jsem řekla mama, že vážně uvažuju o tom, že se s vámi znovu zasnoubím."

„To je pro mě velká čest."

„Měl jste říct, že byste si to moc přál."

Sandman se pousmál. „To víte, že bych si to moc přál, opravdu.“

„Otec by proti tomu nic neměl,“ pokračovala Eleanor, „alespoň si to myslím.“

„Ale matka ano, že?“

„Ta ano! Když jsem jí včera večer říkala, co cítím, naléhala na mě, abych navštívila doktora Harrimana. Slyšel jste už o něm? Samozřejmě že ne, jak byste mohl. Mama mi řekla, že je to odborník na ženskou hysterii, a považuje se za velkou čest, když se uvolí někoho vyšetřit. Ale já ho nepotřebuju! Nejsem hysterická. Jsem do vás jen úplně obyčejně zamilovaná, a kdyby se váš prokletý otec nezabil, už bych za vás byla provdaná. Závidím mužům.“

„Proč?“

„Mohou klít jako pohani a nikdo nad tím ani nepozvedne obočí.“

„Tak klejte, moje drahá, klejte,“ řekl Sandman.

Eleanor ho poslechla a pak se zasmála. „Vidíte, už se cítím líp. Ach, drahý, jednoho dne budeme manželé a já budu klít a vy mnou budete otrávený.“ Potáhla nosem, pak si povzdechla a zkusila zmrzlinu. „Rajský požitek,“ prohlásila blaženě a rýpala do zmrzliny stříbrnou lžičkou. „Přísahám, že tomuhle se nemůže rovnat nic z toho, co se nachází na soutoku Ohia a Mississippi. Ubohý Ridere, vůbec byste na to neměl pomýšlet, že byste si mě vzal. Měl byste smeknout klobouk u Caroline Standishové.“

„U Caroline Standishové? Kdo je to? V životě jsem o ní neslyšel,“ řekl. Ochutnal zmrzlinu a musel dát Eleanor za pravdu, že je to vskutku rajský požitek.

„Caroline Standishová je zřejmě nejbohatší dědička v Anglii, Ridere, a navíc je to velmi krásná dívka. Avšak musím vás varovat – také puritánka. Má zlaté vlasy a opravdu rozkošnou tvář a možná třicet tisíc ročně, čert ji

vem. Ale ten, kdo by ji chtěl, musí zaplatit tím, že nesmí v její přítomnosti pít silnější alkohol ani kouřit, ani se jakkoliv veselit. Vážně. Její otec nadělal peníze na obchodech v hrnčířské oblasti ve Staffordshiru, ale teď žije v Londýně a chodí do obyčejného malého kostela ve Spring Gardens. Určitě by se vám podařilo vzbudit její zájem.“

„Určitě ano,“ odpověděl Sandman s úsměvem.

„A jsem přesvědčená, že kriket by vám povolila,“ podotkla Eleanor, „pokud byste ho ovšem nehrál na den Páně. Pořád si ještě dopřáváte potěšení z kriketu, Ridere?“

„Ne tak často, jak by se líbilo Alexandrovi.“

„Říká se, že lord Frederick Beauclerk vydělal na sázkách na kriketu šest tisíc. Dokázal byste to taky?“

„Nedokázal. Zato jsem lepší pálkař než on,“ řekl Sandman a byla to pravda. Lord Frederick, přítel lorda Alexandra a podobně jako on příslušník duchovního stavu, byl tajemníkem kriketového klubu v Marylebone, který hrál na hřišti lorda Thomase. „Jsem lepší pálkař, ale horší spekulant,“ pokračoval Sandman. „Mimochodem, Beauclerk sází peníze, o které si může dovolit přijít, a já nemám ani co sázet.“

„Tak vám nezbývá nic jiného než si vzít tu pobožnůstkářskou slečnu Standishovou,“ mínila Eleanor. „Ale pozor, je tu menší háček. Slečna Standishová se už totiž zasnoubila, i když prý není zcela přesvědčená, že je vévoda z Riponu tak zbožný, jakého se ze sebe snaží dělat. Chodí sice do kostela ve Spring Gardens, ale podezírají ho, že jen proto, aby se s ní mohl oženit a pak jí vyškubat její zlatá pera.“

„Kdo je to ten budoucí vévoda z Riponu?“ zeptal se Sandman.

„Má svůj vlastní titul, ale teď si nemohu vzpomenout, jak zní. Matka to bude vědět.“

Sandman ztišil hlas. „A ten Ripon?“

„To je katedrální město v Yorkshiru, Ridere.“

„Mám takový dojem, že dědicem vévodství v Riponu je muž, který užívá titulu markýz ze Skavadalu,“ řekl Sandman.

„To je on! Výborně!“ zatleskala Eleanor, avšak jakmile uviděla, jak se Sandman tváří, zamračila se. „Řekla jsem snad něco nevhod?“

„Skavadale není ani trochu zbožný,“ prohlásil Sandman. Připomněl si, co mu řekl hrabě z Avebury o své ženě, jak vydírala mladé muže po celém městě. Byl snad Skavadale mezi nimi? Vydírala hraběnka i jeho? Všeobecně se o něm vědělo, že je bez peněz, a majetek jeho otce byl podle všeho celý zastavený A přesto se mu podařilo zasnoubit se s nejbohatší dědičkou v Anglii. Pokud se tedy v minulosti nějak s hraběnkou z Avebury zapletl, nepochybně shledala, že je pro její vyděračské praktiky jako stvořený. Jeho rodina sice přišla o většinu svého majetku, nějaké peníze jim však musely zbýt, navíc mohli prodat porcelán, stříbro, obrazy, což by určitě vyneslo dost, aby ji tím uspokojil.

„Vy mě mystifikujete,“ postěžovala si Eleanor.

„Myslím, že markýz ze Skavadalu je vrah, kterého hledám,“ řekl Sandman. „Buď on, nebo některý z jeho přátel.“ Kdyby byl nucen vsadit peníze na to, kdo tím vrahem je, rozhodl by se spíš pro lorda Hollowaye než pro markýze, avšak v tuto chvíli si byl zcela jistý, že to nemůže být nikdo jiný než jeden z těch dvou.

„Takže už nechcete vědět, co zjistila Lizzie?“ zeptala se Eleanor zklamaně.

„Vaše služka? Samozřejmě že chci.“

„Meg nebyla u ostatních sluhů moc oblíbená. Všichni si o ní myslí, že je čarodějnice.“

„Vypadá tak,“ řekl Sandman.

„Vy jste ji už našel?“ pohlédla na něho Eleanor vzrušeně.

„Ne, jen jsem viděl její portrét.“

„Zdá se, že dnes si dávají dělat portrét úplně všichni,“ mínila Eleanor.

„Tady ho mám.“ Sandman vytáhl z kapsy Cordayovu kresbu a podal ji Eleanor.

„Hrome, ale nemyslíte si, Ridere, že je to ta žena s prasečí hlavou, že?“ zeptala se Eleanor. „Ne, nemůže to být ona, protože tahle nemá obličej porostlý štětinami.“ Povzdechla si. „Ubohá dívka, musí být nešťastná, že je tak ošklivá.“ Ještě chvíli si obrázek prohlížela, pak ho stočila a podala zpátky Sandmanovi. „Co jsem to říkala? Ach ano, Lizzie zjistila, že Meg odvezli z hraběnčina domu v kočáře. Prý to byl moc elegantní kočár, skoro černý nebo tmavě modrý s takovým zvláštním erbem na dvířkách – červeným štítem se zlatým andělíčkem.“ Zkusila griliášovou trubičku a pokračovala: „Zeptala jsem se Hammonda, zda o tom erbu něco neví, a on se zatvářil, jako bych mluvila o něčem neslušném. ’Červený štít, slečno Forrestová,‘ opakoval pomalu, ’se zlatým andělem?‘ Kupodivu nevěděl, komu takový erb patří, a celý z toho znervózněl.“

Sandman se musel usmát při pomyšlení, že majordomus sira Henryho Forresta nedokázal identifikovat erb. „Vůbec si z toho nemusí nic dělat,“ řekl, „pochybuju, že by heraldický úřad kdy takový erb zaregistroval. Je to pouze znak Seraphim Clubu.“

Eleanor udělala obličej. Vzpomněla si totiž, co Sandman řekl jí a jejímu otci počátkem týdne, třebaže jim neprozradil všechno, co o tom klubu věděl. „A markýz ze Skavadalu je členem Seraphim Clubu?“ zeptala se tiše.

„Ano,“ potvrdil Sandman.

Eleanor svraštila čelo. „Takže on je vrah, kterého hledáte? Že by to bylo tak jednoduché?“

„Členové Seraphim Clubu sami sebe pasují nad zákon,“ řekl Sandman. „Věří, že jim jejich nadřazené postavení, peníze a výsady zaručují nedotknutelnost. A možná se ukáže, že mají pravdu, pokud se mi nepodaří Meg najít.“

„Jestli je vůbec ještě naživu,“ podotkla Eleanor tiše.

„Ano, jestli je vůbec ještě naživu,“ souhlasil Sandman.

Eleanor na něho hleděla a její oči byly tak jasné a velké. „Bože, najednou vidím, jak jsem sobecká,“ řekla.

„Proč?“

„Dělám si starosti se svými malými problémy, zatímco vy se snažíte najít vraha.“

„Vaše problémy že jsou malé?“ zeptal se Sandman s úsměvem.

Eleanor mu úsměv neoplatila. „Nejsem ochotná se vás vzdát, Ridere,“ řekla. „I když jsem se o to snažila.“

Sandman věděl, kolik síly v sobě musela najít, aby tohle vyznání vyslovila, vzal proto její ruku a políbil ji na prsty. „Nikdy jsem se vás nevzdal,“ řekl „a příští týden si znovu půjdu promluvit s vaším otcem.“

„A když řekne ne?“ špitla a stiskla mu prsty.

„Pak bychom museli odjet do Skotska,“ prohlásil. „Nic jiného by nám nezbývalo.“

Eleanor mu pevně sevřela ruku. Usmála se. „Ridere. Můj uvážlivý, dobře vychovaný, čestný Ridere. Vy byste mě unesl?“

Také on se na ni usmál. „V poslední době, moje drahá,“ řekl, „jsem hodně přemýšlel o Waterloo a vzpomněl jsem si na rozhodnutí, k němuž jsem tam dospěl a na které jsem v pokušení neustále zapomínat. Sliboval jsem si, že pokud tu bitvu přežiju, nesmím – až mě někdy v budoucnu smrt zastihne – umírat s výčitkami svědomí a s pocitem, že jsem

nedokázal splnit nic ze svých přání, tužeb a snů. Takže vám odpovídám ano, jestliže váš otec odmítne dát souhlas k našemu sňatku, odvezu vás do Skotska, ať to dopadne, jak dopadne.“

„Protože vaším přáním, touhou a snem jsem já?“ zeptala se Eleanor se slzami v očích a úsměvem na tváři.

„Ano, protože jste všechno to zároveň,“ odpověděl, „a protože vás kromě toho miluju.“

A rotmistr Berrigan, který stál pojednou vedle nich a z kabátu mu kapala voda, se zubil radostí, že se mu opět podařilo Sandmana překvapit, navíc v tak delikátní chvíli.

Stoupali do Hay Hill směrem k Old Bond Street a rotmistr si hvízdal „Španělské dámy“. Bylo to veselé pohvizdování, jímž jako by dával najevo, že ho pranic nezajímá, čeho byl právě svědkem, a zároveň dobře uvážené, takové, jež by se sice v armádě považovalo za neúctu k nadřízenému, ale v žádném případě ne hodné potrestání. Sandman, který stále ještě napadal na nohu, se zasmál. „Se slečnou Forrestovou jsem už byl zasnouben, rotmistře.“

„Tamhle je německej kočár, kapitáne, vidíte ho? Zatraceně těžkej krám,“ řekl na to Berrigan. Stále předstíral, že ho Sandmanovo soukromí nezajímá, a místo odpovědi upozorňoval na masivní vůz, který se z kopce na mokrých kočičích hlavách nebezpečně smýkal. Kočí utahoval brzdu, koně nervózně uskakovali, ale pak kola narazila na obrubník a vůz se srovnal. „To by se nemělo dovolit, aby nám takový zatracený cizí rachotiny ničily ulice,“ prohlásil Berrigan. „Měli by těm prevítům napařit pořádný poplatky, nebo je poslat zpátky přes ten zatracenej kanál, kam ostatně patřej.“

„A slečna Forrestová to zasnoubení zrušila, protože její rodiče nechtěli, aby si vzala nuzáka," pokračoval Sandman. „Takže teď, rotmistře, víte všechno."

„Ale jak jsem na vás koukal, nějak mně to jako zrušený zasnoubení nepřipadalo, pane. Když se vám člověk podívá do očí, jako by v nich viděl chycený slunce, měsíc a hvězdy dohromady."

„Hm… Život je komplikovaná záležitost, rotmistře."

„Vážně? To jsem si ještě nevšimnul," poznamenal Berrigan uštěpačně. Zvedl pohled k obloze a zašklebil se, třebaže teď už nelilo, spíš jen drobně pršelo. „A když mluvíme o komplikacích," pokračoval, „mister Sebastian Witherspoon nebyl vaším listem moc potěšenej. Vlastně jím nebyl vůbec potěšenej. Nebo abych to řekl přesně, byl po jeho přečtení vzteklej jako pes."

„Ale! A prohlásil, že se nechovám tak, jak očekával?"

„Chtěl vědět, co jako máte v úmyslu, kapitáne. Tak jsem mu řekl, že nevím."

„Zřejmě odmítl přijmout mé ujištění, že jsem přišel na důležité skutečnosti, mám pravdu?"

„Nevím, co přijmul nebo nepřijmul, protože takovej chlápek si může dělat, co chce, kapitáne. Já jsem jen říkal ano, pane, ne, pane, nevím, pane, nemám sakra ponětí, pane, a jděte k čertu, pane – samozřejmě tohle všechno nanejvýš uctivým způsobem."

„Jinými slovy, choval jste se jako rotmistr, že?" řekl Sandman a zasmál se. Vzpomněl si na naoko servilní, ale v podstatě drzé způsoby svých vlastních rotmistrů, na to, jak předstírali ochotu a poslušnost plnit rozkazy, zatímco si v duchu mysleli, že si stejně budou dělat, co chtějí, což také nakonec dělali. „Ale řekl vám, kde bude ministr v neděli?"

„Jeho Lordstvo nebude doma, kapitáne, protože mu v jeho domě dělaj nový schody, který slíbili dokončit už v

květnu, ale ještě je ani nezačali natírat, takže si Jeho Lordstvo muselo pronajmout dům v Great George Street. V každým případě mister Witherspoon řekl, že doufá, že nebudete Jeho Lordstvo v dohledný době obtěžovat, a že by vám vůbec nepoděkovalo, kdybyste je vyrušoval v neděli, protože Jeho Lordstvo je zbožnej člověk. Krom toho mister Witherspoon pevně věří, stejně jako Jeho zbožný Lordstvo, že ten zatracenej teplouš bude viset a houpat se za ten svůj zatracenej krk tak dlouho, až na tý oprátce vypustí tu svou zatracenou duši, protože to je jediný, co si sakra zaslouží.“

„Vsadil bych se, že neměl poslední slovo.“

„To neměl,“ řekl Berrigan spokojeně. „Měl jsem ho já a mister Witherspoon o mně začal mít moc dobrý mínění. Ještě chvíli a dal vám padáka a místo vás udělal vyšetřovatelem mě.“

„V tom případě pomáhej Cordayovi Bůh.“

„To jo. Ten malej prevít pomaže na šibenici takovým kalupem, že se mu ty jeho roztřesený nožičky ani nebudou dotýkat země,“ řekl Berrigan rozjařeně. „A kam vlastně jdeme teď?“

„Navštívit sira Georgea Phillipse, protože chci vědět, zda mi řekne, kdo vlastně objednal ten hraběnčin portrét. To je jediné, co nám chybí. Stačí znát jméno toho člověka, rotmistře, a máme vraha.“

„Myslíte?“ zapochyboval Berrigan.

„A v ateliéru sira Georgea bude i slečna Hoodová. Stojí mu modelem.“

„No né! Vážně?“ zaradoval se Berrigan.

„A i kdyby nám to sir George nechtěl říct, je tu ještě jiná naděje. Dověděl jsem se, že mého jediného svědka někam odvezli v kočáře Seraphim Clubu.“

„V jednom z kočárů Seraphim Clubu,“ opravil ho Berrigan. „Maj totiž dva.“

„Takže si myslím, že by nám jeden z jejich kočí mohl říct, kam tu zatracenou Meg odvezl.“

„To by moh,“ souhlasil Berrigan, „i když to možná bude vyžadovat jistý přesvědčování.“

„S tím si nějak poradíme,“ řekl Sandman, ale to už přicházeli ke dveřím domu sousedícího s klenotnictvím. Sandman zaklepal a stejně jako poprvé mu otevřel černý Sammy. Sotva však Sandmana uviděl, pokusil se dveře opět přibouchnout. Sandman si ale pomohl ramenem a rozrazil je. „Řekni siru Georgeovi,“ prohlásil velitelským tónem, „že si s ním přišli promluvit kapitán Rider Sandman a rotmistr Samuel Berrigan.“

„On s vámi nechce mluvit,“ řekl Sammy.

„Běž a vyřiď mu to, chlapče!“ trval na svém Sandman.

Sammy však místo vyřizování podnikl neuvážený pokus proklouznout kolem Sandmana na ulici, kde ho však chytil rotmistr Berrigan a trochu nešetrně ho vrátil zpátky do dveří. „Kampak, chlapče, kam máš namířeno?“ spustil na něj.

„Nechte mě,“ ohradil se Sammy vzdorně a pak ze sebe vyrazil: „Nikam nemám namířeno!“ Berrigan znovu zvedl ruku. „Řekl mi,“ pospíšil si Sammy a pohlédl na Sandmana, „že jestli se tu ještě jednou objevíte, mám jít a přivýst pomoc.“

„Ze Seraphim Clubu?“ zeptal se Sandman. Chlapec přikývl. „Dohlédněte na něho, rotmistře,“ řekl Sandman a zamířil po schodech nahoru. „Haló!“ zavolal, „čichám čichám Angličana!“ Snažil se varovat Sally, aby ji Berrigan neuviděl nahou. Nepochyboval, že se Berrigan k tomuto potěšení tak jako tak vbrzku dopracuje, ale také si byl jistý, že se Sally raději rozhodne sama, kdy k tomu dojde. „Sire Georgei!“ zavolal znovu. „Jste tam?“

„Kdo je to, u čerta?“ houkl sir George. „Sammy?“

„Sammy je teď zajatec," odpověděl Sandman.

„U všech čertů, to jste zase vy?" zaklel sir George. S překvapivou rychlostí, vzhledem ke své tloušťce, se vrhl ke skříni, vytáhl ze zásuvky pistoli s dlouhou hlavní, doběhl ke schodům a namířil na Sandmana. „Ani o krok dál, kapitáne, nebo to do vás vpálím!" zavrčel.

Sandman pohlédl na pistoli a nevzrušeně pokračoval nahoru. „Nebuďte takový zatracený blázen," řekl otráveně. „Jestli mě zastřelíte, sire Georgei, budete muset ještě zastřelit rotmistra Berrigana, potom utišit Sally, což by zřejmě znamenalo taky ji zastřelit, a to už budete mít na krku tři mrtvé, a to je myslím skoro příliš." Vystoupil na poslední schod a klidně, jako by se nechumelilo, vzal malíři pistoli z ruky. „Vždycky se vyplatí zbraň natáhnout, když chcete, aby se jí někdo opravdu lekl," dodal. Pak se otočil a ukázal na Berrigana. „Dovolte mi, abych vám představil rotmistra Berrigana, dříve z prvního pěšího gardového pluku, později ze Seraphim Clubu, ale nyní dobrovolníka v mé armádě spravedlnosti." S úlevou si všiml, že varování splnilo svůj účel a Sally už na sebe stačila hodit kabát. Smekl klobouk a uklonil se jí. „Moje úcta, slečno Hoodová."

„To pořád ještě kulháte?" zeptala se, a když se objevil Berrigan, zrudla rozpaky.

„Škrtí mě!" stěžoval si Sammy.

„A taky tě uškrtím, jestli nezavřeš zobák," zavrčel rotmistr a i on kývl Sally na pozdrav. „Zdravím vás, slečno Hoodová." Pak uviděl obraz a oči se mu rozšířily údivem a Sally zrudla ještě víc.

„Můžete ho pustit," řekl Sandman a ukázal na Sammyho. „Teď už pro žádnou pomoc nepoběží."

„Bude dělat, co mu řeknu!" prohlásil sir George, aby ukázal, že je tu pořád pánem on.

Sandman přešel k plátnu. Hleděl na ústřední postavu výjevu a pomyslel si, že od smrti admirála Nelsona ho malíři a rytci zpodobňují čím dál křehčího, takže v podání sira Georgea už vypadal téměř jako přízračná figura.

„Jestliže pošlete Sammyho pro pomoc, sire Georgei," řekl, „rozhlásím, že váš ateliér podvádí ženy – že je portrétujete oblečené a bez jejich vědomí pak obraz přemalujete, aby na něm byly nahé." Obrátil se a usmál se na malíře. „Co myslíte, že by to asi udělalo s vašimi cenami?"

„Zdvojnásobilo by je to," odsekl sir George vyzývavě, ale pak si uvědomil, že Sandman myslí svou hrozbu vážně, a zjihl. Mávl rukou umazanou od barev k Sammymu a řekl: „Nikam nechoď."

Berrigan chlapce pustil. „A místo toho bys mohl udělat trochu čaje," řekl Sandman.

„Já ti s tím pomůžu, Sammy," nabídla se okamžitě Sally a rychle zmizela s chlapcem pod schody. Sandmanovi bylo jasné, že se chce obléknout a ne pomáhat s čajem.

Obrátil se k malíři. „Jste starý muž, sire Georgei," řekl, „starý, tlustý a ještě k tomu pijan. Třesou se vám ruce. Pořád sice dokážete malovat, avšak jak dlouho vám to vydrží? Žijete teď ze své pověsti, ale já bych ji mohl lehce obrátit v trosky. Nepochybujte, že by mi nedělalo problém dosáhnout toho, aby si lidé jako sir Henry Forrest u vás už nikdy neobjednávali portréty svých žen nebo dcer, protože by měli strach, že byste s nimi mohl provést totéž co s hraběnkou z Avebury."

„To bych nikdy takovým zákazníkům ne…" začal malíř.

„Mlčte," zarazil ho Sandman a pokračoval. „A v hlášení ministru vnitra mohu uvést, že jste přede mnou úmyslně zatajil pravdu." Po pravdě řečeno, tohle už byla hrozba, které by se sir George příliš bát nemusel, kdyby znal pravý

stav věci. Naštěstí jej však neznal. Navíc se bál soudního stíhání, bál se lavice obžalovaných a vězení, anebo možná někdy viděl nějaký transport do Austrálie, protože se pojednou začal chvět v nepředstíraném strachu. „Vím, že jste mi lhal," pokračoval Sandman, „takže teď od vás čekám, že mi řeknete pravdu."

„A když to udělám?"

„Pak si to já i rotmistr Berrigan necháme pro sebe. Proč bychom se měli starat, co s vámi bude? Vím, že vy jste hraběnku nezavraždil, a mně jde jen o to najít jejího vraha. Takže řekněte pravdu a my vás necháme na pokoji."

Sir George klesl na sedátko. Učedníci a oba muži, kteří stáli jako model postavám Nelsona a Neptuna, na něho civěli, dokud na ně malíř nezavrčel, aby šli dolů a počkali tam. Teprve když byli pryč, pohlédl na Sandmana. „Seraphim Club, ti ten obraz objednali," řekl.

„To už vím," odpověděl Sandman. Přešel kolem stolu s hadry, štětci a nejrůznějšími nádobkami dozadu. Hledal obraz s Eleanořiným portrétem, nikde ho však neviděl. Obrátil se. „Já chci vědět, kdo z klubu ho objednal."

„To nevím. Vážně! Nemám tušení!" Malíř upíral na Sandmana prosebný pohled a jeho strach byl téměř hmatatelný „Bylo jich tam aspoň deset nebo jedenáct, už si nepamatuju."

„Deset nebo jedenáct?"

„Jo. Seděli za stolem jako při Poslední večeři Páně, akorát bez Krista. Řekli, že potřebují obrazy pro svou galerii, a slíbili mi, že u mě objednají ještě další."

„Další podobné obrazy?"

„Jo. Dam s šlechtickým titulem. Nahých." Poslední slovo téměř zavrčel. „Vysvětlili mi, že to budou mít jako trofeje. Když nějakou takovou šlechtičnu obtáhnou alespoň

tři členové klubu, nechají si ji namalovat a pověsí si ji do té své galerie.“

Sandman pohlédl na Berrigana, ale ten pokrčil rameny. „Je to možný,“ řekl.

„A oni mají galerii?“

„V chodbě nahoře,“ odpověděl Berrigan, „ale teprve nedávno tam začali věšet obrazy.“

„Byl mezi těmi jedenácti i markýz ze Skavadalu?“ zeptal se Sandman.

„Řekl jsem, že jich bylo deset nebo jedenáct,“ opravil ho sir George podrážděně, jako by na tom záleželo. „Jo, Skavadale tam byl taky. A lord Pellmore. A pak si ještě vzpomínám na sira Johna Lassitera, ale většinu ostatních jsem neznal.“

„Oni se vám nepředstavili?“

„Ne,“ zabručel. Dobře věděl, co to potvrzuje – že s ním členové Seraphim Clubu jednali jako s obyčejným řemeslníkem, ne jako s džentlmenem.

„Mám za nanejvýš pravděpodobné, že jeden z těch deseti nebo jedenácti je hraběnčin vrah,“ řekl Sandman tiše a pohlédl tázavě na sira Georgea, jako by čekal, že jeho konstatování potvrdí.

„O tom nic nevím,“ prohlásil malíř.

„Ale musel jste mít podezření, že tu vraždu nespáchal Charles Corday ne?“

„Malej Charlie?“ Sir George se na okamžik zatvářil pobaveně, pak si zřejmě všiml hněvu na Sandmanově tváři a pokrčil rameny. „Moc se mi to nezdálo, to je fakt,“ připustil.

„Přesto jste nic neudělal. Nepodepsal jste žádost jeho matky. Ani prstem jste pro něho nehnul.“

„Přece ho soudil soud, ne?“ namítl sir George. „Byl v rukou spravedlnosti.“

„O tom pochybuju," poznamenal Sandman trpce, „o tom velmi pochybuju."

Sandman se podíval na pánvičku pistole, kterou siru Georgeovi vzal, a viděl, že je prázdná. „Máte prach a kulky?" zeptal se, a když se malíř zatvářil zděšeně, dodal: „Nebojte se, nechystám se vás zastřelit, vy blázne! Ptám se jen proto, že prach a kulky jsou pro jiné lidi, ne pro vás."

„Mám. Tamhle," ukázal sir George ke skříni.

Sandman otevřel dvířka a objevil malý arzenál. Předpokládal, že většina zbraní, které tam viděl, slouží jako modely k malování. Byly tu vojenské šavle, kordy, pistole, muškety a krabičky se střelivem. Podal jezdeckou pistoli Berriganovi, pak zastrčil do kapsy pár krabiček s náboji a sehnul se pro nůž. „Marníte můj čas," řekl siru Georgeovi. „Lhal jste mi, snažíte se mi dělat problémy." Vrátil se s nožem k malíři, na jehož tváři se objevil úzkostný výraz. „Sally!" křikl Sandman dolů.

„Tady jsem," ozvala se.

„Kolik vám sir George dluží?"

„Dvě libry a pět šilinků!"

„Zaplaťte jí," obrátil se Sandman k malíři.

„Nemůžete čekat, že tu mám tolik…"

„Zaplaťte jí!" houkl na něho Sandman, až sir George málem spadl ze stoličky.

„Mám u sebe tři guinee, nic drobnějšího," skuhral.

„Myslím, že si je slečna Hoodová zaslouží," řekl Sandman. „Dejte ty tři guinee rotmistrovi."

Sir George neochotně podal peníze Berriganovi a Sandman se znovu obrátil k nedokončenému plátnu. Británie, sedící s obnaženými ňadry a hrdým pohledem na skále uprostřed moře zalitého sluncem, byla téměř hotová. Bohyně byla neklamně Sally, třebaže sir George změnil dívčin obvykle veselý výraz v jakousi nadpozemskou

povznesenost. „Opravdu jste mi dělal jen problémy," řekl Sandman malíři, „ale co horší, byl jste připraven nechat toho nevinného chlapce zemřít."

„Řekl jsem vám všechno, co vím!"

„Ano, teď možná, ale předtím jste mi lhal a myslím, že si zasloužíte, abych i já vám nadělal trochu problémů. Musíte se naučit, sire Georgei, že za každý hřích je třeba zaplatit. Zkrátka musíte přijmout trest."

„Vy drzoune…!" vykřikl sir George a vyskočil na nohy. „Ne!"

Berrigan pochopil. Stáhl malíře zpátky na stoličku a podržel ho tam, zatímco Sandman přistoupil s nožem k Apoteóze lorda Nelsona. V tu chvíli se na vrcholu schodů objevil Sammy s čajem a zděšeně zíral, jak Sandman vede pomalý řez shora dolů a potom dole napříč kolem postavy bohyně. „Jeden můj přítel se možná brzy ožení," řekl na vysvětlenou Sandman. „Ještě to neví a neví to ani jeho nastávající, ale je jisté, že se mají rádi, a já jim chci dát dárek, až k tomu dojde." Udělal další řez nahoře napříč a kus plátna se stočil na stranu. Pak znovu vedl řez shora dolů, až v celém výjevu zůstal místo Sallyiny božské nahoty pouze prázdný obdélník. Odhodil nůž na podlahu, stočil Británii do ruličky a usmál se na malíře. „Bude to skvělý dar, takže ho dám nalakovat a zarámovat. Díky za vaši pomoc. Rotmistře? Myslím, že jsme tady skončili."

„Já jdu s vámi!" ozvala se Sally ze schodů. „Akorát mě někdo musí zapnout šaty."

„Říká někdo, ale soudím, že myslí vás, rotmistře," obrátil se Sandman k Berriganovi. „Služebník, sire Georgei."

Malíř na něho zíral neschopen slova. Když Sandman sestupoval ze schodů, dal se do smíchu a smál se ještě i na ulici, kde musel čekat na Berrigana a Sally.

Za chvíli byly šaty zapnuté a oba se k němu připojili. „O kom jste to mluvil, že se bude brzy ženit?“ chtěl vědět Berrigan.

„Ale o jednom svém příteli a jeho nastávající,“ odpověděl Sandman ledabyle. „A kdyby se k tomu neodhodlali? Co by se dalo dělat, nechal bych si ten obraz pro sebe.“

„Kapitáne!“ napomenula ho Sally.

„Ženit se?“ zamumlal šokovaný Berrigan.

„Víte, rotmistře, já jsem velmi staromódní člověk,“ řekl Sandman, „ten, který neochvějně věří v křesťanskou morálku.“

„Hrome, když teda mluvíme o křesťanský morálce, proč s sebou neseme pistole?“ zeptal se Berrigan.

„Protože teď půjdeme na další návštěvu – do Seraphim Clubu –, a tam bych šel nerad neozbrojen. A taky bych dal přednost tomu, aby o nás nevěděli, takže mi řekněte, kdy je k té návštěvě nejvhodnější doba.“

„A proč tam vlastně jdem?“ chtěl vědět Berrigan.

„Promluvit si s kočími, to je přece jasné.“

Rotmistr o tom chvíli uvažoval, pak přikývl. „V tom případě by bylo nejlepší zajít tam po setmění,“ řekl, „protože by bylo jednodušší vkrást se tam a mít naději, že tam alespoň jednoho vozku zastihnem.“

„Doufejme, že to bude ten pravý,“ poznamenal Sandman a otevřel hodinky. „Takže až po setmění, říkáte? To znamená, že je spousta času.“ Chvíli uvažoval. „Dobře, půjdu si promluvit s jedním svým přítelem a setkáme se, řekněme, v devět večer vzadu za klubem. Platí?“

„Budu na vás čekat u vchodu do kůlny pro kočáry,“ navrhl rotmistr. „A to je v ulici Charlese II.“

„Ledaže byste chtěl zůstat se mnou,“ nadhodil Sandman. „Mám v úmyslu jen se zastavit u přítele na kus řeči.“

„Ne,“ zavrtěl hlavou Berrigan a mírně zrudl. „Mám chuť se chvíli natáhnout.“

„V tom případě buďte tak laskav, příteli, a dejte tohle do mého pokoje,“ řekl Sandman a podal mu stočený Sallyin božský portrét. „A co vy, slečno Hoodová? Opravdu nevím, jak vy byste mohla strávit zbytek odpoledne. Nechcete mě doprovodit na návštěvu k příteli?“

Sally, zavěšená do rotmistra, věnovala Sandmanovi ten nejroztomilejší úsměv, jakého byla schopná, a tiše řekla: „Běžte si po svých, kapitáne.“

Sandman se zasmál a udělal, co mu Sally poradila. Šel si po svých.

7

„Králík“ Barnwell byl považován za nejlepšího házeče v Marylebone Cricket Clubu navzdory tomu, že se rozbíhal lehkým plavným během, který ukončil před odhodem míčku dvěma poskoky. Právě za ty dva poskoky si vysloužil svou přezdívku a teď házel Sandmanovi na jedné z cvičných branek se sítí na svažité straně nového kriketového hřiště lorda Thomase v St. John’s Wood, půvabném předměstí na severu Londýna.

Vedle sítě stál lord Alexandr Pleydell a dychtivě sledoval každý úder. „Nehází ti to Králík moc na stranu?“ zeptal se v jednu chvíli Sandmana.

„Vůbec ne.“

„Měl by to víc zatočit, aby ti to šlo k nohám. Ostře dovnitř. Crossley říká, že je to pohyb, který dokáže perfektně zmást.“

„Zmást Crossleyho není těžké,“ mínil Sandman a tvrdě napálil míček do sítě, až se lord Alexandr lekl a ustoupil o pár kroků dál.

Barnwell se v házení na Sandmana střídal s Hughesem, sluhou lorda Alexandra. Hughes považoval sám sebe za schopného házeče spodem, ale už začínal být pomalu

zoufalý, že nedokáže jedinkrát Sandmana prohodit. Proto se snažil házet příliš prudce a vrhl míček tak, že vůbec neposkakoval po zemi. Sandman jej však tvrdě odpálil mimo síť přes mokrý trávník, že letěl až kamsi nahoru na svah a při dopadu vyrazil stříbrnou sprškou vody v místě, kde právě tři muži kosili trávu. Sandman nechápal, jak mohlo někoho napadnout postavit kriketové hřiště na evidentně svažité louce, jenže Alexandr si toto nové hřiště lorda Thomase nepochopitelně oblíbil, třebaže tu musel být od jedné pomezní čáry ke druhé výškový rozdíl alespoň šest nebo sedm stop.

Barnwell zkusil hodit spodem a za chvíli se jen díval, jak jeho míček následuje Hughesův pokus nahoru do svahu. Jeden z chlapců, kteří jim nosili míčky zahrané mimo cvičné hřiště, zkusil hodit rychlým švihem k Sandmanovým nohám a odpal mu málem urazil hlavu. „Máš dnes nějakou divokou náladu, Ridere," poznamenal lord Alexandr.

„Ale prosím tě. Je mokro a míček je pomalý," snažil se to zamluvit Sandman. Pravda však byla, že měl divokou náladu, protože uvažoval, jak splnit slib, který dal Eleanor, a také proč jí vůbec sliboval, že ji unese, pokud jí otec odmítne dát souhlas. Ne, odpověď na druhou otázku znal. Dal Eleanor ten slib, protože jako vždy zcela podlehl jejímu kouzlu, jejímu zjevu, její blízkosti a hlavně své vlastní touze po ní. Je však v jeho moci ten slib splnit? Poslal další míček do chatrné sítě takovou silou, že jí proletěl a vzápětí zarachotil v laťkovém plotu a vyplašil hejno vrabců. Jak bys mohl někoho unést? ptal se sám sebe. A jak by ses mohl oženit, když nemáš žádné prostředky? A co by to bylo za svatbu někde v nějaké zastrčené díře ve Skotsku, kde není třeba ani povolení, ani ohlášek? Hněv v něm doslova kypěl a další míček poslal až ke stájím, kde nechávali členové klubu během hry své koně.

„Dnes máš opravdu hrozně divokou náladu,“ řekl lord Alexandr zamyšleně, pak vytáhl z chumlu vlasů za uchem tužku a z kapsy pomačkaný kousek papíru. „Myslím, že branku by mohl hájit Hammond, souhlasíš?“

„V tom Hampshiru má hrát tvůj tým?“

„Ne, Ridere. Dávám ho dohromady pro nového děkana a kanovníky katedrály svatého Pavla. Prosím tě, co sis myslel, že dělám?“

„Jo, souhlasím. Hammond by se na ten post skvěle hodil,“ řekl Sandman poté, co ustoupil a zarazil míček nohou. „Dobrý hod,“ zavolal na Hughese.

„Už mi slíbil Edward Budd, že za nás bude hrát,“ řekl lord Alexandr.

„Skvělé!“ Sandman se opravdu zaradoval, neboť Edward Budd patřil k těm pálkařům, které považoval za lepší, než je on, navíc znal Budda jako výborného společníka.

„A k dispozici je i Simmons.“

„V tom případě nebudu k dispozici já,“ řekl Sandman. Přitáhl si špičkou pálky míček a kopl jej zpátky k Hughesovi.

„Ale Simmons je přece výborný pálkař,“ namítl lord Alexandr.

„To je,“ souhlasil Sandman, „ale před dvěma roky v Sussexu vzal peníze a schválně prohrál zápas.“

„To se už nestane.“

„Souhlasím, pokud v tom týmu budu já. Musíš si vybrat, Alexandře, buď jeho, nebo mě.“

Lord Alexandr si povzdechl. „Ale Simmons je opravdu výborný hráč!“

„Tak si vezmi jeho,“ odpověděl Sandman neústupně. „Budu o tom muset přemýšlet,“ prohlásil lord Alexandr tím nejpovýšenějším způsobem, jaký svedl.

Další míček mířil Sandmanovi ke kotníkům a Sandmanova pálka ho poslala až k hospodě vedle nižšího hraničního plotu, z jejíž zahradní pivnice pozorovalo dění na cvičném hřišti asi tucet mužů. Sandmana napadlo, zda mezi nimi nemohou být námezdní vrahové najatí lordem Robinem Hollowayem. Otočil se ke kabátu, který si položil složený do vlhké trávy, a při pohledu na pažbu pistole vyčnívající z kapsy se trochu uklidnil.

„A nechceš si se Simmonsem promluvit?“ nadhodil lord Alexandr. „Kdybychom ho měli v sestavě, byla by na naší straně obrovská pálkařská síla, Ridere, opravdu obrovská. Ty, Budd a on. Mohli bychom pomýšlet na nový rekord!“

„Promluvit s ním můžu,“ řekl Sandman. „Jenom s ním nebudu hrát.“

„Proboha živého, co ty jsi za člověka!“

Sandman ustoupil od branky. „Alexandře, miluju kriket, ale jestli se má tahle hra zpotvořit uplácením hráčů, aby si někdo namastil kapsu, ať raději zanikne. Jediný způsob, jak se k podplácení stavět, je naprosto tohle svinstvo vymýtit,“ vychrlil ze sebe vztekle. „Ostatně není divu, že je kriket na ústupu. Zdejší klub měl vždycky slušné hřiště a teď hraje na stráni. Ano, kriket je v úpadku, Alexandře, protože je zkorumpovaný penězi.“

„Tobě se tohle všechno pěkně říká,“ reagoval lord Alexandr podrážděně, „jenže Simmons má ženu a dvě děti. Copak nechápeš, jak je to lákavé?“

„Chápu, moc dobře to chápu,“ odpověděl Sandman. „Včera mi kdosi nabídl dvacet tisíc guineí.“ Vrátil se na čáru vymezující území pálkaře a kývl dalšímu házeči, že je připraven.

„Dvacet tisíc?“ opakoval lord Alexandr. Řekl to, jako by se o něho pokoušela mdloba. „Abys prohrál kriketový zápas?“

„Abych nechal pověsit nevinného člověka,“ odpověděl Sandman a zahrál klidný obranný úder. „To je příliš lehké,“ postěžoval si.

„Co?“

„Tohle intelektuálské házení.“ Způsobu hození míčku ze strany napjatou rukou ve výši ramen se nepochopitelně říkalo intelektuálský styl. „Nemá to žádnou přesnost,“ brblal Sandman.

„Ale má to sílu,“ prohlásil lord Alexandr pevně, „mnohem větší, než když se hází zespodu.“

„Pořád říkám, že by se mělo házet vrchem.“

„Ne! Nikdy! To hru kazí! Absurdní názor, naprosto nepřípustný, nevhodný!“ Lord Alexandr se odmlčel, aby si mohl potáhnout z dýmky. „Klub si není jistý, zda vůbec povolit házení ze strany, natož vrchem. Ne, jestli chceme, aby se obnovila rovnováha mezi pálkařem a házečem, pak je odpověď jasná. Poslyš, to jsi řekl jen tak, nebo jsi to mínil vážně?“

„Vážně. Podle mě v sobě házení vrchem spojuje možnost dát hodu sílu i přesnost,“ hájil svůj názor Sandman. „A byla by to taky výzva pro pálkaře.“

„Neptám se tě na házení, vracím se k tomu, co jsi říkal – že ti někdo nabídl dvacet tisíc liber.“

„Guineí, Alexandře, guineí. A lidé, kteří mně tu nabídku učinili, se považují za džentlmeny.“ Sandman ustoupil a odpálil míček do sítě kousek od místa, kde stál lord Alexandr.

„A za co ti nabídli tolik peněz?“

„Tolik peněz? Pořád je to pro ně levnější než se houpat na šibenici, nezdá se ti? Jediný problém je, že si stále nejsem jistý, který člen Seraphim Clubu je vrah. Ale doufám, že to dnes večer zjistím. Asi bys mi nepůjčil svůj kočár, že?“

Lord Alexandr se zatvářil zmateně. „Ty potřebuješ můj kočár?“

„Jo. Tu věc na čtyřech kolech s koňmi vpředu, Alexandře.“ Sandman poslal další míček daleko do svahu. „Bylo by to k dobrému účelu. K záchraně nevinného.“

„Ano, jistě,“ řekl lord Alexandr s překvapivým nadšením. „Bude mi poctou. Mám s ním čekat před tvou rezidencí?“

„Proč ne? Jestli chceš dělat společníka slečně Hoodové…?“ řekl Sandman. Musel se zasmát Alexandrovým rozpakům. Pak se zarazil, neboť si všiml, že k cvičnému hřišti míří od hospody jakýsi mladík. Nešel loudavě, jako by se chtěl jen podívat, ale rychlým a rázným krokem. Sandman se už chystal dojít si ke kabátu pro pistoli, když náhle poznal, že podezřelým mužem je lord Christopher Carne, dědic hraběte z Avebury. „Přichází tvůj přítel,“ řekl lordu Alexandrovi.

„Můj přítel? Ach, Kit!“

Lord Christopher odpověděl na Alexandrův nadšený pozdrav mávnutím ruky, pak si všiml Sandmana a zarazil se. Zdálo se, že náhle ztratil náladu, a Sandman si na okamžik pomyslel, že se lord Christopher otočí na patách a zase odejde. Místo toho však mladý muž v brýlích vykročil právě směrem k němu. „Proč jste mi neřekl, že jste navštívil mého otce?“ spustil bez jakéhokoliv úvodu.

„A měl jsem vám to hlásit?“ zeptal se Sandman. Uhnul před letícím míčkem a nechal ho plesknout do sítě za sebou.

„Bylo by z-zdvořilé, kdybyste mi o tom řekl,“ stěžoval si lord Christopher.

„Kdybych potřeboval lekce zdvořilosti,“ odpověděl Sandman, „řekl bych si o ně těm, kteří se umí chovat slušně.“

Lord Christopher udiveně vzhlédl, nenašel však odvahu požádat Sandmana o omluvu za jeho jedovatost. „Domníval jsem se, že náš rozhovor budete považovat za důvěrný," namítl vyčítavě. „Ani ve snu mě nenapadlo, že se o něčem z toho, co jsem vám řekl, zmíníte před mým otcem."

„O ničem, co jste mi řekl, jsem se před vašim otcem nezmínil," odpověděl Sandman klidně. „Neopakoval jsem před ním jediné vaše slovo. Vlastně jsem mu ani neřekl, že jsem se s vámi setkal."

„Napsal mi," pokračoval lord Christopher. „Psal o vaší návštěvě a nabádal mě, abych už s vámi nemluvil. Je tedy jasné, že jste lhal! M-musel jste mu říct, že jsme spolu hovořili."

Sandman si pomyslel, že dopis, o kterém mluví, se zřejmě vezl v témže poštovním dostavníku, jímž se vracel do Londýna. „Váš otec není hloupý, vyvodil si to," odpověděl. „A vy byste si měl rozmyslet, koho obviňujete ze lži, abyste si byl jistý, že vládnete kordem i pistolí líp než on." Nedíval se, jaký účinek mají jeho slova, místo toho udělal dva rychlé kroky a vší silou odpálil míček. Věděl, že to bude dobrý odpal, věděl to ještě dřív, než pálka zasáhla míček, a pak už se jen díval, jak tři sekáči trávy s úžasem sledují dráhu míčku, který dopadl mezi ně, odrazil se a letěl dál málem stejnou rychlostí, s níž opustil pálku, a zmizel v křoví na vrcholu svahu. Jako výstřel z šestiliberního děla, pomyslel si Sandman, a pak uslyšel náraz do dřevěného plotu a bolestivé zařičení krávy na sousední louce.

„Proboha živého," zašeptal lord Alexandr s pohledem upřeným na vrchol svahu, „proboha živého!"

„Trochu jsem se ukvapil," řekl lord Christopher v náznaku omluvy, „ale stále nechápu, proč jste musel jet až do Carne Monoru."

„Viděl jsi, kam až ten míček odpálil?“ obrátil se k němu lord Alexandr. „Viděl jsi to?“

„Proč?“ opakoval lord Christopher rozzlobeně.

„Už jsem vám řekl proč,“ odpověděl Sandman. „Abych zjistil, zda tam není někdo ze služebnictva vaší nevlastní matky.“

„Samozřejmě že tam nikdo z nich není,“ řekl lord Christopher.

„Ale minule jste připustil, že je to možné.“

„Protože jsem o tom p-pořádně nepřemýšlel. Všichni, co sloužili v londýnském domě, museli vědět, jaké nemravnosti se tam dějí, a můj otec by si sotva přál, aby o tom šířili ř-řeči po celém Wiltshiru.“

„To je pravda,“ připustil Sandman. „Takže jsem tam jel zbytečně.“

„Z toho si nic nedělej, Ridere,“ vmísil se mezi ně lord Alexandr. „Mám pro tebe dobrou zprávu. Mister William Brown svolil, že můžeme v pondělí přijít,“ řekl celý rozzářený. „Ty a já. Není to skvělé?“

„Mister Brown? Kdo je to?“ zeptal se Sandman.

„Správce Newgatu. Čekal bych, že člověk ve tvém postavení to bude vědět.“ Obrátil se k lordu Christopherovi. „Víš, Kite, napadlo mě, že když je teď Rider úředním vyšetřovatelem ministra vnitra, měl by taky vidět, co se na popravišti vlastně děje. Aby poznal tu hroznou brutalitu, která čeká lidi, jako je Corday. A tak jsem napsal správci věznice a on mě a Ridera s veškerým porozuměním pozval na snídani. Slibuje ledvinky na divoko! Odjakživa mám rád dobře připravené ledvinky na divoko.“

Sandman vystoupil z území pálkaře. „Nemám nejmenší chuť chodit se dívat, jak se věší lidi,“ prohlásil.

„To není otázka chuti,“ mínil lord Alexandr. „Je to povinnost související s tvou úřední funkcí.“

„Nemám žádnou povinnost chodit na popravy," trval na svém Sandman.

„Samozřejmě že máš," stál zase na svém lord Alexandr. „Přiznávám, že i já z toho mám obavy. Nesouhlasím s šibenicí, avšak současně v sobě nacházím jistou zvědavost poznat tuto stránku spravedlnosti. Když nic jiného, Ridere, bude to pro tebe poučná zkušenost."

„Na takovou poučnou zkušenost kašlu!" odsekl Sandman. Vrátil se zpátky na svůj post a odpálil dobře hozený míček. „Nikam nejdu, Alexandře. Nikam nejdu a basta! To je moje odpověď!"

„Já bych se šel podívat docela rád," ozval se lord Christopher nesměle.

„Ridere!" zkusil to lord Alexandr ještě jednou.

„Už jsem řekl, ne!" trval neústupně na svém Sandman. „S velkým potěšením pošlu pravého vraha na šibenici, ale na ten newgateský cirkus se dívat nebudu." Dal Hughesovi znamení, že už nemá házet. „Dnes už toho bylo dost," řekl a přejel dlaní po úderové ploše pálky. „Nemáš trochu lněného oleje, Alexandře?"

„Pravého vraha?" ozval se lord Christopher. „Vy víte, kdo jím je?"

„Doufám, že to budu vědět dnes večer," odpověděl Sandman. „Jestli si pošlu pro tvůj kočár, Alexandře, budeš vědět, že jsem našel svého svědka. Jestli nepošlu, pak bohužel…"

„Jakého svědka?" chtěl vědět lord Christopher.

„Pokud zůstane Rider zatvrzelý," obrátil se k němu lord Alexandr, „mohl bys jít v pondělí do Newgatu na ledvinky na divoko se mnou ty, co říkáš?" Vylovil z kapsy křesadlo a snažil se zapálit novou dýmku. „Víš, Ridere, myslím, že bys opravdu měl vstoupit do zdejšího klubu. Potřebujeme členy."

„To chápu, že potřebujete. Kdo by se hrnul do klubu, který hraje kriket na imitaci alpské louky?“

„Co bys chtěl? Mezi brankami je to perfektní hřiště,“ odpověděl lord Alexandr rozmrzele.

„Kdo je tím svědkem?“ naléhal lord Christopher.

„Pevně doufám, že si pro ten kočár pošleš,“ vmísil se mezi ně znovu lord Alexandr. „Chtěl bych vidět, jak se bude ten zatracený Sidmouth tvářit. Musíš ho přinutit, aby dal tomu chudákovi milost, Ridere. Budu na tebe čekat U Pšeničného snopu, až se s tím svědkem přihasíš.“

„Počkám tam s tebou,“ prohlásil lord Christopher a na tváři lorda Alexandra se mihl výraz nelibosti. Sandman věděl, že se jeho přítel nechce dělit o Sallyinu pozornost, lord Christopher to však zřejmě pochopil jako výraz nedůvěry vůči své osobě a protáhl obličej zklamáním.

Pohled lorda Alexandra zabloudil ke třem sekáčům. Opírali se o kosy a stále ještě diskutovali o Sandmanově míčku, který kolem nich proletěl jako dělová koule. „Vždycky jsem si myslel,“ poznamenal lord Alexandr zamyšleně, „že až někdo vynalezne zařízení na sekání trávy, vydělá na tom celé jmění.“

„To zařízení už přece existuje,“ mínil Sandman. „Jmenuje se ovce.“

„Měl jsem na mysli takové zařízení, které za sebou nezanechává bobky,“ upřesnil lord Alexandr kousavě a usmál se na Christophera Carna. „Ale samozřejmě že můžeš strávit večer se mnou, drahý příteli. Možná bys mi přitom mohl vysvětlit, co je to zač, ten Kant. Kdosi mi poslal jeho poslední knihu – už jsi ji viděl? Řekl bych, že by sis ji měl přečíst. Zdá se, že ten člověk má velmi zdravé názory, i když je to Prus, pokud se nemýlím. Ale to myslím není jeho vina. Pojďme a dejme si nejdřív trochu čaje. Ridere, dáš si s námi čaj? Samozřejmě že dáš. Kromě toho

tě chci představit lordu Frederickovi. Víš přece, že je teď tajemníkem našeho klubu, ne? Vážně bys k nám měl vstoupit. A co jsi to chtěl? Lněný olej na pálku? Pojď s námi, tady dělají velmi slušný čaj.“

A tak šel Sandman na velmi slušný lordský čaj.

Byl podmračený večer a obloha nad Londýnem se zdála ještě tmavší než jindy, neboť nastalo bezvětří a uhelný kouř z nesčetných komínů zůstával viset nad střechami a věžemi jako příkrov. Ulice v blízkosti St. James’s Square byly tiché, stejně jako domy v okolí, jejichž majitelé odjeli z velké většiny na venkov. Když si Sandman všiml, že ho pozoruje noční hlídač, přešel přes ulici k němu, pozdravil a zeptal se ho, u kterého regimentu sloužil. Oba pak chvíli vzpomínali na Salamanku, o níž Sandman soudil, že byla možná nejkrásnějším městem, jaké kdy spatřil. Potom kolem přešel lampář se svým žebříkem a jednu po druhé rozsvěcel nové plynové lampy, které nejdřív zářily namodralým světlem a teprve postupně jejich jas běleл. „Některý z těchhle domů už mají plyn zavedenej i uvnitř,“ řekl noční hlídač.

„Uvnitř?“

„Jo. Ale podle mě z toho nic dobrýho nevzejde, pane, vzpomeňte si na mě. A není to přirozený.“ Hlídač zvedl pohled k nejbližší syčící lampě. „Bude oheň a sloupy kouře, pane, jak se to píše v bibli. Oheň a sloupy kouře, vzpomeňte si na mě, pane. Požár jako ve žhavý peci.“

Dalších apokalyptických proroctví ušetřila Sandmana drožka, která náhle zatočila do ulice. Klapot kopyt se odrážel od bílých průčelí domů, na něž se už snášelo šero. Drožka zastavila kousek od Sandmana, otevřela se dvířka a

vystoupil rotmistr Berrigan. Hodil kočímu minci a pak podržel dvířka pro Sally.

„Proboha, neměla jste…“ začal Sandman.

Berrigan ho nenechal domluvit. „Neříkal jsem, že na nás tohle spustí?“ řekl vítězoslavně Sally. „Neříkal jsem, že bude proti tomu, abys se mnou jela?“

Sandman si všiml, že vztah těch dvou doznal jistého vývoje. „Rotmistře!“ snažil se přesto uplatnit svou autoritu. „Nemůžeme přece…“

„Chcete jet pro Meg, kapitáne, ne?“ vložila se do věci Sally. „Představte si, jak se bude tvářit, až uvidí, že ji chtěj někam odvízt dva chlapi. Musí u toho bejt ženská, aby k vám pojala důvěru.“

„Nemějte obavy, že by si dva staří vojáci nedokázali poradit,“ namítl chabě Sandman.

„To máte marný, kapitáne. Sal se nedá odradit,“ varoval ho rotmistr.

„Kromě toho,“ pokračoval Sandman, „Meg v Seraphim Clubu není. Jdeme tam, jen abychom našli kočího, který by nám řekl, kam ji odvezl.“

„Možná z něho dostanu i to, co vám nebude chtít říct,“ prohlásila Sally. Obdařila Sandmana oslňujícím úsměvem a obrátila se k hlídači. „Dobrý muži, nemáte nic lepšího na práci než poslouchat, o čem spolu vykládaj jiný lidi?“

Hlídač na ni chvíli civěl, ale pak se otočil a vydal se za lampářem. Berrigan zatím vylovil z kapsy kabátu klíč a ukázal ho Sandmanovi. „Od zadního vchodu, kapitáne,“ řekl a pohlédl na Sally. „Poslouchej, lásko, já vím, že…“

„Odpusť si to, Same! Jdu s tebou!“

Berrigan šel první a kroutil hlavou. „Nerozumím tomu,“ brumlal si, „ženský si pořád naříkaj, že svět není spravedlivej, protože o všem rozhodujou mužský, ale zatím prosaděj úplně všechno, na co si vzpomenou. Všimnul jste

si toho, kapitáne? To je pořád stěžování na to a na ono, ale kdo potom nosí hedvábí, zlato a perly, eh?“

„Mluvíš o mně, Same Berrigane?“ zeptala se Sally.

„Opravdová láska,“ zamumlal si pro sebe Sandman. To už se však přiblížili k širokým vratům v bílé zdi na konci ulice a Berrigan si položil prst na rty.

„V tuhle dobu je v klubu klid,“ zašeptal. „Řekl bych, že by se nám mohlo podařit nepozorovaně tam vklouznout.“ Přistoupil k malým dvířkám na boku brány, zkusil vzít za kliku, a když zjistil, že jsou zamknutá, zastrčil do zámku klíč. Odemkl, opatrně pootevřel a nakoukl do dvora. Zřejmě tam neviděl nic, co by ho znepokojilo, neboť vkročil dovnitř a kývl na Sandmana a Sally, aby šli za ním.

Dvůr byl prázdný, stál v něm pouze modře natřený kočár se zlatým zdobením, podle všeho umytý, protože se i v šeru blýskal a z jeho boků a držáků na bič kapala voda. Na dvířkách měl samozřejmě znak se zlatým andělem. „Sem, rychle!“ sykl Berrigan a Sandman se Sally ho následovali do stínu ke stáji. „Myl ho někdo od koní, ale kočí bude tady v zadní kuchyňce,“ ukázal rotmistr na osvětlené okno v garáži pro kočár. Vzápětí se polekaně otočil, protože se otevřely dveře hlavní budovy. „Sem!“ sykl znovu a všichni tři rychle vklouzli do úzkého průchodu vedle stáje. Na dvoře zazněly kroky.

„Tady?“ zeptal se jakýsi hlas. Sandman nepoznal, komu patří.

„Ano, tady,“ odpověděl jiný hlas. „Byl by to sklep dvanáct stop hluboký s kamennými stěnami a nahoře se zděnou klenbou.“

„Sakra, na to tady není dost prostoru. Jak by byl široký?“

„Deset stop.“

„Panebože, člověče, tady přece obracíme kočáry!“

„Tak by se obracely na ulici.“

Berrigan se naklonil k Sandmanovi. „Mluvěj o ledárně," zašeptal mu do ucha. „Melou o tom už skoro rok."

„A co tak za stájí?" nadhodil první hlas.

„Tam není dost místa," namítl druhý

„Myslím mezi stájí a zadní zdí," pokračoval ten první. Sandman slyšel, že se oba muži blíží k nim, a bylo mu jasné, že je jen otázkou několika vteřin, než je objeví. Pak ale Berrigan vykoukl na vzdáleném konci uličky do menšího dvora, a když nikoho neviděl, přeběhl přes něj k otevřeným dveřím v zadní části domu. „Tudy!" sykl na ně.

Sandman se Sally ho rychle následovali. Když se ocitli uvnitř, zjistili, že jsou na schodišti pro služebnictvo, které zřejmě vede z kuchyně v přízemí do vyšších poschodí. „Schováme se nahoře a počkáme, až se vzduch vyčistí," zašeptal Berrigan.

„Proč nezůstaneme tady?" zeptal se Sandman.

„Protože se ty bastardi můžou tímhle vchodem každou chvíli vrátit," řekl Berrigan a vedl je temným schodištěm nahoru. V prvním poschodí pootevřel dveře a všichni tři vstoupili do chodby s tlustým kobercem a stěnami vylepenými tmavě červenou tapetou. Z chodby vedlo několik dveří, mezi nimiž visely obrazy. Sandman je rychle přehlédl, bylo tu však příliš šero, aby rozeznal, co na nich je. Berrigan si náhodně vybral jedny dveře, otevřel je a zjistil, že místnost je prázdná. „Tady nás nikdo nevymákne," řekl.

Byla to ložnice – velká, pohodlná, nákladně zařízená. Samotná postel byla vysoká a obrovská, s bohatě vycpanými matracemi a tlustým přehozem v šarlatové barvě, v níž se vznášel stejný nahý andělíček jako ve znaku klubu. V místnosti byl také krb. Berrigan přistoupil k oknu, opatrně odhrnul závěs a pohlédl dolů na dvůr. Sandmanovy oči se pomalu přizpůsobovaly šeru. Vtom zaslechl, že se

Sally tiše směje, a když se otočil, uviděl, že se dívá na obraz visící nad čelem postele. „Můj ty bože!“ povzdechl si.

„Takovejch je tu spousta,“ poznamenal Berrigan suše.

Na obraze byla skupinka mužů a žen bujaře dovádějících v kruhové arkádě z bílých mramorových sloupů. Vpředu hrálo jakési dítě na flétnu a další brnkalo na harfu, obě si však kupodivu nevšímaly dospělých, kteří se spolu nazí nevázaně pářili pod sloupovou arkádou osvětlenou tajuplným měsíčním světlem. „Hrome,“ poznamenala Sally, „to bych nikdy nevěřila, co všechno může ženská dělat s nohama.“

Sandman usoudil, že bude lepší, když se zdrží komentáře. Přešel k oknu a pohlédl dolů. Zdálo se, že dvůr je opět prázdný. „Asi se už vrátili do domu,“ řekl Berrigan.

„A tady je další,“ špitla Sally. Stála na špičkách a prohlížela si obraz visící nad prázdným krbem.

„Myslíte, že by mohli přijít sem?“ zeptal se Sandman.

Berrigan zavrtěl hlavou. „Tyhle zadní brlohy používaj jen v zimě.“

Sally se při pohledu na obraz zahihňala a pak se obrátila k Berriganovi. „Vidím, že jsi pracoval v úplný akademii, Same Berrigane.“

„Tohle je klub!“

„Žádnej klub, pitomá akademie je tohle doupě,“ prohlásila Sally opovržlivě.

„Však jsem už odtud odešel, ne?“ bránil se Berrigan. „Mimochodem, pro nás, sluhy, tu žádná akademie nebyla. Jen pro členy.“

„To si dovedu představit,“ poznamenala Sally a znovu se zahihňala.

Vtom na ni Berrigan zasyčel, aby byla tiše, protože se na chodbě ozvaly kroky. Blížily se, pak přešly kolem a začaly se vzdalovat.

„Tohle nám není k ničemu, když budeme dřepět tady," řekl Sandman.

„Počkáme, až se to v domě trochu uklidní, a pak vyklouznem zpátky na dvůr," mínil Berrigan.

Náhle vzal kdosi za kliku. Berrigan rychle ustoupil za paraván, který zakrýval nočník, a Sandman strnul. Předtím se opravdu zdálo, že kroky přešly chodbou dál, jenže ten, kdo šel kolem, zřejmě něco zaslechl, připlížil se zpátky a teď najednou otevřel dveře. A ten kdosi byla žena. Vysoká, štíhlá, s černými vlasy pěkně stočenými nahoru a upevněnými dlouhými špendlíky s perleťovými hlavami. Na nohou měla střevíčky s perleťovými podpatky, v uších perlové náušnice a kolem elegantního labutího krku dvakrát obtočenou šňůru perel. Jinak nic. Byla dočista nahá. Nijak si nevšímala Sandmana, který se snažil skrýt pistoli, zato se usmála na Sally. „Netušila jsem, že tady taky děláš, Sal!"

„Vůbec tu nedělám, Flossie," odpověděla Sally.

Teprve teď Sandman nahou ženu poznal. Byla to tanečnice, ta, co si nechávala říkat Sacharissa Lasordaová, a když se k němu nyní obrátila, cítil se před ní celý nesvůj, třebaže byl oblečený a ona nahá. Zřejmě právě proto. Dívka si ho prohlédla od hlavy až k patě a pak se na Sally usmála. „Pořídila sis moc pěknýho fešáka, ale dal si nějak na čas, nemyslíš?" Pak se jí rozšířily oči údivem, když zpoza paraván vystoupil Berrigan. „Tak vy to táhnete v trojce?" zeptala se. Teprve potom rotmistra poznala.

„Nejsem tady, Flossie," zavrčel Berrigan, „takže až budeš odcházet, zavři dveře, a když tu nejsem, ani jsi mě tu nemohla vidět. Myslel jsem, že ses dala na vyšší umění."

„Nevyšlo to, Same,“ řekla. Zavřela dveře, ale zůstala uvnitř místnosti.

„Co se stalo se Spofforthem?“ zeptala se Sally.

„Co asi? Zdrhnul. Dnes ráno.“ Pohrdlivě ohrnula nos. „Bastard jeden! Přitom já ty pitomý fiňáry tak potřebuju. A tady to vždycky pár liber hodí.“ Posadila se na postel. „A co tu teda vy tři hrome děláte?“ zeptala se Berrigana.

„A co tu hrome děláš ty?“ oplatil jí stejnou mincí.

„Chodíme si sem odpočinout, protože v létě tu nikdo nebejvá,“ odpověděla.

„Takže ti nebude dělat problémy tvářit se, žes nás tu neviděla,“ řekl Berrigan důrazně. „Prostě tu nejsme, proto jsi nás tu neviděla a na nic ses nás neptala.“

„Sakra, to jsou věci,“ řekla Flossie a pohlédla Berriganovi do očí. „Promiň, že vůbec dejchám.“

„A s kým teď jako máš bejt?“ zeptal se Berrigan.

„S Tollemerem. Akorát že se zlil a chrápe.“ Pokrčila nos a pohlédla na Sally. „A ty tu pracuješ?“

„Už jsem ti řekla, že ne.“

„Platěj dobře,“ řekla Flossie. Vyklouzla ze střevíčku a začala si masírovat chodidlo. „A co se teda stane, když půjdu dolů a řeknu jim, že jste tady?“ zeptala se Berrigana.

„Co se stane? Stane se to, že až tě příště potkám, pořádně ti nakopu,“ odpověděl.

„Rotmistře!“ protestoval Sandman. Viděl však, že na Flossii hrozba příliš nezapůsobila.

„Co je?“ ohradil se Berrigan. „Slíbil jsem jí jen to, co by si zasloužila.“

„Chápu, Same. Dlouho sis nešvihnul a seš nadrženej,“ zazubila se Flossie.

„Nikomu tady nehodláme nic udělat,“ prohlásila Sally. Tvářila se smrtelně vážně. „Snažíme se jen někomu pomoct.“

„Dobře, nikomu neřeknu, že jsem vás tu vymákla," slíbila Flossie. „A proč bych taky měla?"

„Kdo tu dnes je?" zeptal se Berrigan.

Začala mu odříkávat jména, z nichž žádné nevzbudilo Sandmanovu pozornost. O markýzi ze Skavadalu ani o lordu Robinu Hollowayovi se nezmínila. Flossie si byla jistá, že žádný z nich v klubu není. „S markýzem si nedělám starost, protože to je opravdovej džentlmen," řekla, „ale ten zatracenej Holloway je bastard." Navlékla si střevíček, zívla a vstala. „Už bych raději měla jít, aby mě Jeho Lordstvo nepostrádalo. Brzy bude chtít přinýst večeři." Zamračila se. „Nevadí mně, že tady dělám," dodala. „Říkám, platěj dobře, je tu fajn, ale vadí mi sakra, když mám s někým sedět u večeře nahá. Člověk má takovej divnej pocit, vážně. Všichni chlapi oblečený jako na recepci a my jen ve svý kůži." Otevřela dveře a zakroutila hlavou. „A já tu zatracenou polívku vždycky rozliju."

„Tak budeš držet jazyk za zuby, Flossie?" zeptal se Berrigan nervózně.

Poslala mu rukou polibek. „Pro tebe, Same, všechno," řekla a byla pryč.

„Pro tebe, Same, všechno? Co to má znamenat?" zeptala se Sally.

„Co by? Řekla to jen tak."

„Mister Spofforth měl pravdu," přerušil je Sandman.

„V čem?" nechápala Sally.

„Že má pěkné nohy."

„No kapitáne…" Sally na něho zírala úplně šokovaná.

„Už jsem viděl lepší," řekl Berrigan galantně a Sandman si s potěšením všiml, že se Sally začervenala.

„Jen tak pro zajímavost, na kolik přijde členství v tomhle klubu?" zeptal se Sandman. Pootevřel dveře a škvírou vykoukl ven. Chodba byla prázdná.

„Dva tisíce při vstupu, pokud vás pozvou, a potom sto ročně," odpověděl Berrigan.

To jsou výsady bohatství, pomyslel si Sandman, a jestliže hraběnka z Avebury některého z členů vydírala, nebo dokonce víc najednou, co jiného je mohlo napadnout než ji zabít, aby si zachovali místo v tomto požitkářském doupěti? Znovu pohlédl k oknu. Venku už byla tma, ne však úplná, pouze jakési temné šero letní noci ve městě osvětleném stovkami plynových lamp. „Půjdeme najít našeho kočího?" zeptal se Berrigana.

Sestoupili dolů schodištěm pro služebnictvo a přešli dvůr. Čerstvě umytý a lesknoucí se kočár stál ještě pořád na dláždění, ačkoliv držáky na bič už byly pryč. Berrigan přistoupil k postranním dveřím garáže a poslouchal. Po chvíli zvedl dva prsty na znamení, že uvnitř jsou zřejmě dva muži. Sandman sáhl do kapsy pro pistoli. Zatím ji nenatáhl, aby nešťastnou náhodou nevystřelila sama, zkontroloval však, zda je nabitá. Pak odstrčil Berrigana stranou, otevřel dveře a vstoupil dovnitř.

Místnost zřejmě sloužila jako kuchyňka, sedlárna i skladiště. Nad ohněm bublal kotlík s vodou, na krbové římse hořela svíčka a další svíčky stály na stole, u něhož seděli dva muži. Jeden byl mladý, druhý ve středních letech a oba měli před sebou cínové korbely a talíře s chlebem, sýrem a studeným hovězím. Jakmile uslyšeli vrznout dveře, otočili se a starší při pohledu na Sandmanovu pistoli otevřel v úžasu ústa a nechal z nich vypadnout hliněnou dýmku. Její troubel se zlomila o hranu stolu. Za Sandmanem vstoupila Sally a za ní Berrigan, který za sebou zavřel.

„Představte mi je, rotmistře," řekl Sandman. Nemířil pistolí na žádného z těch dvou, bylo však zřejmé, k čemu ji má, a oba muži na ni civěli jako uhranutí. „Ten mladší je podkoní a jmenuje se Billy," řekl Berrigan, „a ten starší, co

mu brada spadla do klína, je Michael Mackeson, jeden ze dvou kočích klubu. Kde je Percy, Macku?“

„Sam?“ zeptal se Mackeson, jako by se právě probudil a nemohl si uvědomit, co se děje. Byl to statný rozložitý chlap s rudým obličejem, krásným navoskovaným knírem a hustou kšticí černých vlasů, které mu začínaly na spáncích šedivět. Byl pěkně oblečený a Sandman nepochyboval, že si to může dovolit, protože dobří kočí byli placení víc než slušně. Sandman slyšel o kočím, který vydělával přes dvě stě liber ročně, a všeobecně byli považováni za něco extra mezi řemeslným stavem, dokonce tak, že hodně mladých džentlmenů chtělo být jako oni. Tito lordíčci si pak pořizovali stejné peleríny, jaké měli profesionální kočí, a učili se držet bič v jedné ruce a v druhé svírat otěže, a došlo to tak daleko, že v Londýně bylo tolik aristokratů usilujících o to stát se kočími, že si člověk nebyl jistý, zda ho veze vévoda, nebo placený vozka. Teď však, přes svůj povznesený stav, Mackeson pouze civěl na Berrigana, který podobně jako Sandman držel v ruce pistoli.

„Tak kde je Percy?“ zeptal se znovu Berrigan.

„Veze lorda Lucyho do Weybridge,“ odpověděl konečně Mackeson.

„Doufejme tedy, že seš to ty, kdo nás zajímá,“ řekl Berrigan. „A ty nikam nechoď, Billy,“ vyštěkl na podkoního, oblečeného v obnošené černožluté livreji Seraphim Clubu. „Pokud nechceš kulku do hlavy, pěkně seď tady.“ Podkoní zřejmě nechtěl kulku do hlavy, a tak zase klesl zpátky.

Sandman si nebyl vědom toho, kdy se ho začal zmocňovat hněv, pojednou však cítil, že v něm narůstá a chystá se propuknout. Bylo možné, že tenhle kníratý kočí zná odpověď, po níž se on tak usilovně pídí, a představa, že by se mohl dostat tak blízko pravdě, ale stále na ni

nedosáhnout, jeho hněv ještě víc rozdmýchávala. Pořád jej ovládal, přesto už se prosazoval do jeho hlasu, který zněl nyní ostře a úsečně, a Mackeson sebou vylekaně trhl, když Sandman promluvil. „Před nějakou dobou odvezl někam kočí zdejšího klubu službu z domu hraběte z Avebury v Mount Street. Byl jste to vy?“

Mackeson polkl a zíral na Sandmana, jako by ze sebe nebyl schopen vypravit slovo.

„Tak byl jste to vy?“ zeptal se Sandman ještě jednou o poznání hlasitěji.

Mackeson váhavě přikývl, pak obrátil pohled k Berriganovi, jako by nemohl uvěřit tomu, co se tu děje.

„Kam jste ji odvezl?“ ptal se dál Sandman. Mackeson znovu polkl a vzápětí poskočil, když Sandman klepl pistolí o stůl. „Kam jste ji odvezl?“ odsekával slova Sandman.

Mackeson se od něho odvrátil a zamračil se na Berrigana. „Zabijou tě, Same Berrigane,“ řekl, „najisto tě zabijou, to si piš, jestli tě tu najdou.“

„Pak udělaj líp, když mě tu nenajdou,“ odpověděl Berrigan.

Sandman natáhl pistoli. Kočí zaslechl cvaknout kohoutek a znovu sebou zděšeně škubl. Oči se mu při pohledu do černého ústí zbraně rozšířily a z hrdla se mu vydral žalostný zvuk plný strachu. „Ještě jednou se vás slušně zeptám, pane Mackesone,“ řekl Sandman mrazivým tónem, „ještě jednou, ale pak…“

„Do Nether Cross,“ vyhrkl kočí.

„Jak daleko to je?“

„Po starých poctivých cestách… tak sedm osm hodin,“ řekl kočí opatrně.

„Kterým směrem?“ zeptal se Sandman.

„Podél pobřeží cestou na Kent, pane.“

„Ke komu jste ji vezl?“ ptal se dál Sandman. „Kdo v Nether Cross žije?“

„Lord John de Sully Pearce-Tarrant,“ odpověděl Berrigan za kočího, „vikomt Hurstwood, hrabě z Keymeru, baron Hoghbrook, lord já nevím čeho a čeho ještě jinýho, dědic vévodství riponskýho a chlápek známej taky jako markýz ze Skavadalu, kapitáne.“

A Sandman pocítil obrovský nával úlevy, protože konečně znal odpověď na svou otázku.

Kočár rachotil ulicemi směrem na jih od Temže. Měl sice rozsvícené lampy, jejich slabá zář však příliš světla na cestu nevrhala, a když tedy dojeli na vrchol kopce Shooters Hill, kde ještě bylo trochu vidět, ale cesta dál přes Blackheath se už nořila do neproniknutelné tmy, zastavili. Sandman s Berriganem vypřáhli koně, uvázali je ke kůlu na louce a oba vězně, kočího Mackesona a podkoního Billyho, provizorně zavřeli uvnitř kočáru tak, že upevnili ke klikám dvířek otěže, které pak pevně obtočili kolem celého vozu. Také okénka zajistili pomocí dřevěných klínků. Stejně však jeden z nich musel držet celou noc stráž.

Byl to Berriganův nápad, aby si vzali čerstvě umytý kočár Seraphim Clubu. Sandman jej nejdřív odmítl s tím, že už má slíbený kočár i se spřežením od lorda Alexandra, navíc mu bylo jasné, že mu pověřovací list ministra vnitra v žádném případě nedává právo zrekvírovat kočár, ať patří komukoliv. Berrigan se však nad takovými ohledy jen ušklíbl. „To si myslíte, kapitáne, že kočí lorda Alexandra zná cestu do Nether Cross?“ zeptal se. „Stejně bysme museli vzít Mackesona s sebou, takže už je jednodušší, aby řídil kočár, kterej má v ruce. A vzhledem k tomu, čeho se ty bastardi dopustili, se bude čerta starýho kdo starat, jestli

jsme si jejich kočár vypůjčili s jejich dovolením, nebo bez něj.“

A když už si tedy vzali kočár i kočího, museli něco udělat s Billym, aby neprozradil, že se shánějí po Meg, a nejjednodušší bylo vzít ho s sebou jako vězně. Mladík se nijak nebránil, naopak ještě pomáhal Mackesonovi zapřáhnout, a pak ho posadili se svázanýma rukama do kočáru, zatímco Mackeson si v Berriganově doprovodu vylezl na kozlík. Těch pár členů klubu, kteří seděli v jídelně u večeře, nemělo tušení, že se jejich kočáru někdo zmocnil a odjel s ním.

Teď tedy zůstal Sandman s celým svým doprovodem trčet u Blackheatu a musel čekat na ráno, na první světlo. Berrigan odvedl Sally do hostince, zaplatil jí pokoj a dost dlouho tam s ní zůstal, takže kočár musel zatím hlídat Sandman. Teprve když hodiny odbily druhou, vynořil se Berrigan ze tmy. „Klidná noc, kapitáne?“

„Tady byla klidná,“ odpověděl Sandman s úsměvem. „Už je to pěkně dlouho, co jsem naposledy držel stráž.“

„Ti dva se chovaj slušně?“ zajímal se Berrigan.

„Jo. Žádné problémy,“ řekl Sandman.

„Tak běžte spát,“ navrhl mu Berrigan. „Já to už dotáhnu do rána.“

„Jo, za chvíli půjdu,“ řekl Sandman. Seděl na trávě opřený o kolo a se zakloněnou hlavou pozoroval hvězdy, které se objevovaly mezi potrhanými mraky. „Vzpomínáte si na španělské noční pochody?“ zeptal se. „Tam byly taky tak jasné hvězdy. Skoro se zdálo, že stačí natáhnout ruku a dotknout se jich.“

„Jo, vzpomínám, vzpomínám,“ přikývl Berrigan. „A taky na táborový ohně. Kopce i údolí jich byly plný.“ Otočil se a pohlédl k západu. „Trochu jako tady to.“

Sandman otočil hlavu a uviděl v dálce Londýn. Město se odtud jevilo jako obrovský tábor plný malých ohýnků, nad nímž se vznášela načervenalá clona kouře. Zde na vřesových pláních byl vzduch svěží a čistý, přesto měl dojem, že až sem se táhnou závany uhelného kouře z velkého města. „Chybí mi Španělsko," přiznal se.

„Nejdřív mně to tam připadalo takový cizí, ale pak… Taky se mně tam líbilo," řekl Berrigan. „Umíte jejich jazyk?"

„Umím."

Rotmistr se zasmál. „A vsadím se, že perfektně."

„Ano, mluvím španělsky plynně."

Berrigan mu podal polní láhev. „Brandy," řekl a pokračoval: „Říkám si, že kdybych jel kupovat ty jejich doutníky, hodil by se mi někdo, kdo umí španělsky. Sakra, to by nebylo špatný, vy a já, co říkáte? Cestovali bysme spolu, pracovali spolu."

„Proč ne? Docela by se mi to líbilo," odpověděl Sandman.

„Musej v tom bejt peníze," pokračoval Berrigan. „Ve Španělsku jsme platili za jeden doutník pár penny a tady stojej celý jmění, pokud se je člověku vůbec podaří sehnat."

„Myslím, že máte pravdu," souhlasil Sandman a usmál se při pomyšlení, že by měl přece jen nějakou práci. Firma Berrigan a Sandman, dodavatelé jemných doutníků… Eleanořin otec měl rád kvalitní doutníky a byl ochoten dobře za ně zaplatit – tak dobře, že Sandman dostal nápad. Napadlo ho, že by mohl na španělských doutnících vydělat dost peněz, tolik, aby to stačilo přesvědčit sira Henryho, že by si jeho dcera nebrala nuzáka, kdyby jí dal svolení ke sňatku s ním. Lady Forrestová by ho samozřejmě nikdy neuznala za vhodnou partii pro svou dceru, ale Sandman si dělal naděje, že by nakonec musela svému manželovi a

Eleanor ustoupit. Věděl, že na takový podnik by potřebovali peníze, a kdo jiný by jim je mohl půjčit než sir Henry. Objeli by celé Španělsko, zajistili by si loď a v nějaké módní londýnské čtvrti by si pak pronajali obchod. Hrome, to musí vyjít! uvažoval. Dokonce si tím byl jistý. „Skvělá myšlenka, rotmistře," řekl.

„Takže se do toho pustíme, až doděláme tohle?"

„Proč ne? Pustíme," přikývl Sandman. Napřáhl k Berriganovi ruku a ten ji stiskl.

„My starý vojáci musíme držet spolu," prohlásil Berrigan, „protože jsme byli dobrý. Byli jsme proklatě dobrý, kapitáne. Hnali jsme ty zatracený žabožrouty přes půl tý pitomý Evropy, a když jsme se vrátili domů, všichni se na nás vykašlali." Na chvíli zmlkl a uvažoval. „V Seraphim Clubu maj pravidlo, že nikdo nesmí mluvit o válce. Nikdo."

„Žádný z členů klubu nesloužil v armádě?" podivil se Sandman.

„Ne. Dokonce ani nedovolej, aby k nim vstoupil někdo, kdo byl někdy vojákem nebo námořníkem."

„Proč? Ze žárlivosti?"

„Nejspíš."

Sandman si dal hlt z rotmistrovy láhve. „A přesto vás zaměstnali?"

„Chtěli mít dole v hale gardistu, to zase jo. Staral jsem se o jejich bezpečí. A mohli mě komandovat, to se jim náramně líbilo. Berrigane, udělejte tohle, Berrigane, udělejte onohle." Sandman mu podal láhev a rotmistr zabručel dík. „Většinou to nebylo nic špatnýho, obstarával jsem těm bastardům různý pochůzky a tak. Ale jednou za čas chtěli jinou věc." Odmlčel se a Sandman zůstal také tiše. Noc byla opravdu nezvykle tichá. Po chvíli, jak Sandman předpokládal, se Berrigan opět rozmluvil.

„Jednou pohnal jakejsi chlápek jednoho z členů klubu před soud, tak jsme mu dali lekci. Potom mu poslali na hrob celej vůz květin, to jo. A samozřejmě ty holky – ty, co se jim pak daly peníze a propustily se. Ne takový jako Flossie, ty se o sebe dovedou postarat. Jiný. Dali jsme jim deset liber, možná dvanáct.“

„Co to bylo za holky?“

„Úplně obyčejný, kapitáne. Takový, který jim prostě padly na ulici do oka.“

„Unášeli jste je?“

„Jo, unášeli,“ přikývl Berrigan. „Sebrali jsme je a oni je pak znásilnili a nakonec s penězma propustili.“

„A tohle dělali všichni členové klubu?“

„Některý víc, některý míň. V každým společenství se najde pár gaunerů schopných jakýkoliv lumpárny – jako v armádě. A pak jsou takoví, co se jen vezou, prostě je napodobujou. A jeden nebo dva jsou citlivější. Proto mě překvapilo, že to byl Skavadale, kdo hraběnce zakroutil krkem. Není to špatnej chlap. Chodí sice, jako by spolk pravítko, a myslí si, že voní po fialkách, ale říkám, není to zlej člověk.“

„Taky jsem si myslel, že to bude spíš Holloway,“ přiznal se Sandman.

„Jo, to je bastard všech bastardů, vzteklej a zuřivej jako zvíře,“ řekl Berrigan. „A bohatej, zatraceně bohatej,“ dodal.

„Ale Skavadale má víc co ztratit,“ podotkl Sandman.

„Většinu toho už ztratil,“ odpověděl Berrigan. „Myslím, že je z nich nejchudší. Jeho otec přišel o všechen majetek.“

„Ale syn je zasnoubený s velmi bohatou dívkou,“ řekl Sandman. „Prý možná s nejbohatší v Británii. Mám podezření, že si Skavadale s hraběnkou z Avebury něco začal, a ta měla ošklivý zvyk vydírat.“ Sandman se na chvíli odmlčel a uvažoval. „Skavadale může být relativně

chudý, ale vsadím se, že by pořád dokázal dát dohromady tisíc liber, kdyby k tomu byl nucen. A to je předpokládám suma, kterou po něm mohla hraběnka požadovat za to, že nenapíše kompromitující dopis jeho bohaté a nábožensky založené nastávající.“

„Tak ji raději zabil?“ pohlédl na něho Berrigan.

„Tak ji raději zabil.“

Berrigan o tom přemýšlel. „A proč teda objednali ten její obraz?“

„Jedna možnost je, že to nemá s její vraždou nic společného,“ řekl Sandman. „Zkrátka někteří členové klubu s ní měli poměr a chtěli mít její obraz jako trofej. Corday tedy maloval a vrahovi se prostě v dané situaci hodil. Víme, že Skavadale přišel zadním schodištěm, tedy soukromou cestou, a Cordaye rychle vyšoupli ven, když hraběnka zjistila, že za ní jde jeden z jejích milenců.“ Sandman si byl jistý, že se to stalo takhle. Představoval si, jak Corday maluje a hraběnka přitom vede jalovou konverzaci se svou služkou. Uhel skřípe po plátně, pak se ozvou kroky na zadním schodišti a Cordayovy ordálie začínají.

Berrigan se znovu napil a podal láhev Sandmanovi. „Takže služka Meg odvedla toho teplouše dolů, vyhodila ho na ulici, pak se vrátila a našla co? Hraběnku mrtvou?“

„Zřejmě,“ odpověděl Sandman. „Nebo umírající. A taky tam našla markýze ze Skavadalu.“ Uvažoval, zda hraběnku Skavadalova návštěva potěšila. Nebo už byl v tu dobu jejich cizoložný poměr u konce? „Možná ji Skavadale přišel prosit nebo na ni naléhat – čert ví –, aby svou výhrůžku odvolala, protože nemohl sehnat peníze. Ale ona se mu zřejmě vysmála. Možná mu dokonce naznačila, že by mohla chtít víc, v každém případě ho však dohnala k návalu zuřivosti, v němž vytáhl nůž. Jaký nůž? Člověk Skavadalova typu přece s sebou běžně nenosí nůž. Ale

třeba v té ložnici nějaký byl. To by věděla Meg. Možná hraběnka jedla nějaké ovoce a měla tam nůž na loupání, který pak Skavadale v návalu hněvu chytil a vrazil do ní. Když potom ležela bledá a umírala na posteli v tratolišti krve, dostal nápad vzít Cordayovu malířskou špachtli a narafičit ji do jedné z ran na jejím těle. A v tom okamžiku, nebo chvíli potom, se vrátila Meg. Nebo možná Meg celý zápas sledovala a čekala ve vedlejší místnosti, až Skavadale s její paní skončí.“

„A proč teda nezabil i Meg?“ zeptal se Berrigan.

„Protože ta ho nemohla ničím ohrozit,“ uvažoval Sandman. „Hraběnka mohla pohřbít jeho zasnoubení s bohatou nevěstou, z jejíchž peněz se zřejmě chystal splatit hypotéky a dluhy, které zatěžují majetek jeho rodiny. A hraběnka mohla tohle všechno zhatit. A víte přece, že pro aristokrata není větší tragédie, než když přijde o svůj majetek a peníze, protože to určuje jeho postavení, ne titul. Myslí si, že se narodili lepší než my ostatní, ale není to pravda. Narodili se jen bohatší a to bohatství si musí udržet, pokud si chtějí zachovat iluzi o své nadřazenosti. Hraběnka mohla Skavadala srazit z výšin do bídy a nuzných poměrů, proto ji nenáviděl. A proto ji zabil. Služku zabíjet nemusel.“

Berrigan o tom chvíli přemýšlel. „Takže ji místo toho odvezl někam do jednoho ze svých zastavených sídel?“

„Vypadá to tak,“ přikývl Sandman.

„A proč se vás teda snaží Holloway odkrouhnout?“

„To je jasné. Protože jsem nebezpečný jeho příteli,“ odpověděl Sandman. „Chtějí za každou cenu zabránit tomu, aby pravda vyšla najevo. Proto se mě pokusili podplatit. A když jsem jejich úplatek nevzal, usilují o můj život.“

„Jo, podplatit… A velkejma penězma,“ poznamenal Berrigan. „Pěkně velkejma.“

„Jistě. Ale pořád to není nic ve srovnání s bohatstvím, které by Skavadalovi přinesla jeho nevěsta," řekl Sandman. „A právě to hraběnka ohrožovala. Proto musela zemřít a proto chtějí dostat na popraviště Cordaye, aby si všichni mysleli, že je její vražda potrestaná, a zapomnělo se na ni."

„Jo, to pasuje," připustil Berrigan. „Ale pořád nerozumím tomu, proč nezakroutili krkem i tý služce. Přece ji nemůžou navěky někde schovávat. Kdybych měl strach, že mě může prozradit, prostě bych to s ní skončil a měl bych vystaraný."

„Možná to opravdu udělali."

„Jenže pak by tahle cesta byla jen marnění času," poznamenal Berrigan chmurně.

„Ale zase si nemyslím, že by ji kvůli tomu vezli až kamsi do Nether Cross. To mohli klidně provést tady," řekl Sandman.

„Tak co s ní teda udělali?"

„Třeba jí zařídili, aby někde žila," uvažoval Sandman, „někde v pohodlí, aby si nemohla stěžovat a ani ji nenapadlo prozrazovat, co ví."

„Takže je teď vlastně vyděračka."

„Nevím, jestli je vydírá," řekl Sandman. Když však o tom uvažoval, začalo se mu zdát, že na rotmistrově poznámce něco je. „Možná je vyděračka," poznamenal, „a jestliže je rozumná, nechce moc, uvolili se nechat ji naživu."

„No jo, ale pokud je vydírá, třeba jen rozumně, těžko bude ochotná říct nám pravdu, nemyslíte?" mudroval dál Berrigan. „Měla by zájem jen na tom, aby mohla Skavadala držet dál v šachu. Mít na něj bič. Proč by měla tohle svý štěstí obětovat kvůli tomu, aby zachránila život nějakýmu pitomýmu teploušovi?"

„Proč? Protože zapůsobíme na lepší stránky její povahy.“

Berrigan se trpce zasmál. „Tak to jo,“ řekl potom. „Jasně, tím je všechno vyřešený!“

„Ale na vás to zapůsobilo, rotmistře,“ poznamenal Sandman klidně.

„Na mě spíš zapůsobila Sally,“ zabručel Berrigan. Pak se zarazil a zatvářil se rozpačitě. „Víte, tenkrát v ten první večer U Snopu…, prostě jsem si myslel, že vy dva jako patříte k sobě.“

„Želbohu ne,“ řekl Sandman. „Buďte klidný, Sally je celá vaše, rotmistře. A myslím, že jste teď moc šťastný člověk, stejně jako já, když vás pozoruju. Ale k tomu jsem teď ještě unavený“ Vlezl pod vůz a bolestivě se přitom udeřil do hlavy o přední nápravu. „Po Waterloo jsem si myslel, že už nikdy nebudu spát pod širým nebem,“ dodal a zívl.

Tráva pod vozem byla suchá. Na chvíli zaskřípala péra, jak se jeden z jejich vězňů převalil do jiné polohy, koně uvázaní u kůlu neklidně poskočili a v korunách blízkých stromů zašuměl závan větru. Sandman vzpomínal na stovky jiných nocí strávených pod hvězdami a pak, když si už myslel, že se v tu dnešní noc spánku nedočká, konečně usnul.

8

Časně ráno přišla Sally s košíkem, v němž měla kus slaniny, pár vajec uvařených natvrdo, chléb a džbán se studeným čajem. O snídani se samozřejmě rozdělili i s oběma vězni. Zdálo se, že kočí Mackeson bere svou situaci flegmaticky. „Mám dojem, že nemáte moc na výběr, Same," řekl Berriganovi. „Musíte nás umlčet, ale to vám stejně nepomůže."

„Proč ne?"

„Už jsi někdy viděl viset lorda?"

„Co by ne?" ozval se Sandman. „Třeba hrabě Ferrers visel za vraždu svého sluhy."

„No ne!" vydechla užasle Sally. „Pověsili hraběte? Vážně?"

„Přijel na popraviště ve svém vlastním kočáře a ve svatebním obleku," řekl Sandman.

„Hrome!" Bylo zřejmé, že ji to potěšilo. „Takže i lord?"

„Jo, i lord. Ale to už je pěkně dávno," poznamenal Mackeson a mávl pohrdavě rukou, „zatraceně dávno." Knír, který měl ještě včera tak furiantsky navoskovaný, mu nyní

visel splihlý a rozježený dolů. „Tak co teda s náma uděláte?“ zeptal se sklesle.

„Jedeme do Nether Cross,“ řekl Sandman, „tam vezmeme jistou dívku a pak nás zavezete zpátky do Londýna. Až se vrátíme, napíšu vašim zaměstnavatelům dopis, že jsme vás násilím přinutili opustit svou službu.“

„To nebude k ničemu,“ zabručel Mackeson.

„Seš kočí, Macku,“ řekl Berrigan, „ty se o práci bát nemusíš. Kdyby měl celej zbytek světa hladovět, kočí bude mít práci vždycky.“

„Je čas připravit se na cestu,“ prohlásil Sandman při pohledu na oblohu. Přivedli koně a ještě pěknou chvíli trvalo, než jim nasadili celý postroj – podpinky, nákřižníky, martingaly, postraňky, podocasníky a vůbec všechno, co je třeba. Když Mackeson a Billy skončili se zapřahaním, přinutil Sandman Billyho, aby si zul boty a vytáhl z kalhot opasek. Podkoní prosil, ať mu sundají pouta, a Sandman souhlasil, protože bez bot a s kalhotami, které si musel držet, aby mu nespadly, by daleko neutekl. Mladík se tvářil rozpačitě a uhýbal pohledem, když s ním Sandman se Sally nasedli do kočáru. Mackeson s Berriganem si opět vylezli na kozlík a pak se kočár s vrzáním a mohutným kolébáním rozjel po louce k cestě.

Pokračovali na jihovýchod kolem chmelných polí, sadů a velkých statků. Asi po hodině jízdy Sandman usnul, ani nevěděl jak, ale když potom vjel vůz jednou stranou do vyježděné koleje a prudce se zhoupl, opět se s trhnutím probudil. Zamrkal a potom si všiml, že mu Sally vzala pistoli a nespouští oči z ustrašeného Billyho. „Klidně spěte, kapitáne,“ řekla.

„Omlouvám se, Sally.“

„Povídám, klidně spěte. Nic se neodváží,“ řekla s lehkým úsměškem. „Řekla jsem mu, kdo je můj bratr.“

Sandman vykoukl z okna a uviděl, že projíždějí bukovým lesem. „Tak trochu jsem počítal, že se s ním v noci setkáme.“

„Nerad jezdí za řeku, jeho rajón je na severních a západních cestách,“ vysvětlila Sally. Viděla, že už je úplně probuzený, a vrátila mu pistoli. „Myslíte, že když se někdo dostane na scestí, může se zas vrátit na poctivou cestu?“ zeptala se náhle.

Sandman měl podezření, že otázkou nemíří na svého bratra, ale spíš na Berrigana. Ne že by byl rotmistr na takovém scestí, které by už netolerovala ani společnost kolem hostince U Pšeničného snopu, avšak tím, že byl sluhou v Seraphim Clubu, měl jistý podíl na zločinech těch druhých, bohatých, kteří je páchali z pouhé kratochvíle. „Samozřejmě že může,“ řekl Sandman přesvědčeně.

„Ale moc jich to nedokáže,“ prohlásila Sally. Neznělo to, že by se s ním chtěla přít, spíš jako by potřebovala ujištění.

„Všichni si musíme nějak vydělávat na živobytí, Sally,“ řekl Sandman, „a i když třeba jsme poctiví, nikomu z nás se nechce moc pracovat. A to právě člověka svádí na scestí. Vašemu bratrovi stačí pracovat jen každou třetí noc, aby si žil docela dobře.“

„To vám říkal on, že?“ Znělo to smutně, a aby se nemusela setkat se Sandmanovým pohledem, raději se zadívala zaprášeným okénkem ven.

„Třeba se váš bratr usadí, až potká tu správnou ženu,“ pokračoval Sandman. „Takhle to bývá u spousty mužů. Začnou jako podvodníci a lumpové, ale pak si najdou poctivou práci a jsou z nich úplně jiní lidé. A velmi často se tak stává, když se ožení. Mohl bych vám vyprávět, kolik z těch, co jsem měl v rotě, byli lumpové a grázlové, kteří se chovali jako naprostí hlupáci a byli prospěšnější nepřáteli

než vlastnímu vojsku, ale pak poznali španělskou dívku a najednou se z nich stali vzorní vojáci a rozumní chlapi.“ Sally otočila hlavu, pohlédla na něho a on se na ni usmál. „Myslím, že si s tím nemusíte dělat starosti.“

Sally mu jeho úsměv oplatila. „Vy znáte dobře lidi, kapitáne?“ zeptala se.

„Ano, Sally, myslím, že znám.“

Zasmála se a pohlédla na Billyho. „Zavři pusu, nebo ti do ní vlítne vrabec,“ řekla. „A přestaň poslouchat cizí hovory!“

Mladík zrudl a zadíval se ven na křoviska ubíhající podél cesty. Neměli koně na výměnu, a tak Mackeson zvolnil a jel teď krokem. Cesta byla také dost špatná, navíc museli často zajet na stranu, když se za nimi ozval pronikavý zvuk trumpety poštovního nebo jiného rychlého dostavníku. Největší rozruch vždycky způsobil poštovní dostavník, který se z dálky ohlašoval naléhavým troubením, a pak kolem přeletěl za víření kopyt a v oblaku prachu lehký vůz na vysokých pérech, poskakující jako lehké polní dělo. Sandman byl z pomalé jízdy celý nervózní a opět začal neklidně počítat čas, ale potom si řekl, že je teprve sobota, a jestliže Meg opravdu v Nether Cross najdou, měli by se vrátit do Londýna v neděli večer a ještě by zbývalo dost času, aby vyhledal lorda Sidmoutha a zařídil odklad Cordayovy popravy. Ministr sice řekl, že nechce být na den Páně rušen úředními záležitostmi, avšak Sandmanovi to bylo fuk a byl odhodlaný jít za ním třeba až do kostela. Byl schopen vytáhnout od modliteb třeba celou vládu, pokud by tím dosáhl spravedlnosti pro nevinného.

Během dopoledne si Sandman vyměnil místo s Berriganem a posadil se na kozlík. Když si sedal, rozhalil si kabát, aby kočí viděl, že má pistoli. Zdálo se však, že Mackeson nemá na pokusy o útěk nebo vzpouru ani

pomyšlení. Vedl teď vůz úzkou cestou pod stromy, jejichž větve visely tak nízko, že před nimi museli neustále sklánět hlavu. Když potom dojeli k brodu, zastavil, aby nechal koně napít, a Sandman chvíli pozoroval, jak mezi vysokým rákosím poletují modrozelené vážky. Potom Mackeson párkrát mlaskl jazykem, koně zabrali a kočár přejel brod a pokračoval mezi rozpálenými poli, na nichž muži a ženy sekali obilí. K polednímu zastavili u jakési hospody a Sandman koupil pivo, chléb a sýr, a když se najedli a napili, vyrazili ve vrzajícím voze dál na několik posledních mil. Minuli kostelík s hřbitovní bránou, ověnčenou svatebními květinami, a pak klapali přes vesničku, kde hráli muži na louce kriket. Celou dobu, co jeli kolem, Sandman hru se zájmem pozoroval. Byl to venkovský kriket, na hony vzdálený složité hře, která se teď hrála v Londýně. Zdejší hráči stále používali branky pouze ze dvou stojatých špalíků, na nichž ležel jeden dlouhý příčný špalík. Také házeli pouze spodem, přesto měl pálkař dobrý postoj a dobré oko a Sandman slyšel pochvalné výkřiky, když odpálil špatně hozený míček až kamsi do rybníčku mezi kačeny. Ještě viděl, jak se pro něj jakýsi malý chlapec rozběhl, ale pak už Mackeson vjel do uličky mezi cihlovými zdmi a vedl koně podél dvou sušáren obilí a potom dál úzkou cestou, která se strmě zvedala hustým dubovým lesem. „Už to není daleko," řekl kočí.

„Jste dobrý, že si pamatujete, kudy jet," poznamenal Sandman. Myslel to upřímně, neboť cesta byla opravdu komplikovaná, a chvílemi si dokonce říkal, zda je kočí neveze schválně někam jinam, aby se pak vymluvil, že zabloudil. Po poslední zatáčce za sušárnami však Sandman uviděl ukazatel směru s nápisem Nether Cross.

„Jel jsem tuhle cestu s Jeho Lordstvem snad půltuctukrát," řekl Mackeson, pak zaváhal a pohlédl na

Sandmana. „A co se stane, když tam tu ženskou nenajdete?“

„Najdeme,“ řekl Sandman. „Vezl jste ji tam přece, ne?“ dodal.

„Jo, ale to už je dlouho, pane,“ odpověděl Mackeson, „pěkně dlouho.“

„Jak asi?“

„Dobrých sedm týdnů,“ řekl kočí a Sandman si uvědomil, že sem musel Meg přivézt hned po hraběnčině vraždě, tedy měsíc předtím, než proběhl soud s Cordayem. „Jo, celých sedm týdnů,“ pokračoval Mackeson, „a během sedmi týdnů se mohlo stát všechno možný.“ Vrhl na Sandmana kradmý pohled. „A možná je Jeho Lordstvo tady. Mám dojem, že to by vám taky zamíchalo kartama, co?“

Sandmana samozřejmě napadlo, zda Skavadale nebude ve svém sídle v Nether Cross, ale teď už nemělo smysl si s tím dělat starost. Buď tam bude, nebo nebude a Sandman byl přesvědčen, že by si nějak poradil, i kdyby tam byl. To už ho víc trápila nejistota, zda tam najde Meg. Třeba je opravdu mrtvá. Nebo možná, pokud skutečně Skavadala vydírá, si žije na venkově v přepychu a nebude se chtít svého nového života vzdát. „Jak ten dům vypadá?“ zeptal se kočího.

„Jinak než ty velký zámky na severu,“ odpověděl Mackeson. „Přišli k tomu kdysi dávno přes sňatek, alespoň tak jsem to slyšel.“

„Takže přepychové sídlo?“

„V každým případě přepychovější, než v čem jsme kdy bydleli my dva,“ prohlásil Mackeson, pak znovu mlaskl jazykem, trhl otěžemi prvního páru koní a zatočil k vysoké bráně zavěšené na mohutných kamenných sloupech.

Sandman sestoupil. Brána byla zavřená, ale ne zamknutá. Otevřel ji tedy, a jakmile vjel kočár dovnitř, zase ji zavřel. Znovu vyskočil na kozlík a Mackeson vedl koně po dlouhé příjezdové cestě oborou. Minuli dva nádherné červené buky, přejeli přes menší most a pak se mezi přerostlými živými ploty ze zimostrázu objevil v neudržované zahradě malý, avšak neobyčejně krásný zámeček v alžbětinském slohu, s černými trámy, bílou omítkou a červenými cihlovými komíny. „Jmenuje se to Cross Hall," řekl Mackeson.

„Pěkné svatební věno, jen co je pravda," poznamenal Sandman se závistí, neboť zámeček vypadal v poledním slunci vskutku nádherně.

„Všechno zastavený," prohlásil Mackeson, „alespoň se to říká. Musí v tom bejt úplný bohatství, myslím v celým tomhle místě, a já se teď musím postarat o koně. Je třeba je vytřít, dát jim vody a žrádla a nechat je pořádně odpočinout."

„Všechno má svůj čas," řekl Sandman. Pozoroval okna, ale v žádném nezaznamenal sebemenší pohyb. Všechna byla zavřená, a to nebylo v horkém letním poledni dobré znamení. Pak si ale všiml, že z jednoho z vysokých komínů stoupá proužek kouře, a to mu opět vrátilo optimismus. Kočí zastavil. Sandman seskočil z kozlíku a sykl bolestí, když neopatrně dopadl na bolavý kotník. Berrigan otevřel dvířka a vysunul ven schůdky, Sandman mu však řekl, aby počkal a ujistil se, že Mackeson kočár neobrátí, nepráskne do koní a nevezme to zpátky.

Pak došel k vstupním dveřím a zatloukl na jejich hrubé zčernalé dřevo. Uvažoval, že tu nemá co dělat, a nemohl by se divit, kdyby vyšel nějaký lokaj a vyhodil ho. Vždyť neoprávněně vstoupil na cizí pozemek, třebaže měl v kapse pověřovací list od ministra vnitra. Ještě ho vlastně ani

jednou nepoužil, ale možná mu pomůže teď. Znovu rázně zaklepal na dveře a ustoupil, aby viděl, zda někdo vykoukne z okna. Krytý vchod byl celý obrostlý břečťanem a mezi jeho zelení uviděl Sandman nad dveřmi erbovní štít provedený v štukové fasádě. V jeho poli bylo pět mušlí. Stále se žádné okno neotevřelo, nikdo se neukázal. Sandman se znovu vrátil do krytého vchodu a už zvedal pěst, aby znovu pořádně zabušil, když se dveře náhle otevřely a z nich na něho zíral starý hubený muž. Po chvíli se jeho pohled stočil ke kočáru se znakem Seraphim Clubu. „Žádnou návštěvu dnes nečekáme," řekl, zjevně zmatený tím, že se tu někdo objevil

„Přijeli jsme si pro Meg," oznámil mu Sandman, aniž si rozmyslel, zda je dobré takhle začít. Bylo vidět, že muž – soudě podle oblečení sluha – kočár poznal a nepovažoval za nic neobvyklého, že ho tady vidí. Nečekal návštěvu, to ano, ale kočár znal, a Sandman si proto dělal naději, že by ho mohl považovat za vykonavatele markýzova příkazu.

„Nikdo mi nedal vědět, že by měla někam jet," prohlásil stařec opatrně.

„Mám ji odvézt do Londýna," řekl Sandman.

„A kdo jste?" Stařec byl vysoký a tvář lemovanou rozcuchanými bílými vlasy měl zbrázděnou hlubokými vráskami.

„Už jsem vám řekl, přijeli jsme pro Meg. Já a rotmistr Berrigan."

„Rotmistr?" Starci Berriganovo jméno nic neříkalo a v jeho hlase zaznělo znepokojení. „Přivezl jste právníka?"

„Rotmistr je z klubu," odpověděl Sandman. Cítil, že jeden druhému nerozumí.

„Jeho Lordstvo neříkalo, že by měla někam jet," prohlásil stařec znovu obezřetným tónem.

„Chce ji mít v Londýně," opakoval Sandman.

„Tak ji budu muset přivést,“ řekl starý sluha, a než se Sandman vzpamatoval, zabouchl dveře a zajistil je závorou. Udělal to tak rychle, že se Sandman nezmohl na jediný pohyb a zůstal jen zírat s otevřenými ústy. A stále ještě na dveře civěl, když uslyšel uvnitř v domě zvonek, a věděl, že to nemůže být nic jiného než naléhavé znamení pro Meg. Zaklel.

„Koukám, že to nezačalo dobře,“ ozval se za ním Berrigan.

„Ale už vím, že tady Meg je,“ poznamenal Sandman cestou ke kočáru. „Ten starý řekl, že jde pro ni.“

„A doufáte, že to myslel vážně?“

Sandman zavrtěl hlavou. „Spíš ji jde schovat, a to znamená, že se po ní budeme muset poohlédnout. Ale co s těmi dvěma?“ ukázal na Mackesona a podkoního.

„Odprásknem je a pak je někde zakopem,“ zabručel Berrigan a Mackeson ho za to odměnil gestem s dvěma zdviženými prsty. Nakonec dojeli s kočárem ke stáji, v níž nebyli žádní koně a v žebřinách ani hrst sena, ale zato se tam rozkdákalo hejno kvočen. Objevili však zděnou sedlárnu s dostatečně pevnými dveřmi a bez oken, takže v ní mohli kočího a mladého podkoního zavřít jako vězně. Koně nechali na dvoře zapřažené do kočáru. „Těmi se budeme zabývat později,“ prohlásil Sandman.

„A taky si pak nasbíráme pár vajec,“ zazubil se Berrigan, protože dvůr před stájí byl plný slepic. Zdálo se, že jich tu jsou stovky, některé dokonce seděly na hřebeni střechy stáje, jiné na okenních římsách, ale většina vyhrabávala zrní roztroušené mezi bílými kočičími hlavami, zarostlými plevelem. Z dřevěného zábradlí je jedním okem pozoroval mladý kohoutek, a když Sandman vedl Berrigana a Sally k zadnímu vchodu zámečku, pronikavě zakokrhal. Zadní dveře byly zamknuté. Vlastně všechny dveře byly

zamknuté, Sandman však našel okno, které nebylo pořádně zajištěné a otevřelo se, když jím zalomcoval. Vlezl jím do malého pokoje s prázdným krbem a nábytkem pokrytým tlustou vrstvou prachu. Berrigan vylezl za ním. „Vy zůstaňte venku," řekl Sandman Sally. Přikývla, ale o chvíli později už byla na okně i ona. „Nevíme, co nás čeká," varoval ji Sandman. „Může tu dojít ke rvačce."

„Jdu s vámi," trvala na svém. „Nesnáším ty pitomý slepice."

„Ta Meg už mohla mezitím utýct," řekl Berrigan.

„Mohla," souhlasil Sandman, třebaže mu něco říkalo, že se služka skrývá někde uvnitř zámečku. „Ale stejně se tady po ní musíme podívat," dodal. Otevřel dveře, které vedly do chodby. Byla obložená dřevem stejně jako pokoj, do něhož vstoupili. V celém domě bylo ticho jako v hrobě. Na stěnách nevisel jediný obraz a zčernalá skřípající podlahová prkna byla holá, bez koberců. Všude a na všem ležel prach. Došli ke krásnému schodišti s bohatě vyřezávanými sloupy zábradlí a Sandman krátce pohlédl nahoru do zšeřelého prvního poschodí. Minul však schodiště a mířil chodbou dál.

„Tady nikdo nebydlí," prohlásila Sally, když nakoukla do několika dalších prázdných místností, „akorát tak slepice!"

Sandman otevřel jiné dveře a uviděl dlouhý jídelní stůl přikrytý kusy bílého plátna. „Jednou mi lord Alexandr vyprávěl, že jeho otec kdysi úplně zapomněl najedno ze svých venkovských sídel," řekl tiše Sally. „Taky to byl velký dům, vlastně zámeček. Už se skoro rozpadal, když si na něj konečně vzpomněl."

„Ten přitroublej lord?" poznamenala Sally opovržlivě.

„To mluvíš o svým šlechtickým ctiteli?" zeptal se pobaveným tónem Berrigan.

„Poslyš, Same Berrigane,“ obrátila se k němu Sally. „Stačí, abych zvedla prst, a stane se ze mě lady jánevímodkud a ty pro mě budeš vzduch.“

„Tak ten prst zvedni,“ odsekl Berrigan. „Klidně ho zvedni a já se ti přijdu poklonit, až tou vznešenou lady budeš – pokud se nepotrhám smíchy.“

„Děti, děti,“ napomenul je Sandman. Pak se prudce otočil. Na konci chodby se náhle otevřely dveře.

Stál v nich vysoký bělovlasý stařec s holí v ruce. „Není tady,“ řekl. „Žádná Meg tu není.“ Sandman k němu vykročil. Stařec hůl váhavě zvedl, ale pak ji opět nechal klesnout a šouravým krokem ustoupil stranou. Sandman prošel kolem něho do kuchyně. Byl v ní velký černý sporák, kredenc a dlouhý stůl, v jehož čele seděla starší žena, zřejmě starcova manželka, a ve velké porcelánové míse hnětla těsto. „Kdo vlastně jste?“ obrátil se Sandman na bělovlasého starce.

„Správce tady toho,“ odpověděl. Pak ukázal na ženu: „A moje žena je tu hospodyně.“

„Kdy Meg odešla?“ ptal se dál Sandman.

„Po tom vám nic není!“ odsekla žena. „A nemáte tu co pohledávat. Vtrhli jste bez dovolení do cizího domu, tak se koukejte pakovat, než vás zavřou.“

Sandman si všiml, že nad krbem visí lehká brokovnice na ptáky. „Kdo mě zavře?“ zeptal se.

„Poslali jsme pro pomoc,“ odpověděla žena vyzývavě. Měla bílé vlasy pevně stažené dozadu do drdolu a hrubou tvář s orlím nosem zahnutým k ostré vysedlé bradě. Ani náznak obyčejné lidské laskavosti, pomyslel si Sandman.

„Poslali jste pro pomoc, ale já jsem přišel ze zmocnění ministra vnitra,“ řekl. „Jsem zde jako vyslanec vlády. Mám úřední pověření,“ prohlásil důrazně. „Radím vám, abyste mi řekli, kde ta dívka je, jinak se dostanete do problémů.“

Starý muž vrhl na svou ženu úzkostný pohled, avšak ta byla tvrdá jako kámen a Sandmanova slova jí nepohnula. „A já vám zase radím, abyste zmizeli, dokud je čas. Nemáte tu co pohledávat!“

Sandman poznal, že s ní se nedomluví, a ignoroval ji. Otevřel dveře do komory vedle kuchyně a nakoukl do spižírny. Žádná Meg tam nebyla. Přesto si byl stále jistý, že dívka je někde v domě. „Prohlédněte zbytek místností tady dole, rotmistře, a já se podívám do prvního poschodí,“ řekl Berriganovi.

„Vážně si myslíte, že tady někde je?“ zapochyboval Berrigan.

Sandman přikývl. „Je tady,“ řekl s jistotou, kterou nemohl ničím zdůvodnit, snad jen tím, že cítil, že správce a jeho žena nemluví pravdu. Starý správce měl alespoň na rozdíl od své ženy strach a byl mnohem nervóznější. Člověk by řekl, že by měl vystupovat stejně vyzývavě jako ona a tvrdit, že neoprávněně vstoupili na soukromý pozemek a vloupali se do soukromého domu. Místo toho se choval nejistě jako ten, kdo něco skrývá, a Sandman spěchal po schodech nahoru, aby to našel.

Místnosti o poschodí výš se zdály stejně prázdné a nepoužívané jako ty dole, ale pak Sandman otevřel dveře proti úzkému schodišti vedoucímu do podkroví a ocitl se na prahu velké, evidentně obydlené ložnice. Na podlaze ležely vybledlé orientální koberce a uprostřed u stěny stála krásná postel s nebesy a se starými otřepanými čalounovými závěsy. Prostěradlo a přikrývka byly zmuchlané, přes opěradlo židle viselo ženské oblečení a další věci ležely na dvou stoličkách pod otevřenými okny. Z těch se nabízel pohled na louku ohraničenou cihlovou zdí, za níž stál překvapivě blízko kostel. Na hromádce spodniček a sukní si hověla rezavá kočka. Sandman nepochyboval, že je v

Megině ložnici, a bylo mu také jasné, že ji dívka opustila sotva před chvílí. Vrátil se ke dveřím, rozhlédl se po chodbě, neviděl však nic než prach vířící v pruzích odpoledního slunce tam, kde nechal otevřené dveře pokojů.

A pak si něčeho všiml. V místech, kde slunce dopadalo na dřevěnou podlahu, uviděl v prachu své vlastní stopy. Pustil se tedy pomalu chodbou zpátky a znovu nahlížel do každé místnosti, až nakonec uviděl v prachu další stopy, šoupavé, o nichž si byl jistý, že nejsou jeho. Táhly se do největší ložnice, která se nacházela u vrcholu schodiště vedoucího z přízemí. Dominoval jí široký kamenný krb s vytesaným štítem, v jehož erbu se vznášelo šest stylizovaných vlaštovek. Někdo zde byl a jeho stopy vedly ke kamennému krbu a pak k nejbližšímu oknu. Tam však končily, nevracely se ke dveřím, avšak místnost byla prázdná a okna zavřená. Sandman svraštil čelo a uvažoval, zda se nenechal zmýlit šálivou hrou světla a stínu, ale skutečně by přísahal, že to jsou stopy a končí u okna. Když však k němu přistoupil a zkusil je otevřít, nešlo to, neboť kovový rám byl zrezivělý a nedalo se s ním ani pohnout. Meg tedy zcela jistě nemohla uniknout oknem, třebaže tam její stopy – nyní smazané jeho vlastními – končily. U čerta, pomyslel si, kam ta zatracená ženská mohla zmizet, když sem vešla? Nadzvedl zaprášené prostěradlo na posteli, otevřel skříň, ale bylo jasné, že v místnosti se nikdo neskrývá.

Posadil se na postel – i tato byla s nebesy – a pohlédl ke krbu, kde stály na kamenném topeništi dva zčernalé stojany na pohrabáče a polena. Náhle ho něco napadlo. Vstal, přistoupil ke krbu a podíval se do komína. Zčernalá šachta se však rychle zužovala – opět žádný úkryt. Přesto tu někde Meg byla, tím si byl jistý.

Vtom uslyšel kroky na schodech. Narovnal se a hmátl po pistoli, ve dveřích se však objevili Berrigan a Sally.

„Není tady, alespoň ne tam dole," prohlásil Berrigan zklamaně.

„V tomhle domě jsou desítky míst, kde se může skrývat," řekl Sandman.

„Foukla pryč," mínila Sally.

Sandman se znovu posadil na postel a hleděl do krbu. Šest heraldických vlaštovek ve štítu, tři v horní řadě, dvě ve druhé a poslední dole pod nimi. Uvažoval, proč je uvnitř domu erb se šesti vlaštovkami a venku nad vchodem podobný s pěti mušlemi. Pět mušlí… Znovu se zahleděl na šest vlaštovek a pak mu náhle přišla na mysl jedna melodie, kterou slyšel naposledy u ohně ve vojenském ležení ve Španělsku a jejíž slova už zpola zapomněl. „Něco vám zarecituju," řekl.

„Cože?" zeptal se Berrigan, zatímco Sally na Sandmana zírala, jako by byla přesvědčená, že se dočista zbláznil.

„Sedm znamená sedm hvězd na obloze," řekl Sandman, „šest zase šest hrdých chodců…"

„A pět znak nad tvými dveřmi," dokončil za něho Berrigan.

„Dole nad vstupními dveřmi je pět mušlí," řekl Sandman tiše, neboť si uvědomil, že ho může někdo poslouchat. Slova písně byla z větší části záhadou. Netušil, co znamená sedm hvězd, stejně jako kdo je těch šest hrdých chodců. Věděl však, co znamená pět symbolů nad dveřmi. Četl o tom před lety, kdy ještě chodil do školy s lordem Alexandrem, a ten mu vzrušeně vysvětlil, že když je nad dveřmi nebo ve štítu domu pět mořských mušlí, znamená to, že tam žijí katolíci. Dělo se tak v době perzekucí za vlády královny Alžběty, kdy být v Anglii katolickým knězem znamenalo vystavovat se riziku uvěznění, mučení a

smrti. Přesto někteří lidé nemohli žít bez útěchy své víry a označovali své domy, aby jejich souvěrci poznali, že u nich mohou hledat útočiště. Anglikánští duchovní však znali význam pěti mušlí stejně dobře jako katoličtí, proto když se v domě nacházel kněz, muselo tam být místo, kam by se před nimi mohl ukrýt. Majitelé takových označených domů tedy nechávali vybudovat důmyslné skrýše, v nichž mohli katoličtí kněží v případě nutnosti pobývat celé dny.

„Vypadáte, jako byste se snažil vymyslet trakař," řekl Berrigan.

„Potřebuju něco na podpal," řekl Sandman šeptem. „Podpal, trochu suchého dřeva a křesadlo. A ještě se podívejte, jestli by nebyl v kuchyni velký kotel."

Berrigan váhal. Chtěl se Sandmana zeptat, co má v úmyslu, ale pak usoudil, že se to stejně brzy dozví, a vrátil se tedy se Sally dolů. Sandman přešel přes místnost a přejel prsty po stěně po obou stranách krbu – žádnou spáru nebo cokoliv, co by prozrazovalo tajná dvířka, však nenašel. Také poklepal na několika místech na stěnu, ale ani na jediném se neozval dutý zvuk. To ovšem bylo o úkrytech pro kněží známo, že je téměř nebylo možné nalézt. Venkovní stěna s okny i ta, co oddělovala místnost od chodby, se zdály příliš tenké, takže přicházela v úvahu pouze stěna s krbem nebo protější, u níž stála hluboká skříň. Ať se však Sandman snažil sebevíc, nic neobjevil. Naštěstí ani nečekal, že by bylo možné najít úkryt lehce. Alžbětinští pronásledovatelé byli chytří, nemilosrdní a krutí a také moc dobře odměňovaní za každého nalezeného kněze, přesto jim některé skrýše odolaly navzdory několikadenním prohledáváním.

„Sakra, ten krám váží nejmíň tunu," stěžoval si Berrigan, když se vpotácel do ložnice a složil na podlahu obrovský kotel. Hned za ním šla Sally se svázaným kolem polínek.

„Kde je správce?“ zeptal se Sandman.

„Sedí v kuchyni a pije čaj,“ odpověděl rotmistr.

„A jeho žena?“

„Neviděl jsem ji.“

„Nechtěl správce vědět, na co to potřebujete?“

„Řekl jsem mu, že mu udělám díru do hlavy, jestli jen cekne,“ prohlásil Berrigan spokojeně.

„Správně,“ souhlasil Sandman. „To má vždycky účinek.“

„A co teda hodláte dělat?“ zeptala se Sally.

„Vypálíme tenhle zatracený dům do základů,“ řekl Sandman hlasitěji, než bylo třeba. Přisunul kotel ke krbu. „Nikdo tu nebydlí, není k ničemu,“ halasil, že ho muselo být slyšet o dva pokoje dál, „a střecha potřebuje opravit, takže nejlevnější bude spálit ho do základů, a je to. Co říkáte?“ Nakladl na dno kotle třísky, pak škrtl křesadlem a zapálil kousek plátěného klůcku. Jakmile se plamínek rozhořel, přiložil jej k třískám a přidal navrch slabší polínka.

Trvalo ještě chvíli, než chytila větší polena, ale to už z kotle dýmal hustý modrobílý kouř, a protože kotel stál na kamenné dlažbě kousek před krbem, valil se téměř všechen dým do pokoje. Sandman chtěl Meg vykouřit a pro případ, že by měl úkryt východ do chodby, postavil Berrigana na stráž před dveře, zatímco on sám zůstal se Sally uvnitř. Za chvíli bylo v místnosti tolik kouře, že je pálily oči a Sally se skrčila za postel. Odmítla však odejít, aby viděla, zda jejich lest vyjde. Také Sandmanovi slzely oči a pálilo ho v hrdle, přesto přiložil na oheň další kus dřeva. Stěny kotle začínaly rudnout. Teď už musel pootevřít dveře, aby dovnitř vpustil trochu čistého vzduchu. „Nechcete odejít?“ zasyčel na Sally, ale dívka zavrtěla hlavou.

Sklonil se k podlaze, neboť tam bylo kouře přece je méně, a uvažoval, jaký strach asi Meg zažívá, když musí sedět v jakési těsné díře a zřejmě zcela potmě. Doufal, že kouř už proniká škvírami v tajných dveřích nebo v poklopu její staré důmyslné skrýše a umocňuje její strach k nesnesení. Náhle jedno větší poleno zapraskalo, rozpadlo se a z kotle vyrazila sprška jisker a ještě hustší oblak dýmu. Sally stáhla z postele prostěradlo a držela si ho před ústy a na nose. Sandmanovi bylo jasné, že už v místnosti ani jeden z nich dlouho nevydrží. Vtom cosi zaskřípalo a zavrzalo, pak se ozval výkřik a rána, jako když dopadne dělová koule, a Sandman náhle viděl, že se celá část stěny otevřela. Tajné dveře – ne však někde v okolí krbu, ale na vnější zdi mezi okny, o níž se domníval, že je příliš tenká, aby v ní mohla být skrýš. Rychle si přetáhl rukávy přes ruce a takto chráněný zasunul kotel do krbu pod komín. To už však Sally chňapla za zápěstí křičící vyděšenou ženu, která si myslela, že je uvězněna v pasti v hořícím domě, a teď se zoufale snažila vysoukat z úzké šachty, kde stála na žebříku.

„Neboj se, holka, neuhoříš," uklidňovala ji Sally, když ji odváděla ke dveřím.

Sandman, se začerněným a opáleným kabátem, vyšel za nimi až na širokou podestu schodů, kde se konečně zhluboka nadechl čistého vzduchu, a pohlédl do Meginých očí zarudlých od kouře. Hned v prvním okamžiku ho napadlo, jaký je Charles Corday úžasný umělec – mladá služka byla opravdu hrozně ošklivá, doslova vypadala jako ztělesnění zla – ale potom se rozesmál, protože si uvědomil, že ji konečně našel a s její pomocí odhalí pravdu. Meg si však jeho spokojený smích vyložila jako výsměch své ošklivosti, rozehnala se po něm a tvrdě ho udeřila dlaní přes tvář.

A pak se zdola z chodby ozval výstřel.

Sally vyjekla, když ji Sandman strhl k zemi. Meg okamžitě vycítila příležitost k útěku a rozběhla se dolů ze schodů, Berrigan se však za ní vrhl a zadržel ji. V tu chvíli se už Sandman naklonil přes zábradlí. Byla to zatvrzelá hospodyně, kdo vypálil z ptáčnice na schody. Naštěstí se zachovala stejně jako většina nováčků v armádě, před stisknutím spouště zavřela oči a vystřelila příliš vysoko, takže broky na kachny proletěly Sandmanovi kousek nad hlavou. Horší bylo, že za ní stálo několik mužů, z nichž jeden držel mušketu. Sandman strhl Berriganovu ruku s pistolí. „Žádné střílení!“ vykřikl. „Žádné zabíjení!“

„Nemáte tu co pohledávat!“ zavřeštěla na něho hospodyně. Byla bledá a stále ještě šokovaná tím, že vystřelila. Evidentně to neměla v úmyslu. Vytrhla pušku manželovi a pouze ji namířila na schody jako výhrůžku, bezděčně však trhla prstem na spoušti a vyšla rána. Muže stojící za ní vedl vysoký světlovlasý obr s mušketou, zbývající byli ozbrojeni pouze klacky a srpy. Sandmanovi připadali jako vzbouření sedláci, kteří sem vtrhli, aby zámeček vypálili. Zřejmě šlo o nájemce půdy povolané správcem na obranu majetku vévody z Riponu.

„Mýlíte se, máme právo tady být,“ lhal Sandman. Snažil se mluvit klidně a sebevědomě, když vytahoval pověřovací list ministra vnitra, který mu v podstatě žádná práva neuděloval. „Byli jsme pověřeni vládou, abychom vyšetřili zločin vraždy,“ řekl. Pomalu sestupoval ze schodů, nespouštěl však oči z muže s mušketou. Byl to vskutku obrovský chlap, svalnatý a mladý – nemohlo mu být moc přes třicet. Měl na sobě špinavě bílou košili a světle hnědé kalhoty, stažené v pase místo opaskem pruhem zeleného plátna. Sandman se nemohl zbavit dojmu, že už ho někde viděl. Horečně uvažoval kde. V armádě? Jeho puška byla

zcela určitě stará vojenská mušketa, od poslední Napoleonovy porážky nepoužívaná, ale bezpochyby funkční a nabitá. A obr ji svíral tak sebejistě, jako by mu nebylo zatěžko ji použít. „Mám u sebe pověřovací list ministra vnitra," pokračoval Sandman a zamával dopisem i s jeho imponující pečetí, „a nepřišli jsme nikomu ublížit, nic ukrást ani způsobit žádnou škodu. Přišli jsme si jen pro odpovědi na pár otázek."

„Nemáte tu co pohledávat!" vyštěkla znovu zarputilá hospodyně.

„Mlčte, ženo!" houkl na ni Sandman velitelským hlasem. To, co říkala, byla pravda, absolutní pravda, ale zjevně se nechávala unést hněvem a Sandman se spoléhal na to, že muži kolem ní spíš dají na rozumný a střízlivý hlas než na hysterické výkřiky. „Chce si někdo z vás list Jeho Lordstva přečíst?" zeptal se a zvedl papír do výšky. Věděl, že je zmínka o „Jeho Lordstvu" přivede do nejistoty. „A mimochodem," vrhl rychlý pohled na schody a přesvědčil se, že se kouř na podestě pomalu rozptyluje, „dům nehoří a není v žádném ohrožení. Tak kdo si chce list Jeho Lordstva přečíst?"

Muže s mušketou však papír nezajímal. Sklonil hlaveň muškety, svraštil čelo a upřeně na Sandmana hleděl. „Hrome, nejste vy náhodou kapitán Sandman?" zeptal se.

Sandman přikývl. „Jsem."

„Na mou duši, myslel jsem si to. Viděl jsem vás, jak jste proti nám na Tunbridge Wells skóroval sedmdesát šest bodů," řekl. „Přitom jsme měli v mužstvu Pearsona a házel proti vám Willes. Pearson a Willes, nikdo menší, a vy jste senzačně skóroval nejmíň deseti způsoby." Uvolnil kohout muškety a najednou se na Sandmana usmál. „Bylo to vloni a já jsem hrál za Kent. Úplně byste nás zničil, kdyby se nespustil déšť a nezachránil nás."

Z nějaké milosti boží se ze Sandmanovy mysli vynořilo jméno toho muže. „A vy jste Wainwright, nemýlím-li se, pane.“

„Ben Wainwright, pane.“ Wainwright, který, soudě podle oblečení, musel právě hrát kriket, když ho vyzvali k obraně zámečku proti násilníkům, si odhodil pramen vlasů z čela.

„Vzpomínám si, že jste odpálil míček až kamsi za stoh sena,“ řekl Sandman. „Málem jste nás porazil sám.“

„Zdaleka ne tak jako vy, pane, zdaleka ne.“

„Benjamine Wainwrighte!“ vyštěkla hospodyně. „Nejste tu kvůli…“

„Mlčte, Doris,“ zarazil ji Wainwright a sklonil mušketu. „Na kapitána Sandmana nikdo nevztáhne ruku!“ řekl důrazně. Muži kolem něho zamumlali na souhlas. Nezáleželo na tom, že Sandman byl v domě protiprávně a že se jeho zásluhou v celém prvním poschodí válel kouř, byl to hráč kriketu, navíc slavný hráč, a všichni se teď na něho usmívali a chtěli s ním být zadobře. „Slyšel jsem, že jste přestal hrát, pane. Je to pravda?“ zeptal se Wainwright.

„Ale ne,“ odpověděl Sandman. „Jenom si počkám, až si budu moct zahrát čisté zápasy.“

„Takových je teď málo,“ řekl Wainwright. „Dnes bych vás měl mít v týmu, pane. Hrajeme proti Hastingsu a dostáváme pěkný nářez. Já už jsem si svou směnu odbyl,“ dodal na vysvětlenou, že může být tady.

„Není všem dnům konec,“ řekl Sandman. „Ale teď bych potřeboval vzít tu mladou dámu do zahrady a promluvit si s ní. Nebo ještě líp, kdyby tu byl nějaký hostinec, kde bychom si mohli pohovořit u piva,“ dodal, protože si uvědomil, že by bylo rozumné odvézt Meg ze zámečku, než sem přijde někdo, kdo nehraje kriket a má základní právní povědomí, takže by ho mohl obvinit z rušení držby a

vysvětlit Meg, že není povinná s ním mluvit a odpovídat na jeho otázky.

Wainwright mu doporučil hostinec U Zvonu a hospodyně se vztekle otočila a odešla, roztrpčená jeho zradou. Sandman si oddechl. „Meg?“ obrátil se k dívce. „Jestli tu máte něco, co si chcete vzít s sebou do Londýna, běžte si pro to. Rotmistře?“ Tušil, že se dívka chystá protestovat a možná ho i znovu udeřit, nedal jí však čas na žádné výstupy. „Rotmistře, zkontrolujte, zda už jsou koně napojeni. Možná by bylo dobré přivést kočár k hostinci. Sally, moje drahá, běžte s Meg a dohlédněte, aby si vzala všechno, co potřebuje. A vy, pane Wainwrighte,“ obrátil se ke kentskému pálkaři a usmál se na něho, „pokládal bych za čest, kdybyste mi ten hostinec ukázal. Pokud si vzpomínám, jste pálkař. Docela rád bych si s vámi o kriketu popovídal.“

A bylo po konfrontaci. Meg, přestože se mračila jako noc, se nepokoušela utéct a Sandman se odvažoval doufat, že všechno spěje k dobrému konci. Čekal ho jeden rozhovor, pak rychlý návrat do Londýna a spravedlnosti, té nejkrásnější z ctností, bude učiněno zadost.

Meg byla zatvrzelá, plná hněvu a nepřátelsky naladěná. Měla na Sandmana vztek, že tak hrubě vpadl do jejího klidu, dokonce se zdálo, že má vztek na celý svůj život, a nějakou dobu v zadní zahradě hostince U Zvonu jen seděla a odmítala byť jen promluvit. Dlouho zírala kamsi do dálky, pak do sebe obrátila sklenku džinu, požádala plačtivým hlasem ještě o jednu a potom, když je Benjamin Wainwright opustil, aby se podíval, jak se vede jeho mužstvu, prohlásila, že ji Sandman musí okamžitě odvézt zpátky na zámeček Cross Hall. „Musím se postarat o svý pipky,“ řekla.

„O slepice?“ zeptal se překvapeně Sandman.

„Jo. Vždycky jsem se o ně ráda starala," vzdorovala.

Sandman, kterého ještě teď pálila tvář po jejím políčku, zavrtěl v úžasu hlavou. „Neodvezu vás zpátky," zavrčel pak na ni, „a můžete být zatraceně ráda, že vás někdo neodveze někam dál a na celý život. O to vám jde? Chcete se vypravit do Austrálie, do vyhnanství?"

„Kašlu na vás," odsekla. Měla na sobě prosté hnědé keprové šaty, na nichž sem tam ulpělo chmýří ze slepičího peří, a na hlavě bílý čepec uvázaný pod bradou. Nebylo to pěkné oblečení, ale hodilo se k ní, protože byla vskutku ohyzdná. To jí však nebránilo chovat se vzdorně. Sandman se přistihl, že málem její vyzývavou zarputilost obdivuje, věděl však, že mu neodolá, když na ni přitlačí silou. Hleděla na něho chytrýma očima mazaného člověka a zdálo se, že vycítila jeho váhavost, neboť se posměšně ušklíbla a obrátila pohled ke kočáru Seraphim Clubu, který se celý zaprášený po dlouhé cestě objevil před hostincem. Berrigan napojil koně u rybníčku pro kachny, zatímco Sally právě kupovala za rotmistrovy peníze džbán piva a další džin pro Meg. Za živým plotem zahrady se na čerstvě sklizeném poli hašteřili holubi o zrní a na doškové střeše hostince seděli v řadě rorýsi.

„Myslím, že jste měla hraběnku ráda, ne?" zeptal se Sandman Meg.

Opovržlivě na něho pohlédla. Právě v tu chvíli vyšla z hostince Sally. „Parchanti mizerný, pitomý venkovský balíci," ulevila si, „že prej ženskou obsluhovat nebudou."

„Tak tam zajdu já," prohlásil Sandman.

„Není třeba," zarazila ho, „číšník už to nese. Nechtěli mě obsloužit, ale když jsem jim řekla svý hned si to rozmysleli." Mávla rukou po bzučící vose, ale zahnala ji přímo k Meg. Ta vykřikla, a když jí vosa stále kroužila kolem hlavy, začala zděšeně fňukat. „Proboha, proč

natahuješ? Odžeň ji a nemusíš bulit. Nemáš k tomu žádnej důvod," spustila na ni Sally, a když na ni Meg nechápavě zírala, dodala: „Pěkně sis tu lebedila, zatímco ten chudák malej přihřátej čeká, až mu strčej krk do oprátky."

Číšník, očividně ze Sally vystrašený, přinesl podnos s korbely, sklenkami a džbánem. Sandman nalil do pintového korbelu pivo a posunul ho k Sally. „Doneste to seržantovi," řekl. „Já si promluvím s Meg."

„To jako že mě potřebujete dostat pryč, co?" dovtípila se Sally.

„Dejte mi pár minut," řekl Sandman. Sally vzala pivo a odešla a Sandman nabídl Meg sklenku džinu. Málem mu ji vytrhla z ruky. „Odvezu vás do Londýna," řekl jí, „a můžete si vybrat – buď mi vyjdete vstříc, a pak budete cestovat pohodlně, nebo se rozhodnete pokračovat v tom svém vzdoru, a potom vás odvezu rovnou do vězení."

„To neuděláte!" ušklíbla se.

„Buďte si jistá, že udělám, k čertu!" vyštěkl Sandman a pořádně ji svým náhlým výbuchem vyděsil. „Mám pověření od ministra vnitra, vážená dámo, a vy zatajujete důkazy v případu vraždy! A co do vězení? Budete mít zatracené štěstí, když to bude jen vězení a ne samotná šibenice."

Chvíli na něho nasupeně hleděla a pak pokrčila rameny. „Jmenuju se Hargoodová," řekla nevrle, jako by jí dělalo problémy odložit svou vzpurnou pózu jen tak bez dlouhých cirátů. „Margaret Hargoodová."

Sandman jí nalil další sklenku džinu. „Odkud jste, slečno Hargoodová?"

„To by vám nic neříkalo."

„Možná, ale vám by mělo něco říkat, co se stalo před pár týdny v Londýně. Ministr vnitra mě požádal, abych vyšetřil vraždu hraběnky z Avebury. A odhodlal se k tomu, slečno Hargoodová, neboť se obává, že by mohlo dojít k velké

nespravedlnosti,“ řekl a pomyslel si, že v den, kdy se bude vikomt Sidmouth obávat, aby někomu z nižšího stavu náhodou nehrozila nespravedlnost, zřejmě vyjde slunce na západě. To však nemohl přiznat před touto zatvrzelou dívkou, která do sebe právě obracela druhý džin, jako by umírala žízní. „Ministr vnitra stejně jako já věří,“ pokračoval, „že Charles Corday vaši paní nezavraždil. A domníváme se, že vy byste to mohla dosvědčit.“

Meg pozvedla sklenku, ale neřekla nic.

„Byla jste tam přece, ne?“ naléhal Sandman. „Byla jste v jejím domě, když se ta vražda odehrála?“

Naznačila mu, aby jí nalil další sklenku, stále však mlčela.

„A vy víte,“ pokračoval Sandman, „dobře víte, že tu vraždu nespáchal Charles Corday.“

Pohlédla na zem, kde leželo jablko spadlé ze stromu. Po jeho zvrásnělé slupce lezla vosa. Náhle Meg s výkřikem pustila sklenku a přitiskla si ruce na tvář. Sandman vyskočil a jablko i s vosou rozšlápl. „Tak co, Meg?“ naléhal na ni znovu.

„Nemám k tomu co říct,“ prohlásila s pohledem upřeným na rozdrcené jablko, jako by měla strach, že vosa obživne a vrhne se na ni.

Sandman vzal sklenku, nalil ji a posunul k dívce. „Jestli budete ochotná vypovídat, slečno Hargoodová,“ řekl úředním tónem, „zaručuju vám, že se vám nic zlého nestane.“

„Vůbec nic o tom nevím,“ opakovala, „o žádný vraždě nic nevím.“ Opět na Sandmana vzdorně pohlédla. Její oči byly tvrdé jako křemen.

Sandman si povzdechl. „Chcete, aby zemřel nevinný člověk?“ Neodpověděla, pouze se od něho odvrátila a dívala se kamsi za živý plot. Sandman cítil, že se v něm

zvedá vlna rozhořčení a nevole. Měl chuť ji udeřit, tak velkou chuť, že se za to zastyděl, a proto raději vstal a začal podrážděně chodit sem a tam, aby měl jistotu, že se ovládne. „Proč pobýváte v domě markýze ze Skavadalu?“ vyštěkl na ni. Opět se odpovědi nedočkal. „Myslíte,“ pokračoval, „že vás markýz bude chránit? Odvezl vás sem, aby mohl být pověšen nesprávný člověk. K čemu mu budete, až Cordaye pověsí? K ničemu! Zabije vás, aby vám zabránil svědčit někdy později proti němu. Vlastně mě docela překvapuje, že to už neudělal.“ Tohle konečně vyvolalo u dívky reakci, i když jen takovou, že se otočila a vytřeštila na něho oči. „Proboha, uvažujte, děvče!“ naléhal na ni Sandman. „Proč by vás měl markýz nechávat naživu? Proč?“

„Víte starou belu,“ vyhrkla najednou pohrdavě.

„Poslyšte, já vám řeknu, co vím,“ zasyčel Sandman a jen stěží potlačil hněv. „Vím, že můžete zachránit nevinného člověka před šibenicí, a vím taky, že k tomu nejste ochotná. Jenže to z vás dělá spolupachatele vraždy, vážená dámo, za to můžete skončit na šibenici i vy.“ Čekal, zda jeho pohrůžka zabere, znovu se však nedočkal ničeho a pak mu konečně došlo, že neuspěl. Ostatně o tom jasně svědčilo i to, že se přestával ovládat, třebaže si to uvědomoval a styděl se za sebe. Jenže nad tím vším převládalo vědomí, že pokud dívka nepromluví, skončí Corday v pondělí ráno na šibenici. A jak se pak bude vyrovnávat s trpkým pomyšlením, že nebyl schopen dokázat jeho nevinu, protože nesvedl pohnout k řeči jednu hloupou husu? Navíc se před ním kupily další problémy, otravné a zdánlivě malicherné, přesto nevěděl, jak si s nimi poradit. Potřeboval odvézt Meg co nejrychleji do Londýna, Mackeson však tvrdil, že koně jsou příliš unaveni a nejsou schopni už ani míle cesty, a on věděl, že kočí má pravdu. To znamenalo,

že budou muset zůstat přes noc ve vesnici a střežit tři vězně. Střežit je, opatřovat pro ně jídlo a starat se o koně.

A tak se tedy rozhodl. Zavřeli Meg do kočáru, ovázali opratěmi dvířka, dřevěnými klínky zajistili okna a Sandman doufal, že ohyzda bude spát. Dvakrát ho však svým křikem a tlučením na okna probudila a nakonec jedno i rozbila a pokoušela se vylézt ven. A pak se ozvalo heknutí, zdušený výkřik a Sandman uslyšel, že žuchla zpátky na sedadlo. „Co se stalo?“ zavolal do tmy.

„Nic, čím byste se musel zaobírat,“ odpověděl Berrigan. Sandman, Sally a Berrigan spali na trávě a hlídali Mackesona s Billym, třebaže ani jeden z nich se o nic nepokoušel, protože oba byli vším, co se kolem dělo, zmateni a vystrašeni. Připomínali Sandmanovi francouzského plukovníka, nabubřelého chlapa, kterého jeho vojáci zajali v galicijských horách. Tak dlouho skuhral a stěžoval si na to, jak s ním zacházejí, až ho Sandmanův vlastní plukovník v nejvyšší zlosti osvobodil. „Zmizte, člověče,“ zařval na něho francouzsky, „jste sakra volnej.“ A Francouz měl takový strach ze španělských venkovanů, že prosil, aby ho znovu zajali. Kočí i podkoní by jistě mohli utéct, kdyby chtěli, oba však byli z cizí vesnice celí nesví a vyhlídka, že by museli hledat cestu do Londýna v naprosté tmě a v kraji plném lapků, jim naháněla husí kůži.

„Tak co se bude dít teď?“ zeptal se Berrigan Sandmana uprostřed krátké letní noci.

„Předáme ji ministrovi vnitra a necháme ho, ať si s ní nějak poradí,“ odpověděl Sandman chmurně.

Pomyslel si, že to samozřejmě nebude k ničemu, ale co jiného mu zbývá? Kdesi ve tmě zaštěkal pes a pak, když stráž převzal Berrigan, Sandman usnul.

9

Krátce po rozbřesku se otevřely hlavní dveře vězení Newgate a muži začali vynášet na Old Bailey první části šibenice. Nejdříve to byly díly budoucího ohrazení kolem popraviště a dělníci je stavěli do půli ulice, aby odvedli byť jen slabý nedělní provoz mezi Ludgate Hill a Newgate Street stranou. K hlavním dveřím přišel správce věznice William Brown, zívl, poškrábal si holou lebku, zapálil si dýmku a pak ustoupil stranou, protože dělníci právě vynášeli ven těžké trámy, které měly tvořit kostru popravního lešení. „Vypadá to na pěkný den, pane Pickeringu," poznamenal směrem k předákovi dělníků.

„Teplo bude, pane, teplo."

„Na ulici se vypije spousta piva."

„Díkybohu za to, pane," odpověděl Pickering, pak se otočil a zadíval se na průčelí vězeňské budovy. Hned nad bránou viníků bylo okno a správce na ně ukázal. „Uvažuju, pane, že bysme si ušetřili spoustu trablů, kdybysme postavili lešení hned pod to okno. Myslím natrvalo, víte? A dali tam sklopný propadlo a nahoru trám a nepotřebovali bysme to všechno pokaždý stavět."

Také správce pohlédl nahoru. „Ale to byste sám sebe připravil o práci, pane Pickeringu.“

„Řeknu vám, že bych raději trávil neděle doma se ženou, pane. A kdyby bylo lešení tam nahoře, pane, nevadilo by to provozu v ulici, navíc by lidi líp viděli.“

„Možná až moc dobře,“ mínil správce. „Nejsem si jistý, jestli by měl celý dav vidět, jak sebou ti viselci škubou.“ Současné uspořádání popraviště s boky lešení potaženými suknem umožňovalo pohled do propadla, kde odsouzenci zoufale bojovali s oprátkou o poslední vteřiny svého života, pouze těm, kteří měli pronajatá okna v horních poschodích domů přímo proti věznici.

„Lidi bejvaj až tam na Horsemonger Lane,“ ukázal Pickering, „a byli by vděčný, kdyby viděli pořádně, jak tady ti umíraj. Proto rádi chodili do Tyburnu. V Tyburnu viděli všechno jako na dlani.“ V minulém století se odsouzenci převáželi na káře z Newgatu na široké prostranství v Tyburnu, kde bylo stálé lešení s třemi dlouhými trámy a s náspem kolem dokola pro diváky. Cesta trvala dvě hodiny a měla časté zastávky, obvykle v místech, kde silnici zatarasil dav z nějakého hostince. Městským úředníkům se však nelíbila pouťová atmosféra, která věšení v Tyburnu pokaždé provázela, a protože věřili, že exekuce před věznicí v Newgatu budou důstojnější, dali staré trojstranné popraviště v Tyburnu strhnout, a tím také ukončili ceremoniál oné nechutné cirkusové jízdy kár. „Viděl jsem poslední věšení v Tyburnu,“ řekl Pickering. „To mi tenkrát bylo sedm. Nikdy na to nezapomenu!“

„To věřím, to věřím,“ pokýval správce. „Kdyby to pro vás nebyl zážitek, asi by vás to odradilo chodit se na popravy dívat. Proč teda smrtelný zápas schovávat, že jo? Myslím, že máte pravdu, pane Pickeringu. Možná váš návrh postoupím obecní radě.“

„To by od vás bylo pěkný, pane, moc pěkný,“ řekl Pickering a pohlédl k místu, kde jeho lidé sbíjeli popravní lešení. „Takže zítra tady zase bude mít Jemmy Botting práci.“

„Jen dva se budou věšet, jen dva,“ řekl správce. „Ale jeden z nich je malíř – Corday, pamatujete se na něho? To je ten, co ubodal hraběnku z Avebury.“ Povzdechl si. „Měl by přilákat pěkný dav.“

„A zdá se, že i počasí bude přát, pane.“

„Jestli vydrží,“ souhlasil správce. Znovu ustoupil stranou, aby udělal místo jedné z kuchyňských služek své ženy. Spěchala s vysokým porcelánovým džbánem ze schodů k mlékařce, která nesla na ramenním vahadle dvě vědra zakrytá víkem. „Čichni k tomu mléku, Betty,“ zavolal za ní. „Pořádně k němu čichni. Minulý týden jsi přinesla zkyslé.“

Kostra popraviště byla sesazena a sbita a prkna na boky a podlahu a černé sukno na potažení složili dělníci na chodníku. Správce si vyklepal o dveřní rám dýmku a vešel dovnitř, aby se převlékl a připravil na ranní bohoslužbu. Na Old Bailey byl jen slabý provoz, přesto několik zahalečů sledovalo, jak popravní lešení roste, a skupinka zpěváčků na kůru, spěchajících směrem k chrámu Božího hrobu, se zastavila a s otevřenými ústy civěla na muže, kteří právě vynášeli z vězení těžký trám s černými železnými háky. Číšník z hostince U Kulhavého zloděje přinesl dělníkům na podnose pivo – dar od hostinského, který je bude takhle zásobovat celý den. Byla to tradice, nosit stavitelům popraviště pivo zadarmo, a všichni věděli, že na tom hostinský ani v nejmenším neprodělá, neboť věšení přiláká tolik lidí, že potom pivo poteče proudem a tržba bude mnohonásobně vyšší než jiné dny.

Ve Wappingu, kousek odtud na východ, odemkl hokynář zadní dveře osamělému zákazníkovi. Byla sice neděle a neměl otevřeno, tohle však nebyl obyčejný zákazník. „Zdá se, že nás zítra čeká pěkný den, Jemmy," prohodil hokynář.

„Jo, mohl by bejt, mohl. To by přišlo hodně lidí," souhlasil Botting a protáhl se do obchodu kolem zavěšených svazků provazů. „A to mám rád. Co by to bylo za věšení, kdyby nikoho nezajímalo."

„Jistě, jistě. Když člověk umí svou práci, měl by mít obecenstvo, aby viděl, že to někdo ocení," řekl hokynář a vedl svého zákazníka ke stolu, na němž ležela dvě kola provazu dlouhého dvanáct stop. Měl je připravená, aby si je mohl Botting prohlédnout. „Jednopalcovej provaz, Jemmy, vyvařenej a pěkně naolejovanej," řekl hokynář.

„Výborně, Leonarde, výborně." Botting se sklonil a k provazům přičichl.

„Chceš vědět, odkud jsou?" zeptal se hokynář. Byl hrdý na ty dva kusy provazu, které dočista vyvařil a promazal lněným olejem, aby byly vláčné. Pak na nich téměř s láskou udělal smyčky a na konci spletl oko.

„Vypadá to na Bridport," řekl Botting, i když dobře věděl, že to není bridportský provaz. Řekl to jen proto, aby hokynáře potěšil.

Ten se opravdu spokojeně usmál. „Neznám nikoho, kdo by neřek, že je to bridportskej provaz, Jemmy. Ale není. Je to sisal, vyvazovací lodní lano spletený ze sisalu."

„Ne!" prohlásil naoko nevěřícně Botting a s tváří zkřivenou nervózním tikem se znovu sklonil k provazu. Měl příkaz kupovat jen ten nejlepší nový bridportský provaz a na účtu, který předloží městské radě, bude opravdu požadovat proplacení tohoto nejdražšího materiálu. Avšak vždycky mu připadalo škoda plýtvat tak krásným kvalitním provazem na šibeničníky.

„Mám ho z Newcastlu, je to spouštěcí lano z uhelnýho parníku. Sisal, tuším ze Západní Afriky, ale vyvařil jsem ho, naolejoval a ještě trochu přejel černidlem na boty a nikdo nemá šanci poznat, že to není Bridport, eh? Pro tebe, Jemmy, šilink za kus.“

„Slušná cena,“ souhlasil Botting. Zaplatí za oba kusy dva šilinky, avšak naúčtuje si devět šilinků a devět pencí a potom, až provazy poslouží svému účelu, je rozprodá po kouscích za nejvyšší tržní cenu. Nikdo z těch dvou, které bude zítra věšet, není opravdu známý zločinec, ale vražda hraběnky z Avebury přece jen městem zahýbala, a to by mohlo vyhnat cenu Cordayova provazu až na šest pencí za coul. V každém případě na tom bohatě vydělá. Vyzkoušel u jednoho kusu, jak se smyčka stahuje, a spokojeně přikývl. „A ještě budu chtít nějakou šňůru na vázání,“ řekl. „Čtyři dýlky.“

„Mám v sudu zbytek švédskýho námořnickýho provazu. Můžeš si ho vzít všechen, Jemmy,“ řekl hokynář. „Takže pořád je vážeš sám?“

„Pořád, ale počítám, že už dlouho nebudu,“ odpověděl Botting. „Díky, díky,“ řekl, když viděl, že hokynář nalévá do plechových kalíšků brandy. „Při posledním věšení jsem tam měl dva konšely,“ pokračoval. „Dělali, že se přišli jen pobavit, ale já vím, o co jim šlo. A jedním z nich byl pan Logan, a to je dobrej chlápek. Ten ví, co je třeba. Ten druhej byl na věšení nejspíš poprvní a myslím litoval, že přišel. Pěkně si tam vyprázdnil žaludek. Nějak mu ten pohled nešmakoval,“ zazubil se. „Ale pan Logan na mě pak mrknul a řekl, že mně daj pomocníka.“

„U takovýho řemesla člověk potřebuje pomocníka.“

„To potřebuje, to potřebuje,“ pokýval hlavou Jemmy Botting. Obrátil do sebe brandy, sebral obě kola provazu a šel za hokynářem k sudu, v němž byl stočený námořnický

provaz. „Ale zejtra ráno to bude vcelku lehká prácička," řekl. „Jen dva kousky. Možná tě tam uvidím, co říkáš?"

„Spíš ne, Jemmy, spíš ne."

„Potom bude pivo," řekl Botting, „a k obědu kotleta."

Asi o deset minut později odešel s provazy uloženými ve vaku. Teď si ještě musí vyzvednout od švadleny dva bavlněné pytle a bude mít všechno pohromadě. Byl anglický kat a příští den po rozednění bude dělat svou práci.

Sandman měl v to nedělní ráno bídnou náladu. Špatně se vyspal, byl unavený, napjatý a sužovala ho nejistota, navíc všechno ještě zhoršovalo Megino fňukání. Ani Berrigan a Sally nebyli v nejlepším rozpoložení, měli však tolik rozumu, aby byli ticho, zatímco Meg si neustále stěžovala, že ji do Londýna vlečou násilím, a když na ni Sandman vztekle houkl, že je sobecká a hloupá, začala na protest ječet jako furie.

Podkoního Billyho nechali ve vesnici. Mohli si to dovolit, neboť bylo krajně nepravděpodobné, že by se dostal do Londýna před nimi a varoval někoho v Seraphim Clubu. Sandman usoudil, že takové nebezpečí nehrozí. „Ale jak se teda dostanu domů?" ptal se podkoní plačtivě.

„Stejně jako jsme se dostali my z Lisabonu do Toulouse," odpověděl mu Sandman. „Po svých."

Koně byli unaveni. Ještě ve vesnici se sice napásli trávy, třebaže se přitom plašili před dotěrnými husami, které je považovaly za vetřelce na svém teritoriu, byli to však panští koně zvyklí na oves a obilí, ne na obyčejnou trávu, a když se pak dali do pohybu, vlekli se líně a netečně. Mackesonův bič je však rychle z netečnosti vytrhl, takže když se slunce vyhouplo nad koruny stromů na východě, ujížděl už kočár slušným tempem k severu. Krajem se neslo klinkání kostelních zvonů a od východu k západu plula po letní

obloze bílá oblaka. „Chodíte do kostela, kapitáne?“ zeptal se Berrigan. Usoudil, že teď, když se vydali na cestu, se už mohla Sandmanova nálada zlepšit.

„Samozřejmě,“ odpověděl Sandman. Seděl s Berriganem a Mackesonem na kozlíku a vnitřek kočáru přenechal Sally a Meg. „Já se jí nebojím,“ prohlásila Sally, „a možná mně, jako ženské, něco řekne.“

„Já sice nepatřím mezi ty, co jsou v kostele pečený vařený,“ pokračoval Berrigan, „na to nemám čas, ale rád poslouchám, když zvoněj zvony.“ Všude kolem nich zněly z kostelních věží nad listnatými kentskými lesy zvony a zvonkohry. Minuli venkovský povoz plný svátečně oblečených a mávajících dětí s modlitebními knížkami v rukou.

Po nějaké době zvony ztichly – bohoslužby začaly. To už dorazili do jakési vesnice, jejíž hlavní cesta byla úplně prázdná. Když projížděli kolem kostela, zaslechl Sandman, jak kdosi doprovází na cello starou církevní píseň „Vzbuď mou duši“. Vzpomněl si, jak ji zpívali ráno před bitvou u Salamanky – hrubé, hluboké mužské hlasy stoupaly k obloze, jako by provázely slunce, které pak celý den nelítostně pálilo na řež rozsévající smrt. Když Mackeson na druhé straně vesnice u brodu zastavil a nechal koně napít, vysunul Sandman schůdky, aby si Sally a Meg mohly protáhnout nohy. Pohlédl tázavě na Sally, ale ta zavrtěla hlavou. „Pořád zarputilá,“ zašeptala mu po straně.

Meg sestoupila, nasupeně si Sandmana změřila a sklonila se k vodě, aby si nabrala do úst vody. Potom si sedla na břeh a jen tak pozorovala poletující vážky. „Jestli mě mý slepice sežerou lišky, zabiju vás,“ zasyčela na Sandmana.

„Takže vám záleží víc na vašich slepicích než na životě nevinného člověka?“

„Nic mi po něm není. Ať si ho klidně pověsej," odsekla. Kdesi přišla o čepec a vlasy jí ležely na hlavě zplihlé a neupravené.

„V Londýně budete muset mluvit s jinými lidmi a ti se s vámi nebudou párat tak jako já."

Dívka neodpověděla.

Sandman si povzdechl. „Vím, jak to bylo," řekl. „Byla jste v té ložnici, když Corday maloval hraběnku, a pak někdo přicházel po zadních schodech. Proto jste odvedla Cordaye předními schody, je to tak? Přinutila jste ho nechat plátno i štětce v hraběnčině ložnici a rychle jste ho vyvedla z domu, protože jste věděla, že přichází jeden z hraběnčiných milenců. A já vím který – markýz ze Skavadalu." Meg se zamračila. Chvíli se zdálo, že chce něco říct, ale pak se opět zahleděla do dálky a mlčela. „A markýz ze Skavadalu je zasnoubený s velmi bohatou dědičkou," pokračoval Sandman, „a potřebuje se s ní za každou cenu oženit, protože jeho rodina se ocitla na mizině. Jenže pokud by se ta dívka dozvěděla, že zároveň udržoval milostný poměr s hraběnkou, byl by se svatbou konec. To věděla hraběnka moc dobře, a proto ho vydírala. Tímhle způsobem si opatřovala peníze, mám pravdu?"

„Myslíte?" řekla Meg bezvýrazně.

„A vy jste byla hraběnčina kuplířka, je to tak?"

Meg k němu obrátila malé pichlavé oči s nepřátelským výrazem. „Byl její ochránce, víte, vy hlupáku, protože nějakýho potřebovala. Byla příliš poctivá, aby myslela na takový věci jako vy."

„Ale když tedy byl její ochránce, moc dobře ji nechránil," řekl Sandman drsně. „A nejenže ji nechránil, on ji dokonce zabil a vy jste to odhalila. Našla jste ho tam, že je to tak? Možná jste slyšela, jak ji zabíjel. Nebo jste to i viděla! Proto vás vrah ukryl a slíbil vám peníze. Jenže

jednoho dne přestane mít chuť vám platit, Meg. Podle mě vás nechá naživu jen do té doby, než bude Corday pověšen, protože pak už nikdo neuvěří, že vraždu spáchal někdo jiný.“

Meg se kysele pousmála. „A proč mě teda nezabil přímo tam na místě, eh?“ zeptala se a posměšně na Sandmana pohlédla. „Když zabil hraběnku, proč by nezabil i její služku? To mi teda řekněte proč.“

Sandman jí to nebyl schopen říct. Vlastně to byla jediná okolnost v celé věci, kterou nedokázal vysvětlit, jinak mu všechno ostatní dávalo smysl. Věřil však, že čas všechny záhady odhalí. „Třeba to neudělal proto, že vás miluje?“ nadhodil.

Meg na něho chvíli nevěřícně zírala a pak se nevázaně zařehtala jako kůň. „Takovej jako on?“ řekla potom. „Zamilovat se do mě? To jste nemyslel vážně.“ Smetla si ze sukně mravence. „Dovolil mně, abych se starala o slepice, to je všechno. Mám ráda pipky. Vždycky jsem je měla ráda.“

„Kapitáne!“ ozval se náhle Berrigan z kozlíku s pohledem upřeným k severu. „Kapitáne!“ zavolal znovu. Sandman vstal, přistoupil ke kočáru a také se zahleděl přes pole k nízkému, hustě zalesněnému kopci na severu. A pak uviděl na hřebeni, kde obzor přetínala cesta z Londýna a vytvářela v lesním porostu jakýsi zářez, skupinku jezdců. „Dívají se k nám,“ řekl Berrigan. „Jako by to byli dragouni a snažili se odhadnout, kolik červenokabátníků vidí.“

Sandman neměl dalekohled a jezdci byli příliš daleko, aby poznal, o koho jde. Bylo jich šest nebo sedm a opravdu hleděli směrem k nim, a alespoň jeden z nich měl dalekohled. „To může být kdokoliv,“ poznamenal.

„Může," souhlasil Berrigan, „akorát že lord Robin Holloway si rád oblíká bílej jezdeckej kabát a má velkýho černýho koně."

Jezdec uprostřed skupinky měl skutečně bílý kabát a seděl na velkém černém koni. „Zatraceně!" zaklel Sandman. Že by Flossie mluvila? Řekla těm v Seraphim Clubu, že se tam vloupal Sandman? V tom případě nepotřebovali přespříliš důvtipu, aby jim došlo, že kočár musel ukrást on. A pak si zřejmě začali dělat starost o Meg a vyslali skupinu mužů, aby mu zabránili přivézt ji do Londýna. Ještě ve chvíli, kdy o tom Sandman takhle uvažoval, se skupinka jezdců pohnula dopředu a zmizela mezi stromy. „Připravte koně!" houkl na Mackesona. „Rotmistře, rychle posaďte Meg do kočáru. Rychle!"

Jak dlouho může trvat, než k nim jezdci dorazí? Deset minut? Zřejmě méně. Sandman chvíli uvažoval, že kočár otočí a vyrazí zpátky k vesnici, kde se jejich cesta křížila s jinou. Jenže v místě, kde právě byli, se nedalo otočit, a tak když Berrigan bez okolků nacpal Meg do kočáru, nařídil Mackesonovi, aby práskl do koní a jel dál a odbočil na první možnou postranní cestu. Na jakoukoliv, třeba jen polní. Jenže jako naschvál na žádnou nenarazili, a tak se kočár kolébavě řítil dál a Sandman čekal, že se jezdci objeví každou vteřinu před nimi. Hleděl napjatě dopředu a vyhlížel, kdy spatří nad korunami stromů oblak prachu. Tady už byla krajina hustě zalesněná, což znamenalo, že je jezdci uvidí až ve chvíli, kdy se ocitnou téměř před nimi. A právě když už Sandman ztrácel naději, že narazí na nějakou možnost úniku, odbočovala doprava úzká cesta. Neváhal a okamžitě přikázal Mackesonovi, aby na ni vjel a pokračoval po ní, pokud to jen půjde.

„Ale to je stará cesta, samej výmol," varoval ho Mackeson.

„Řekl jsem, abyste jel po ní!“

Kočár odbočil a začal se divoce a nebezpečně kolébat, protože cesta byla skutečně jen hluboká kolej vyježděná povozy. Točila se však mezi hustými křovisky a rozlehlými sady a každým metrem je odváděla dál od hlavní londýnské cesty. Po nějaké době přikázal Sandman Mackesonovi, aby zastavil, pak vylezl na střechu kočáru a díval se zpátky. Žádné jezdce neviděl. Opět ho však přepadly pochybnosti. Nenechal se příliš ovlivnit strachem a neodhadl situaci špatně? Potom zaslechl, že Meg vykřikla a začala ječet, a když rychle slézal dolů, cosi plesklo. Ve chvíli, kdy seskočil na zem, ječeni ustalo. Berrigan stáhl okno, které ještě Meg nestačila rozbít. „Nic se neděje, jenom pitomá vosa,“ řekl a vyhodil její rozplácnutou mrtvolu ven. „Člověk by sakra řekl, že ji nejmíň žere krokodýl, jakej dělala kravál.“

„Myslel jsem, že vás vraždí,“ řekl Sandman. Už se chystal znovu vylézt na vůz, když vtom zvedl Berrigan ruku a zarazil ho. Oba se zaposlouchali a oběma bylo jasné, že slyší dusot kopyt.

Dusot sílil, ale po chvíli se opět začal vzdalovat. Jezdci uhánějící po hlavní cestě minuli odbočku a pokračovali dál. Sandman se dotkl pažby pistole, kterou měl zastrčenou za pasem, a vzpomněl si na jistý den v Pyrenejích, kdy vyjel s malou skupinkou shánět potravu a začal je pronásledovat mnohem početnější houf dragounů. Ten den ztratil tři muže, všechny srazily z koní rovné francouzské meče, a on se zbytkem unikl jenom proto, že narazili na jiný houf svých ze střeleckého pluku, kteří dragouny střelbou z mušket zahnali. Dnes tu však žádní spřátelení vojáci střeleckého pluku nebyli a Sandman horečně uvažoval, co udělat. Přijdou jezdci na to, že je minuli, vrátí se a najdou odbočku? Dusot kopyt už utichl, Sandman však stále váhal

dát Mackesonovi příkaz, aby jel dál. Kočár je přece jen hlučný. Ale pak si uvědomil, že Megino ječeni bylo ještě silnější a pronikavější, a přesto je za nimi jejich pronásledovatele nepřivedlo. Vyskočil tedy na kozlík a kývl na Mackesona. „Jeďte dál," řekl, „ale opatrně."

„Jinak to ani nejde," odpověděl kočí a ukázal dopředu, kde cesta ostře zatáčela doleva. „Budu muset zajet až na kraj, abych to vytočil, kapitáne. Ta zatáčka je moc ostrá."

„Jen jeďte pomalu," řekl Sandman. Vstal a ohlédl se přes vůz dozadu, žádní jezdci se však v dohledu neobjevovali.

„A co teď vlastně budeme dělat?" zeptal se Mackeson.

„Někde tam dole musí být statek," řekl Sandman. „Přinejhorším vypřáhneme koně, otočíme vůz sami a pak zase zapřáhneme."

„Tenhle kočár není stavěnej na rajtování po takovýchhle cestách," brblal kočí, přesto mlaskl jazykem a skoro nepostřehnutelně trhl opratěmi. Cesta byla příliš úzká a zatáčka příliš ostrá, ale koně ji pomalu, pomaličku zvládli. Potom však kola na jedné straně najela na okraj koleje, a když koně ucítili odpor, na chvíli přestali táhnout. To už jim však Mackeson práskl nad hlavami bičem, znovu trhl opratěmi a… v tu chvíli se to stalo. Levé přední kolo sjelo z břehu zarostlého trávou, kočár se naklonil a zůstal stát. Mackeson zamával rukama, aby nespadl, a Sandman se ve zmatku chytil zábradlí na střeše. Koně poplašeně zařehtali, také Meg znovu vyjekla a začala křičet, a pak už paprsky vzpříčeného kola nevydržely váhu vozu, praskly a korba kočáru tvrdě narazila na zem. Mackesonovi se nějak podařilo udržet na kozlíku. „Sakra, říkal jsem vám, že tohle není vůz stavěnej na takovýhle cesty," prohlásil vztekle. „Tohle je městskej kočár."

„Teď už je to jedno, protože to není vůbec žádnej kočár," řekl Berrigan, který se vyškrábal z nakloněného vozu a pomáhal oběma ženám ven.

„A teď řekněte, co budeme dělat," obrátil se Mackeson na Sandmana.

Ten balancoval na střeše vozu. Pozoroval cestu a poslouchal. Praskot kola, zhroucení vozu, ržání koní, to všechno byly dost hlasité zvuky, aby se donesly daleko. A už se mu také zdálo, že opět slyší dusot kopyt.

Vytáhl pistoli. „Ticho! Nikdo ani nehlesne!" zasyčel.

Teď si už byl jistý, že slyší cval koní, a nebylo také pochyb, že se jezdci blíží. Natáhl pistoli, seskočil na cestu a čekal.

Reverend Horace Cotton, ordinář věznice v Newgatu, se na kazatelně skoro krčil a se zavřenýma očima vypadal, jako by sbíral všechny své fyzické i duševní síly k něčemu, co vyžaduje vrcholné úsilí. Nadechl se, zaťal pěsti a pak ze sebe vyrazil zmučený výkřik, který se odrazil od vysokého trámového stropu newgateské kaple. „Oheň!" zakvílel. „Oheň a bolest a plameny a muka! Čekají vás všechna hrozná mučení ďábelská. Věčný oheň a nepředstavitelná bolest a nářek, který nepřináší úlevu, a skřípění zubů a pak, když se vám bude zdát bolest nesnesitelná, když si budete myslet, že nikdo, ani ten nejzkaženější a nejzatvrzelejší z vás už nemůže vydržet ani vteřinu takového utrpení, pak poznáte, že jste teprve na začátku!" Nechal poslední slova znít prostorem kaple a potom ztišil hlas do vemlouvavého tónu, stěží hlasitějšího než šepot. „Ano, to bude pouhý začátek vašich muk, začátek vaší mučivé agonie, která nikdy neskončí. Dokonce i tehdy, kdy už hvězdy pohasnou a zrodí se nové nebe, vy budete pořád úpět v ohni, který bude trhat vaše tělo jako železný hák a spalovat ho jako

rozžhavený cejch.“ Vyklonil se z kazatelny, vytřeštil oči a zíral dolů do „černé lavice“, kde vedle černě natřené rakve seděli dva odsouzenci. „Stanete se hříčkami démonů,“ sliboval jim kněz, „zbití, sežehnutí, roztrhaní, se zpřeráženými údy. Budete zakoušet bolest, která nikdy nepoleví, agonii, která nikdy neskončí, muka bez slitování!“

Znovu se odmlčel. Nastalé ticho rušily pouze zvuky palic dělníků, stloukajících za vysokými okny kaple popravní lešení, a vzlyky Charlese Cordaye. Reverend Cotton se napřímil potěšen tím, že jednoho z těch zlosynů už zlomil. Pohlédl do kostelních lavic, kde seděli ostatní vězni, z nichž někteří čekali, až přijde řada na ně a sami usednou v „černé lavici“, a ostatní, až je naženou na loď, která je dopraví do Austrálie a do zapomnění. Potom kněz pohlédl nahoru na galerii pro veřejnost, jako vždy v den před věšením plnou lidí. Věřící na galerii museli zaplatit, aby směli sledovat odsouzence při jejich pohřebním obřadu. Byl teplý den a na začátku bohoslužby se některé ženy na galerii snažily ochladit vějíři. Teď se však ani jeden malovaný vějíř nepohnul, všichni strnule hleděli, tiší a zaskočeni hroznými slovy, která ordinář splétal nad hlavami obou odsouzenců jako zlověstnou síť zhouby a smrti.

„Nejsem to však já, kdo vám slibuje váš děsivý osud,“ pokračoval reverend, „nejsem to já, kdo vám předpovídá muka a zatracení vašich duší, je to Bůh! Bůh vám slibuje zhoubu a zatracení trvající až na věky! A i tehdy, kdy se svatí shromáždí na břehu křišťálové řeky, aby pěli chválu Bohu, vy budete křičet v bolestech.“

Charles Corday vzlykal, útlá ramena se mu zdvíhala a hlava visela mezi nimi dolů jako zvadlý květ. Okovy na nohou, připoutané k železným náramkům kolem zápěstí, při

každém jeho zaštkání lehce zacinkaly. Správce věznice, který seděl s celou svou rodinou hned za „černou lavicí“, se zamračil. Nebyl si jistý, jestli jsou tato proslavená plamenná kázání k něčemu dobrá, zda sliby všech muk pekelných opravdu pomáhají udržet ve věznici pořádek, protože vyvolávaly u některých vězňů neskonalou hrůzu, zatímco v jiných vzbuzovaly bezbožný odpor. On sám by dal přednost klidné a důstojné bohoslužbě vedené tichým mumlavým hlasem, věděl však, že Londýňané očekávají od ordináře velké představení, a Cotton je uměl uspokojit.

„Zítra,“ zahřměl reverend, „zítra vás vyvedou na ulici a vy pohlédnete nahoru a naposledy uvidíte jasnou Boží oblohu a pak už neuvidíte nic, neboť vám narazí na hlavu kápi a na krk vám navlečou oprátku a uslyšíte tlučení křídel ďábla, který se bude nad vámi vznášet a nedočkavě čekat, až si bude moct odnést vaše duše. Zachraň mě, Pane! budete křičet. Zachraň mě!“ Zamával rukama ke stropu kaple, jako by dával Bohu znamení. „Ale to už bude pozdě, příliš pozdě! Vaše hříchy, které jste vědomě páchali, vaše špatnost, bezbožnost, hříšnost vás přivedly až pod tu děsivou šibenici a cesty zpět už není. Propadlo se otevře a pak se budete škrtit na konci provazu, budete sebou škubat, trhat, házet a bojovat o dech, povedete však marný boj a naplní vás neskonalá bolest. A potom přijde temnota a vaše duše se vznesou z té pozemské bolesti k velké soudné stolici, kde na vás bude čekat Bůh. Bůh!“ Cotton znovu zvedl své kypré ruce, tentokrát v úpěnlivé prosbě. „Bůh! Bůh na vás bude čekat ve své nekonečné milosti a vznešenosti a bude vás soudit! Slyšíte dobře, Bůh vás bude soudit, shledá vás však nehodnými království nebeského! Zítra! Ano, zítra!“ Ukázal na Cordaye, který stále seděl s hlavou rezignovaně svěšenou až na hruď. „Ty také uvidíš Boha. Oba ho uvidíte stejně jasně, jako teď vidím já vás.

Tak uvidíte obávaného Boha, Otce nás všech, a On nad vámi zakroutí hlavou zklamáním a přikáže, aby vás odvedli pryč, protože jste hříšníci. Provinili jste se vůči němu, vůči Bohu, který se vůči nám nikdy ničím neprovinil. Zradili jste svého stvořitele, jenž seslal svého jediného syna, aby nás spasil, a budete odvedeni od jeho velkého trůnu milosrdenství a svrženi dolů do nejhlubších a nejčernějších hlubin pekla. Do plamenů! Do ohně! Do nekonečné bolesti!“ hřímal. Protahoval slova, až téměř zněla jako rozechvělé úpění, a pak, když uslyšel, že se jakási žena na galerii zajíkla strachem, téměř v extatickém vzrušení vykřikl: „Do nekonečných muk pekelných!“ Odmlčel se, aby celá kaple slyšela, jak žena na galerii vzlyká, a potom se obrátil k „černé lavici“ a ztlumil hlas v chraptivý šepot. „Budete trpět, oh, jak budete trpět, a vaše utrpení, vaše muka začnou zítřejším dnem.“ Oči se mu znovu rozšířily vzrušením a hlas opět nabýval na síle. „Myslete na to! Zítra! A když my, kteří zůstáváme na této zemi, zasedneme ke snídani, vy začnete svůj smrtelný zápas. A když budeme my zavírat oči a spínat své zbožné ruce, abychom poděkovali svému laskavému Bohu za to, že nám opatřil ovesnou kaši nebo slaninu s vejcem a topinkou nebo kotletu nebo dušená játra nebo možná…“ zde se reverend Cotton usmál, „dokonce misku ledvinek na divoko, tak právě v tu chvíli začnete vy křičet při první strašlivé bolesti, která nikdy neskončí! A po celou tu věčnost budou vaše muka čím dál hroznější, bolestivější a mučivější!“ Vyklonil se z kazatelny, aby jeho hlas dopadl do „černé lavice“ jako oštěp vržený božskou spravedlností. „Zítra se setkáte s ďáblem! Setkáte se s ním tváří v tvář a já pro vás budu plakat, budu se o vás chvět strachem, a především budu děkovat svému Pánu a Spasiteli Ježíši Kristu za to, že jsem byl ušetřen vašich muk a že místo toho dostanu korunu

spravedlnosti, neboť budu spasen.“ Narovnal se a přitiskl si ruce na hruď. „Budu spasen! Vykoupen! Budu umyt v krvi beránka Božího a budu požehnán milostí Boha, jenž jediný nás může zbavit našeho trápení.“

Reverend Horace Cotton se odmlčel. Jeho kázání trvalo už tři čtvrtě hodiny a mělo trvat ještě jednou tolik. Napil se vody a hleděl na oba vězně. Jeden plakal, druhý však stále odolával. Zřejmě bude třeba ještě přitvrdit.

Reverend Cotton se nadechl, sebral síly a pokračoval.

Žádní jezdci se úzkým úvozem neblížili. Od hlavní cesty se sice chvíli nesl dusot kopyt jejich koní, ale pak opět začal slábnout, až nakonec zanikl v šumění stromů a dalších zvuků horkého letního dne. Kdesi v dálce začaly klinkat zvony. Dopolední bohoslužba skončila.

„Tak co teď budete dělat?“ zeptal se znovu Mackeson, tentokrát s neskrývaným triumfem. Cítil, že nyní, když je kočár rozlámaný a nelze s ním pokračovat v cestě, jsou Sandmanovy naděje v troskách, a radost z toho mu poskytovala alespoň částečnou satisfakci za ponížení, které musel od toho člověka strpět v posledních dvou dnech.

„Co teď budu dělat já,“ opakoval Sandman, „není vůbec vaše starost, příteli. Ale můžu vám říct, co budete dělat vy. Zůstanete tady s kočárem. Rotmistře? Vypřáhněte koně a sundejte z nich postroj.“

„Nezůstanu tu!“ protestoval Mackeson.

„Ne? Prosím. Tak se klidně vydejte na pochod,“ zavrčel Sandman a obrátil se k Meg a Sally. „Jste schopné jet na koni bez sedla?“ zeptal se.

„Já na žádným koni nepojedu,“ prohlásila Meg.

„Tak sakra půjdete do Londýna pěšky!“ řekl Sandman se zaťatými zuby. Jeho dřímající prchlivost se začala

nebezpečně hlásit ke slovu. „A já vám sakra zaručuju, že půjdete!“ Vytrhl Mackesonovi bič.

„Pojede, kapitáne,“ řekla Sally lakonicky. A měla pravdu, neboť jakmile byli koně volní, Meg poslušně vystoupila na schůdky kočáru a z nich se vyškrábala na holý koňský hřbet. Seděla s nohama na jednu stranu a oběma rukama se držela řemenu, který se táhl klisně podél páteře. Vypadala, že je strachem bez sebe, zatímco Sally se i bez sedla na koni držela se svým obvyklým šarmem.

„A kam teď?“ zeptal se Berrigan.

„Tam,“ ukázal Sandman a spolu s rotmistrem vedl všechny čtyři koně zpátky k hlavní cestě. Bylo jistě riskantní použít londýnskou cestu, ale jezdci, pokud skutečně hledali zmizelý kočár, teď určitě zaměřili svůj zájem spíš k jihu. Sandmanova skupina postupovala opatrně, na nikoho však nenarazili, dokud nepřijeli do vesnice. Tam proti nim vyběhl pes a Meg začala opět křičet, když se její kůň lekl a uskočil stranou. Pak vyšla z jednoho stavení žena a zahnala psa koštětem.

Z milníku hned za vesnicí se dověděli, že do Londýna je to čtyřicet dvě míle. „Celej den cesty,“ poznamenal Berrigan.

„Den a noc,“ opravil ho Sandman zasmušile.

„Den a noc na týhle potvoře nebudu,“ stěžovala si Meg.

„Budete dělat to, co vám řekneme,“ prohlásil Sandman. V následující vesnici však začala Meg křičet, že ji násilím unášejí z jejího domova, a za pomalu se vlekoucím průvodem se shlukl menší pobouřený dav, až jim nakonec vyšel v ústrety vesnický farář – ještě s ubrouskem kolem krku, neboť ho vyrušili od oběda –, aby vyšetřil, co se děje.

„Je bláznivá,“ sdělil mu Sandman.

„Bláznivá?“ opakoval farář, pohlédl na Meg a skoro se zachvěl, když uviděl její tvář staženou zlobou.

„Unesli mě! Jsou to zločinci!“ křičela Meg.

„Odvážíme ji do Londýna, aby se na ni podíval doktor,“ vysvětloval Sandman.

„Ne, unášejí mě!“ ječela Meg.

„Je zcvoklá. Má v kebuli brouky,“ přispěchala Sandmanovi na pomoc Sally.

„Nic jsem neudělala!“ vykřikla znovu Meg, seskočila z koně a pokusila se utéct. Sandman se však za ní rozběhl, strhl ji k zemi a poklekl vedle ní. „Uškrtím vás, děvče, jestli budete dělat problémy,“ zasyčel na ni.

Farář, kulaťoučký muž s chumlem bílých vlasů kolem hlavy, se od ní snažil Sandmana odtrhnout. „Chtěl bych si s tou ženou promluvit,“ řekl. „Trvám na tom, že s ní musím mluvit.“

„Dobře. Ale nejdřív si přečtěte tohle,“ vzpomněl si Sandman na pověřovací list ministra vnitra a podal jej faráři. Meg vytušila, že jí z toho papíru vyplývají problémy, a pokusila se po něm chňapnout. Farář, na něhož očividně udělala ministerská pečeť dojem, však ustoupil stranou, aby si mohl pomačkaný list přečíst. „Ale jestli je bláznivá,“ řekl Sandmanovi, když skončil, „k čemu bude vikomtu Sidmouthovi dobrá?“

„Nejsem bláznivá!“ ohradila se Meg.

„Abych řekl pravdu,“ obrátil se Sandman k faráři polohlasně, „hledají ji kvůli vraždě, ale já jsem nechtěl strašit vaše farníky. Podle mě je lepší, když si budou myslet, že je chudá duchem.“

„Správně, zcela správně,“ mínil kněz. Zatvářil se znepokojeně a vrazil list Sandmanovi zpátky, jako by byl nakažlivý. „V tom případě byste jí však možná měl spoutat ruce, ne?“

„Slyšíte to?“ obrátil se Sandman k Meg. „Pan farář říká, že bych vám měl spoutat ruce, a jestli budete ještě křičet a pobuřovat lidi, určitě to udělám.“

Meg poznala, že její pokus nevyšel, a dala se do vzteklého klení, což faráře pouze utvrdilo v tom, že Sandman má pravdu. Vytrhl ubrousek zastrčený za límcem a začal jím mávat na své farníky, aby je odehnal od hříšně klející dívky pryč. Té došlo, že by Sandman opravdu mohl svou hrozbu splnit a svázat ji, a raději se po kamenném žlabu na vodu rychle vyškrábala na koně. Když opouštěli vesnici, stále klela.

Pomalu se vlekli dál. Všichni už byli unavení a podrážděni a také Sandman cítil, že mu horko a dlouhá cesta vysává poslední síly z těla. Byl špinavý, šaty se na něho lepily a na pravé patě se mu začal dělat puchýř. Stále kulhal, protože ho podvrtnutý kotník po skoku z lóže v Covent Garden nepřestal bolet, ale jako všichni pěšáci věřil, že nejlepší způsob, jak léčit pohmožděný kloub, je rozejít ho. Nicméně už si ani nevzpomínal, kdy naposledy šel tak dalekou cestu pěšky. Sally ho přemlouvala, aby nasedl na koně, ale on chtěl, aby náhradní koně zůstali čerství, a proto jen zakroutil hlavou a pokračoval v usilovném vojenském pochodu, při němž člověk stěží vnímá, kudy jde. V myšlenkách se mu vracely vzpomínky na dlouhé prašné cesty ve Španělsku, na šoupavé zvuky vojenských bot jeho roty a na pšenici rostoucí na mezi ze semen, která se vysypala z proviantních kár. Také tenkrát zřídka sedl na svého koně a hleděl, aby zvíře bylo čerstvé pro boj.

„Co bude, až dorazíme do Londýna?“ prolomil ticho Berrigan, když prošli další vesnicí.

Sandman zamrkal, jako by se právě probudil. Viděl, že se slunce pomalu sklání k západu, a slyšel, že zvony na kostele už vyzvánějí na večerní pobožnost. „Meg vyklopí

pravdu,“ odpověděl po chvíli. Ta zaslechla, co řekl, a posměšně odfrkla. Sandman však držel svou prchlivost na uzdě. „Meg,“ řekl klidně, „chcete se vrátit do markýzova zámečku, že? Chcete se vrátit ke svým slepicím?“

„To víte, že jo,“ odpověděla nakvašeně.

„Tak se tam vrátíte,“ pokračoval Sandman, „ale nejdřív musíte říct část pravdy.“

„Část?“ zeptala se Sally, kterou to náhle zaujalo.

„Ano, část pravdy,“ opakoval Sandman. Aniž si to uvědomoval, přemýšlel o svém dilematu a náhle mu vyplynula jasná odpověď. Ministr vnitra ho nenajal, aby odhalil hraběnčina vraha, ale aby přešetřil, tedy rozhodl, zda je Corday vinen. Takže to bude jediné, co vikomtu Sidmouthovi ohlásí. „Nezáleží mi na tom, kdo hraběnku zabil,“ řekl Meg. „Chci jen, abyste potvrdila, že to neudělal Corday. Odvedla jste ho z její ložnice, když byla vaše paní ještě živá, a to je všechno, co chci, abyste ministru vnitra řekla.“

Meg na něho pouze zírala.

„Je to přece pravda, ne? Bylo to tak, jak jsem řekl?“ naléhal na ni. Ohyzda stále mlčela a Sandman si povzdechl. „Meg,“ začal znovu, „můžete se vrátit na markýzův zámeček. Můžete si dělat se zbytkem svého života, co chcete, ale nejdříve musíte říct jednu malou část své pravdy. Přece víte, že je Corday nevinný, ne?“

A Meg přece jen konečně přikývla. „Dovedla jsem ho až před dveře na ulici,“ řekla tiše.

„A hraběnka byla pořád ještě živá?“

„Jo, samozřejmě že byla. Ještě mu řekla, aby se vrátil druhý den odpoledne. Ale to už ho zavřeli.“

„A řeknete tohle před ministrem vnitra?“

Chvíli váhala a potom přikývla. „Jo. Ale to je všechno, co mu řeknu.“

„To bude stačit. Díky.“

Projeli kolem milníku a dověděli se, že od Charing Cross je dělí osmnáct mil. Už bylo také vidět kouř vznášející se nad městem jako hnědá mlha, zatímco po pravé straně probleskovala v údolí mezi temnícími se vrchy lesklá hladina Temže. Ze Sandmana jako by spadla všechna únava. Část pravdy, uvažoval, část pravdy bude stačit a jeho úkol díkybohu skončí.

Jemmy Botting, anglický kat, přijel v podvečer do Old Bailey, aby zkontroloval, zda je stavba popravního lešení hotová. Dva nebo tři chodci, kteří ho poznali, na něho zavolali ironický pozdrav, avšak Botting si jich nevšímal.

Moc toho však kontrolovat nemohl. Musel věřit, že jsou trámy správně sesazené, prkna dobře sbitá a černé sukno upevněné tak, aby při poryvu větru neuletělo. Když stál na lešení, cítil, že se konstrukce trochu houpá, ale tak tomu bylo vždy a houpání nebylo silnější, než kdyby stál na palubě lodi při lehounkém příboji. Vytáhl zajišťovací kolík, který držel podpůrný trám propadla, pak zašel dolů pod lešení, uchopil uvolňovací lano a trhl jím. Musel však trhnout ještě jednou, silněji, a teprve potom trám odpadl, deska se s bouchnutím sklopila a do šera prorazila záplava podvečerního slunečního jasu.

Bottingovi se nelíbilo, že jde trám uvolnit tak těžce, přitom teď nikdo na desce propadla nestál. Otevřel proto vak, v němž měl malou nádobku s lojovým mazadlem, vylezl po trámové kostře, namazal trám v místě, kde se při uvolňování nejvíc třel, zvedl desku propadla a s námahou podpůrný trám opět vztyčil. Při práci vztekle zavrčel na dvě krysy šmejdící po zemi. Když byl hotov, slezl na kočičí hlavy Old Bailey, znovu trhl lanem a tentokrát trám vyklouzl lehce a podlaha propadla bouchla o dva svislé

trámy kostry lešení. „To je ono, eh?“ zavrčel směrem ke krysám, které se ho vůbec nebály.

Znovu ustavil propadlo a podpůrný trám na své místo, schoval mazadlo do vaku a vylezl na lešení, kde nejdřív vrátil zajišťovací kolík a pak opatrně vyzkoušel pevnost podlahy propadla tím, že na ni položil nohu a pomalu na ni dostoupil celou váhou. Věděl, že je dobře zajištěná, byl si jistý, že pod ním nepovolí, přesto ji zkoušel. Vůbec netoužil stát se celému Londýnu pro smích, když by mu odsouzenec zmizel v propadle dřív, než by mu stačil navléct na krk oprátku. Zašklebil se při té myšlence, potom přesvědčený, že je všechno v pořádku, přistoupil k bráně viníků a zabouchal na ni. Teď dostane ve věznici večeři a pak se natáhne na postel v malé komůrce nad klenutou vstupní síní, kde stráví noc. „Nemáte trochu jedu na krysy?“ zeptal se, když mu žalářník otevřel. „Jsou pod popravištěm, a jaký vypasený. Zajímavý, to lešení stojí sotva dvě hodiny a už tam rejděj, jako by tam byly doma.“

„Krysy jsou všude,“ zabručel žalářník a zajistil dveře.

Třebaže byl teplý večer, uvnitř zdí vězení panoval chlad. Proto předtím, než odvedli Charlese Cordaye spolu s druhým odsouzencem do cely smrti, v ní zapálili v malém krbu oheň. Komín zprvu netáhl dobře a cela se naplnila kouřem, ale pak se tah zlepšil a vzduch se vyčistil. Přesto smrad po uhelném kouři zůstal. V rohu cely byl plechový nočník – jen ten, žádná zástěna, která by poskytovala alespoň trochu soukromí. U stěny stály dvě železné postele se slamníky a tenkými dekami a uprostřed stůl a židle pro žalářníky, kteří budou vězně celou noc hlídat. Na železných hácích visely dvě lampy. Sem pak za šera přivedli oba odsouzence a zde dostali poslední večeři – hustou polévku s masem a hráškem a vepřové kotlety s vařenou kapustou. Během večeře se přišel podívat i správce, a když čekal, až

se vězni nají, a pozoroval je, pomyslel si, že se od sebe liší jako noc a den. Charles Corday byl subtilní, bledý a nervní, zatímco Reginald Venables mohutný hrubý chlap s tmavým hustým vousem a tvrdým divokým výrazem ve tváři. A přesto to byl Corday, kdo spáchal vraždu, kdežto Venables bude pověšen pouze za to, že ukradl hodinky.

Corday se jídla sotva dotkl. Brzy se zvedl od stolu, s okovy na nohou se došoural k posteli, lehl si a široce otevřenýma očima zíral na vlhkou klenbu stropu. „Zítra…“ začal správce vězení poté, co i Venables skončil s večeří.

„Doufám, že se tam nebude motat ten zatracenej kněz,“ přerušil ho Venables.

„Mlč, když mluví správce!“ okřikl ho žalářník.

„Bude tam,“ řekl správce. „Bude tam, aby vám poskytl tolik duchovní útěchy, kolik jen může.“ Čekal, až žalářník uklidí nádobí ze stolu. „Zítra,“ začal znovu, „vás tady odsud odvedou do klubu, kde vám sejmou okovy a svážou ruce. To už budete po snídani, ale pak ještě dostanete v klubu brandy a radím vám, abyste to vypili. Potom vás odvedeme ven.“ Odmlčel se. Venables ho pozoroval zlýma očima, zatímco Corday se zdál jakoby duchem nepřítomen. „Je zvykem,“ pokračoval správce vězení, „strčit katovi nějakou tu minci, protože je v jeho moci urychlit váš odchod z tohoto světa a ušetřit vám trápení. Já sice takové praktiky – myslím uplácení – neschvaluju, ale kat je zaměstnancem města, ne žaláře, a tak proti tomu nemůžu nic dělat. Ale i bez tohoto úplatku poznáte, že váš trest není bolestný a brzy skončí.“

„Zatracenej lháři,“ zavrčel Venables.

„Ticho!“

„To je v pořádku, pane Carlisle,“ řekl správce žalářníkovi, který považoval za svou povinnost zakročit. „Někteří,“ pokračoval, „jdou na popraviště a snaží se

výkonu spravedlnosti všemožně bránit. Samozřejmě se jim to nemůže podařit a nepodaří. I když kladete odpor, vzpouzíte se, pokoušíte se nám to ztížit, stejně budete viset, ale vytrpíte si přitom spoustu bolesti. Proto je lepší s námi spolupracovat. Bude to tak lehčí pro vás i pro vaše blízké, kteří budou možná mezi diváky.“

„Chtěl jste říct lehčí pro vás, ne?“ zahučel Venables.

„Žádná služba není lehká,“ odpověděl správce pokrytecky, „žádná, pokud se dělá s veškerou oddaností věci.“ Popošel ke dveřím. „Žalářníci zůstanou s vámi. Jestliže budete potřebovat duchovní útěchu, můžou poslat pro ordináře. Přeju vám dobrou noc.“

V tu chvíli poprvé promluvil Corday. „Jsem nevinný,“ řekl hlasem, který se už už chystal zlomit.

„Ano,“ řekl správce v rozpacích, „ano, jistě.“ Na nic lepšího už nepřišel a pokynul tedy žalářníkovi. „Dobrou noc, pánové.“

„Dobrou noc, pane,“ odpověděl starší žalářník Carlisle, postavil se do pozoru a stál tak, dokud kroky správce zněly chodbou. Pak se konečně uvolnil a otočil se k oběma vězňům. „Jestli budete potřebovat tu zatracenou duchovní útěchu, tak se mě neopovažujte obtěžovat, a ani se neopovažujte obtěžovat reverenda Cottona a místo toho padněte na ty svý zatracený kolena a obtěžujte Jeho tam nahoře a žádejte ho, aby vám sakra odpustil. Mám pravdu, Georgei?“ obrátil se ke svému kolegovi a zaposlouchal se. „Tam dole už začali, co?“ řekl.

V podzemní chodbě vedoucí z věznice do protější soudní budovy pracovali dva vězni s krumpáči a rýči. Nad nimi visely u stropu dvě lampy a oba muži vyrýpávali krumpáči těžké dlažební kameny a skládali je na stranu. Chodbu naplnil odporný puch vápna a hnijících těl.

„Panebože!“ řekl jeden z mužů a bezděčně ustoupil ke stěně, jako by chtěl tomu hroznému smradu uniknout.

„Tam dole Nejvyššího nenajdete,“ řekl žalářník a kývl k místu s odkrytou dlažbou. Když se chodba budovala, pokládali ploché dlažební kameny přímo na londýnskou hlínu. Tahle hlína však měla v záři poblikávajících lamp jakoby mramorovanou strukturu.

„Kdy se tenhle úsek naposledy použil?“ zeptal se jeden z vězňů.

„To musí bejt tak dva roky,“ odpověděl žalářník, ale znělo to nejistě. „Nejmíň dva roky.“

„Dva roky,“ opakoval vězeň opovržlivě. „Dyť ty dole tam ještě dejchaj.“

„Tak se do toho pusťte, Tome,“ pobídl je žalářník, „a až budete hotový, dostanete tohle.“ Zvedl láhev brandy.

„Pomáhej nám Pánbůh,“ řekl Tom stísněně. Zhluboka se nadechl a zaryl do země rýč.

Se svým druhem, spoluvězněm, kopali hrob pro dva muže, kteří budou ráno oběšeni. Někdy se těla popravených odvážela k pitvě, ale jakkoliv byli anatomové hladoví po mrtvolách, všechny je ze šibenice odebírat nestačili a většina jich tedy skončila zde v neoznačených hrobech. Chodba byla krátká, a třebaže správa vězení nechávala pohřbívaná těla sypat nehašeným vápnem, aby se urychlil jejich rozklad, a místa, kde se kopaly nové hroby, cyklicky střídala, přesto krumpáče a rýče narážely na kosti a rozrýpávaly nerozložená těla. Nebyla to hlína, ale odporná smrdutá mazlavá hmota. Celá dlážděná podlaha chodby byla nerovná, zkrabacená a vypadala jako ulice po zemětřesení. Bylo to tím, že se kameny na čerstvě zaházeném hrobě teprve postupně usazovaly, jak se těla pod nimi rozkládala a hlína klesala. A přesto, třebaže se v chodbě vznášel mrtvolný puch a hlína byla doslova

zahlcena rozkládajícími se mrtvolami, do ní ukládali stále další a další popravené.

Tom, který teď stál v mělké jámě, vyhodil rýčem žlutou lebku a ta se odkutálela po dláždění. „Vypadá zdravej jako řípa, co?“ prohlásil a jeho druh se spolu s oběma dozorci rozřehtal a všichni se smáli, jako by nemohli přestat.

Jemmy Botting si v tu chvíli pochutnával na jehněčím žebírku s vařenými bramborami a kedlubnovou přílohou. Po hlavním chodu mu ze správcovy kuchyně přinesli pudink se sirupem, hrnek silného čaje a pohár brandy. Po dobrém jídle se anglický kat odebral na lůžko.

Šibenici střežili dva noční hlídači. Krátce po půlnoci se obloha zatáhla a od Ludgate Hill se přihnala krátká dešťová sprška a probudila hrstku lidí, kteří v dychtivosti po tom, aby jim neunikla nejlepší místa u zábradlí kolem popraviště, spali přímo na ulici, na jejích kočičích hlavách. Ani déšť je však neodradil a nezahnal pryč, jen se hlouběji zachumlali do svých dek a snažili se spát dál.

Brzy se začalo rozednívat. Tmavé mraky se roztrhaly a zanechaly po sobě mléčně bílou oblohu, zdobenou krajkovím hnědočerných proužků uhelného kouře. Londýn se probouzel.

A v Newgatu se dnes budou podávat na snídani ledvinky na divoko.

10

Sallyin valach začal krátce po setmění kulhat, chvíli na to upadla Berriganovi na pravé botě podrážka, a tak přivázali valacha ke stromu, Berrigan se vyškrábal na hřbet třetího koně a Sandman, jehož boty kupodivu stále ještě držely pohromadě, vedl oba koně dívek. „Jestli ta ubohá zvířata vrátíme do Seraphim Clubu, mohou nás obvinit, že jsme zloději koní," poznamenal.

„A za to bysme mohli viset," dokončil jeho myšlenku Berrigan a zazubil se. „Ale toho se nebojím, kapitáne. Vím o Seraphim Clubu dost a myslím si, že nás z ničeho takového neobviněj."

I zbývající tři koně byli tak unaveni, že se sotva vlekli, a Sandman usoudil, že by bylo možná rychlejší nechat je na místě a jít dál pěšky. Na druhou stranu nechtěl dráždit Meg poté, co se konečně uvolila, že vypoví svou část pravdy, zvláště když si teď začala znovu stěžovat, že jí všechny slepice sežerou lišky. Potom si však Sally začala zpívat a Megino skuhrání zarazila. Jako první spustila oblíbenou píseň všech vojáků „Vojenský kapelník". Pojednávala o dívce, která se zamilovala do červenokabátníka a šla za ním

do jeho regimentu, kde se stala vojenským kapelníkem a unikala odhalení až do doby, kdy se jednou koupala v říčce a jiný voják ji málem znásilnil. Podařilo se jí sice utéct, ale důstojníci se tak dověděli, že je žena, a trvali na tom, aby si ji její milý vzal. „Mám rád příběhy, který končej šťastně," poznamenal Berrigan a zasmál se, když Sally začala další píseň, také oblíbenou vojenskou. Tentokrát však byla o dívce, které se utéct nepodařilo, a Sandman byl zděšen, třebaže ne překvapen, že Sally zná všechna slova, a Berrigan zpíval společně s ní, a Meg se dokonce rozesmála, když přišel na řadu plukovník a selhal. A Sally stále ještě zpívala, když proti nim vystoupil zpoza dutého stromu vedle cesty čermáček.

Patrolující jezdec byl přesvědčen, že ti čtyři vlekoucí se pocestní ukradli tři kočárové koně – čímž nebyl daleko od pravdy –, a zastavil je tedy s namířenou pistolí. Její hlaveň se v měsíčním světle zlověstně leskla, stejně jako se leskly kovové knoflíky na jeho modrém kabátě s červenou vestou. „Jménem krále," zahřměl, aby si ho nespletli s nějakým lapkou. „Stůjte! Kdo jste a kam cestujete?"

„Vaše jméno?" vyštěkl na něho Sandman místo odpovědi. „Vaše jméno a hodnost? U kterého regimentu jste sloužil?" Všichni čermáčci se totiž rekrutovali z vojáků sloužících u jezdectva. Nikdo z nich nebyl mladý, neboť se mělo za to, že mladí muži jsou příliš přístupní různým svodům, a tak se na tuto strážní službu najímali pouze spolehlivější a zkušenější starší kavaleristé, aby střežili královské cesty před zloději a lapky.

„Tady se teď ptám já," odpověděl čermáček, i když trochu nejistě, neboť hned rozpoznal v Sandmanově hlase tón nepopiratelné velitelské autority. Sandman mohl být zaprášený od hlavy až k patě a v uváleném oblečení, přesto to byl očividně důstojník.

„Dejte tu zbraň pryč! A rychle!“ zahřměl na něho znovu Sandman. Schválně s čermáčkem mluvil, jako by byli stále ve vojsku. „Jsem pověřen úřední záležitostí, k níž mě zmocnil ministr vnitra vikomt Sidmouth. Tento list nese jeho pečeť, a jestli neumíte číst, raději nás okamžitě odveďte k vašemu soudci.“

Čermáček opatrně uvolnil kohout pistole a zastrčil zbraň do pouzdra. „Ztratil jste kočár, pane?“ zeptal se.

„Asi o třicet mil zpátky jsme zlomili kolo,“ odpověděl Sandman. „Tak chcete si ten list přečíst, nebo nás odvedete k vašemu soudci?“

„Určitě je všechno v pořádku, pane,“ řekl čermáček, protože nechtěl přiznat, že neumí číst, a už vůbec neměl v úmyslu rušit svého dozírajícího soudce, který teď zřejmě seděl u bohaté večeře. A tak jen ustoupil s koněm na bok a umožnil Sandmanovi a jeho třem lidem pokračovat v cestě. Sandman chvíli uvažoval, že by se možná vyplatilo trvat na tom, aby je čermáček odvedl k soudci, protože by se mohl pokusit vymoct si na základě svého pověřovacího listu kočár nebo alespoň čerstvé jezdecké koně. Jenže to všechno by zřejmě trvalo spoustu času, navíc by to mohlo vyvést Meg z jejího křehkého klidu, a tak šli tedy dál, až někdy dlouho po půlnoci dorazili na London Bridge, a pak už to bylo jen kousek k Pšeničnému snopu. Sally vzala Meg k sobě a Berrigana nechal Sandman spát ve svém pokoji. Sám se uložil v zadním salónu. Neuvelebil se však v některém z velkých křesel, ale natáhl se přímo na holou dřevěnou podlahu, aby se často budil a nezaspal, takže když zvony na Saint Giles odbíjely šestou ranní, vlekl se už po schodech nahoru, vzbudil Berrigana a řekl mu, aby vytáhl obě dívky z postele. Potom se oholil, našel svou nejčistší košili a v půl sedmé už s Berriganem, Sally a brblající Meg směřoval ke

Great George Street a, jak doufal, ke konci svého vyšetřování.

Lordu Alexandru Pleydellovi a jeho příteli lordu Christopheru Carnemu se málem zvedl žaludek, když vstoupili do vězeňského dvora, neboť puch, který zde visel ve vzduchu a naplňoval celý prostor, byl hrozný, horší než zápach odpadních stok v místě, kde do Temže ústí Fleet Ditch. Žalářník, který je provázel, se ušklíbl. „Já to už ani necejtím, Vaše Milosti," řekl, „ale věřím vám, musí to bejt hrůza, děsná hrůza, co tu dejcháme. Pozor na schody, Vaše Milosti."

Lord Alexandr opatrně uvolnil nos. „Proč se tady tomu dvoru říká lisovna?" zeptal se.

„Protože tady v minulých dobách lisovali vězně, Vaše Milosti. Jako knihy v tiskárně. Drtili jim údy, nakládali na ně kameny, aby z nich vymáčkli pravdu. Teď už se to nedělá, i když vám řeknu, že je to škoda, Vaše Milosti, věčná škoda, protože dnes si ty bastardi v celách hověj a povalujou se tam jako indický koberečky, Vaše Milosti, jako indický koberečky."

„Takže tady drtili vězně až k smrti?" zeptal se lord Alexandr zcela šokovaný.

„Ach ne, Vaše Milosti, k smrti ne, pokud se ovšem někdo nezmejlil a nenaložil na ně moc těžkejch kamenů," řekl žalářník a zachichotal se, jako by mu to připadlo náramně zábavné. „Ne, Vaše Milosti, nakládali na ně jen do tý doby, než kápli božskou. To je účinnej způsob, jak je k tomu donutit, Vaše Milosti, náramně účinnej. Když má člověk na hrudi půl metráku kamení, tak si sakra rozmyslí, jestli bude dál zapírat," řekl a znovu se zachichotal. Byl to tlustý chlap v kožených kalhotách a kabátu plném mastných

skvrn a v ruce držel silnou hůl. „Skoro se tu nedá dejchat, co?“ dodal stále ještě pobaveným tónem.

Lord Christopher Carne se zachvěl odporem z toho hrozného puchu. „Copak tu nejsou žádná hygienická zařízení?“ zeptal se.

„Jsou, Vaše Milosti. Tohle je moderní vězení, velmi moderní,“ ujišťoval ho rychle žalářník. „V Newgatu máme řádný odpady a řádný sedátka s nočníkem. Ale je pravda, Vaše Milosti, že je rozmazlujem. Rozmazlujem je, věřte mi, Vaše Milosti, jenže co s nima chcete dělat? Jsou jako zvířata. Dáváme je do čistých a uklizených cel a vidíte, jak se chovaj. Všechno pokálej, dočista všechno. Kálej si do vlastního hnízda, Vaše Milosti.“ Odložil hůl, zabouchl za sebou těžké dveře, kterými vstoupili do dlouhého úzkého dvora ohraničeného vysokými zdmi, a zajistil je závorou. Kameny, jimiž byl dvůr vydlážděn, se zdály vlhké, jako by do nich vsáklo všechno utrpení a strach uplynulých staletí a už se to z nich nedalo odstranit.

„A na co tenhle dvůr používáte dnes, kdy už tady neždímáte z vězňů přiznání?“ zeptal se lord Alexandr.

„Tady jsou vězni volný, Vaše Milosti, teda myslím ve dne,“ odpověděl žalářník. „Což je příklad toho, pánové, jak laskavě s nima nakládáme. Říkám, že jsme je rozmazlili. Pamatuju doby, kdy vězení bylo vězení, ne nějaká vyhlášená hospoda.“

„Copak se tady prodává alkohol?“ zeptal se lord Alexandr sarkasticky.

„Teď už ne, Vaše Milosti, teď už ne. Pan Brown, jako správce vězení, dal obchod s alkoholem zavřít, protože se tu ta lůza ožírala a páchala výtržnosti. Ale moc to nepomohlo, to vám řeknu, Vaše Milosti, protože si posílaj pro alkohol do blízkých hospod, do takovejch, jako je Kulhavej zloděj.“ Naklonil hlavu a zaposlouchal se do kostelních zvonů.

„Proboha! Hodiny na chrámu Božího hrobu už odbíjej čtvrt na sedm. Teď se dáme doleva, Vaše Milosti, a přijdeme do klubu, kde čeká pan Brown a ostatní džentlmeni.“

„Do klubu?“ podivil se lord Alexandr.

„Jo. Tak se říká místnosti, co se v ní vězni scházej během dne, Vaše Milosti,“ vysvětloval žalářník, „teda kromě svátků, jako je dnes, Vaše Milosti,“ zazubil se. „A ty okna tam nalevo, Vaše Milosti, to jsou solný boxy.“

Lord Alexandr si navzdory svému odporu vůči barbarským exekucím zločinců uvědomil, že je vším, co zde vidí, podivně fascinován. A nyní zase civěl na patnáct zamřížovaných oken. „Ten název – solné boxy –, nevíte, z čeho je odvozen?“ zeptal se.

„Ani vyvozen,“ zasmál se žalářník. „Myslím si, že tomu říkaj solný boxy prostě proto, že jsou naskládaný jako krabice.“

„A ty s-solné boxy, co to vlastně je?“ ozval se lord Christopher, ještě bledší než obvykle.

„Ale Kite,“ řekl lord Alexandr s nemístnou neomaleností, „každý přece ví, že to jsou cely, kde tráví odsouzenci poslední dny.“

„Ďáblovy čekárny se jim taky říká, Vaše Milosti,“ dodal žalářník. Otevřel dveře do „klubu“ a natáhl ruku dlaní nahoru.

Lord Alexandr, hrdý na své názory o vzájemné rovnosti všech občanů, se už už chystal mu rukou potřást, ale pak se zarazil, rychle zalovil v kapse a vytáhl první peníz, který tam našel. „Děkuji vám, dobrý muži,“ řekl.

„I já děkuju, Vaše Milosti, i já děkuju,“ řekl žalářník a pak, když si ke svému úžasu všiml, že dostal celý

sovereign*, rychle smekl klobouk a dodal: „Bůh vám žehnej, Vaše Milosti, Bůh vám žehnej.“

Správce vězení William Brown spěchal přivítat své nové hosty. Ani s jedním z nich se ještě nikdy neviděl, poznal však lorda Alexandra podle koňské nohy, a tak i on smekl klobouk a uctivě se uklonil. „Vítejte, Vaše Lordstvo.“

„Vy jste Brown?“ zeptal se lord Alexandr.

„Ano, Vaše Lordstvo, William Brown, správce Newgatu, Vaše Lordstvo.“

„Lord Christopher Carne,“ představil lord Alexandr svého přítele a neurčitě mávl rukou. „Dnes má být pověšen vrah jeho nevlastní matky.“

Správce Newgatu se znovu uklonil, tentokrát lordu Christopherovi. „Doufám, že si Vaše Lordstvo odnese z dnešní exekuce zadostiučinění i útěchu. Když dovolíte, rád bych vám nyní představil ordináře věznice.“ Odvedl je k obtloustlému muži ve staromódní paruce, klerice s rochetou a tabulkami, který k nim vzhlížel s úsměvem na buclaté tváři. „Reverend doktor Horace Cotton,“ řekl správce.

„Vítejte, Vaše Lordstvo,“ uklonil se Cotton lordu Alexandrovi. „Nemýlím-li se, patří Vaše Lordstvo, stejně jako já, k duchovnímu stavu.“

„Nemýlíte se,“ řekl lord Alexandr, „a tohle je můj blízký přítel lord Christopher Carne, který doufá, že se jednoho dne rovněž zařadí do duchovního stavu.“

„Ach!“ povzdechl Cotton, sepnul zbožně ruce a na okamžik pozvedl oči ke stropu. „Považuji za požehnání, když vidím, že naše aristokracie, opravdoví vůdci anglické společnosti, jsou křesťané. Je to zářný příklad pro průměrný plebs, nemyslíte? A vy, Vaše Milosti,“ obrátil se k lordu Christopherovi, „mám za to, že dnes uvidíte kata konat

* zlatá mince o nominální hodnotě jedné libry; pozn. překl.

spravedlnost na člověku, který způsobil vaší rodině těžkou ztrátu.“

„Doufám, že bude spravedlnosti učiněno zadost,“ odpověděl lord Christopher.

„Ale prosím tě, Kite!“ obrátil se k němu lord Alexandr. „Vaše rodina prahne po pomstě a k té dojde až na věčnosti prostřednictvím ohňů pekelných…“

„Chvála Bohu,“ vmísil se ordinář.

„A není od nás ani patřičné, ani civilizované k tomuto osudu lidi popohánět,“ dokončil lord Alexandr svou myšlenku.

Správce vězení se zatvářil užasle. „Zajisté jste to nemínil tak, že by se měl trest smrti na šibenici zrušit, Vaše Milosti.“

„Když někoho pověsíte, zbavíte ho možnosti pokání,“ odpověděl lord Alexandr. „A také toho, že ho bude dnem i nocí hryzat svědomí. Podle mě by bylo dostatečným trestem transportovat takové zločince do Austrálie. Jsem spolehlivě informován, že žít tam je učiněné peklo.“

„Budou trpět výčitkami svědomí ve skutečném pekle,“ prohlásil reverend Cotton.

„To ano, pane,“ souhlasil lord Alexandr, „to budou, ale já bych dal přednost tomu, kdyby se člověk kál na tomto světě, protože v tom příštím už nemá možnost dospět ke spáse. Exekucí těm lidem odpíráme jejich naději na Boží milost.“

„Zajímavý argument,“ připustil Cotton, i když se zjevnou skepsí.

Lord Christopher naslouchal jejich diskusi se ztrápeným výrazem, nyní se však náhle obrátil k ordináři a bez jakékoliv souvislosti vyhrkl: „Nejste vy příbuzný s Henrym Cottonem?“

Na okamžik nastalo ticho. „S kým, Vaše Milosti?“ zeptal se ordinář po chvíli.

„S Henrym Cottonem,“ opakoval lord Christopher. Zdálo se, že ho ovládá nějaká silná emoce a pobyt ve zdech vězení je mu téměř nesnesitelný. Byl bledý, na čele se mu perlil pot a ruce se mu chvěly. „Kdysi p-předčítal v křesťanském kostele řecké texty, ale dnes je knihovníkem v oxfordské univerzitní knihovně,“ vysvětlil.

Lord Christopher vypadal, jako by se mu dělalo nevolno, a ordinář od něho o krok ustoupil. „Mám za to, Vaše Milosti,“ řekl, „že jsem spíš příbuzný s vikomtem Combermerem. Tedy vzdáleně.“

„Henry Cotton je d-dobrý chlapík,“ pokračoval lord Christopher, „velmi dobrý. A opravdový vzdělanec.“

„A opravdový pedant a suchopár,“ zabručel lord Alexandr. „Takže vy jste příbuzný s Combermerem?“ obrátil se ke Cottonovi. „Tedy se sirem Stapletonem Cottonem? V bitvě u Salamanky málem přišel o pravou ruku, a to by byla vskutku tragická ztráta.“

„Ach, to by rozhodně byla,“ souhlasil ordinář farizejsky.

„Jak tě znám, nebýváš k vojákům tak útlocitný,“ podotkl lord Christopher ke svému příteli.

„Víš, Kite, Combermere je velmi dobrý pálkař,“ řekl lord Alexandr. „Zvlášť při míčcích, které mají faleš. Hrajete kriket, Cottone?“

„Ne, Vaše Lordstvo.“

„Je to dobrá hra, prospívá některým tělesným funkcím,“ prohlásil lord Alexandr záhadně. Pak se otočil a vydal se na lordsky povýšenou obhlídku „klubu“, při níž upřel zkoumavý pohled na trámový strop, potom poklepal na stoly a nakonec nakoukl do hrnců a rendlíků naskládaných vedle chladnoucího popela v krbu. „Vidím, že si tu ti vaši zločinci žijí docela dobře,“ poznamenal. Znovu se obrátil

ke svému příteli a znepokojeně svraštil čelo. „Je ti dobře, Kite?“ zeptal se.

„Jistě. Samozřejmě že je mi dobře,“ pospíšil si s ujištěním lord Christopher, třebaže vypadal na všechno jen ne na to, že by mu bylo dobře. Na čele se mu leskly korálky potu a byl bledší než jindy. V rozpacích si sundal brýle a začal si je čistit kapesníkem. „Možná jen…, víš, vidět, jak člověka posílají na věčnost, to je podnět, který nutí k zamyšlení,“ řekl. „Silný podnět. Není to zkušenost, která by se přijímala lehce.“

„To opravdu ne, v tom s tebou souhlasím,“ pokýval hlavou lord Alexandr a obrátil svůj povznesený pohled k ostatním hostům dnešní snídaně. Ti, jak se zdálo, si nedělali s žádným zamyšlením o životě a smrti starosti a vzhlíželi k hlavní události tohoto rána s téměř skandální dobrou náladou, jako by se těšili na dobré divadlo. Tři z nich, kteří stáli v blízkosti dveří, se hlasitě smáli jakémusi vtipu a lord Alexandr zkřivil tvář nelibostí. „Ubohý Corday,“ podotkl.

„Proč toho muže litujete, Vaše Milosti?“ zeptal se reverend Cotton.

„Je dost pravděpodobné, že je nevinen,“ odpověděl lord Alexandr. „Ale bohužel se zdá, že se nakonec důkaz jeho neviny nepodařilo opatřit.“

„Jestliže je ten člověk nevinen, Vaše Milosti, nepochybně by nám Bůh jeho nevinu odhalil,“ mínil ordinář s blahosklonným úsměvem.

„Chcete říct, že jste nikdy nevedl k šibenici nevinného muže nebo ženu?“ zeptal se lord Alexandr.

„Bůh by to nepřipustil,“ prohlásil s neochvějnou jistotou Cotton.

„V tom případě už by tu dnes měl Bůh být,“ řekl lord Alexandr a otočil se, neboť na druhé straně místnosti se náhle s ostrým vrznutím otevřely těžké dveře. V „klubu“

nastalo ticho a zdálo se, že hosté snad zadrželi i dech. V první chvíli se ve dveřích nikdo neobjevil, ale pak, současně s hlasitým vydechnutím přítomných, vkročil dovnitř malý rozložitý muž s objemným koženým vakem. Měl brunátnou tvář a oblečený byl v hnědých kamaších, černých krátkých kalhotách a černém kabátě, který měl zapnutý na vypouleném břiše příliš těsně. Když uviděl čekající panstvo, uctivě smekl odřený hnědý klobouk, nikoho však nepozdravil a nikdo z přítomných na jeho příchod nereagoval.

„To je Botting," zašeptal ordinář.

„Nezajímavé jméno pro kata," prohlásil lord Alexandr svým typickým způsobem, kdy ho bylo slyšet po celé místnosti. „Třeba Ketch, to by bylo pro kata příhodnější. Ale Botting? To zní jako nějaká dobytčí nemoc."

Botting vrhl na vysokého a rudovlasého lorda Alexandra nepřátelský pohled. Ten se jím však nedal ani v nejmenším vyvést z míry, zatímco lord Christopher a krok couvl, zřejmě zděšen hrubým výrazem katovy tváře zohyzděné bradavicemi, tukovými bouličkami a četnými jizvami, kterou mu navíc stahoval každých pár vteřin jakýsi tik do bezděčné grimasy. Botting si změřil ostatní cynickým pohledem, pak odtáhl stranou lavici a položil na ni svůj vak. Otevřel jej a s vědomím, že ho všichni pozorují, vytáhl čtyři kola tenkého bílého provazu. Položil je do řady na stůl, pak znovu sáhl do vaku a vylovil z něj dva tlusté provazy, každý se smyčkou na jednom konci a spleteným okem na druhém. Položil oba provazy na stůl, přidal k nim dva bílé bavlněné pytle a pak rázně od stolu odstoupil. „Dobré ráno, pane," řekl směrem ke správci věznice.

„Ach, to jste vy, Bottingu!" ozval se správce překvapeně, jako by teprve teď jeho přítomnost zaznamenal.

„I vám dobré ráno, i vám.“

„Zdá se, že bude, pane,“ řekl Botting. „Na obloze není ani obláčku. Pořád jen dva, pane?“

„Jen dva, Bottingu.“

„Čeká na ně slušnej dav,“ pokračoval Botting. „Ne zas nějak moc velkej, ale slušnej.“

„Dobře, dobře,“ řekl neurčitě správce.

„Bottingu!“ ozval se náhle lord Alexandr, který přecházel sem a tam a dupal koňskou nohou do poškrábané dřevěné podlahy. „Povězte mi, Bottingu, je pravda, že příslušníky aristokracie věšíte na hedvábné šňůře?“ Na katově tváři se objevil úžas. Nebyl zvyklý, aby ho oslovoval některý z hostů správce vězení, a jeho úžas ještě vzrostl, když zjistil, že se k tomu odhodlal někdo tak mimořádný a pozoruhodný jako reverend lord Alexandr Pleydell, figura s rozcuchaným chumlem rudých vlasů, orlím nosem a vyčouhlou postavou. „Tak co?“ připomněl se pánovitě lord Alexandr. „Je to tak? Slyšel jsem, že je, avšak co se týče věšení lidí, jste zajisté *fons et erigo*[*] všech hodnověrných informací vy. Potvrdíte mi to?“

„Hedvábnou šňůrou, pane?“ opakoval Botting mdle.

„Vaše Milosti,“ opravil ho ordinář.

„Vaše Milosti! Ha!“ řekl Botting, Už se vzpamatoval, a dokonce mu to přišlo jako zábavné pomyšlení. Třeba ten člověk, ten aristokrat, uvažuje, že by se jednou mohl dostat do jeho rukou i on. „Nerad bych vás zklamal, Vaše Milosti,“ řekl, „ale ani bych nevěděl, jak tu hedvábnou šňůru vzít do ruky. Nic takovýho. Tohle je nejlepší,“ pohladil dlaní jednu z oprátek ležících na stole, „nejkvalitnější bridportský konopí, Vaše Milosti, jemný a vláčný, jak se račte přesvědčit. A na tohle jsem zvyklej, na

[*] zdroj a původ; pozn. překl.

kvalitní bridportský konopí. Ale hedvábná šňůra? To je docela něco jinýho, Vaše Milosti, navíc bych ani nevěděl, kde ji sehnat. Ne, Vaše Milosti, jestli bych někdy měl takový privilegium, že bych měl pověsit někoho s modrou krví, udělal bych to zase poctivým bridportským provazem, stejným, jakej používám pro všechny ostatní.“

„A máte naprostou pravdu, dobrý muži, naprostou pravdu,“ rozzářil se lord Alexandr, když kat řekl to, co vyhovovalo jeho filozofii. „Výborně! Díky.“

„Promiňte, Vaše Milosti?“ oslovil ho správce a gestem ho požádal, aby ustoupil ze střední uličky mezi stoly.

„Stojím v cestě?“ ozval se lord Alexandr překvapeně.

„Bude to jen okamžik, Vaše Milosti,“ řekl správce a v tu chvíli uslyšel lord Alexandr řinčení okovů a šoupavé zvuky nohou. Ostatní hosté zpozorněli a nasadili vážné výrazy. Lord Christopher Carne o krok ustoupil, opět o poznání bledší než předtím, pak se otočil a pohlédl ke dveřím.

První vstoupil žalářník. Pokynul správci a postavil se vedle plochého trámku ležícího na podlaze. V ruce držel těžké kladivo a železný sekáč. Lord Alexandr uvažoval, k čemu ty nástroje má, ale nechtěl se ptát. A pak hosté v blízkosti dveří smekli klobouky, neboť vstoupili šerif a jeho zástupce. Přiváděli dva vězně. Odsouzence.

„Brandy, pane?“ oslovil lorda Christophera Carna jeden ze sluhů správce věznice.

„Díky.“ Lord Christopher nemohl odtrhnout oči od štíhlého mladíka, který prošel dveřmi první s nohama obtěžkanýma masivními okovy. „To je ten Corday?“ zeptal se tiše sluhy.

„Ano, Vaše Milosti. Corday.“

Lord Christopher do sebe obrátil brandy a sáhl po dalším poháru.

A pak se rozezněly dva zvony – vězeňský a na chrámu Božího hrobu – a vyzváněly umíráček těm, co šli na smrt.

Sandman čekal, že mu dveře domu na Great George Street otevře sluha, ale místo toho se v nich objevil Sebastian Witherspoon, osobní tajemník vikomta Sidmoutha, a zíral na Sandmana s obočím zdviženým údivem. „To jste vy? A teď? Přicházíte v naprosto nepatřičnou hodinu, kapitáne," prohlásil a při pohledu na Sandmanovo oblečení a na stejně zpustlý zevnějšek dalších tří lidí stojících za ním se údiv v jeho tváři změnil v nelibost. „Doufám, že jste sem nepřišli v očekávání, že dostanete snídani," řekl s despektem.

„Tato žena," odpověděl Sandman, aniž se obtěžoval s pozdravem, „může dosvědčit, že Charles Corday není vrahem hraběnky z Avebury."

Witherspoon si poklepal rty ubrouskem, na němž byly patrné stopy vaječného žloutku. Pohlédl na Meg a pokrčil rameny, jako by chtěl naznačit, že její svědectví je už zbytečné. „Bože, teď, tak nevhod…" zamumlal.

„Je zde vikomt Sidmouth?" nedal se odradit Sandman.

„Pracujeme, Sandmane," řekl Witherspoon ostře. „Jeho Lordstvo je vdovec, jak nepochybně víte, a aby zapomnělo na svou smutnou ztrátu, hledá útěchu v usilovné práci. Začíná časně ráno, pracuje do pozdních hodin a nesnáší, když ho někdo vyrušuje."

„To, s čím přicházím, se týká jeho práce," odpověděl Sandman.

Witherspoon znovu pohlédl na Meg a tentokrát si už zřejmě povšiml jejího odpudivého zjevu. „Musím vám připomenout," řekl, „že ten mladík, Corday, byl shledán vinným a spravedlnost na něm bude během hodiny vykonána. Nevidím žádnou možnost, co bychom v této věci mohli udělat."

Sandman o pár kroků ustoupil. „Vyřiďte vikomtu Sidmouthovi můj uctivý pozdrav a řekněte mu, že odcházíme požádat o přijetí u královny," prohlásil pevně. Neměl tušení, zda je možné, aby ho nyní královna přijala, byl si však naprosto jistý, že Witherspoon ani ministr vnitra nestojí o to, aby proti nim kdokoliv a jakkoliv popuzoval členy královské rodiny, zvláště když vše, o co usilují – řády, tituly a penze –, mohou dostat pouze z jejich rukou. „Věřím, že Její Veličenstvo projeví o Cordayův případ zájem a nepochybně bude vaším přezíravým postojem překvapeno. Přeju vám příjemný den, Witherspoone."

„Kapitáne!" zavolal za ním tajemník a otevřel dveře dokořán. „Kapitáne! Možná bude lepší, když půjdete dovnitř."

Zavedl je do prázdného salónu. Přestože dům stál v luxusní londýnské čtvrti kousek od parlamentu, působilo jeho vnitřní zařízení dojmem provizória. Neměl stálé obyvatele, byl příležitostně pronajímán politikům, jako je vikomt Sidmouth, kteří potřebovali dočasné útočiště. Jediným nábytkem v salónu tedy byla dvě čalouněná křesla, obě s vybledlými potahy, a těžký stůl s jednou židlí podobnou trůnu. Na stole ležela modlitební kniha s krásnou vazbou a hned vedle neuspořádaná hromada regionálních novin s články označenými inkoustovým kruhem. Když osaměli, podíval se Sandman na noviny blíž a uviděl, že všechny zatržené články pojednávají o různých nepokojích. Lidé v celé Británii vycházeli do ulic protestovat proti cenám obilí nebo zavádění strojů do mlýnů. „Někdy si myslím, že moderní svět je velmi smutné místo," poznamenal.

„Naštěstí v něm člověk pořád najde něco, čím se utěšit, kapitáne," prohlásil Berrigan bezstarostně a pohlédl na Sally.

„Bouře, nepokoje, zapalování stohů,“ pokračoval Sandman chmurným tónem, „tohle dřív nebývalo. Ti zatracení Francouzi vnesli do světa anarchii.“

Berrigan se usmál. „Říkáte, že dřív bylo líp, eh? Svět byl jen kriket a smetana?“

„Pokud se zrovna nebojovalo se žabožrouty… Jistě, tak se to jevilo.“

„Omyl, kapitáne,“ zavrtěl rotmistr hlavou, „to se vám tak jevilo jen proto, že jste tenkrát měl peníze. Všechno se zdá lehčí, když vám cinkaj v měšci.“

„Jo, to je pravda,“ potvrdila Sally živě a otočila se, neboť se za ní otevřely dveře a Witherspoon přiváděl ministra vnitra.

Vikomt Sidmouth byl v kalhotách a košili, na niž si navlékl vzorovaný hedvábný župan. Byl čerstvě oholen a jeho světlá pleť se leskla, jako by byla něčím napnutá a nablýskaná. Jeho oči, jako vždy studené, na ně hleděly předem naladěny k nesouhlasu. „Zdá se, kapitáne Sandmane,“ prohlásil ministr rozmrzelým tónem, „že jste se rozhodl působit nám nepříjemnosti.“

„K ničemu takovému jsem se nerozhodl, Vaše Milosti,“ ohradil se Sandman ostře.

Sidmouth se nad jeho tónem zamračil, pak pohlédl na Berrigana a obě ženy. Odkudsi zevnitř domu se ozývaly zvuky sklízeného nádobí a Sandman si uvědomil, jaký má hlad. „Takže koho jste mi to sem přivedl?“ zeptal se ministr se zjevným znechucením.

„Své spolupracovníky, rotmistra Berrigana a slečnu Hoodovou…“

„Spolupracovníky?“ přerušil ho pobaveně Sidmouth.

„Musím ocenit jejich pomoc, Vaše Milosti, jak také nepochybně učiní Její Veličenstvo, až se dozví výsledek našeho vyšetřování.“

Narážka, kterou mohl ministr jen těžko nepostřehnout, znovu vehnala do Sidmouthovy tváře mrak. Podíval se na Meg a téměř ucukl před intenzitou pohledu jejích malých očí, ale také před ošklivostí jejího zjevu, jejích zkažených zubů a pletí plné vřídků a jizviček. „A vy, madam?“ zeptal se chladně.

„To je slečna Margaret Hargoodová,“ představil ji Sandman, „bývalá služka hraběnky z Avebury. Slečna Hargoodová byla v hraběnčině ložnici v den – nebo lépe řečeno v hodinu –, kdy hraběnku někdo zavraždil. Těsně před vraždou osobně vyprovodila Charlese Cordaye z domu a může potvrdit, že se už nevrátil. Stručně řečeno, Vaše Milosti, je schopná dosvědčit, že Corday je nevinen.“ Sandman to řekl se zjevnou hrdostí a uspokojením. Byl unavený, hladový, bolel ho kotník a jeho boty a oblečení nesly zřetelné známky pěšího pochodu z Kentu do Londýna, ale vše mu vynahrazovalo vědomí, že našel pravdu.

Sidmouthovy rty, už tak tenké, se sevřely do bezkrevné linky. Pohlédl na Meg. „Je to pravda, ženo?“

Meg se narovnala. Bylo zřejmé, že nemá před Jeho Lordstvem žádný strach, protože si ho prohlédla od hlavy až k patě a ušklíbla se. „Nic nevím,“ řekla.

„Prosím?“ vytřeštil na ni oči ministr a zbledl nad neúctou, kterou mu nepokrytě projevila.

„Přijel a unesl mě!“ prohlásila a ukázala na Sandmana. „Vtrhl tam, kde bydlím, a unesl mě od mých slepic. Nestarám se o to, kdo ji zabil. Ani o to, koho kvůli tomu pověsej.“

„Meg,“ obrátil se k ní Sandman prosebně.

„Dejte ty svý pitomý pracky pryč!“

„Můj ty bože,“ zakroutil vikomt Sidmouth znechuceně hlavou a kývl směrem ke dveřím. „Witherspoone,“ řekl, „maříme tu čas.“

„Víš, ty náno jedna, jak velký jsou v Austrálii vosy?“ vložila se do věci Sally.

Ani vikomt Sidmouth se svou suchopárnou právnickou myslí prostou vší fantazie si nemohl nevšimnout Sallyiných půvabů. V temném salónu působil její zjev jako paprsek slunce a ministr se na ni dokonce usmál, třebaže nechápal, o čem Sally mluví.

„Říkám, že v Austrálii jsou takhle velký vosy,“ ukázala dvěma prsty, „a tam tu nánu pošlou, protože odmítla podat svědectví v Charlieho případu. Měla to udělat, ale neudělala. Chrání svýho člověka, víte. A že ji pošlete do Austrálie, že jo, Vaše Milosti?“ obrátila se k Sidmouthovi a doprovodila svou řečnickou otázku graciézní úklonou.

Ministr svraštil čelo. „To je na soudu, ne na mně, zda se někdo pošle do Austrálie, moje drahá, ale…“ Náhle zmlkl a s úžasem hleděl na Meg, která se chvěla strachem.

„V Austrálii jsou opravdu hrozně velké vosy,“ řekl Sandman, „přímo obrovské.“

„*Aculeata Gigantus*,“ pomohl mu kupodivu i Witherspoon.

„Ne!“ vykřikla Meg.

„Ano, gigantický vosy,“ přidala se znovu Sally, „s žihadlama jako špendlíky do klobouku.“

„Neudělal to!“ vyrazila ze sebe najednou Meg, „a já do žádný Austrálie nechci!“

Sidmouth na ni zíral, asi jako zírá obecenstvo v muzeu na dívku s prasečí hlavou. „Chcete říct, že Charles Corday nezavraždil hraběnku z Avebury?“ zeptal se tichým hlasem.

„Markýz ji nezavraždil!“

„Markýz že ji nezavraždil?“ Teď už byl Sidmouth naprosto zmatený.

„Markýz ze Skavadalu, Vaše Milosti,“ vysvětlil mu rychle Sandman, „šlechtic, který jí poskytl úkryt ve svém venkovském sídle.“

„Přišel až po tý vraždě,“ pokračovala Meg v horečné snaze povědět vše, co ví, aby ji neposlali do Austrálie, kde jsou ty gigantické vosy. „Markýz přišel, až už byla mrtvá. Tamten chodil do toho domu často. A pořád tam je!“

„Kdo tamten? Kdo tam pořád je?“ stále nechápal Sidmouth, ale ani Sandman teď nevěděl, o kom Meg mluví.

„Byl tam!“

„Kdo? Corday?“

„Ne!“ zavrtěla Meg hlavou a svraštila čelo. „On!“ Odmlčela se, pohlédla na Sandmana a potom opět na ministra, jehož tvář stále vyjadřovala naprostý zmatek. „Její nevlastní syn,“ řekla. „Ten, co už půl roku obdělával pole svýho táty.“

Sidmouth se znechuceně ušklíbl. „Její nevlastní syn?“

„Lord Christopher Carne, Vaše Milosti,“ přispěchal Sandman s vysvětlením, „hraběnčin nevlastní syn a dědic hrabství.“

„Viděla jsem ho s nožem,“ mluvila Meg dál, „a markýz ho taky viděl. Stál tam a brečel… jako lord Christopher! Nenáviděl ji, víte, ale taky nemoh najít odvahu, aby z ní dal ty svý kostnatý pracky. Jo, on ji zabil! Ne ten chuďoučkej malíř!“

Nastala další pauza, během níž vířila v Sandmanově hlavě bouře otázek, ale pak už se vzpamatoval vikomt Sidmouth a vyštěkl na Witherspoona: „Vyřiďte mou poklonu na hlavním policejním komisařství na Queen Square – “ bylo to jen kousek pěšky – „a řekněte tam, že bych jim byl velmi zavázán, kdyby nám okamžitě poskytli

čtyři strážníky a šest jezdeckých koní. Ale nejdřív mi podejte pero, Witherspoone, pero a papír a vosk a pečeť.“ Otočil se a pohlédl na hodiny na krbové římse. „A hoďme sebou, pánové.“ Udílel příkazy rázně, třebaže rozmrzelým tónem, jako by mu tahle práce navíc byla stále proti srsti. Teď už ho však Sandman nevinil z přezíravosti, neboť ministr zařizoval správnou věc a konal rychle. „Hoďme sebou,“ opakoval ministr vnitra.

A tak tedy sebou hodili.

„Nohu na to dřevo, chlapče! Nelelkuj!“ vyštěkl žalářník na Charlese Cordaye. Ten jen polkl slzy a položil pravou nohu na dřevěný trámek. Žalářník přiložil sekáček k prvnímu nýtu a odsekl ho. Corday se při každém úderu prudce nadechl, a když želízka odpadla, bolestivě zaskučel. Lord Alexandr si všiml, že mladíkova noha je celá oteklá a do krve odřená.

„Druhou, chlapče,“ přikázal žalářník.

Oba zvony pokračovaly ve vyzvánění a podle zvyku měly zmlknout až tehdy, kdy budou oba mrtví odříznuti. Správcovi hosté mlčeli, pouze sledovali tváře odsouzenců, jako by doufali, že v jejich očích, které měly brzy nahlédnout na druhou stranu existence, uvidí klíč k tajemství věčnosti.

„Dobře, chlapče, a teď běž ke katovi!“ řekl žalářník a Charles Corday slabě vykřikl, když udělal první kroky bez okovů, zavrávoral, pak zakopl, ale naštěstí se zachytil stolu.

„Tak nevím…“ ozval se lord Christopher Carne, náhle se však zarazil.

„Co nevíš, Kite?“ obrátil se k němu pozorně lord Alexandr.

Lord Christopher sebou polekaně trhl, neboť si vůbec neuvědomil, že něco řekl. Hned se však vzpamatoval. „Říkáš, že jsou pochybnosti o jeho vině?“ zeptal se.

„To víš, že jsou. To víš…“ Lord Alexandr se odmlčel, aby si zapálil dýmku. „Sandman je přesvědčený, že ten chlapec je nevinen, zřejmě to však nebyl schopen dokázat. Bohužel.“

„Ale kdyby potom našli pravého vraha,“ pokračoval lord Christopher s pohledem upřeným na Cordaye, který stál před katem a chvěl se jako osika, „mohl by být obviněn ze zločinu, k-když už byl z téhož zločinu obviněn a oběšen Corday?“

„Velmi dobrá otázka!“ podotkl lord Alexandr s nadšením, jako by chválil dobrý úder pálkaře. „A přiznám se ti, že na ni neumím odpovědět. Avšak dovedu si představit, že kdyby byl zatčen pravý vrah, musela by být Cordayovi udělena posmrtná milost a pak by nezbývalo než doufat, že by ji zaznamenali i na nebesích a postarali by se, aby peklo předalo toho ubohého mladíka jim.“

„Stůj klidně, chlapče,“ zavrčel Jemmy Botting na Cordaye. „A tady to vypij, jestli chceš. Pomůže ti to,“ ukázal na hrnek s brandy. Corday však jen zavrtěl hlavou. „Jak chceš, jak chceš,“ řekl Botting. Pak vzal jeden ze čtyř tenkých provazů a začal jím stahovat Cordayovy lokty dozadu tak těsně, že mladík musel vypnout hruď.

„Ne tak moc, Bottingu,“ protestoval správce Brown.

„Dřív měl kat na tohle pomocníka,“ zabručel Botting, „ten tohle dělal. Byl tu sluha oprátky a svazování byla jeho práce, ne katova.“ Nedostal od Cordaye ani penny, proto mu stáhl lokty tak pevně, avšak teď mu je trochu uvolnil, aby mu mohl vůbec svázat zápěstí vpředu před tělem.

„To je za nás voba," ozval se náhle druhý odsouzenec Reginald Venables, mohutný vousatý chlap, a hodil na stůl minci. „Tak to mýmu kamarádovi trochu uvolni."

Botting pohlédl na minci, povytáhl obočí překvapením nad zločincovou štědrostí a předtím, než Cordayovi přetáhl přes hlavu oprátku, mu pouta vpředu i vzadu trochu uvolnil. Corday sebou při doteku sisalového provazu trhl, ale hned pokročil dopředu reverend Cotton a položil mu ruku na rameno. „Bůh je naše útočiště a síla, mladý muži," řekl, „a nejlepší pomoc, vždy hotová v těžkých časech. Obraťse k Bohu a on tě uslyší. Chceš se kát ze svých hanebných hříchů, chlapče?"

„Nic jsem neudělal!" zakvílel Corday.

„Klid, můj synu, klid," naléhal Cotton, „a přemítej o svých hříších v důstojném tichu."

„Nic jsem neudělal!" vykřikl znovu Corday.

„Charlie! Nedopřávej jim tu radost," domlouval mu Venables. „Vzpomeň si, co jsem ti říkal. Chovej se jako muž!" Obrátil hrnek brandy a otočil se k Bottingovi zády, aby mu mohl svázat lokty.

„Jenže," pokračoval lord Christopher v diskusi s lordem Alexandrem, „když už byl ten nešťastník o-odsouzen a p-popraven, úřady nebudou mít chuť jeho případ znovu otvírat, nemyslíš?"

„Spravedlnosti musí být učiněno zadost," odpověděl lord Alexandr neurčitě. „Ale jinak myslím, že máš pravdu. Nikdo nepřizná rád, že udělal chybu, a už vůbec ne politici. Je tedy nepochybné, že se pravý vrah bude moct cítit mnohem bezpečnější, až bude Corday mrtvý. Ubohý chlapec, opravdový mučedník. Stane se obětí neschopnosti naší justice."

Botting navlékl druhou oprátku na krk Venablovi, potom reverend Cotton od vězňů o krok odstoupil a otevřel

modlitební knihu v místě, kde byl text pohřební bohoslužby. „Já jsem vzkříšení i život," začal vyzpěvovat, „kdo věří ve mne, byť pak i umřel, živ bude."

„Nic jsem neudělal!" vykřikl znovu Corday a otočil se doleva i doprava, jako by hledal cestu, kudy uniknout na svobodu.

„Ticho, Charlie," napomenul ho tiše Venables. „Ticho."

Šerif a jeho pomocník, oba v talárech s řetězy označujícími jejich úřad a holemi se stříbrnou hlavicí v rukou, evidentně spokojeni, že exekuce je náležitě připravena, přistoupili ke správci, který se jim formálně uklonil a předal šerifovi list. Ten na něj pohlédl, spokojeně pokýval hlavou, pak jej složil a zastrčil do kapsy taláru lemovaného kožešinou. Dosud byli odsouzenci v péči správce vězení, od této chvíle však patřili šerifovi a jeho úkolem zase bylo předat je do péče pekla. Šerif si rozhrnul talár a z kapsičky u kalhot vytáhl hodinky. Odklopil víčko a podíval se na ně. „Do osmé zbývá čtvrt hodiny," řekl a obrátil se k Bottingovi. „Jste připraven?"

„Úplně, Ctihodnosti, a k vašim službám," odpověděl Botting. Nasadil si klobouk, sebral zbývající dva bílé provazy a zastrčil je do kapsy.

Šerif schoval hodinky a zamířil ke dveřím do vězeňského dvora. „V osm musíme konat svou povinnost, pánové, tak pojďme," oznámil.

„Ledvinky na divoko," řekl lord Alexandr. „Bože, už je cítím. Pojďme, Kite!"

Připojili se k procesí.

A zvony stále vyzváněly.

Nebylo to daleko, pouze asi čtvrt míle po Whitehallu, pak doprava na Strand a tři čtvrtě míle k Temple Bar, potom slabou třetinu míle po Fleet Street a přes stoku na Ludgate

Hill a odtud už doleva na Old Bailey. Opravdu žádná velká vzdálenost, zvlášť když jim z policejního komisařství na Queen Square přivedli koně jízdních hlídek. Sandman s Berriganem okamžitě nasedli, rotmistr na klisnu, o níž konstábl přísahal, že je klidná, a Sandman na valacha s bílým okem, který byl trochu bujnější. Witherspoon přinesl dekret o odložení popravy Charlese Cordaye a podal jej Sandmanovi. Vosk pečetě byl ještě teplý. „Přeju vám, ať máte úspěch, kapitáne," řekl krátce.

„Sejdem se ve Snopu, Sal!" křikl Berrigan a zaklonil se dozadu, jak s ním jeho klisna prudce vyrazila za Sandmanovým valachem směrem k Whitehallu. Vpředu před nimi jeli tři strážníci – jeden pískal na píšťalku a druzí dva měli připravené obušky pro případ, že by bylo třeba vyklidit cestu. Na jedné křižovatce před nimi uskočil metař až v posledním okamžiku a pak se za nimi ještě chvíli nesly jeho hlasité nadávky. Sandman zastrčil nesmírně cenný dokument do kapsy a otočil se. Uviděl, že Berrigan má s klisnou značné potíže. „Paty dolů, rotmistře! Paty dolů! A neškubejte uzdou, nechte tu holku jít samotnou! Ona se o vás postará sama!"

Minuli královské stáje, vjeli na dlažbu Strandu a pokračovali dál kolem Kidmanovy lékárny, zahnali dva chodce do domovního vchodu, a když míjeli Carringtonovo nožířství, vzpomněl si Sandman, že tady prodal svou první šavli, kterou zlomil při útoku na Badajoz. Nedošlo k tomu při žádném hrdinném boji, udělal to, když ze vzteku nad chybnou taktikou anglického vojska při dobývání francouzské pevnosti sekl po opuštěném muničním voze a urazil čepel u samého jílce.

Cválali dál kolem divadla Sans Pareil, kde herečka Celia Colletová uchvátila hraběte z Avebury. Starý pošetilec se potom s touto mladou bezohlednou a nenasytnou dračicí

oženil, a když bylo jasné, že z nehynoucí lásky zbyla jen chtivost, navíc u každého z nich po něčem jiném, a došlo k jejich odluce, přestěhovala se zpátky do Londýna. Tam si pak žila v přepychu a tam si vzala Margaret Hargoodovou, svou starou službu z divadla, aby jí dělala kuplířku. Sem také lákala muže, aby je mohla vydírat, a měla s tím úspěch, ale pak se do její pavučiny chytila nejtlustší moucha ze všech, které kdy předtím vysála, a nastaly problémy. Lord Christopher Carne, nevinný a naivní mladík, se do své nevlastní matky zoufale zamiloval a ona ho svedla a okouzlila a nechala ho vzdychat láskou. Potom mu však pohrozila, že všechno řekne zplnomocněncům dědičného majetku, jeho otci i celému světu, jestliže jí nebude platit neustále tučnější částky ze své štědré apanáže, a lord Christopher si uvědomil, že až všechen rodinný majetek přejde právoplatně na něho, bude jeho nevlastní matka požadovat stále víc a víc, až ho vysaje úplně. A tak se ji rozhodl zabít.

To všechno se Sandman dověděl během chvilky, kdy vikomt Sidmouth psal vlastní rukou dekret nařizující odklad popravy Charlese Cordaye. „Správně by tento dokument měla vydat státní rada," řekl ministr.

„Na to už není čas, Vaše Milosti," podotkl Sandman.

„Toho jsem si vědom, kapitáne," odpověděl Sidmouth kysele. Pero ostře škrtlo po papíře a rozstříklo drobné kapičky inkoustu, když dekret podepisoval. „Tohle odevzdáte spolu s mým uctivým pozdravem šerifovi města Londýna nebo některému z jeho pomocníků, který tam někde určitě bude. Mohou se zeptat, proč příkaz není signován státní radou a nedoručil jim jej londýnský městský soudce, ale vy jim musíte vysvětlit, že nebyl čas, abychom se řídili řádným procedurálním postupem. Budete tak laskav a podáte mi vosk a pečetidlo?"

Teď tedy ujížděl Sandman v doprovodu Berrigana s listem, jehož pečeť byla stále ještě teplá, a uvažoval, jaký pocit viny musí lord Christopher zakoušet, a také že si vraždou své nevlastní matky ani trochu nepomohl, protože ho ještě málem při činu přistihl markýz ze Skavadalu, který okamžitě dostal nápad, jak vyřešit své finanční problémy. Meg byla svědek, který mohl lorda Christophera identifikovat jako vraha, a dokud by byla naživu a pod markýzovou ochranou, tak dlouho by musel syn hraběte z Avebury platit za její mlčení. A až by se stal lord Christopher hrabětem a pravomocně na něho přešel majetek jeho dědečka, byl by nucen platit víc a víc, až by celé jeho dědictví přešlo na Skavadala, zatímco Meg, nástroj, s jehož pomocí se tak mělo stát, dostala úplatkem slepice.

Sidmouth také vyslal své posly do přístavů na Kanálu a do Warwiche a Bristolu, aby místní policii upozornil, že by se lord Christopher mohl pokusit uprchnout ze země. „A co uděláte se Skavadalem?“ zeptal se Sandman.

„Zatím nevíme, zda už svými vyděračskými hrozbami získal nějaké peníze,“ řekl Sidmouth upjatě, „a jestliže ta dívka mluví pravdu, chtěl svůj plán spustit naplno, teprve až lord Christopher zdědí hraběcí titul a majetek. Nemusíme s jeho záměry souhlasit, kapitáne, dokonce se nám mohou hnusit, ale dokud není čin spáchán, nelze za něj trestat.“

„Ale Skavadale přece zatajoval pravdu,“ namítl Sandman rozhořčeně. „Poslal pro strážníky a řekl jim, že vraha nepoznal. Nechal jít nevinného člověka na smrt!“

„A jak to chcete dokázat?“ zeptal se Sidmouth klidně. „Buďte rád, že se vám podařilo identifikovat pravého vraha.“

„A že jste si tím vydělal čtyřicet liber," dodal Berrigan vesele, za což si vysloužil od Jeho Lordstva velmi nevraživý pohled.

Teď, když se dusot podkov jejich koní odrážel od stěn kostela svatého Klementa, uviděl Sandman tucet svých pokroucených obrazů v kruhových oknech Cliftonovy restaurace, kde se podávala žebírka na rožni, a uvědomil si, s jakou chutí by si teď takové pečené žebírko s ledvinkami dal. Před nimi se objevil Temple Bar a prostor pod klenutým průjezdem byl plný lidí a ručních vozíků. Strážníci začali křičet na povozníky, aby vyklidili cestu, kterou téměř v celé šířce zatarasil vůz s řezanými květinami. Jeden ze strážníků začal ze vzteku do nákladu tlouct obuškem a po dlažbě se rozstříkly barevné lístky květů růží. „Nechte toho!" vykřikl na něho Sandman. „Nechte toho!" Náhle uviděl na chodníku mezeru a vedl svého koně do ní, i když přitom porazil jakéhosi muže ve vysokém klobouku. Berrigan ho následoval. Teď už měli průjezd za sebou a Sandman se postavil v třmenech, zatímco jeho kůň cválal směrem k Fleet Ditch, až mu od podkov odletovaly jiskry.

První kostelní zvony začaly odbíjet osmou a Sandman měl najednou pocit, že celé město naplňuje kakofonie halasu zvonů a dusajících kopyt, zvuků poplachu a smrti.

Znovu klesl do sedla, plácl koně přes bok a uháněl jako vítr.

Lord Alexandr prošel vysokým klenutým obloukem brány viníků, a když před sebou uviděl šerou prázdnotu pod popravním lešením, pomyslel si, jak se podobá prostoru pod divadelním jevištěm. Z ulice, kde už čekal shromážděný dav, vypadalo celé lešení se svým potahem z černého sukna pevné, stabilní a až majestátně ponuré, avšak

zde pod ním bylo vidět, že je to iluze podpíraná hrubými dřevěnými trámy a nesená podlahou ze stejně hrubých prken. Napravo byly dřevěné schody, které se v šeru ostře lomily doleva a končily nahoře v jakémsi zastřešeném altánku v zadní části popraviště. Bylo to něco jako privilegovaná proscéniová lóže nabízející prominentním hostům nejlepší pohled na drama.

Lord Alexandr vystoupil po schodech první a dav ho pozdravil mohutnými ovacemi. Vlastně ne jeho, protože nikoho nezajímalo, kdo je, ale jeho příchod, předzvěst, že se už brzy objeví oba odsouzenci, protože lidé už byli znudění čekáním. Lord Alexandr zamrkal před náhlým přívalem jasu, smekl klobouk a uklonil se davu, který jeho gesto ocenil smíchem a dalším aplausem. Pamětníci by řekli, že se tu už nejednou sešlo víc lidí, přesto byla ulice směrem na jih zaplněná téměř do vzdálenosti stovky metrů a dav zcela zablokoval křižovatku s Newgate Street. V hostinci U Kulhavého zloděje byla pronajata všechna okna a diváky bylo vidět i na střeše domu.

„Žádali nás, abychom si sedli dozadu," řekl lord Christopher, když se lord Alexandr posadil do přední řady.

„Žádali nás, abychom nechali dvě místa vpředu volná pro šerifa a jeho zástupce," opravil ho lord Alexandr. „A ta jsou volná. Klidně se posaď, Kite. Bože, jaký to krásný den! Myslíš, že počasí vydrží? V sobotu tu bude Budd, eh?"

„V sobotu se bude konat další poprava?" Do lorda Christophera strkali další hosté, kteří se protahovali za jeho zády k místům za nimi.

„Ale ne. Bude se konat kriket, drahý chlapče! Dokonce se mi podařilo přemluvit Budda, aby sehrál zápas na jednu branku proti Jacku Lambertovi, a Lambert, starý dobrý kamarád, souhlasil, že když bude k dispozici Rider Sandman, přepustí mu své místo. Řekl mi to včera po

bohoslužbě. Je tedy naděje, že se dočkáme zápasu snů, eh? Budd proti Sandmanovi. Nepřijdeš se podívat?“

Jejich rozhovor přehlušila další vlna ovací, protože po schodech vystupovali na pódium oba šerifové v kalhotách pod kolena, hedvábných punčochách, botách se stříbrnými přezkami a talárech lemovaných kožešinou. Lord Christopher však jejich příchodu nevěnoval pozornost a místo toho hleděl na trám, na němž měli zanedlouho viset oba odsouzenci. Zdálo se, jako by ho zklamalo, že není potřísněn krví. Pak se podíval dolů a zachvěl se při pohledu na dvě rakve z hrubých neohoblovaných prken, čekající na mrtvá těla. „Byla to zlá, zkažená žena,“ řekl tiše.

„Samozřejmě že přijdeš,“ prohlásil lord Alexandr a svraštil čelo. „Co si to mumláš, drahý příteli?“

„Že má nevlastní matka byla zlá a zkažená žena,“ opakoval lord Christopher a zdálo se, že se přitom zachvěl. „Ona a ta její služka – jako dvě čarodějnice.“

„Snažíš se ospravedlnit její vraždu?“

„Byla zlá a zkažená,“ řekl lord Christopher o poznání důrazněji. „Vyhrožovala mi, že bude požadovat náš majetek. Prý se obrátí na pověřence kvůli tomu, že jsem jí napsal nějaké dopisy. Lhala, Alexandře, sprostě lhala!“ Zkřivil tvář při hořké vzpomínce na dlouhý dopis, v němž vyznával nevlastní matce své zanícené city. Předtím, než se ocitl v její posteli, nikdy žádnou ženu nepoznal, a proto jí byl úplně zmámený. Prosil ji, aby s ním uprchla do Paříže, a ona jeho pobláznění ještě víc povzbuzovala, až se mu jednoho dne vysmála a past, kterou na něho nalíčila, sklapla. Chci peníze, řekla mu, jinak prý ho zesměšní nejen po celém Londýně, ale i po Paříži a všech dalších evropských metropolích. Pohrozila mu, že dá pořídit kopie jeho dopisů a rozešle je na všechny strany, aby všichni viděli jeho hanbu. A tak ji zaplatil, ona však požadovala víc

a on si uvědomil, že tohle vydírání už nikdy neskončí. A tak ji zabil.

Nevěřil, že by byl schopen vraždy, a možná by to nedokázal udělat, kdyby se mu ve své ložnici, kam ji přišel naposledy prosit, aby mu ty dopisy vrátila, znovu nevysmála a nenazvala ho ubohým štěnětem a hlupákem, který neví, co si v posteli s ženskou počít. V tu chvíli vytáhl z opasku nůž. Jen stěží se dal nazvat zbraní, neboť to byl starý nůž, který používal na rozřezávání stránek knih, ale v jeho šíleném hněvu stačil. Bodl ji a pak jako smyslů zbavený sekal a řezal do jejího těla, jež ho omamovalo krásou a vzrušovalo k zbláznění, avšak zároveň v něm vzbuzovalo ošklivost. A když už ležela v krvi, vyběhl na podestu schodiště a uviděl, že z haly v přízemí na něho zírají hraběnčina služka a jakýsi muž. Ve zmatku se vrátil do její ložnice, kde začal strachem a panikou kňučet. Čekal, kdy uslyší na schodech kroky, nikdo však nešel, a tak zmlkl a začal uvažovat. Vždyť tam na té podestě byl jen zlomek vteřiny, okamžiček. Možná ho vůbec nepoznali. Rozhlédl se, vzal z malířského stolku špachtli a vrazil ji do zkrvaveného těla, pak našel v sekretáři mrtvé hraběnky své dopisy, vyběhl s nimi po zadním schodišti na ulici a vrátil se domů. Tam se ve svém bytě krčil strachem a čekal, kdy ho přijdou zatknout, až se druhý den doslechl, že zatkli někoho jiného, malíře, který jeho nevlastní matku maloval, a obvinili ho z vraždy.

Lord Christopher se za Cordaye modlil. Samozřejmě věděl, že není správné, aby malíř zemřel, byl však přesvědčen, že ani on si za vraždu své nevlastní matky nezaslouží smrt. Dokáže se svým dědictvím naložit dobře. Bude dávat peníze na charitativní účely, tisíceronásobně splatí vraždu i Cordayovu nevinnou smrt. Jediným problémem zůstával Sandman. Proto se obrátil na svého

sluhu a pod záminkou, že proti němu Rider Sandman chová zášť a má v úmyslu naléhat na pověřence, aby zablokovali majetek Aveburyů u kancelářského soudu, slíbil vyplatit tisíc guineí tomu, kdo ho této hrozby zbaví. Sluha pak najal jiné muže a lord Christopher je bohatě odměnil už jen za to, že se pokusí Sandmana zabít. Teď se však zdálo, že další vydání na tento účel už nebudou třeba, protože Sandman evidentně selhal. Corday zemře a nikomu z těch, co se o to přičinili, se nebude chtít přiznat, že poslali tancovat na Bottingovo pódium nevinného člověka.

„Ale tvoje nevlastní matka si přece nedělala nárok na majetek, kromě podílu, který by jí příslušel jako otcově vdově, ne?“ zeptal se lord Alexandr po chvíli přemýšlení.

Lord Christopher se zatvářil zmateně, ale pak se přece jen s velkým úsilím soustředil na to, co jeho přítel řekl. „Ne,“ odpověděl, „celý majetek je odkázán dědici. Pouze m-mně samotnému.“

„Pak tedy budeš ohromně bohatý člověk, Kite,“ řekl lord Alexandr, „a já ti přeju, aby sis tak velký majetek užil jen v dobrém.“ Otočil se, neboť v tu chvíli se znovu ozval jásot, zatím největší. Dav vítal kata.

„Ostříhati budu cest svých, abych nezhřešil jazykem svým; pojmu v uzdu ústa svá, dokud bude bezbožník přede mnou,‘“ sílil hlas reverenda Cottona, jak vystupoval po schodech za prvním z odsouzenců.

Nejdříve vystoupil na lešení žalářník a po něm Corday, stále ještě nemotorně, protože nebyl zvyklý pohybovat se bez okovů. Dokonce na posledním schodě zakopl a málem by spadl na lorda Alexandra, ten ho však zachytil za loket. „Opatrně, příteli, opatrně,“ řekl chvějícímu se Cordayovi.

„Klobouky dolů!“ začaly se ozývat výkřiky ze zadních řad davu. „Klobouky dolů!“ Křik a hluk sílil, jak se lidé tlačili k nízkému dřevěnému zábradlí kolem popraviště.

Městští strážníci, rozestoupeni podél něj, pozvedli halapartny a píky.

Všechen ten hluk, jenž se odrážel od žulových kamenů fasády vězení, lorda Alexandra šokoval. Tak tohle je Anglie, pomyslel si hořce. Lidu se dává krev v naději, že mu v této podobě bude stačit a nebude jí chtít víc. Jakési dítě, které sedělo otci na ramenou, křičelo na plačícího Cordaye sprosté nadávky. Dav se rád díval, jak jdou muži nebo ženy na smrt, s potěšením tomu přihlížel, a slzy nevynesly Cordayovi nic než posměch. Lord Alexandr pocítil náhle chuť jít k tomu mladému muži, pomodlit se s ním a utěšit ho, zůstal však na svém místě, neboť vedle malíře už stál reverend Cotton. „Nauč nás počítati dnů našich," četl ordinář zpěvavým hlasem, „abychom uvedli moudrost v srdce svá."

A v tu chvíli vybuchl dav výsměchem, protože Corday se zhroutil. Botting byl v tu chvíli v polovině žebříku a právě zvedal provaz, aby navlékl oko na hák, když se pod Cordayem podlomily nohy. Reverend Cotton couvl, naopak žalářník stojící opodál přiskočil a snažil se Cordaye zvednout. Ten se však nebyl schopen udržet na nohou, třásl se a křečovitě vzlykal.

„Zastřel toho blbce, Jemmy!" vykřikl jakýsi muž v davu.

„Potřebuju někoho na pomoc," zavrčel Botting směrem k šerifům. „A židli."

Jeden z hostů dobrovolně vstal a přinesl katovi židli. Ten ji postavil na propadlo. Lidé si uvědomili, že dnešní exekuce zřejmě bude něco neobvyklého, a znovu se zvedla vlna aplausu. Botting s žalářníkem pozdvihli Cordaye na židli, kat potom rychle rozvázal provaz, jímž měl odsouzenec spoutané lokty, a připoutal mu je k opěradlu židle. Nyní znovu vylezl na žebřík, navlékl oko provazu na hák, pak slezl a neurvale přetáhl Cordayovi oprátku přes

hlavu. „Parchante malej ukňouranej,“ zasyčel na něho šeptem, když mu trhnutím utáhl smyčku kolem krku, „seber se a snaž se umřít jako chlap.“ Vytáhl z kapsy bílý pytel a narazil mu ho na hlavu. Lord Alexandr mlčel a celý šokovaný sledoval, jak se tenká bavlněná tkanina nadouvá Cordayovým přerývaným dechem. Nešťastníkovi klesla hlava na hruď, takže nebýt chvění látky před jeho ústy, zdálo by se, že už je snad mrtvý.

„Děsím se nad bezbožnými, kteříž opouštějí zákon tvůj, Hospodine,“ četl reverend Cotton.

Když vystoupil na popraviště Venables, pozdravil dav jeho příchod jen slabým aplausem. Lidé se už vyčerpali na Cordayův účet. Přesto se velký vousatý muž publiku uklonil, pak mlčky došel na propadlo a klidně čekal, až mu kat navleče oprátku a pytel. Deska propadla pod jeho vahou zaskřípala. „Hoď sebou, Jemmy,“ řekl hlasitě, „a udělej to pořádně.“

„Dám si s tebou záležet,“ slíbil kat. Vytáhl z kapsy druhý bílý pytel a navlékl ho Venablovi na hlavu.

„Hospodin dal, Hospodin též odjal,“ vyzpěvoval reverend Cotton.

Lord Alexandr vše sledoval jako konsternovaný, přesto si náhle všiml, že se na jižním, užším konci Old Bailey zvedl jakýsi vzruch.

„Buď požehnáno jméno Hospodinovo,“ zněl nad popraviště Cottonův hlas.

„K čertu!“ zaklel Sandman, když zjistil, že se dál nedostanou, protože křižovatka Farrington Street a Ludgate Hill je zatarasená. Fleet Ditch v ranním slunci odporně páchla. Do Fleet Street zatáčel povoz s uhlím a při nedostatku místa se dostal až na roh a nemohl dál. Hned se kolem shluklo několik radilů a jakýsi pěkně oblečený muž v

drožce křičel na vozku, aby sakra použil bič, třebaže to nemělo žádný smysl, protože kolem se právě pokoušel protáhnout další, ještě větší povoz naložený těžkými dubovými trámy. Strážníci na koních, kteří Sandmana provázeli, se mu snažili zjednat průjezd pískáním a hrozivě zdviženými obušky, zdálo se však, že je to nemožné. Sandman znovu zaklel, pak strhl koně doleva a pokusil se protlačit kolem povozu s dubovými trámy.

„Jestli jedete na to věšení, nemá cenu spěchat!“ houkl na něho vozka. „Teď už se ty dva nejspíš houpou!“ Všechny zvony ve městě odbily osmou, dokonce i ty, které se vždycky opožďovaly, ale umíráček na chrámu Božího hrobu stále klinkal a Sandman v sobě živil naději, že Corday je pořád ještě živ. Znovu popohnal koně směrem ke katedrále svatého Pavla na vrcholu Ludgate Hill a razil si cestu dál.

V polovině kopce konečně odbočil na Old Bailey. Ulice byla na začátku docela volná, avšak dál, kde se směrem k věznici rozšiřovala, byla celá zaplněná vřícím a hučícím davem. Sandman uviděl popravní lešení a nad ním černý trám šibenice. Srdce se mu prudce rozbušilo. Vjel do davu, razil si jím cestu hlava nehlava, stál v třmenech a křičel, podobně jako stáli v třmenech svých koní a křičeli jezdci královského jezdeckého pluku a druhého skotského pluku, když se u Waterloo rozjížděli k útoku proti Francouzům, aby je na hlavu porazili.

„Z cesty, k čertu!“ hulákal na všechny strany. „Z cesty, z cesty!“ Pak uviděl na lešení dva muže s bílou kápí na hlavě a všiml si, že jeden z nich sedí, což bylo podivné. A uviděl také kněze a vzadu několik prominentních diváků. Znovu pobídl koně, dav před ním se však odmítal rozestoupit a Sandman si přál, aby měl bič a mohl jím ty zatracené

zevlouny rozehnat jako psy. Ale to už za ním byli strážníci a pustili se do davu dlouhými obušky.

A pak proletěl davem povzdech a náhle Sandman viděl na zlověstně černém popravišti pouze kněze a věděl, k čemu došlo.

Propadlo se otevřelo!

A zvon na chrámu Božího hrobu klinkal umírajícím.

Venables proklel ordináře a proklel i správce vězení, ale Jemmyho Bottinga ne, toho se neodvážil urazit, dobře věděl, že kat může jeho umírání urychlit. „Přestaň brečet, Charlie," řekl Cordayovi.

„Nic jsem neudělal!" vyrazil ze sebe křečovitě Corday.

„Myslíš si, že seš první nevinnej, co tady bude viset?" zahučel na něho Venables zpod kápě. „Nejseš první ani stej. Tohle je šibenice, Charlie, a tý je jedno, jestli na ní visí vinnej, nebo nevinnej. Seš tu, Jemmy?" zeptal se pak. Nemohl vidět, že kat právě vytahuje zajišťovací kolík. „Sakra, seš tu, Jemmy?"

„Už to nebude dlouho trvat, chlapci. Dočkáte se," křikl Botting a zmizel na schodech.

„Panebože, to je Rider!" zvolal náhle lord Alexandr a k zlosti hostů sedících za ním vstal. „To je Rider!" opakoval s pohledem upřeným na konec ulice.

Dav už také vycítil, že se děje něco neobvyklého. Jeden z prominentních hostů na lešení, vysoký muž nápadného vzhledu, vstal a ukazoval směrem k Ludgate Hill. A pak se lidé v davu začali otáčet a uviděli, že si mezi nimi razí cestu několik jezdců na koních.

„Nechte je projet! Uvolněte jim cestu!" ozvalo se pár výkřiků.

„Co se děje?" zařval Venables. „Sakra, co se děje?"

„Sedněte si, Vaše Milosti,“ snažil se šerif stáhnout lorda Alexandra dolů na židli, avšak ten na něho nedbal.

„Ridere!“ vykřikl místo toho přes hlavy lidí, ale jeho hlas zanikl v šumu zneklidnělého davu.

Jemmy Botting zaklel, neboť trhl lanem, ale namazaný trám se jen zachvěl a nepohnul se. „Zatracená práce!“ zaklel znovu a podruhé trhl lanem s takovou silou, že podpůrný trám odletěl a on sám se zapotácel dozadu. Propadlo se otevřelo a proti jasné obloze se houpala na oprátkách dvě těla. Venablovo sebou křečovitě škubalo, zatímco Cordayovy nohy zoufale kopaly do židle.

„Šerife! Šerife!“ křičel Sandman, který si razil cestu k popravišti. „Šerife!“

„Máš odklad?“ houkl na něho lord Alexandr.

„Ano!“

„Kite! Pomoz mi!“ vykřikl lord Alexandr a vyrazil k propadlu, až jeho koňská noha bouchala do prken. „Pomoz mi ho vytáhnout!“

„Pryč! Běžte od něho!“ vyskočil šerif, když lord Alexandr sáhl po oprátce.

„Nechte ho, Vaše Milosti!“ přidal se reverend Cotton a snažil se lorda Alexandra zadržet.

„Dejte ty ruce pryč, vy zatracený hlupáku!“ odstrčil ho lord Alexandr a znovu sáhl po provazu a snažil se vytáhnout Cordaye na lešení, i když bylo jasné, že na to nemá dost sil. Bílý pytel na Cordayových ústech se zachvíval.

Sandman se konečně prodral mezi těmi, kteří stáli nejblíž popraviště, a sáhl do kapsy pro list. V první chvíli ho nemohl nahmatat a hlavou mu proletěla hrozná myšlenka, že ho snad ztratil. Vzápětí ho ale našel, vytáhl ho a zamával jím směrem k popravišti. Šerif se však tvářil,

jako by ho neviděl. „Odklad Cordayovy popravy!“ vykřikl Sandman zoufale. „Mám tu dekret o odkladu popravy!“

„Kite, pomoz mi!“ supěl lord Alexandr a stále se zoufale snažil umírajícího vytáhnout, třebaže jím nepohnul ani o píď. Obrátil se tedy k lordu Christopherovi a znovu vykřikl: „Kite, k čertu, pomoz mi!“ Jeho přítel však stál s očima vytřeštěnýma a rukama na ústech a nehýbal se.

„Co to tam sakra děláte?“ houkl na lorda Alexandra zpod lešení Botting a pak, aby měl jistotu, že mu mrtvého nikdo nevezme, vylezl po trámech a chtěl se pověsit Cordayovi na nohy. „Nechte ho, sakra!“ zařval na lorda Alexandra. „Není váš. Je můj! Můj, slyšíte?“

„Vezměte si to!“ křičel Sandman na šerifa, avšak ten se stále odmítal sehnout a vzít si ministrův dekret. Pak se však k Sandmanovi protlačil jakýsi muž v černém oblečení.

„Dejte mi to,“ řekl, a aniž čekal na Sandmanův souhlas, dokument mu vytrhl, vyhoupl se na zábradlí a z něj se mohutným skokem přenesl na popraviště. Byl to Sallyin bratr, celý v černém, s dlouhými černými vlasy staženými černou stuhou, a většina lidí v davu ho poznala a pozdravila jásotem, protože ho obdivovala. Ano, byl to Jack Hood, Robin Hood – muž, jehož si všichni londýnští policejní soudci i strážníci přáli vidět tančit na Bottingově pódiu a který se jejich úsilí vysmíval tím, že se okázale ukazoval na všech newgateských věšeních. Teď se tedy konečně ocitl na popravišti, ale z vlastní vůle a jen proto, aby vrazil šerifovi do rukou dekret o odkladu Cordayovy popravy. „Tak si to už, k čertu, vezměte!“ zasyčel na něho a šerif, užaslý nad mladíkovou troufalostí, si konečně list vzal.

Vzápětí přiskočil Hood k okraji propadla a sáhl po provazu. To už se však Botting natahoval z lešení k židli s tělem nešťastného Cordaye a křičel: „Je můj! Můj, slyšíte?“

Sandman poznal, co se tam asi děje, a uvědomil si, že přetahovaná mezi Hoodem a katem nemůže skončit jinak než rychlou Cordayovou smrtí. Rozhlédl se. „Vy!“ vyštěkl na jednoho z kopiníků střežících popraviště, „dejte mi ten meč! Rychle!“

Muž, zmatený Sandmanovým velitelským rozkazem, vytáhl krátký zakřivený meč, jenž byl spíš součástí jeho uniformy než opravdovou zbraní. Sandman mu meč nedočkavě vytrhl, ale to už k němu přiskočil další z kopiníků, který si myslel, že Sandman zamýšlí zaútočit na šerifa. „Zmiz!“ zasyčel na něho Sandman a víc nemusel, protože vojáka vzápětí strhl Berrigan a postaral se o něho.

„Hoode!“ vykřikl Sandman, stoje v třmenech. „Hoode!“ Opět se po něm natahovaly čísi ruce, aby ho strhly ze sedla, Sandman však uviděl, že se k němu Hood ohlédl, a hodil mu meč. „Odřízněte ho! Rychle!“

Hood obratně meč chytil. Teprve nyní si Sandman všiml, že na lešení je i lord Christopher Carne a civí na něho s vytřeštěnýma očima a otevřenými ústy, jako by se před ním zjevil samotný ďábel. Teď si už davem prorazili cestu i strážníci, kteří je provázeli na koních, a Sandman se na jednoho z nich obrátil. „Tamten,“ ukázal na lorda Christophera, „to je vrah. Toho muže zatkněte.“ Lord Christopher se konečně vzpamatoval, obrátil se a chtěl se dát na útěk, ale jediná možná cesta z lešení byly schody a ty vedly přímo do věznice.

„Ne!“ vykřikl Botting, když uviděl, že Hood přeřezává oprátku. „Ne!“ To už však levné sisalové lano, které mělo být z nejkvalitnějšího bridportského konopí, prasklo a Botting se spolu s Cordayovým tělem, připoutaným k židli, zřítil na kočičí hlavy ulice, zatímco druhý konec provazu se volně houpal v londýnském větru.

„Musíme ho odříznout," prohlásil šerif, když si konečně přečetl ministrův dekret.

Dav, jako obvykle vrtkavý a nevypočitatelný, teď jásal nad tím, že opovrhovaná oběť unikla katovi doslova pod rukama.

Sandman sklouzl ze sedla a předal uzdu strážníkovi, zatímco druzí dva strážníci už vyšplhali po žebříku připraveném pro ty z davu, kteří se chtěli léčit dotykem ruky oběšeného, a sevřeli každý z jedné strany lorda Christophera Carna. Sandman slyšel, že se Jeho Lordstvo dalo do pláče, žádnou lítost s ním však necítil. A slyšel také chrčivé zvuky vycházející z Venablova hrdla a viděl, že se provaz s umírajícím mužem stále chvěje a poškubává. Otočil se. Útěchou mu bylo, že se mu podařilo vzít šibenici alespoň jednu duši. „Díky, rotmistře," řekl.

„Takže jsme hotovi," prohlásil Berrigan a seskočil z koně.

„Zdá se, že jsme," odpověděl Sandman.

„Ridere!" křičel na něho lord Alexandr z popraviště. „Ridere!"

Sandman se otočil.

Lord Alexandr obcházel otevřené propadlo. „Ridere, nezahrál by sis zápas na jednu branku? Tuhle sobotu?"

Sandman na něho chvíli užasle civěl a pak se obrátil k Hoodovi. „Díky," křikl na něho, jeho hlas však téměř zanikl v hluku davu. Uklonil se mu tedy a znovu hlasitěji křikl: „Díky!"

Hood mu úklonu opětoval, ale potom zvedl ruku se vztyčeným prstem. „Jen jednoho, kapitáne," zavolal. „Vzal jste šibenici jen jednoho, a než se vám podaří ukrást druhýho, pověsej tisíc dalších."

„Hrál bys proti Buddovi!" křičel na Sandmana lord Alexandr. „Ridere, slyšíš mě? Ridere! Kam jdeš?"

Sandman se otočil a objal kolem ramen Berrigana. „Jestli si chcete dát U Snopu snídani, měl byste sebou hodit, než se tam nahrnou všichni ti lidé odsud. A poděkujte za mě Sally. Bez ní bychom to nedokázali.“

„Ale dokázali,“ řekl Berrigan. „Přece jsme spolu porazili ty žabožrouty francouzský. A co vy? Kam máte namířeno?“

Sandman pomalu kulhal pryč. Šel a nevšímal si davu, jenž se s křikem dožadoval, aby na lešení přivedli jejich nového hrdinu Cordaye. „Kam jdu, Same?“ zastavil se na chvíli a obrátil se k Berriganovi. „Jdu požádat jednoho člověka o půjčku, abychom spolu mohli odjet do Španělska. Chtěl jste přece nakoupit ty doutníky, ne?“

Berriganovi chvíli trvalo, než to strávil. „A to o tu půjčku jdete žádat v těchhle botách?“ zeptal se potom.

Sandman pohlédl dolů a uviděl, že se mu podrážky téměř do půli bot odchlipují. „Jdu ho požádat o půjčku a taky o ruku jeho dcery,“ řekl. „A i když nejsem na sázky, rotmistře, vsadím se s vámi o cenu nových bot, že mi dá obojí. Nezíská sice bohatého zetě, zato získá mě.“

„Jste šťastnej člověk,“ poznamenal Berrigan.

„Vy taky,“ řekl Sandman. „Se Sally.“ Usmál se a oba spolu šli dál po Old Bailey. Za nimi pomalu dohasínal Venablův život a nad ním Corday zmateně mžoural před slunečním jasem nového dne. Na rohu Ludgate Hill se Sandman ještě jednou ohlédl a uviděl šibenici černou jako ďáblovo srdce. Pak zatočil za roh a byl pryč.

Poznámka o historii

Snažil jsem se dodržet fakta příběhu tak věrně, jak jen bylo možné. V době, kterou popisuji, se občas skutečně stávalo, že ministr vnitra jmenoval k přezkoumání okolností některých velmi sledovaných případů vyšetřovatele. A tímto ministrem byl v roce 1817 skutečně Henry Addington, první vikomt Sidmouth.

V této době byla v Anglii a Walesu (skotské právo bylo a stále je rozdílné) šibenice téměř neustále v permanenci. Panoval názor, že drastické tresty, včetně trestu smrti oběšením, mohou učinit přítrž zločinu, a to vedlo k tak zvanému „krvavému kódu“, podle něhož bylo v roce 1820 v zákoníku klasifikováno víc než dvě stě hrdelních zločinů. Většinou šlo o majetkové trestné činy (krádeže, žhářství nebo padělání), ale tresty smrti se rovněž udělovaly za vraždu, pokus o vraždu a znásilnění, stejně jako za sodomii a homosexualitu. (V rozmezí let 1805 a 1832 bylo v Anglii a Walesu popraveno za znásilnění 102 lidí a za „pohlavní zvrácenost“ 50.) Většinou se však popravovalo za krádeže (v letech 1805 až 1832 to bylo 938 případů) a dále za vraždy (395 případů). Celkem bylo v rozmezí těchto let v

Anglii a Walesu provedeno 2 028 exekucí a mezi popravenými byly i ženy a přinejmenším jedno dítě (čtrnáctileté). Průměrně se tedy konalo 75 poprav ročně, z nichž asi jedna pětina byla vykonána před věznicí Newgate, zatímco zbývající ve městech, v nichž sídlil soud, nebo v Horsemonger Lane. V některých letech však byla šibenice ve větším „provozu“, přičemž v největším snad v letech 1816 až 1820, kdy se konalo průměrně 100 poprav ročně. Přesto, a to je velmi důležité, skončilo na šibenici svůj život jen asi deset procent z těch, kteří byli odsouzeni k trestu smrti. V drtivé většině případů byl hrdelní trest změněn, téměř vždy na deportaci do Austrálie. Takže ve skutečnosti bylo v letech 1816 až 1820 v Anglii a Walesu vyneseno 5 853 trestů smrti, ale provedeno pouze 518 exekucí.

Jaké důvody jsou za tak ohromným nepoměrem vynesených a skutečně vykonaných hrdelních trestů? Soucit? První polovina devatenáctého století nebyla soucitná doba. Ne, čísla jasně prozrazují cynické uplatňování společenské moci. Přátelé a příbuzní odsouzených se téměř vždy obraceli na ministerstvo vnitra s žádostí o milost a dělali, co bylo možné, aby pod tyto žádosti sehnali podpisy prominentních členů tehdejšího společenského života, jako třeba příslušníků šlechty, politiků nebo významných církevních hodnostářů. Dobře věděli, že mít pod peticí takové podpisy znamená, že jí bude s největší pravděpodobností vyhověno. Tímto způsobem se tedy vytvářely různé vztahy servilní vděčnosti. Nikdy se to nedělo otevřeně, ale proces odsouzení, následné žádosti o milost a změny trestu byl zcela obvyklý a zavedený.

Mnozí zločinci však neměli štěstí, petice jejich přímluvců byly odmítnuty nebo se nenašel nikdo, kdo by o jejich omilostnění požádal, a tak se jejich smrt stala

veřejným divadlem. V Londýně se věšelo na slavném popravišti v Tyburnu, na „triple tree“, jak se říkalo, v místě, kde je dnes Marble Arch. Ke konci osmnáctého století se však šibenice přestěhovala do Old Bailey. Pokusil jsem se v první a poslední kapitole vylíčit průběh newgateské exekuce tak přesně, jak jen po dvou stech letech lze, a použil jsem přitom skutečná jména mnohých zúčastněných – například správcem věznice byl opravdu William Brown (a opravdu svým hostům servíroval ledvinky na divoko), ordinářem Horace Cotton a katem James („Jemmy“) Botting, který v roce 1817 pracoval bez pomocníka. Postava Charlese Cordaye je však samozřejmě vymyšlená, i když to, že svou popravu přežil, není pouhá románová fantazie. Bylo mnoho případů odsouzenců, kteří svou popravu přežili – nejčastěji proto, že je odřízli příliš brzy –, takže později bylo zavedeno věšení „dlouhým pádem“, při němž obvykle nastala smrt okamžitě.

Na závěr bych chtěl poděkovat Donaldu Rumbelowovi, autoru knihy *The Triple Tree*, za velkou pomoc při rozplétání některých z mnoha matoucích podrobností newgateské procedury v době regentství pozdějšího krále Jiřího IV. Rovněž jsem velmi vděčný Elizabeth Cartmale-Freedmanové, která mi pomáhala s historickým bádáním, a Jamesi Hardy Vauxovi, jenž sestavil v roce 1812 během svého nedobrovolného exilu v Austrálii Slovník zlodějské hantýrky.

Prvotní inspiraci pro román *The Gallows Thief* jsem načerpal z knihy V. A. C. Gatrella *The Hanging Tree* (Oxford, 1994), která v sobě spojuje vědecký popis praxe poprav v Anglii a Walesu v období let 1770 až 1868 a náznaky odporu proti hrdelním trestům. Děkuji profesoru Gatrellovi a prohlašuji, že všechny chyby a omyly, kterých jsem se eventuálně v knize *The Gallows Thief* dopustil, jsou

pouze dílem mým a nepocházejí z jeho knihy ani z žádného z jiných pramenů, jež jsem používal.